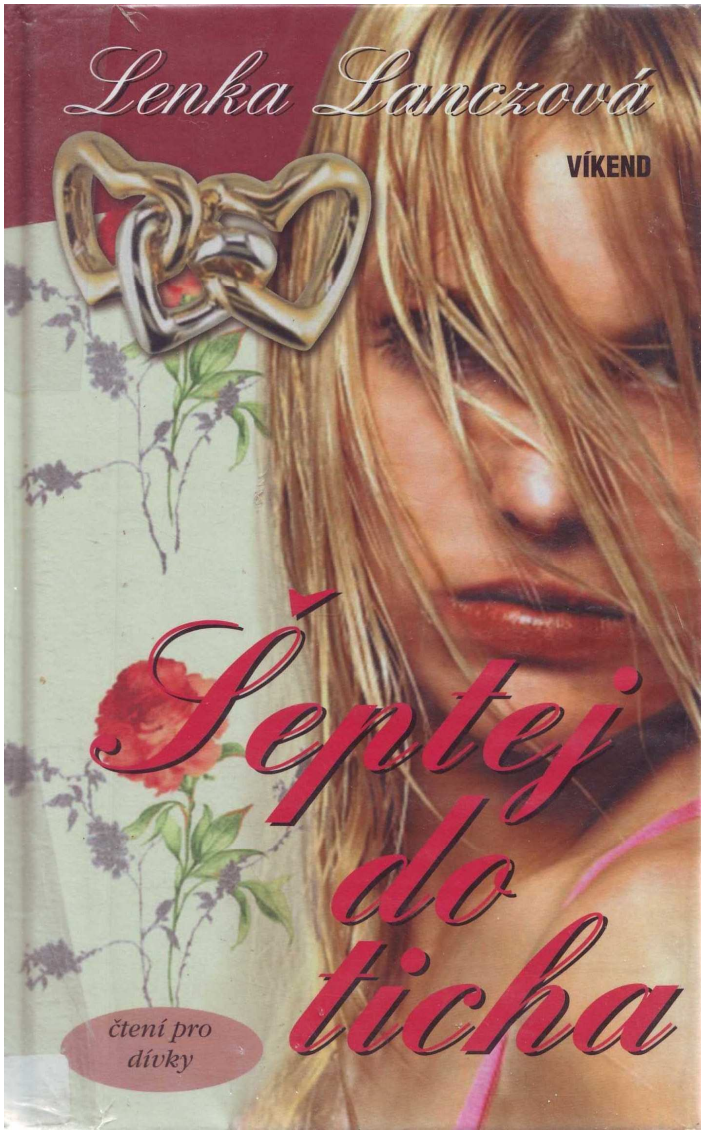

Lenka Lanczová
VÍKEND
Šeptej do ticha
čtení pro dívky

1. KAPITOLA

Nikdy jsem se nepovažovala za patriota, avšak teprve poté, co zůstane živé a hlučné město kdesi vzadu a s každou minutou se mi vzdaluje, intercity si to švihá pěkně svižné, si uvědomím, jak moc mám rodné Brno ráda. Už při pobytu v Mnichově jsem cítila těžký smutek, ale to jsem myslela, že teskním po Čechách, protože v Německu se mi prostě nelíbilo. Z mnoha důvodů.

Celý tenhle rok byl pěkně pošahaný! Jak praví jeden Murphyho zákonů, špatný začátek znamená ještě horši průběh a co nejhorší konec. Nedělám si iluze, že po tom všem, čím jsem během posledních měsíců v Německu i doma u táty prošla, se to teď v říjnu, v těch dvou zbývajících měsících, nějak výrazně zlepší! Spíš naopak.

Monotónní hukot vlakové soupravy ml k tomu zní skoro jako umíráček. Nenechávám za zády jenom Brno, přijde mi, že tam v dáli zůstává celý můj dosavadní život plný jistoty, zatímco před sebou mám pěkně zamlženou budoucnost.

Řečeno obrazně, samozřejmě, protože za okny vlaku se míhá krajina v zapadajícím slunci, listí na stromech se mi svými veselými barvami posmívá! Už tu chybí jen děti pouštějící draky, kluci pečící v popelu ohně brambory, pasáčci koz a opodál pan Lada, který by tu podzimní idylku maloval!

Než intercity dorachotí na hlavní nádraží v Bakově, slunce zapadne a na prosklenou nádražní kopuli začne padat soumrak. Koncem října to jde hodně rychle, doštrachám se k výstupišti se svým ne zrovna malým kufrem v jedné a s cestovní klecí, co slouží jako přepravní bouda pro naši Anču, angorskou kočku, v druhé ruce, a jelikož nikde nezahlédnu mámu, už si představuji, jak se se svými zavazadly dopravuji trolejbusem k tetě do centra! Nemám obavy, že bych se ztratila, naučila jsem se kupodivu orientovat i v Mnichově a to bez

znalosti němčiny, prosím, navíc Bakov pro mě není úplně cizím městem, teta Eva, mamčina o rok mladší sestra, v něm bydlí odjakživa a stejně dlouhou dobu ji s mámou jezdíme navštěvovat, jenomže to se vždycky vezu autem a nevláčím s sebou vypasenou kočku vážící i s kleci dobře osm kilo, no a o svém loďáku nemluvě.

Kluk ve špinavém svetru a s dlouhými vlasy, které jsou tak mastné, až se mu dělí na ne zrovna husté pramínky, na mě vycení chrup. Chceš píchnout, kotě?"

„0d tebe ani do očí," zavrčím. ‚Odprejskni."

Moje roztomilost zabere, přestane se vtírat. Odtáhnu zavazadla k boku stánku s časopisy a s úlevou s nimi břinknu o špinavou dlažbu. Anča nespokojeně mrská ocasem, jen to o stěnu klece duní, v kouli černých chlupů se zlostně zasvítí ty její nádherně zelené oči.

„Já jsem si to nevymyslela," ujistím ji. „Ty se neseš, tak si moc nestěžuj.“

Zběžně se prošacuji. Mobil, nepostradatelného pomocníka a objevím v pravé kapse krátké kožené bundy. Kruci, zase se zasekl! Křáp jeden, huhlám namíchnutě a nezbyde mi nic jiného než vyndat SIM kartu, znovu zadat a vyťukat PIN kód, aby se ten starý krám znovu rozběhl. Než se přihlásím do sítě, spatřím mamku, jak ke mně přes halu chvátá.

"Hurá," pozdravím ji. „Kdo ví, jestli bych se ti vůbec dovolala, tímhle křápem... !"

„Ahoj, Moniko!" vítá mě mnohem halasněji a dokonce se mě pokusí obejmout. Rychle se vysmeknu, i tak se po nás lidi otáčejí, natož hrát emocemi nabité divadlo! „Před nádražím byla špička, nemohla jsem najít místo na zaparkování," omlouvá se mi. "Ukaž, půjč mi ten kufr... To je tíha! Proč tě táta nepřivezl autem?"

Pokrčím rameny, jako že odpověď neznám. Přitom je nadmíru jasná! Protože se nechtěl setkat s mámou, to je celé. Myslím, že si tuhle skutečnost uvědomuje : ona, proto se v tématu víc nerýpe. Společnými silami odneseme kufr i klec s Ančou na parkoviště u nádraží, dost si mákneme, kufr nacpeme do zavazadlového prostoru mámina červeného Renaultu Laguna, Ančinu klec připevním pásem k zadnímu sedadlu a sama se uvelebím vpředu.

„Jak se má děda?" poruší mamka ticho v kabině vozu, jakmile nastartuje a opatrně vycouvá z parkovacího místa. „Pořád pracuje a nedá si říct, že je čas jít do důchodu?“

„Pořád," kývnu.

Mamina najede na hlavní čtyřproudovku a obratně se proplétá městským provozem. „A babi? Ještě si to nerozmyslela s operací žlučníku a radši trpí?"

„Znáš ji, ta na kudlu nepůjde nikdy."

„No jo, ale není tak stará, aby tvrdila, že ji to do smrti vydrží," mudruje mamka, prudce dupne na brzdu, když se před ni vtlačí řidič šedého passatu, a uleví si: „Viděla jsi toho moulu?!"

Odvrátím tvář, abych nezúčastněným pohledem klouzala po bakovských ulicích. Mém novém bydlišti.

„Takže se mají pořád stejně," uzavře mamka téma rodičů. „Hm," přikývnu a aniž bych se na ni podívala, zeptám se: „A jak se má táta, to tě nezajímá?"

„Ne.“

Na tohle nemám co říct, ačkoli mi to přijde zvláštní. Ptá se na své rodiče, u kterých jsem bydlela přes léto, zatímco poslední dva měsíce jsem strávila s tátou! Raději se dál věnuji prohlížení města za oknem vozu. Řady domů se stále snižují, z centra už jsme dávno venku, mění se na jednotlivé domky a když posléze mineme i nákupní zónu, dostaneme se úplně mimo město.

„Kam jedeme?“ zpozorním.

„Přece domů," pousměje se měkce.

„Nevšimla jsem si, že by to tudy vedlo do Brna."

„Moniko," požádá mě prosebně.

Soumrak postoupil v šero, v lese lemujícím silnici z obou stran pak v úplnou tmu. „No dobře, ale kam jedeme?"‘

„Říkala jsem ti, že bydlíme na sídlišti v Blažejově."

„To není městská čtvrť…?!"

„Ne," vyvede mě z omylu a než se stačím protestně nadechnout, rychle doplní: „Je to takové klidné místo uprostřed krásné přírody kousek od Bakova."

Čím dál lépe! Nakonec ze mě bude vesnická buchta! Jak velkej je ten *kousek*?" zeptám se podezíravě.

„Necelých třicet kilometrů," uzemní mne.

Zapřu hlavu do opěrky. To mě podrž‘ „Mám denně dojíždět do školy třicet kiláků tam a třicet zpátky, jo?"‘

„Autobusové spojení není tak špatné," snaží se mě uklidnit. „Mohla jsem si ti ještě zařídit gymnázium v Račicích, to je na druhou stranu a bylo by to jen deset kilometrů, ale pro tebe bude určitě lepší soukromá škola humanitního zaměření, na klasickém gymplu bys měla matematiku a fyziku a chemii…Musela bys začít úplně od začátku a to by byla škoda, přijít o tři roky. Takhle ti uteče jen jeden."

Sveřepě mlčím, protože polykám slzy. Všechno je v háji!!

„Moniko, no tak," domlouvá mi konejšivě. „Nebylo snadné najít odpovídající práci, pochop mě. Kdyby se něco takového naskytlo, přestěhujeme se do Bakova, blíž Evě, slibuji."

Bakov nebo Blažejov! Chci zpátky do Brna!!

Natáhnu se, abychom pustila rádio hodně nahlas. Přehlušit obavy, vztek ani lítost se mi samozřejmě nepovede! Než dorazíme do díry s cedulí na začátku obce zvané BLAŽEJOV, nejsem s novou situací

smířená, jen apatická. A že to teda díra je…! Pár baráčků, čtverhraná náves s kostelíkem, prodejnou smíšeného zboží, úřadovnou poštu, zastávkou autobusu, patrně jediným spojením se světem, a hospodou s vystižným názvem *Ve Dvoře* umístěným na selských vratech. Mamka zastaví před jednou ze tří jednopatrových čtyřbytovek, patrně na místním *sídlišti*. Předpokládám, že jsme tím projely vesnici takřka celou, ulice za bytovkami se sice táhne ještě dál v řadě rodinných vil nového typu, ovšem celkový dojem je žalostný – nepotkaly jsme jediného živáčka! Fakt klidné místo, máma nelhala! Ulicí se ve světle řídkých pouličních lamp honí žluté listí.

„Jsme tady," upozorní mě mamka zcela zbytečně. Do telefonu mi přece líčila byt na sídlišti kousek od Bakova! Vida, jak různý může být výklad slov a pojmů!

„To je nářez," vydechnu šokovaně.

„Takhle potmě a na podzim to tu vypadá trochu nevlídně," připustí mamka, „ale na jaře, až se všechno zazelená a rozkvete, to bude docela romantické, uvidíš."

„Už se nemůžu dočkat!"

Vylovím klec s naježenou Ančou, počkám, až mamka vytáhne můj kufr, a společně vejdeme do chodby bytovky. Byty jsou po dvou na patře, na těch v přízemích čtu vizitky *BLACHOUTOVI* a *MUDr. J. Nevrklová*, z čehož usoudím, že my jsme v patře. Na schodech si hrají na babu dva ušmudlaní chlapečci, pět šest let, vřískají u toho jako na lesy a svým řevem vylákají pana Blachouta, což je děda zježený skoro jako naše Anča, chlupy mu trčí z uší i z nosu, a zařve hlasem tak mohutným, až sebou trhnu. „Co to tu je za kravál, vy smradi?! Koukejte padat domů a neserte mě!"

Podívám se na mamku a přes špatnou náladu se neubráním vyprsknutí. Mamina vypadá otřeseně: „Vždyť to jsou děti? Nemůžete

na ně přece takhle-“

„Podívejte, milá dámo, vy mi nebudete vykládat, co já můžu a co ne!“ osopí se na ni dědek bojovně. „Já tady bydlím dvacet let a tohle je slušném barák, nikdo si tu na mě nebude votvírat hubu, ale bylo jasno! A co je zase tohle za vobludu?!“

„No dovolte?!“ vylítne mamka. „To je moje dcera!“

„Dobrý den,“ zacukruji na nervního stařík a.

„Myslím to zvíře! Copak vy nevíte, že v baráku, že v baráku jsou veškerá domácí zvířata zakázaná?“

„Nic takového ve smlouvě s obecním úřadem nebylo,“ pokrčí mamka rameny.

„Ta kočka musí okamžitě z domu, smlouva nesmlouva! Jako by nestačila ta uřvaná Nevrklovi bestie!“

Paní doktorka Nevrklová, jak tipuji šedovlasou dámu vykouknuvši z bytu označeném touto jmenovkou, drží v náručí maličkou čivavu, které se ovšem dědova slova také hrubě nelíbí, protože se rozštěká jako o závod. Je z toho dobrá komedie, Blachoutovi vyleze na pomoc jeho manželka v teplácích, z bytu nahoře sem doléhá pláč mimina, přes zábradlí povykuje mladší a poměrně obézní růžolící žena s ukoptěným drdůlkem na kluky, aby šli domů, a její manžel, docela fešák s knírkem, oblečený pouze v dosti příšerných trenýrkách a nátělníku, se hádá s panem Blachoutem o tom, že chodba je přístupná všem partajím a tudíž i jeho dětem.

Propleteme se rozhádanými aktéry sousedské výměny názorů a jakmile mamka odemkne klíčem byt v patře vpravo, s úlevou za námi zabouchnu dveře, čímž povyk na chodbě notně ztlumím.

„Máme veselé sousedy, koukám,“ podotknu uštěpačně.

„S panem Blachoutem je trochu potíž,“ souhlasí mamka. „Ale jistě se s ním naučíme vycházet. Paní Nevrklová je fajn a Balíkovi celkem

normální rodina…Jdi dál, Moniko, já skočím přeparkovat auto do garáže, nebo bude další problém.“

Doma jsem neznala lidi z patra, natož abych věděla, kdo všechno bydlí v našem vchodu, a tady mi jsou představeni všichni i se jmény a charakterovými profily, aniž bych o to stála. Jenže, doma…Doma jsem *tady*.

S Ančinou klecí v ruce se vydám na exkurzi bytem. Dveře v chodbě vlevo vedou do koupelny, ozdobné prosklené do obývací místnosti, která je spojená s kuchyňským koutem. Linka, jídelní stůl, v obývací části televize, sedačka a nízká knihovna. Moc nábytku nemáme, mamka se rozhodla nelpět na věcech, které by ji připomínaly bývalý život. Dva přilehlé pokojíčky jsou rozdělené jednoduše: jeden je mamky, druhý můj. A v tom mém je pěkný nepořádek! Krabice se vrší na psacím stolku, postelí i komodě, počítač stojí přímo na koberci, veškeré jeho příslušenství se povaluje kolem. Vestavěná šatní skříň je prázdná, všechny moje věci, oblečení, knížky, cédéčka, oblíbení plešáci a podobně, to vše je ještě v taškách a krabicích.

Mamka mě zastihne, jak stojím ve dveřích a mlčky hledím s pocitem zmaru na tu spoušť.

„Nechtěla jsem ti vybalovat, aby sis to tu mohla uspořádat, jak budeš sama chtít a abys věděla, kde co máš,“ vysvětlí mi. Se stěhováním a zařizováním jí pomáhala teta Eva se strýcem, to je mi jasné, avšak jsem v takovém rozpoložení, že by mi snad vadilo, kdyby se mi ve věcech hrabali nejen příbuzní, ale i naši roztomilí sousedé!

Otevřu Ančinu klec, naše kočičí madam z ní vznešené vyťapká, protáhne se a začne své nové bydliště nedůvěřivě očichávat. Nejspíš se jí vůbec nelíbí, což se jí nedivím, ježí se jak deset čertů, zlostně mrská ocasem a nakonec se napije mléka, nad kočičími granulemi jen odfrkne, a protestně si vleze zpátky do klece místo do svého spacího

domečku, který ji mamka umístila v hlase za dveřmi.

„Pojď se najíst, Moniko," láká mě do kuchyně. Jsem na tom podobně jako Anča, připravené kakao vypiji, nicméně obložených chlebů se nedotknu.

„Nemám hlad. Jdu se vysprchovat."

Spláchnout ze sebe hořkou pachuť se mi pochopitelně nepodaří, cítím se však čistá a voňavá, když zapadnu zpátky do skladiště, které se nazývá mým pokojem, a přistoupím k oknu. Výhled je fakticky úžasný – nic než tma a tma a tma. Taky aby ne, když okno vede kamsi do polí. Tady si ani nemusím chránit soukromí zataženými žaluziemi! Jakmile utichl mumraj na chodbě, rozprostřelo se všudy přítomné ticho. Ticho nerušené žádným motorovým vozidlem, natož cinkáním tramvají, houkáním sirény, rychlé pomoci, skřípění brzd, hlasy, hudbou. Prostě nic! A tma, od které mě dělí pouze okenní tabulka, svou inkoustovou černí přímo nahání buší kůži. Tady nemusím šeptat, mohla bych klidně do ticha řvát a stejně by mě nikdo neslyšel!

Za mými zády vrznou dveře pokoje.

„Ty si ani nevybaluješ?" podivuje se mamka.

„Nechce se mi."

„Čím dřív si to tu zabydlíš, tím dřív se tu budeš cítit jako doma," domlouvá mi.

„Tady se *doma* nebudu cítit nikdy," frknu znechuceně.

„Nesmíš podlehnout prvnímu dojmu. Dej Blažejovu šanci."

„Fajn." Otočím ovládání žaluzií, abych aspoň získala dojem, že za okny svítí velkoměsto, a za mamčiny pomocí odházu z válendy všechny věcí, povleču si lůžkoviny a zapadnu do pelechu.

Mamka mě nenutí uklízet, asi nechce tlačit na pilo. Místo toho řekne tiše: „Ať už to tu bude jakékoli, jsem ráda, Moniko, že jsme zase spolu. Moc jsi mi chyběla."

Druhá možnost totiž byla zůstat u táty v Brně!

„Jak se má?“ zeptá se nečekaně.

Nemusí vyslovit jméno, obě víme, o kom je řeč, ačkoli v autě tvrdila, že jí jeho osud v nejmenším nezajímá.

„Tak…normálně,“ odvětím přiškrceně. Nedodám, že jsem se snažila, fakt snažila, aby projevil trochu pokání, protože jsem si byla jistá, že by ji mamka přijala! Všechno marně! Ani mě nedovezl autem!

„Nastěhoval si domů nějakou…?“

Tahle otázka musí stát mamku hodně úsilí! Také řekla *domů* , Blažejov ji zatím očividně pod kůži nezalezl.

„Když jsem tam byla já, tak ne. Bral na mě ohled.“

„Já vím, že jsi mohla zůstat s tátou…Oceňuji tvoje rozhodnutí, Moniko, a slibuji, že udělám všechno proto, aby se ti tady líbilo. Třeba to nebude tak špatné, jsme na to dvě a znáš to přece, ve dvou se to lépe táhne.“

„Nemohla jsem tam zůstat…“

„Proč ne?“

„Protože by mu ty ohledy dlouho nevydržely,“ vzdychnu. A to bych opravdu nepřežila, zvykat si na novou maminku!!

Mamka pochopí, na chvíli se odmlčí. Pak mi povzbudivě sevře ruku: „Je to těžké, Moniko. Pro nás obě. Ale zvládneme to uvidíš. Musíme to zvládnout.“

Tím si právě vůbec nejsem jistá. Totéž mi tvrdila o Německu, a výsledek? Utekla jsem po třech měsících!!

S odevzdaným výrazem snídám cornflaky s mlékem. Nechala jsem je zbytečně dlouho namáčet, než jsem se v koupelně nalíčila a upravila, takže mají chuť rozměklého kartonu. A že po tak hnusné noci, která mě v novém bydlišti, nemohu říct doma, tohle slovo by se mi vzpříčilo v krku, čekala, jsem měla plné ruce práce se zahlazováním

kruhů pod očima i jiným nedostatku! Anča dělala rachot, pořád přecházela sem a tam, štrachala se v hromadách věcí, šustila igelitkami a nakonec shodila cosi těžkého, jen to zadunělo, a když mě nebudila Anča, probouzela jsem se sama a tupě zírala na displej elektrických hodin. Čas se ve tmě vlekl, dokonce se mi nic nezdálo. Taky dobře, určitě by to byly samé děsivé sny!

„Ty ještě nejsi hotová?“ podivuje se mamka, která navzdory všem starostem s rozvodem, hledáním práce, stěhováním a podobně, letošní rok má stejně jako já nabitý hnusárnami, vypadá podezřele svěže, elánu na rozdávání. Má výhodu, vypadá mladě, díky vysoké štíhlé postavě si lidé častokrát mysleli, že jsme ségry, ne matka s dcerou.

„Musím jít do školy?“

Přestane si pročesávat dlouhé světlé vlasy, které jsem zdědila po ní. Na rozdíl ode mne je však nosí pouze pod ramena a zvlněné, já mám vlasy do půli zad, hladce sčesané podél obličeje a díky výrazně modrým očím vizáž panenky.

„Děláš si legraci?! Táta se zavázal, že ti bude platit školu, aby sis udělala minimálně maturitu. Určitě by se mu nelíbilo, kdybys – “

„Myslela jsem dnes,“ skočím ji do řeči. Tuhle písničku dobře znám. Poté, co skončila moje kariéra v Mnichově krachem, rodiče, byť v té době rozvádějící se, se rozhodli, že musím mít alespoň vzdělání, když už jsem jinak k ničemu. Na svůj někdejší gympl jsem se ale vrátit odmítla, musela bych totiž jít o rok níž a takovou potupu bych mezi holkama nepřežila! „Po neděli by to stačilo.“

„Nestačilo,“ ujistí mě. „Krom toho jsem ráda, že jsem dostala volno dnes, v pondělí by mě šéf rozhodně neuvolnil. Pospěš si trochu, i tak přijedeme pozdě.“

Trhnu rameny. „No a? Když to vezmeš kolem a kolem, jdu pozdě o

měsíc a půl, proč se žinýrovat kvůli hodině?“

„Nemluv a pohni,“ pobízí mě netrpělivě.

Spláchnu zbytek cornflaků do záchodu, k nizoučkým bokovkám si obleču krátký svetřík, bot gladiátorky a koženou bundu, na záda splasklý batůžek, a doprovázím mamku ke garáži v suterénu. Ke každému bytu náleží jedna, což je asi výhoda. Mamka ji však moc neocení, jelikož musí couvat do poměrně strmého nájezdu, túruje lagunu o sto šest a její počínání komentuje pan Blafnout otevřeným oknem v přízemí bytovky docela určitě nelichotivými výrazy. Přes rachot motoru a zavřená okénka vozu mu nerozumíme. Naštěstí, protože už z jeho gest je jasné, že mámině nenabízí sousedskou výpomoc! Bohatě mi stačí jeho výkřiky, kterými mě častuje za „takovej rachot hned po ránu“ v době, kdy musím z vozu vystoupit a jít za mamkou zavřít a zamknout vrata.

„Co říkal?“ zajímá se mamka, když si k ní opět přisednu.

„Nevím, neposlouchala jsem ho,“ pokrčím rameny a ukážu si na sluchátka diskmana, která mám vsunutá do uší.

„Ve škole si to, prosím tě, sundej,“ nabádá mě. „Je to sice soukromá škola, takže by měli mít trochu víc tolerance vůči studentům, ale nic se nesmí přehánět, rozumíš.“

„No jo,“ zívnu si otráveně. Blažejov vypadá za denního světla snad ještě bezútěšněji, než když se schovával pod pláštěm tmy. Opět nepotkáme žádného človíčka, v půl deváté ráno, dřív jsem se prostě nevykotrmelila, jsou nejspíš všichni ve škole a v práci. Pokud tu někdo žije a všechny zdejší domečky nejsou jen kulisou v městě duchů!

„Tohle je *Europlast*,“ ukáže mi mamka na komplex nových budov na kraji vsi. Vypadá moderně a nově, nemůže tu stát dlouho, a na tak malou obec velikášsky, jak soudím z řad zaparkovaných automobilů na parkovišti mezi dvěma budovami. Uvědomím si, že jsem se mamky

ani nezeptala, jak se jí v novém zaměstnání, kde se vyrábí plastová okna, líbí. Kvůli jejímu místu obchodní manažerky bydlíme v takové díře!

Po půlhodině dorazíme do Bakova a po menších zmatcích, kdy mamka jaksi nemůže mou novou školu najít, se ke dveřím soukromého ústavu dostaneme v půl desáté jako na koni.

Na rozdíl od prošlapaného linolea v našem brněnském gymplu jsou v téhle škole koberce a vůbec to tu vypadá mnohem útulněji. Stejně tak pan ředitel, PhDr. Bratršovský, mi toho bývalého nepřipomíná ani náhodou. Malý, rtuťovitý, usměvavý. Potřese mi pravicí, div mi ji neurve, a to ho převyšuji o půl hlavy! S náležitostmi se nepárá, smlouvu už s mamkou podepsali v září, místo toho nám nabídne: „Máme tu čtyři patra, v přízemí jsou šatny a kanceláře hospodářek, poschodí podle ročníků. Postupuje se jako v životě, od nejnižší příčky nahoru. V ročníku jsou vždy tři třídy, máme tři větve – všeobecnou, humanitní a přírodovědnou. Slečna Váchová bude v humanitní, jak jsme se domluvili. Ve druhém patře. Chcete si projít celou školu?“

„Děkujeme za nabídku, ale to snad ani ne,“ odmítne mamka. „Spěchám do zaměstnání a Monika si to okoukne sama, bude na to mít tři roky.“

„Dobrá, zavolám třídního učitele. Ve druhé bé je to pan magistr Oskar Kulhánek…“

Mám co dělat, abych udržela vážnou tvář. Napjatě čekám, jak může vypadat člověk, kterému se rodiče pomstili takovým jménem! Třídní mě však převeze, jeho vzhled je totiž nečekaně ucházející! A hlavně vypadá mladě, kdo ví, jestli mu už je třicet! Přijde k nám spíš kluk než učitel v džínách a mikině, upraví rukou divoký účes z delších vlasů a zavtipkuje: „Teď jsem trošku zmaten, přátelé. Budu mít ve třídě dvě nové studentky…?“

I když jde o starý fór, mamku jistě potěší, podá mu ruku a se smíchem řekne: „Jo, kéž by…!“

Protočím oči a radši dál poslouchám diskmana, než to jejich liché plýtvání slovy! To, že mu běží hodina, ho nijak netrápí, trvá dost dlouho, než ředitel náš hlouček rozpustí a já cupitám za třídním do druhého patra. Kdybych byla jako normální holky v mém věku, v prosinci mi bude osmnáct, už bych studovala třeťák a do maturity mi tak chyběl jen krok a skok! Jenže já jsem prváku moc nedala a ve druháku se sotva mihla, jak říkala mamka, ještě mohu být ráda, že nemusím opakovat od píky! I tak si připadám jako propadlice.

Oskar vtipkuje ještě na schodech, věnuji mu soucitný pohled, a teprve před vstupem do 3.B vypni diskmana.

Hlučící třída, ve které i po prvním zběžném pohledu registruji jasnou převahu děvčat, ztichne a já na sobě ucítím přes dvacet zvědavých pohledů.

„Tak je to tady,“ prohlásí třídní. „Konečně vedu vaši novou spolužačku, kterou vám slibuju od září.“

„Monika Váchová osobně,“ představím se. „Ahoj, tak mě tu teda máte, když jste se na mě tolik těšili.“

„Kde ses zdržela?“ křikne zezadu jakýsi kluk.

„Tobě se mezi nás nechtělo?“ zajímá se tmavovlasá holka.

„No, že bych byla nadšená, to nejsem,“ přiznám se s úsměvem. „Ale třeba se to zlepší.“

Naštěstí pochopí vtip a pobaveně se zasmějí.

„Odkud jsi?“

„Teď z Blažejova, předtím z Brna.“

„Docela rozdíl, co?“ pousměje se kdosi.

„O tom nedejchej.“

„Na jakou školu jsi chodila?“

„Střídavě na gympl," odvětím pravdivě.

„Z pozice učitele se nemohu nezeptat na známky," mrkne na mě pobaveně třídní, opřený ležerně o stolek.

„Samé jedničky…" udělám dramatickou pauzu, již docílím pobavených úšklebků ve tvářích mých nových spolužáků, „jsem neměla, proto bych se o známkách radši nešířila."

Sleduju, jak moje prezentace v tu ránu narostou, svým prohlášením vyvolám bouři smíchu. „Známky nejsou důležitý."

„Škoda," lituje třídní, „Hned by nám počet jedničkářů dvojnásobil…"

„Co znamená střídavě?" zajímá se holka s tmavým ohonem. „Jako že když se ti chtělo, tak jo, jinak ne?" baví se některý kluk a jiný mi závidí: „To chci taky!"

„Měla jsem individuální učební plán," převezu je. „V prváku jsem chodila do školy občas, podle možností, ve druháku přestala úplně a odjela dlouhodobě do Mnichova."

„Studovat?" otáže se někdo.

„To je výborné," raduje se třídní předčasně. „Mám vás na angličtinu a němčinu, aspoň budete mít proti spolužákům v jazyce náskok…"

„Toho se nebojím," pousměji se. „Byla jsem tam pracovně, Německy jsem se nikdy neučila, umím jen pár frází."

„Pracovně?" chytí mě někdo za slovo.

„Prostitutka?" nahodí kluk, patrně vtipálek třídy, a všichni se pobaveně rozřehtají.

Nenechám se vytočit, počkám, až bouře pomine, a vychutnám si je. „Modeling."

Podle očekávání třídou obdivně zašumí. Bylo tomu tak i na našem gymplu, dovedu si představit, že mi i tyhle holky závidí. O modelingu mají totiž hodně zkreslené představy a malují si život modelky jen

v růžových barvách!

„A už ho neděláš? Proč?“

„Jsem v jedné brněnské agentuře, ale chci si nejprve udělat maturitu,“ odvětím větu, která není až tak úplně pravdivá. Nedodám, že mi jaksi nic jiného nezbývá!

„To já bych na školu dlabala,“ vzdychne zasněně drobná zrzka. „Jen kdybych měla pár cenťáků navíc…“

Třída se opět rozesměje, padají různé připomínky, Oskar musí zakročit: „Snížková, Snížková…Příště si vás vyvolám, Ido, na téma *moje vysněné povolání*.“

„To je nefér!“ brání se.

„Proč? K modelingu jsou třeba jazyky,“ prohlásí a ani netuší, jak moc mi mluví z duše. Možná kdybych se byla učila od malička němčinu a ne jenom angličtinu a později francouzštinu, mohla jsem to v Německu zvládnout! Není nic horšího než pocit osamění znásobený jazykovou bariérou…Tyhle holky vůbec netuší, že být modelkou znamená být pořád sama, daleko od rodiny, bez přátel…Uvědomím si, že se těžiště pozornosti opět přesunulo na mne.

„Kdo si vezme Moniku na starost?“ zajímá se třídní a když se přihlásí holka s tmavými vlasy vyčesanými do ohonu, spokojeně přikývne: „Výborně, Albrechtová, Moniko, posaďte se k Anežce, vysvětlí vám, jak to u nás chodí. Kdybyste přesto něčemu nerozuměla nebo měla nějaké problémy, přijďte za mnou, nestyďte se.“

„Provedu vám gynekologické vyšetření!“ prohodí kluk vzadu a třídní ho počastuje shovívavým úsměvem.

„Děkuji,“ kývnu k učiteli a posadím se do třetí lavice u okna vedle dívky, co nabídla pomoc s mojí adaptací.

Do přestávky už moc nechybí, stihnu si tak akorát opsat rozvrh, než se kolem naší lavice shluknou snad všechny holky ze třídy a zasypou

mě otázkami. „Tys fakt dělala modelku? Jaký to bylo? Setkala ses někdy s nějakou celebritou? Kolik ti to hodilo? Co jsi fotila? Dělala jsi i módní přehlídky?“

Snažím se odpovídat co nejstručněji a nejvýstižněji, ovšem z každé odpovědi se rodí další otázky, hrůza.

„Jak ses k tomu dostala?“ zajímá se ta zrzka. „Bylas někde na castingu, nebo tě našel lovec talentů, nebo jak?“

„Ve čtrnácti mě táta přihlásil do soutěže Miss poupě. Sice jsem ji nevyhrála, ale otevřely se mi tam možnosti. Nafotila jsem book, to je takovej katalog vlastních fotek, se kterým jsme objížděli agentury…Vybrali mě, táta za mě podepsal smlouvu, absolvovala jsem kurzy, kde nás učili, jak správně chodit a pohybovat se. Vždycky mi zavolali, když pro mě měli nějakou práci, fotila jsem hodně často…“ Při vzpomínce se pousměji. Už na základce se ke mně po každém mém návratu do školy nahrnuly zvědavé spolužačky a já jim vyprávěla, kde jsem byla a co jsem fotila. Připadala jsem si nad nimi! Na gymplu totéž, i když tam bylo těch závistivých víc než zvědavých. „Ve druháku si mě vybral německej klient na dlouhodobou práci, znovu se podepisovala smlouva, odjela jsem na rok do Mnichova…No a tím pádem jsme místo ve třetím ročníku teprve ve druháku.“

Ve svém vyprávění jsem spoustu věci vynechala. Například to, že jsem si při svém vytíženosti vůbec nevšimla, jak to začalo mezi mámou a tátou skřípat. Byla jsem tatínkova krásná holčička, na kterou byl náležitě hrdý, on byl mým skorobohem. A už vůbec se nechlubím tím, že Mnichov byl propad na celé čáře. Nezvládla jsem psychicky odloučení, nerozuměla jsem jim, anglicky se mluvilo jen strašně málo, byla jsem opuštěná a zoufalá, tím spíš, když mamka požádala o rozvod. Měla jsem jí to za zlé, nechtěla jsem uvěřit, že by můj skvělý a nejlepší táta byl něčeho takového, jako jsou opakované nevěry,

schopen…No byl. Poznala jsem ho už ty dva měsíce, co jsem u něj žila, a v duchu se mámě mockrát omluvila. Mnichov znamenal velikou nabídku, zlom v mé kariéře. Doslova. Vypadalo to super, jenže to vůbec super nebylo. Bydlela jsem se dvěma mnohem staršíma holkama, trápila se tím, co se děje doma, nevydržela vzájemnou řevnivost a všechny schválnosti, poslední kapkou bylo, když mě jedna čúza, kterou vyhodili kvůli drogám, rýpla nehtem před důležitým focením do obličeje. Sbalila jsem si věci a utekla. Místo za rok jsem byla zpátky za necelé tři měsíce, psychicky na dne. Naši pak za mě museli zaplavit agenturu velkou pokutu za porušení smlouvy, padly na ni veškeré moje peníze, co jsem si z modelingu našetřila, tátu jsem zklamala na celé čáře. Asi tak, jako on zklamal mně. Od té doby jsem si ani neškrtla, nedostala jsem nejmenší šanci, agentura pro mě žádnou práci neměla. Štěstěna se obrátila, nikdo o mě nestál. Naši, v té době už rozvedení, se donutili spolu jednat a vymysleli další postup: musím dostudovat. Na pár měsíců jsem odjela k babičce a dědovi do Ostravy, abych se dostala z nejhoršího, přes léto byla u táty. Máma se odstěhovala hned po rozvodu k tetě Evě do Bakova, bydlela u ní, zotavovala se a sháněla práci odpovídající svému vzdělání. A pak, na konci léta, jí sehnala. V *Europlastu.*

„Já jsem Neža," představí se mi Anežka a jedním šmahem vezme i svoje kamarádky: „Tohle je Ida, Katka a Magda."

Jmen padne mnohem víc, zapamatuji si však pouze nepatrný zlomek. Celková bilance nedopadne vůči klukovské menšině zrovna lichotivě: dvacet ku čtyřem!

„Nediv se, tady seš na humáči," pokrčí rameny zrzka Ida.

„Kde?!"

„Humanitní větev," vysvětlí blondýnka Katka. „V céčku jsou matikáři – a tam je to přesně naopak."

„Ale ono je to stejně úplně jedno," mávne rukou Magda a zahryzne

se do housky se salámem, „protože všichni kluci, kteří tenhle ústav navštěvují, jsou paka."

Pobaveně se rozřehtám. „Všichni snad ne!"

„No to rozhodně ne!" ohradí se vehementně Neža.

„Chodí totiž s jedním čtvrťákem," vysvětlí mi Katka.

„Aha, tak promiň, všichni krom Ondry Bárty ze 4.A!"

„A co Mikulášek?" vzdychne Ida zasněně.

„Dobře, tak kromě dvou vyjímek," šklebí se Magda. „Ondry z áčka a Mikuláše z béčka."

„Kdo je Mikuláš?" snažím se být v obraze.

„Místní idol, nejhezčí kluk široko daleko," mrkne Ida.

„Ukážu ti ho na obědě, pokud budeme mít štěstí, na chodbě se nepotkáváme, ročníky jsou těmi blbými patry dost separovány," stěžuje si Anežka, které by díky svému klukovi vyhovovalo čtvrťáky potkávat. „Budeš se stravovat v naší šlichtárně? Chodíme vedle do jídelny internátu *Beruška*. Vaří tam dost děsně, ale někdy se dá ze tří jídel vybrat něco požívatelného. Je to na karty, takže nemusíš denně."

„Fajn," kývnu. Znovu se podívám na rozvrh. Angelina, němčina, čeština, dějepis, právní nauka, psychologie, sociologie, počítače…"Vážně máme tolik hodin, a denně…?"

Holky se rozesmějí. „A cos myslela?"

Pokrčím rameny. Přijde mi to šílené! Naposledy jsem denně chodila do základky, pak už jsem to měla mnohem volnější. Skoro neznám, co to je každodenní výuka! Natož s dojížděním! Na jednom z počítačů, které jsou v každé třídě s přístupem k internetu zdarma, si vyjedu spoje do té naší příšerné díry, abych vůbec věděla, v kolik se který den dostanu domů.

Seznamování s jednotlivými vyučujícími probíhá postupně v každé hodině. Vesměs se zdají v pohodě, pouze profesorka Outrapová

řečená Stará otrapa, kterou máme na češtinu, se zdá poněkud přísná, a pan profesor Milivoj Outlý, co nás učí volitelnou fráninu, drobátko, senilní.

Nejlepší je třídní, Oskárek," vysvětluje Neža. „Je fajn a ještě navíc fešák. Pak je dobrá Vlastička, jeho snoubenka, to je ta mladá učitelka psychologie, a super je taky Kája, toho poznáš zítra, až budeme mít počítače. Stará otrapa je perfekcionalistka, na tu si dej bacha, abys jí nenaštvala, pak by se po tobě vozila. Marková na socku je klidná a tichá. Tu uvidíš v pondělí. Na právo máme říďu, děják učí profesor Rokyta. Když u něj nebudeš něco vědět, začni mluvit o husitech a máš vyhráno, do těch je zamilovanej."

„Díky za info, budu se tím řídit," bavím se.

„Není to tu tak špatní," zhodnotí školu Neža. „Pakárna jako všude jinde, chápeš."

Do jídelny v areálu internátu sloužícího několika středním školám jdu s holkama, jednak abych si koupila čipovou kartu a jednak okoukla prostředí. Neža s Idou se se mnou rozdělí o svoje palačinky, takže se nakonec i najím.

„Sleduj, to je on!" šťouchne do mě Ida nečekaně. Nemusí ukazovat prstem a hned poznám, koho myslí. Hezkých kluků jsem v životě viděla dost, nechodila s nimi, to ne, ale potkávala je, občas i na předváděcích molech – a že to byli fakt kořeni, ovšem při pohledu na Mikuláše mám dojem, že šlo o pouhé břídily. Tenhle kluk má v sobě navíc jakousi nedbalou eleganci, sluší mu i strniště vousů! Vlasy spíš světlé než tmavé nemá ani dlouhé, ani krátké, a to, co má na hlavě, může z dálky působit jako neurvalý rozcuch, zblízka je však jasné, že tenhle rozcuch byl docílen pečlivým sestřihem. Ohozený je do značkového oblečení a už z jeho výrazu je jasné, jak moc si je svých předností vědom.

„Co mu říkáš?" dotazuje se Ida, jak kdyby byl Mikuláš její osobní

výtvor a ona toužila po pochvale.

„Libovém frája," zhodnotím ho na dálku. „Hezoun."

„Výstižný," řehtá se Magda. „A to ho ani neznáš!"

„Přešel sem teprve vloni z nějaký státní školy, vyhodili ho za neomluvený hodiny kvůli nějaký holce," vysvětlí Katka.

„Počkej, odkud jsi říkala, že jsi? Z Blažejova?" vzpomene si Ida. „Ty se máš!"

„Proč, proboha?' Neřekla bych, že je to taková výhra!"

„No, ona to myslí tak, že Miki je taky odtud," zasměje se Neža. „Takže spolu budete dojíždět."

„Miki nejezdí autobusem, má vlastní auto," namítne Katka.

„Vlastní auto, jo?"

„Jeho tátovi patří nějaká továrna tam u vás, nebo co."

„*Europlast*?" napadne mě.

„Ty to víš?" podivuje se Ida.

„Ne, ale jinou jsem tam neviděla," zasměji se. Svět je v podstatě maličký!

Pak už je čas vrátit se na odpoledky, přečkat dvě hodiny dějepisu, na husity tentokrát nedojde, a můj první den ve škole končí. Nebyl tak špatný, když se to tak vezme, a jelikož mám volno do odjezdu autobusu, zajdeme s holkama na pivo, abychom si připily na seznámení. Dozvím se o svých nových spolužačkách spoustu věcí, nestačím zírat, co mi všechno o sobě prozradí! Neža chodí s Ondrou skoro rok, Ida platonicky miluje Mikuláše, Katka má nový objev a Magda tvrdí, že jsou kluci grázlové a lepší je být bez nich, protože poté, co přišla o panenství v hájku u sídliště cestou z červnové rozlučky, aniž by si pamatovala, jak a s kým, byla prý poněkud ovíněná, jím vůbec nevěří. Koukám jak blázen, všechno toho mají za sebou víc než já, přestože ani jedna z nich nikdy nepoznala záři

reflektorů! A to jsou tři z nich mladší, pouze Neža, která strávila rok na zdrávce, než zjistila, že na povolání zdravotní sestry nemá, také oslaví v tomhle školním roce osmnáctiny.

Solidárně mě doprovodí na autobusové nádraží, kde si rovnou koupím žákovskou průkazku, abych si je mohla zítra ve škole potvrdit, stejně jako lítačku na MHD: Díky nim jsem ušetřena potupnému bloudění!

V klasickém linkovém autobuse jsem nejela hodně dlouho, překvapí mne, jak je plný, část cesty dokonce stojím! Jak lidé postupně vystupují, zbyde místo i pro mne, ale jelikož jde o sedačku vedle tlusté paní, která odporně páchne potem, není to žádná výhra! V Blažejově nás vystoupí osm, krom mě ještě jakýsi kluk s účesem vybleným peroxidem, zbytek jsou dospěláci dojíždějící za prací.

Vyšisovaný blonďák si zapálí, sotva se jeho nohy dotknou asfaltu na návsi, požívačně zašlukuje, prohlédne si mě od hlavy až k patě a nabídne mi gestem svou cigaretu. Nejspíš zachytí můj výraz, se kterým se mu podívám na nehty se zažranou špínou a okousanými záděrami, a ušklíbne se.

„Dík, o žloutenku nestojím," odmítnu ho.

„Nono, ňáká moc fajnová, ne?"

„Lepší fajnová než blbá," oznámím mu a víc se s ním nezdržuji, zamířím přes náves ulicí vedoucí k bytovkám.

Mamka už je doma, čeká na mě s talířem špaget a kupovanou omáčkou, moc vařit nikdy neuměla, vždycky tvrdila, že čas u sporáku je zabitý, a natěšeně vyzvídá: „Tak jak bylo?"

„Co by mělo být?"

„Jak se ti tam líbilo? Mně osobně ta škola byla sympatická na první pohled už když jsem tě tam šla zapsat," svěří se mi, „Váš ředitel je solidní a třídní sympaťák,"

„No jo, když ti hned složil lichotku, co“uchichtánu se.

„Nejen proto,“ pousměje se mamka. „Ačkoli…bylo to od něj milé. Jací jsou ostatní učitelé? A jaké máš předměty?“

„Zatím jsem se všechny nepoznala,“ pokrčím rameny, svleču si bundu a hltavě lokám minerálku. „A předměty…“ Zalovím v bat’ůžku, abych jí hodila na stůl rozvrh. „Tyhle.“

Mamka si ho pročítá, u některých zkratek se dožaduje vysvětlení, přičemž mě pobízí, abych jedla, dokud je večeře teplá. Ano, večeře! Přijde mi dost šílené vrátit se ze školy něco málo po páté hodině!

„To jsou všechno věci, které by tě mohly bavit, ne?“ libuje si. „Psychologie, právo, sociologie, jazyky…Tady tě připravují na studium humanitních oborů, to je prima. Tobě matematika ani chemie nikdy nešla, všeobecné gymnázium nebylo nic pro tebe. A jak mi říkal váš ředitel, v prvním ročníku berou všeobecnosti, tyhle zajímavé a odborné předměty začínají až od druháku, takže jsi v podstatě zameškala jen necelé dva měsíce. Ty dohoníš lehce.“

„Jen si to nemaluj,“ krotím ji, když navíjím špagety na vidličku. „Když jsem viděla, kolik si toho musím od Neži, to je spolužačka ofotit…Nevím, nevím.“

„To zvládneš,“ ujišťuje mě.

„A pak taky ty jazyky,“ upozorním ji. „Angličtina nevadí, v té jsem pokročilá možná víc než oni. Fráninou vloni začali, takže tam budu napřed určitě. Jde mi o němčinu. Nedovedu si představit, jak se mám došprtat rok a dva měsíce, abych dohonila jejich náskok.“

„V Německu jsi přece musela něco pochytit,“ namítne.

„Prosím tě,“ ušklíbnu se. „Umím pár slovíček a vět, ovšem z gramatiky ani ťuk.“

„Uvidíme,“ konejší mě. „Kdyby to jinak nešlo, sehnala bych ti nějakého soukromého učitele. Myslím, ale, že se zbytečně podceňuješ

a nevěříš si, Moniko.“

Namotám další špagetu a z výšky ji nechám sklouznout do pusy. Pohybovat se s hlavou v oblacích nevyplácí, člověk by mohl za každé situace stát nohama pevně na zemi!

Do vybalování, natož uklízení, se mi ani dnes vůbec nechce, stále se ve svém skladišti necítím jako doma, připadá mi, že jde jen o přestupní stanici, takže poté, co se vysprchuji, si chvilku čtu v obýváku, ten je mnohem útulnější, pak se s Ančou na mém klíně podívám se na další díl seriálu *Ordinace* a jdu spát s přáním, aby dnešní noc byla lepší než ta předešlá. Jinak budu ráno mrtvá.

2. KAPITOLA

Jakkoli se mi zdál za jasného počasí Blažejov neútulný, teď, když mi moje krásné dlouhé vlasy vlhnou v drobném dešti, je vyloženě odpudivý. Ranní vstávání nikomu na dobré náladě nepřidá, natož když se mnou cloumala mamka už v šest! Ten blbej bus totiž vyjíždí v půl sedmé a trvá mu celou hodinu, než se přes všechny vesnice a vesničky docourá do města. Vstávám dřív než mamka do práce! Tedy, ona byla solidárně vzhůru se mnou, asi aby mi to usnadnila, ovšem nijak jsem její oběť neocenila.

Autobus má odjezd v 6,30, nestihnu se ani nasnídat. Ne že bych o to stála, takhle časně jíst nemohu, dělá se mi zle jen při představě jídla, ale štve mě to už z principu. Abych příště vstala tak za deset minut šest a nemusela na zastávku na návsi málem utíkat!

Zbytečná námaha, na dodržování jízdního řádu si zdejší courák moc nehraje, moknu spoustu minut ostentativně opodál od hloučku pracantů i studujících, které zastupuje vybledlý blondýn plus jeho udělaný kamarád, a tvářím se, že tu vlastně vůbec nejsem, a zvědavé pohledy tetek sousedek zpod svých deštníků made in China nevidím.

Ti kluci tolik soudnosti, aby si mě nevšímali, nemají, protože pořízek na mě křikne. „Pojď se přitulit!“

Pochopím, že jde patrně o originální pozvání pod nevelkou stříšku zastávky hned pod lampou pouličního osvětlení, deštníkem se ti dva nezalamují, ostatně stejně jako já, leč já z toho důvodu, že jsem ho v bordelu pokoje nenašla.

Hraji si ne vznešenou a především hluchou. Kluk je nezmar: „Nestůj na dešti a přijď se ke mně přilepit, místa je tu dost!“

„Ta nepůjde, vole, má nos nahoru,“ zrazuje ho blondýn.

„No tak, princezno! Seš hluchá?“

Otočím k němu zrak. „Mluvíš na mě?“

„Jasně,“ kývne. „Vidíš snad vedle sebe někoho jinýho?“

„Myslela jsem, že je to samomluva,“ ujistím ho, „protože tady nevidím žádnou vesnickou Mařenu, která by na to mohla skočit. Spolu jsme husy nepásli a ani nebudeme. Buď od té lásky a neotravuj mě, jo.“

Peroxidový blonďák, kterého jsem setřela už včera, se pobaveně rozřechtá, namakaný borec se ušklíbne. V té chvíli přisupí koráb silnic a u jeho pneumatických dveřích nastane tlačenice. Necpu se, nechám je všechny nastoupit, jen abych byla od těch dvou kusů skotu urvaných ze stáda, v každé větě použijí minimálně jedno slůvko vole, co nejdále. Posadím se hned za řidiče a zhruba v polovině cesty pustím na své místo stařenku. Cestování jedna báseň, fakt! Po tomhle zážitku už ani nemám Mikulášovi za zlé jeho snobské dojíždění vlastním autem. Mít to, k němu řidičák plus neomezenou kartu na výběr benzínu, neváhám ani minutu!

Ve škole je to také jedna legrace. Hned první hodinu máme tělocvik. To, že jsem si v ranní honičce nestihla vzít nic na cvičení, učitelku Růženu Sládkovou, dámu v nejlepších letech, vůbec nezajímá. Vzápětí mi dojde důvod: na pořadová cvičení, která s námi Růža provádí, ani není třeba! Jako cvičené muly pochodujeme s holkama doprava, čelem vzad, doleva…Důležité je, abychom měly vypnutá prsa a vtažená bříška a především, aby se naše řady šikovaly v zákrytech. Člověk jako já, který absolvoval placené kurzy pro manekýny, by nad touhle ladností pohybu zaplakal! Ovšem zúčastnit se vojenské přehlídky, ministr obrany by z nás měl radost.

„Nevypadá takhle každá hodina tělocviku, že ne?“ zeptám se Neži žádostivě.

„Navlas,“ zklame mě se smíchem.

„Chceš mi tvrdit, že dvakrát týdně pochodujete po tělocvičně sem a

tam a to je veškerém pohyb?!“ zakvílím.

Neža pobaveně přikývne. „Tobě se to nelíbilo?“

„Připadala jsem si jak na buzerplace!“

„Spíš slet Sokolů,“ opraví mě Ida.

„Náhodou, není to tak špatný,“ soudí Magda. „Žádný trapný skákání přes kozu nebo válení se po žíněnkách tu nehrozí.“

„Vždyť jsem se ani nezapotila…“

„Buď ráda!“ směje se mi Katka. „Vidělas zdejší sprchy?!“

Naše soukromá škola totiž nedisponuje vlastní tělocvičnou, chodíme cvičit do sousedního areálu, v *Berušce* je krom jídelny a obřího intru i jakýsi učňák.

„Neviděla,“ přiznám se. Podle holek jsem si tak ušetřila šok i případnou plíseň. Přesto jsem dost zklamaná. Ne že bych toužila chytit mykózu, to vůbec ne, ale v Brně jsem celé roky chodila do posilovny a na moderní tanec. Nejdřív jsem to brala jako nutnost, abych se udržovala ve formě, měla konvičku i švih, pak mě to ale začalo bavit samo o sobě a přestože jsem od května nefotila, pohyb potřebuji a chybí mi! Za proflákaný mezičas strávený pendlováním od babičky k tátovi a naopak jsem dost ze své kondice ztratila, moje pevné svaly ochably. Nadšená z toho nejsem ani náhodou, ve škole si nezacvičím a v té blažejovské díře jakbysmet!

Tak se nedají sehnat ani kolíčky na prádlo, natož prostory na cvičení. SMS od mamky, která mě zastihne cestou z *Berušky* do školy, což je pár metrů, mě o tom potvrdí: MONY, KUP KOLÍČKY, O VÍKENDU CHCI PRÁT A V KONZUMU NIC TAKOVÉHO NEVEDOU, PŘEJI ÚSPESNÝ A PEKNÝ SKOLNI DEN!

Mamka je optimistka, uchichtánu se a rovnou jí odepíšu. Sice při té příležitosti musím dvakrát vytáhnout SIM kartu a zaseklý mobil restartovat, ale i tak se mi povede posléze odeslat zprávu: MILÁ

MATINKO, PEKNY SKOLNI DEN, ODKUD JSI SPADLA?:)NA TELAK MAME STAROU SOKOLNICI, TED ME CEKA NEMCINA – A TY PISES O USPESICH…!:)

Před vraty školy stojí hlouček kluků, kteří si užívají svou dopolední cigaretu, jelikož v prostorách školy kouřit samozřejmě nelze. To, že jde o čtvrťáky, poznám podle hlavního aktéra, k němuž se stočí pohledy všech mých spolužaček. Mikuláš je v zapnuté džínové bundě, pod níž mu svítí košile od *Gucci,* je středem pozornosti, zrovna cosi vypráví, rozhazuje rukama a všichni jeho věrní se pobaveně řehtají. Úsměv mu sluší, vypadá opravdu dobře. Při pohledu na naši holčičí skupinu se kluci kapku rozestoupí, abychom mohli projít, padají různé poznámky, vtipné i slabomyslné, prostě klasika. Můj pohled se na chvíli střetne s Mikulášovým. Změří si mě od hlavy k patě a podotkne: „Hele, čerstvý maso."

Kluci se samozřejmě rozřehtají, pokřikují po mně. Ani mě nenapadne se ztrapňovat odpověďmi! Pouze u dveří se otočím a ukážu svým vztyčeným prostředníčkem, kde je mám, což vyvolá bouři smíchu a ohlasu.

„Miki je božskej, co?" slintá Ida.

„Spíš božskej blbec," uchichtnu se. Dalo se čekat, že *tak* hezký kluk bude kapku namyšlený, ale že až tolik…! Hele, čerstvý maso, no páni, hodně duchaplná poznámky! IQ tykve.

Obavy z německého jazyka, který jsem neměla v oblibě nikdy, natož když se mi pobytem v Mnichově vyloženě zprotivila, se ukáží opodstatněné. Oskar Kulhánek, náš sexy třídní, jak prohlásí Katka, se vytasí s písemkou, kterou třída kvituje nespokojeným protestováním, leč on zůstane neoblomný, prý je to jenom lehoučký doplňovací testík, který zvládne každé malé dítě, a co víc, jeden z ofocených papírů, jež rozdává spolužákům, strčí i mně!

„Já taky?!“ děsím se.

„Proč ne? Aspoň si to zkuste, Moniko. Žila jsem rok v Německu, bude to pro vás brnkačka, uvidíte.“

„Ale já s němčinou teprve začínám!“ namítnu pobouřeně.

„Každý někdy s něčím začíná,“ uklidňuje mne. „A každý začátek je těžký.“

V tomhle má stoprocentní pravdu! Jediné, co zvládnu bez chyby, je podpis. Pak už je to mnohem horší, stejně jako ostatní bych měla doplňovat v předepsaném textu vynechaná písmenka. Dovtípím se, že jde o předložky a koncovky, jenže jaksi…Většinou netuším, která bije!

„Tak jak?“ zeptá se s úsměvem, když ode mě převezme test.

„Brnkačka,“ ujistím ho ironicky.

„No vidíte,“ raduje se, jelikož ji v tónu na rozdíl od mých spolužáků, kteří se pobaveně rozesmějí, nepostřehne.

O přestávce se otáži Neži: „Dá se na soukromé škole prolítnout?“

„Jistě,“ zklame mne. „V každé třídě je aspoň jeden repetent. Proč jsi myslela, že ne?“

„No, když se ta škola platí…“

Ida se pobaveně rozřehtá. „Máš zajímavej názor na soukromou školu, Moniko. Státní a soukromém sektor se liší jen vztahem k majetku a pak taky jsou tu učitelé vstřícnější ke studentům, to jo, ale rupnout se tu dá jako všude jinde, o tom to není. Prostě si zaplatíš školné nanovo a opakuješ.“

Protáhnu obličej. „Tak to si váš, dámy, moc neužiju…“

„Neboj,“ plácne mě do zad Neža. „Nebude to tak horký.“

„Sama říkáš, že v každý třídě je jeden blbec…“

„No právě,“ směje se. „A u nás tohle místo zabral Roman,“

Překvapeně se otočím na spolužáka, který platí za třídního baviče a vtipálka, je s ním fakt docela legrace. Vida, další člověk, který je o rok

starší než ostatní! A to ani nemluvím o spolužačce Aleně, o které se dozvím, že už jednu maturitu má – na ekonomce, a k nám chodí, aby získala druhou maturu a měla víc šancí dostat se na práva!

S tou vstřícností učitel versus student měla Ida pravdu, Mgr. Vlasta Partyšová, kterou máme na psychologii, což je předmět zajímavý sám o sobě, je mladá a fajn. Prý teprve předloni dokončila pedák, nastoupila sem a zamilovala se do třídního Oskara. Ti dva tvoří celkem dokonalý pár, to se musí nechat, Vlastička je kočka, navíc sympatická, tyká nám a je s ní legrace. Krom toho ještě Kája, učitel na počítače, který je ještě mladší, učí prvním rokem a chvílemi je mi ho skoro líto, holky mu dávají pěkné kapky. Ačkoli je mladší než Oskar, není tak hezký, tudíž trpí spíš coby cíl různých vtípků než idol studentek.

Páteční vyučování není ani dlouhé, ani hrozné, nakonec to máma se svým přáním zase tak moc nepřeháněla.

„Nechceš přijet o víkendu?“ nabídne se Neža. „Šly bychom zapařit a přespala bys u nás.“

Svou nabídkou mě zaskočí tím spíš, že mě Ida s Katkou a Magdou, která mě společně s Nežou jdou doprovodit na nádraží přes vietnamskou tržnici, kde se dá koupit vše od trička přes zimní bundu včetně kolíčků na prádlo a je to při cestě, abychom si musely zacházet hledáním domácích potřeb, přemlouvají, jako by o mě fakt stály! Nikdy jsem neměla žádnou kamarádku, protože dětská přátelství na nižším stupni základní školy nelze počítat, tudíž mě jejich zájem překvapí. A potěší, proč si to nepřiznat!

„Ráda bych,“ vymlouvám se, jelikož se na to nějak necítím, „ale musím si konečně vybalit a zabydlet se, spím na krabicích s hadráka a knížkama…Je to fůra práce.“

„Tak příště,“ přikývne Neža chápavě.

„Chodíte pařit často?“

„Si piš,“ směje se Ida. „Skoro každej víkend. Třeba si užít, dokud jsme mladé, ne? V důchodu už to nebude ono.“

„Máte vždycky s kým?“ podivuji se.

Holky mou otázku nechápou. „No, buď vezmeme kluky, anebo máme dámskou jízdu, to bává někdy ještě lepší!“

Ida si mou otázku vyloží po svém, protože mě těší: „Jestli ti jde o to, že tady nikoho neznáš, tak to hoď za hlavu. To nejsou taneční, abychom tam musely jít v párech.“

„Copak ty jsi nikdy nechodila pařit?“ dovtípí se Magda.

„Neměla jsem moc čas…“

„No jo, jsi zvyklá na rauty a večírky na jiný úrovni,“ mávne rukou Ida. „Ty naše ale taky nejsou k zahození…“

Prý rauty a večírky…! „Modeling je hrozná dřina, aspoň u holky, která se teprve snaží prosadit. Nepředstavujte si –„

„Jen neříkej,“ vzdychne obdivně Ida a v jejích očích přímo vidím lesk mejdanů v hollywoodském stylu, jak to zná z filmů. Pochopím, že nemá cenu se snažit cokoli vysvětlovat.

„Máš teď někoho?“ zeptá se Katka přímo.

„Jsem tu dva dny!“ opáčím zaskočeně.

„Nemyslím zrovna tady. Celkově. V Brně, nebo v Německu.“

Zavrtím hlavou.

„Vidíš, tím líp,“ raduje se Katka za mě. „Aspoň nemusíš mít výčitky svědomí, že mu zahýbáš, když jdeš pařit.“

„Ono by to asi na dálku nemělo cenu, co?“ hádá Neža.

„Hm,“ přikývnu neurčitě.

„Kluci jsou grázlové, pořád to říkám,“ nechá se slyšet Magda. „Proto je lepší se na žádnýho nevázat.“

„Už mi to jede," všimnu si autobusu najíždějícím do kóje číslo 17, kde jsem nastupovala i včera. „Díky za pozvání, někdy příště s vámi určitě půjdu. Budu se těšit."

„Bezva," libují si a já jim škvírou mezi ramenem chlapa v montérkách a hlavou ženské v šátku zamávám z narvaného busu. Páchne to tu jako v koši se špinavým prádlem, který někdo nechal hodně dlouho bez povšimnutí, fuj.

Páteční nával je dvakrát takový než ve všední den, odstojím si celých sedmadvacet kilometrů, z toho polovinu na jedné noze, a v Blažejově vypadnu na náves poloudušená. Krom pár pracantů vystoupí holka s červenými rasta copánky oblečená ve strakatém ponču, ohoz na zdejší usedlost vskutku nečekaně odvážný, pod paží svírá desky formátu A2. Docela ji lituji, muselo se jí cestovat ještě hůř než mne!

Zachytí můj pohled, kývne bradou za odjíždějícím korábem a podotkne: „Dobrej parník, co?"

Pobaveně se usměji, ona mi úsměv oplatí, nadhodí si desky a naše cesty se rozdvojí, zatímco já si to štráduji směrem k bytovkám, ona si to zamíří přes náves rovnou k restauraci *VE DVOŘE*. Docela mě tím překvapí. Nevypadá na umouněnou vesnickou nánynku, a přitom jde do takového pajzlu? Pravda, jiný pohostinských zařízení tu není, ale přece…Dovedu si představit, jak to asi vypadá uvnitř. Začouzený, umakartem obložený lokál a lá doba socialismu!

Tím víc mě překvapí mamka, která dorazí z práce zhruba v půl sedmé, a protože jaksi nemáme nic k jídlu, nestihla nakoupit během dne a teď navečer je koloniál ve vsi samozřejmě už dávno zavřený, navrhne zajít si na večeři právě do *DVORA*.

„To myslíš vážně?" hrozím se. „Víš, jak to tam bude vypadat? Vyuzená vesnická putyka, kde k jídlu seženeš tak akorát utopence s cibulí. Radši se zajedeme najíst do Bakova, tam je spousta restaurací,

a třeba Střelnice, ve které jsme byly včera s holkama, vypadala fakt pěkně."

„Ty už jsi stihla obšlápnout bakovské restaurace?" podivuje se mamka s úsměvem. „Jsi pilná jako včelička."

„A kde mám asi trávit čas, než mi jede autobus, nevíš?" opáčím bojovně, ovšem ona nemá chuť se hádat a nejspíš svou poznámku ani jako výtku nemyslela.

„Nic nenamítám," uklidní mne. „Do Bakova je to zbytečně daleko a krom toho jsem pila víno. *VE DVOŘE* jsem párkrát jedla, když je čas, jezdíme tam s Renátou, kolegyní, na oběd na stravenky, není to tam vůbec tak zlé jak naděláš. Krom výčepu je vedle i nekuřácká jídelna a mají dobrého kuchaře."

Tvářím se stále pěkně nedůvěřivě, musí mě skoro dostrkat do pokoje, abych si k domácím džínsům, na zdejší poměry jsou dobré ažaž, vzala mikinu a bundu a mohly jsme vyrazit.

„Ty jsi pila víno? V pracovní době?" vzpomenu si cestou na její vyprávění.

„Po pracovní době," opraví mě. „Renáta měla nedávno svátek a ještě jedno šampaňské tam zbylo…"

„No mami…!"

„Vypili jsme ho ve čtyřech," hájí se. „Ještě se šéfem a jedním kolegou, ne že bych vytáhla půl láhve, neboj."

„Tvůj šéf je Krejza, že? Jeho syn chodí na stejnou školu jako já," upozorním ji. „A je to pěknej magor."

„Třeba jsi k němu zbytečně kritická," zasměje se. „Podle Renaty je Mikuláš jen trochu do větru."

Pozvednu v úžasu obočí. „Páni, koukám, že už jsi úspěšně pochytila zdejší mentalitu. Na vesnici se ví všechno."

„No, já všechno ještě zdaleka nevím," směje se. „Hlavně o

marketingu firmy mi toho pořád hodně uniká…Ale to, že má šéf dceru Karin, která studuje výtvarnou školu, a syna Mikuláše, vím. Od Renáty, protože její holka s ním chodí."

„Dcera tvé kolegyně chodí s vaším šéfem?!"

„Ale ne! S Mikulášem. Šéf je šťastně ženatý už dvacet let, a i když je to dost tvrdý šéf, jako člověk je solidní."

Na tohle už neodpovím, víc toho na srdci nemám, tiše projdeme temnou a vylidněnou návsí k osvětlenému dvoru hospody. Prostranství, na kterém v letní sezoně patrně stojí stoly a lavice, je poměrně velké, v říjnovém večeru však působí studeně a cize. Hlučící hospoda je naopak centrem dění obce, jak si uvědomím při vstupu do lokálu. Kriticky si ho změřím – no, není to až tak hrozné, i když kam se hrabe na Střelnici! Výčep i stoly kolem kulečníku jsou obsazené takřka do posledního místečka blažejovskými štamgasty, kouří se tu o sto šest, naštěstí však jsou na stropě připevněné dva velké filtry, takže vzduch je nečekaně čistý, a navíc za pootevřenými stahovacími dveřmi je něco na způsob nekuřáckého salonku. Nekuřáckého v době oběda, což v sedm večer dávno není pravda, tudíž z party místní mládeže, která tu tráví páteční večer u druhého kulečníkového stolu a hudebního automatu, kouří povětšinou skoro všichni.

Náš příchod vyvolá vlnu zájmu, na okamžik umlkne hovor, jak se po náš všichni chlapi otočí, a teprve když zapadneme ke stolu hukot a šum se zase obnoví. Parta, ve které poznám Mikuláše a dva kluky z ranního autobusu, sice kvůli nám v hovoru neskončí, leč prohlíží si nás také. Tři holky, které tam společně s kluky sedí u piva, okamžitě dají hlavy dohromady a nestydatě nás drbou, aniž by se to snažily skrývat. Vyšisovaný blondýn cosi prohodí a všichni se na náš účet pobaveně rozřehtají. No, spíš na můj účet, s mamkou žádný výstupy neměli!

„Vida, co tu máš kamarádů," mrkne na mě mámina naivně. „A to sis

myslela, že na vesnici nikdo v tvém věku nebude."

„Kamarádů?!" opáčím pohrdavě a posadím se naproti ní. Mám tak přímý výhled na Mikuláše a spol, což mi vlastně vůbec nevadí. I když je to magor, pohled je na něj hezký.

Přitočí se k nám pingl, vašnosta v letech, útěrkou odfoukne zbytky cigaretového popílku, co na ubruse zůstal po předešlých hostech a zeptá se: „Tak co, holky, co si dáte?"

Pobaveně se na mamku usměju: „Dáš si pivo, Zuzko?"

„Jasně. Dvakrát," nezkazí hru. „A jídelníček, prosím."

Večer už hotovky k mání nejsou, vybereme si tedy kuřecí čínu s rýží, smažené jídlo si neodvážím dát. Než nám vrchní objednané pokrmy přinese, povídáme si s mamkou polohlasně, aby nám místo borci a borky neslyšeli, o škole. Po očku při tom sleduji Mikiho, kterému v pauzách mezi kulečníkovými šťouchy leze po klíně umělá blondýnka a ve chvílích, kdy Mikuláš zrovna něco neříká, což je ostatně vzácné, ten kluk nejspíš musí mít hlavní slovo, se spolu hltavě líbají. Něžná černovláska k mému odhadu patrně patří k peroxidovému blondýnovi se zaprasenými nehty, nosí mu pivo ke kulečníkovému stolu, běhá mu pro cigarety a sirky jako věrný mopslík. Třetí holka s trčícími culíky, které mají být nejspíš roztomilé, přetéká z džínsů, hlavně že má bokovky a krátké tričko, není v páru s nikým z ostatních. Během jídla vypozoruji i jména, patra se nechová nijak tiše. Když si neoslovují tituly vole, blondýn se jmenuje Martin, jeho dívka XX, udělaný borec z ranního busu Tom, boubelka Marcela, hubený zrzek Jirka, kluk s předkusem Venca a dívka, která by Mikuláše nejradši snědla zaživa, Rendy. V té chvíli sečtu jedna plus jedna.

„Viděla jsi někdy dceru své kolegyně?" optám se mamky.

„Jednou sice za ní v práci byla, ale já jsem – „

„Tak to je ona," přeruším ji tiše a pohledem naznačím, kam se má

mamina podívat. „Pokud se taky jmenuje Renáta."

Mamina vystopuje můj pohled. „Skutečně, její podobná…A to je Mikuláš? Hm, opravdu fešák, ten tátu nezapře…"

„Neříkalas, že tvůj šéf je solidní?"

„Ale no tak," směje se mé tvrdé kritice. „Ta na něm visí, že? Není divu, že si ho tak hlídá…"

„Copak jde kluka uhlídat?"

„Ne," zasmuší se mamka. „Nikdy si nikoho nepřivlastníš, Moniko, nikdy nemáš nikoho jistého. Ani po kolika letech manželství…Čím hezčí chlap, tím větší riziko."

Dovtípím se, koho má na mysli, a protože nechci, aby se hovor stočil tímhle směrem, raději ji vyprávím o podivných praktikách naší tělocvikářky. Mamka se opět rozveselí.

„Prosím tě, jak je to možné, že tělocvik učí školnice?"

„Jaká školnice?"

„No ta, co vám má na tělocvik," napoví mi.

„Ona je školnice?" úžasnu. To se nedivím, že jiné cviky nezvládá! Na brněnském gymplu byla právě školnice hlavou školy, ta by se v armádě osvědčila, její slovo mělo říz, když na nás řvala, že se nepřezouváme! „Od koho to víš?"

„Přece od tebe," vytočí mě ještě víc. „Psala jsi mi to."

„Cože?! Já? Nic takového jsem nepsala!"

„Ale jistě," připomíná mi. „Počkej, já ti to ukážu…" Vyloví z kapsy své bundy pověšené na věšáku za našimi zády mobil, zalistuje v seznamu přijatých zpráv a strčí mi displej k nosu: „Tak si to přečti sama."

„*MILA MATINKO, PEKNY SKOLNI DEN, ODKUD JSI SPADLA?"* slabikuji bez diakritiky. *„NA TELAK MAME STAROU SOKOLNICI*…" V té chvíli mi to dojde a já vybuchnu smíchy.

„Sokolnici!“

„Ukaž…?“ nakloní se ke mně mamka a pak už se řehtáme obě, až se po nás parta otočí „Může za to displej,“ vymlouvá se. „Přeskakuje, vidíš…? Je to starý mobil.“

„Houby displej,“ bavím se. „Nauč se číst a nesváděj to na mobil. Ten tvůj je proti mému junák! Pořád se mi zasekává a vypíná. Víš, kolikrát jsem ho musela resetovat, než se mi povedlo uložit do seznamu čísla holek ze třídy? Už jen čekám, až se zakousne tak, že nepůjde rozchodit, a bude.“

Jídlo bylo nečekaně dobré, chtě nechtě ho musím pochválit a mamka má radost, jak kdyby čínu vařila sama. Dřív než stačíme vyrovnat účet, přinese nám vrchní na tácku dva velké panáku hnědavé tekutiny.

„My jsme si nic neobjednaly,“ brání se mamka.

„Posílají vám to chlapi,“ kývne vrchní bradou k lokálu.

„To snad…“

Z dálky k jednomu panáku přičichnu. „Rum. Díky, nechci,“ Doneste jim to zpátky, ano? Že moc děkujeme,“ požádá mamka vrchního, protože si také nedovede představit jen tak do sebe vyklopit půl deci rumu.

„Ne, to se chlapi urazí,“ varuje nás číšník.

„No, my se s tím nerovnáme,“ usměje se na něj mamka a dá mu tác do ruky. Jakmile s ním vrchní zmizí za rohem, z výčepu se ozve nesouhlasné mručení a slova jako „fajnovky“ a podobně. Právě jsme si to asi u štamgastů pěkně rozlily!

Nijak se s tím netrápíme, mamka zaplatí a ve chvíli, kdy si nasazuju na mikinu koženou bundu, na sobě zachytím Mikulášův pohled. Všimla jsem si už během jídla, že na mě občas koukne, ale radši bych si nechala koleno vrtat, než bych mu dala najevo, že o tom vím! Co

nejvíc pohrdavě si ho v té jeho červené košili od *Gucciho* změřím, zívnu si, odvrátím zrak a podržím mamce bundu, aby se mohla snáz obléct. To aby si nemyslel, že každé čerstvé maso z něj bude u vytržení!

Televizní *Četnické humoresky* stihneme tak akorát, završíme jimi celkem příjemný večer.

„Vidíš, nebude to tu tak hrozné," domlouvá mi máma a já z jejího tónu poznám, jak moc by si přála, aby to byla pravda. Trhnu neurčitě rameny. Doba, kdy jsem jí dávala rozvod za vinu, sice minula, ačkoliv jsem jí to nahlas nikdy nepřiznala. Také bych chtěla, aby se náš život srovnal – ale pomoct jí nemůžu! Já jsem tady být nechtěla. A nechci!!

Jako každý správný teenager, kterým koneckonců už nejsem a když se to tak vezme, díky modelingu jsem ani nestihla být, si polepím prázdné stěny plakáty. Neshlíží však z nich žádná filmová ani rocková hvězda. Na všech fotkách, větších i menších, vidím sebe. Nejvíc mi to sluší na černobílém plakátu v životní velikosti, kde mám na hlavě zakloněné dozadu, takže mi vlasy krásně splývají až k útlému pasu, celá jsem jakoby prohnutá a držím se rukou pouliční lampy, manšestrovou kšiltovku. Přitluču na zeď poslední připínáček, aniž bych dbala bouchání, které se ozývá kdesi pod podlahou, jen se, dědku, nezblázni!, poodstoupím a s povzdechem si změřím své dílo. Vzpomínka na časy, kdy jsem šla na dračku a fotila ostošest!

Mamka mě zastihne s paličkou na maso, kterou jsem použila místo kladívka. „Co je to za rány…?"

Kývnu bradou k podlaze.

„Ach tak," dovtípí se. „Tak už toho radši nech…"

„Mám to hotové," uklidním ji. „A krom toho, nevidím důvod, proč bych si v deset dopoledne nemohla trochu zaklepat! Noční klid tím rozhodně neruším."

„Panu Blachoutovi to očividně vadí i dopoledne."

„Panu Blachoutovi očividně vadí všechno," opravím ji.

Mamka si prohlédne všechny plakáty. „Krásné fotky…Ještě se ti z agentury neozvali?"

Zavrtnu hlavou. „Kdykoli tam volám, moje agentka říká, že pro mě nic nemá."

„Třeba nevoláš dostatečně často," namítne.

„Spíš až moc. Minule mě upozornila, že mi dají sami vědět, až neotravuju."

„Ona to řekla přímo takhle?!"

„V tom smyslu."

„No to nechápu," podivuje se mamka. „Vždyť jsi měla tolik nabídek i klientů, fotila jsi pro Italy a Němce…Třeba ti chtějí poskytnout dost času na zotavenou."

Pochybuji, že by byli tak ohleduplní, ušklíbnu se. Na city a pocity se v modelingu nehraje! Točí se tam velké prachy, ale musíš makat, zadarmo ti nikdo nic nedá, to jsem pochopila dobře. „Říkali mi to pořád. Dělej, dokud jsi v kurzu. Štěstěna je vrtkavá, dnes nevíš, kam skočit, zítra po tobě pes neštěkne. Pro mě platí to zítra."

„Třeba se ozvou brzy," utěšuje mne. „Sice bych nechtěla, abys byla pořád pryč, ale jednou za čas…"

Jistě, peníze se vždycky hodí. Tím víc, že jsem svými těžce vydělanými zamázla pokutu agentuře! K vzteku, fakt.

„Třeba," pokrčím rameny a zatímco se maka vrátí k vaření sobotního oběda, já se pustím do dalšího vybalování. Je to práce pro vraha! Nemám nijak moc svých věcí, ovšem když musí každý kousek prádla, každá knížka i sebemenší blbost projít mýma rukama, je to pěkná pakárna a zabere mi to fůru času! Ke všemu nepořádku neubývá, uložené věci sice mizí v šatní skříni, v knihovně i zásuvkách

komody, ovšem na zemi zůstávají prázdné krabice, igelitky a jiný odpad včetně věcí, které prostě nepotřebuju a bez nostalgie se s nimi rozloučím. Anča ťapká v té spoušti, mrská ocasem, také nemá ráda změny, je konzervativní, sleduje svoje pohodlí a klid, a nespokojeně mňouká. Když ji chci na uklidnění pohladit, nelítostně po mně sekne tlapkou ozbrojenou ostrými drápy.

„Taky z toho nejsem nadšená, nemysli si," zašklebím se na ni. Nejspíš mi nevěří, dál prudce švihá ocasem a tváří se jak deset nasupěných čertů.

Několikrát naplním odpadkový koš a stále nemohu být hotova! Aby všeho nebylo málo, chvíli po obědě k nám vtrhne tornádo v podobě návštěvy tety Evy a její rodinky. Mamčinu mladší sestru by měli pojišťovací uvádět ve výpisu živelných katastrof, které mohou člověka potkat, její zmatkářství nás občas všechny přivádí k šílenství, ale jinak ji máme moc rádi, je s ní legrace. Od mamky jí dělí pouhý rok, určitě i proto si jsou tolik blízké, spíš jako dvojčata! Vždycky jsem hrozně litovala, proč jsem jedináček, přála jsem si mít ségru, klidně tak ulítlou, jako je teta! Možná by ani brácha nebyl špatný, pořád lepší, než být na všechno sama. Pocit osamění mě provázel celým dětstvím, ačkoli jsou naši fajn, oba byli vždycky kariéristi a času na dceru jim moc nezbývalo. Pak, když jsem stoupala po pomyslném žebříčku modelky, si na mě táta volno udělal, vozil mě do Prahy, na různá focení i občas do zahraničí, to je fakt, na druhou stranu zrovna tohle nebylo to pravé věnování se svému dítěti! Tehdy jsem ještě netušila, že modelky jsou snad ty nejosamělejší duše, jaké mohou existovat! Možná kdybych měla ségru, zvládla bych to. Kdo ví…!

Jenže naši po druhém dítěti netoužili. Kolikrát jsem přemýšlela, zda vůbec toužili po mně, nějak jsem se jim do jejich tabulek a grafů nevešla. Narodila jsem se jako omyl z nepozornosti dvěma studentům vysoké školy, nicméně když mamka zjistila, že je v jiném stavu, táta se

zachoval mužně a vzal si ji, ačkoli oba měli do promoce ještě pár let. Zvládli ji i se mnou. Táta si pak dodělával doktorát a dával dobrý pozor, aby do stejného maléru nepřišli podruhé, tudíž jsem se bratříčka ani sestřičky nikdy nedočkala. Škoda.

Pokud se panu Blahoutovi zdálo moje klepání paličkou na hlavičky připínáčků jako rachot, nevím, co říká uragánu, který nastane po vpádu rozjeté tetičky, tichého strýce Mirka, znuděného bratránka Mirečka a dvou nevychovaných labradorů, na něž tetiny výchovné metody očividně nezabraly a strýc se jim vyhnul úplně, protože coby strojvedoucí, který jezdí na dlouhé mezinárodní trasy, se doma vyskytuje jen zřídka. Největší radost z nich má naše Anča, prská jak pytel střelného prachu, ježí se jako dikobraz a syčí jako přetopený kotel před výbuchem. Respekt si tím získá, oba při kolem ní pouze poskakují a předhánějí se, kdo zaštěká víc a hlasitěji. Řev jako u kolotočů!

„Alberte! Einsteine!“ okřikuje je teta zcela zbytečně, zatímco se máma společně se mnou snaží chytit Anču. Za její odchycení zaplatím dvěma krvavými šrámy a teprve když ji zavřu ve svém pokoji, musím ji zamknout, protože Albert i Einstein si umí otvírat packami dveře, se psi utiší.

„Tak co, kočko, jak se ti tu líbí?“ osloví mě tetinka, jako by žádné intermezzo v krocení lítých šelem nebylo.

Zvednu oči v sloup. Taky odpověď! Strýc se tomu zasměje a Mireček se mě zeptá: „Je tu aspoň připojení na ne?“

„To jo, přes kabelovku,“ kývnu.

„V tom případě tu tu nemůže být špatný,“ vytrousí moudro náš dvanáctiletý počítačový génius.

„Jak se to vezme,“ ujistím ho. „Nemám ho naistalovanej…Mohl bys mi ho, Míro, rozchodit?“

„Jasan,“ pošoupne si brejličky. Tenhle systém vyhovuje nám oběma

– já jsem ráda, že mám osobního technika přes počítače, který jim opravdu rozumí, a on je spokojený rovněž, protože jen tak přežije jinak pro něj zcela nudnou a nezáživnou návštěvu starší sestřenice. Jsme od sebe skoro šest let, věkový rozdíl je příliš velký, abych v bratránkovi viděla mladšího brášku.

Než ho stačím dovést do svého zčerstva urovnaného pokoje, rozčísne hovor v obýváku energické zazvonění, které psy, dosud se jen tak povalující po koberci, vymrští jako pružiny a znovu nabudí k ohlušujícímu štěkotu.

„Tady se dveře netrhnou," podivuje se teta.

„No, to bude spíš pro vás," soudí mamka ponuře předem si chystají omluvy, a jakmile otevře dveře bytu, aby se usmála do brunátné tváře ježatého souseda z přízemí, psi se jí prosmýknou kolem těla a hupsnou panu Blachoutovi na prsa, div ho svou váhou nesrazí ze schodů, jak ho nadšeně vítají. Mumraj je z toho nevídaný!

„Alberte! Einsteine! Co to je? Fuj!" křičí máma s tebou dvojhlasně a za obojky vlečou psy zpátky do bytu. Strýc se na mě podívá a nevinným úsměvem prohodí: „Vzali si mámina slova k srdci, že?"

Málem se udusím smíchy, psi se opravdu tváří, jako kdyby návštěva byla jejich! Přes psí štěkot skoro neslyším nadávky pana Blachouta – a nelituji toho. Dědek dští oheň a síru, krom toho, že mu vadí psinec, který si z domu děláme, reklamuje také tetino auto, jež mu překáží před vjezdem do jeho garáže.

„Jak překáží?" nechápe teta. „Nestojíme před vašimi vraty, nýbrž na druhé straně silnice. Máte tam dobře tři metry místa, tak o co jde?"

„Evo, prosím tě," snaží se mamka urovnat spor diplomatickou cestou. Teta je však bojovnice, ta by neuhnula a kdo ví, jestli by dědka neklepla pepka, kdyby se strýc nesebral a nešel červenou čtyřkolku *Suzuki* přeparkovat.

„Otřesnej člověk," uleví si Eva. „To je ten pošuk, co tu vyřvával

kvůli každýmu prdu už při stěhování?“

„Bohužel,“ kývne mamka.

„Já bych mu neuhnula,“ prohlásí teta. „Nestáli jsme v zákazu, ani proti pravidlům. Nemůžeš mu ve všem ustupovat, Zuzo, takhle bude vyskakovat pořád.“

„Jsme tu nové a musíme se naučit s nimi žít,“ namítne mamka.

„Jsi moc měkká,“ namíří na ni teta prst. „A to je tvoje největší chyba, ségro. Kdybys Kamilovi zatla tipec od začátku a neodpouštěla mu všechny ty jeho…“

„Evo!“ Mamka pohledem naznačí, že tu jsou děti.

„My jdeme stejně vedle,“ ujistím je a vyklidím pole. I kdybych neměla pro Mirečka práci, zdekovala bych se. Nechci všechny ty řeči o tátovi poslouchat, přestože *vím*, že jsou pravdivé!! Myslím, že je neprobírají ani před strýcem, to až mnohem později, když už je vypité kafe, se máma s Evou zašijou do koupelny, aby si v klidu zakouřily. Dělají to tak prý od puberty a koupelna se stala místem jejich důvěrných holčičích rozhovorů i místem řešení starostí, které nikdy nekončí, pouze se postupem let mění.

Návštěva se zdrží až do pozdního odpoledne, počítač je nainstalovaný, internet rozchozený, obložené toasty snědené, Mireček dostatečně unuděný, strýc překoukaný na televizi a psi, kteří za trest vyčistili obě Ančiny misky, tu s kočičí konzervou i druhou s granulemi, navýsost spokojeni.

„Tak se tu obě opatrujte,“ přeje nám teta. „Mončo, ty vlastně dojíždíš, že? To musí být hrůza.“

„No, je,“ připustím. „Vstávám ve tři čtvrtě na šest!“

„A nechceš bydlet u nás?“ nabídne mi v náhlém vnuknutí.

„Proč by bydlela u vás?“ užasne také mamka.

„To ne,“ vyhrkne spontánně. Pak se zarazí, „Ale jestli –„

„Ne, dobrý," zasáhnu do hovoru. „Budu tady."

Na mamce vidím, jak moc se jí ulevilo. Ne, že by mě bavilo dojíždění, jenže…Co by si tu samotná počala?!

„Jak myslíš. Kdykoli se budeš v Bakově nudit, přijď k nám. Anebo do galerie, tam mě najdeš asi snáz. Vidíš, teď instalujeme novou expozici, indiánské umění, brzy bude vernisáž, přijď se podívat."

„Někdy určitě zajdu," slíbím. Tetinka stejně jako máma vystudovala vysokou školu, ovšem zatímco mamka ekonomického zaměření, teta je založená umělecky. Na rozevlátou a roztržitou ředitelku galerie *UBU* se vážně hodí víc, nedovedu si ji představit dřepět v kanceláři či dělat manažerku. Taťka vždycky říkal, že pokud jsou všichni umělci jako teta, pak jsou pěkně střelení…Ale měl jí také rád. Co ovšem mně nikdy nešlo do hlavy, bylo to, jak se mohla teta dát dohromady se strýcem! Ti dva jsou totiž naprosto rozdílní, teta je oheň, strýc voda. O tetě ví všichni, o strýčkovi nikdo. Jak to, že ti dva jsou spolu dodnes a klape jim to, kdežto naši, kteří se k sobě báječně hodili, doplňovali se, rozuměli, jsou rozvedení…?!

V neděli mě mamka vytáhne na procházku. Vůbec se mi nechce trpčit po vsi, kde chcípl pes, ale ona nedá jinak a hučí do mě tak dlouho, až povolím a neochotně ji jdu doprovodit. Slunce svítí a hřeje, jako kdyby nebyl říjen, nýbrž konec srpna či co, pouze barevné listí připomíná, která je roční doba. Dva malí kluci, kteří si na plácku mezi bytovkami kopou do míče, jsou pouze v tričkách s krátkým rukávem a jeden výrostek, který nás předjede na kole, jež si nejspíš plete se závodní mašinou, motor dodává vrčením svými ústy, má na sobě dokonce bermudy!

„Kam chceš tady jí, prosím tě?" rozhodím rukama. „Do hospody a zpátky? Obchod bude zavřenej."

„Podíváme se po okolí," navrhne a zamíří silnicí mezi rodinnými

vilkami směrem, kterým autobus pokračuje dál, tedy na opačnou stranu než k Bakovu. Tyhle touhy fakt nechápu, šmajdat se po asfaltce a posléze polňačkou v úvozu lemovaném vzrostlými buky, jejichž listí nám šustí pod nohama.

„Vidíš, jak je tu hezky," upozorňuje mne.

Otráveně protočím oči. Tyhle stromy jsou hezké, budiž, i podzimní příroda, no a co? Možná si dovedu představit trávit tu prázdniny. Týden, dva. *Možná.* Ale žít tu napořád?!

„Podívám se, kam vede tamhle ta cesta," ukáže na stezku v promáčené louce ústící na asfaltce u prvních domků vsi. Podle jejich architektury tipuji, že jde o vepřín či co!

„Paráda, exkurze v prasečáku, co si víc přát," huhlám.

Jakmile se k budovám přiblížíme, už podle ohrady, kterou by jim vepři proklouzli, poznám, že jsem se v odhadu sekla. Nejde ani o kravín, což byla moje druhá volba.

„Farma Dvoreček," přečte mamka nápis ve štítu budovy. „Podívej, mají tu koně…!"

„Mami," krotím ji, protože její radostné povykování mi přijde přehnané. V opačném konci výběhu se pasou tři krásní černí plnokrevníci, radost pohledět, ale ani to mě nenaplňuje láskou k Blažejovu! „Koně, no bože. Chceš si snad jednoho adoptovat, či co?"

„Vždycky jsem si přála jezdit na koni," svěří se mi, jako by moje podvratné řeči neregistrovala. „Ty ne?"

„Ani ne," potvrdím.

„Musí to být krásné a romantické," rozplývá se mamka a neobratným mlaskáním se snaží koně přilákat blíž. Místo nich se však zpoza rohu stáje vynoří postava zhruba třicetiletého kovboje v frajerských botkách, kostkované košili a s kloboukem na hlavě.

„Vaše přání může být lehce splněno," zamrká na maminu, čím dá najevo, že náš hovor drze vyslechl. „Farma Dvoreček je vám k službám a podkoní Bedřich," elegantně smýkne s kloboukem až k zemi, „splní i to nejtajnější přáníčko."

„To zní lákavě," usměje se mamka. „Dají se u vás koupit hodiny jízd? Myslím pro úplné začátečnice…"

„Samozřejmě," ujistí ji. „Není problém. Vás, mladá paní, zaučím rád úplně ve všem a zadarmo!"

„Zůstaneme raději u těch obchodních styků," soudí mamka.

„Styk s vámi mi bude opravdovým potěšením," slibuje jí.

Málem mi vylezou očí z důlků! Floutek Bedřich s mámou flirtuje, až se hory zelenají!

„Někdy si přijdete zajezdit," kývne mamka. „Že, Moniko?"

Než stačím odpovědět, Bedřich se s mamkou loučí: „Zajezdíme si jeden báseň, nebudete litovat, to vám slibuji. Hlavně přijďte brzy. Můj hřebec je vám k dispozici!"

Popojdeme s mamkou několik kroků a jakmile zmizíme Bedřichovi z dohledu, obě vybuchneme smíchy.

„No, ale byl milý, to musíš uznat," slzí mamina.

„Milej?! Vždyť to byl úplnej idiot, kterej si navíc myslel, že jsi blbá taky, když mu na to skočíš!"

„Aspoň vidíš, co se dá užít na vesnici legraci."

„Nebuď labuť, mami. Tohle byla ubohost, ne sranda."

„Nerada tě zklamu, ale ubožáci a hlupáci jsou všude," varuje mě „Na vesnici i ve městě."

„Já vím, ve městě je jich dokonce mnohem víc, úměrně k počtu obyvatel," souhlasím s ní, „akorát že na vesnici jsou víc vidět. Tady je vidět na každého. Všichni se znají, vědí o sobě první poslední, vidí si do talířů…"

Poté, co Blažejov a jeho nejbližší okolí projdeme křížem krážem, přestane vycházka bavit i mamku, tudíž se vrátíme do bytu, kde se připojím na internet a přes ICQ si povídám nejen s Nežou, jejíž číslo zjistím za pomocí esemesky, ale i se spousty naprosto neznámých lidí, a stejně jako tisíce dalších zoufalců, kteří nemají nikoho v reálném životě, hledám spřízněné a stejně anonymní duše schované za stejně anonymními nicky. Tohle mi totiž vyhovuje mnohem víc než pustit si někoho do svého soukromí!

3. KAPITOLA

Člověk se nemůže na nic spolehnout. Ani na nedochvilnost autobusů! Minulé zpoždění se neopakuje, jakmile zakráčím na náves, spatřím špinavý koráb na zastávce a co hůř, právě do něho nastupuje poslední člověk! V běhu na padesát metrů zúročím svou někdejší sportovní kondici a dosprintuji ve chvíli, když řidič zavře pneumatické dveře. Naštěstí mě kdosi s cestujících zahlédne a upozorní ho, tudíž autobus se zachrochtáním znovu pozastaví a vpustí mě do svých smrdutých útrob.

„To by se to spalo, co?“ mrkne na mě jakási tetka rozšafně a chlápek za ní se hned začne dohadovat, co jsem asi dělala v noci. Věnuji mu přísný pohled, vůbec nestojím o to, aby začal na celý bus rozebírat můj milostný život, natož když o pár sedadel dál spatřím pobaveného Mikuláše. Jelikož dívka, která dřepí vedle něho, není ta umělá inteligence, co ho v hospodě olizovala jako nanuk, dojde mi, že tahle výstřední rastagirl bude ségra Karin, o níž se mamka zmínila. O dvojsedačku před nimi pak zaregistruji Toma s Martinem. Volno je až úplně vzadu, hodlám tedy projít uličkou a neotřít se o ně ani pohledem.

Kdyby jen pohledem…! V okamžiku, kdy míjím ty dva místní ramenáče, nenapadne Martina nic lepšího, než mi nastavit nohu! Protože autobus právě vybírá zatáčku kolem rohového domu s poštovní úřadovnou, mám co dělat se stabilitou i tak, natož když ztratím pevnou půdu pod nohama! Hmátnu po madle, ale minu, popolítnu dopředu a spadnu Mikimu rovnou na klín.

„Já bych věděl, co dělala v noci,“ prohlásí hlasitě Martin. „Když se ani neudrží na nohou…“

Nejbližší osazenstvo ho odmění smíchy. Miki se zasměje.

„Nemusíš se mi klanět až k zemi, stačí jen do pasu."

Zblízka se mu podívám do očí, oproti mým blankytně modrým jsou ty jeho spíš modrošedé jako letní nebe před bouřkou, zachytím lehkou vůni drahé vody po holení, uvědomím si, že shodil strniště, a pohrdavě zasyčím: „Nejsem cvičenej medvěd, abych se před tebou klaněla. Pusť…"

„Medvěd se mi klaní hned, ale tebe při tom bolí hřbet," zareaguje rychle ve stylu hlášek z pohádky *Mrazík*, což jeho přátelé rozesměje tím víc, řehtá se i jeho sousedka, a konečně uvolní můj bok, za který mě chytil, když jsem mu přistála v klíně.

„Blbečku," odfrknu, co nejdůstojněji se posbírám na nohy a odkymácím až na zadní pětku. Dál to, bohužel nejde!

V Bakově naštěstí vystoupí dřív než já a víc se s ním toho dne už nesetkám. Netoužím po tom v nejmenším!

„Je to idiot," zakončím, když převyprávím svou příhodu holkám, nadšeným posluchačkám.

„No ale krásnej," zasní se Ida.

„Není zlato, co se třpytí," připomene jí Neža. „U Mikiho to platí dvojnásob."

„To by mi zase tak nevadilo," vzdychne Ida. „Kdyby měl zájem…"

„Beztak by to trvalo jen chviličku," usoudí Neža.

„Zbytečně by ses trápila," domlouvá ji také Magda.

„I kdyby jen pár dní! I kdyby jedinej den…!"

„Jsi nepoučitelná," směje se Magda a Neža dodá: „Nemůžeš se divit, jakej je. Ti fakt krásní kluci jsou takoví všichni – a můžou za to holky, které je takhle rozmazlily."

Neža je chytrá, uznám v duchu, když během vyučování na její slova myslím. Já osobně bych Mikuláše nechtěla, je v něm něco, co mi prostě nesedí, na druhou stranu znám, že je rozhodně víc těch, které

přemýšlí jako Ida než Anežka.

Mikiho však dostanu z hlavy záhy, nemá šanci se mi v ní usadit, seznámím se s profesorkou Markovou, díky níž zjistím, že sociologie není tak nezáživná věda, jak jsem si ve své nevědomosti myslela, a dvouhodinovka právní nauky, v níž nás sám velký ředitel snaží nacpat do hlav základy práva, mě vyloženě zaujme. Velkou písemku z angličtiny, které mě i ostatní hrozí a snaží se třídního přesvědčit o odkladu, napíšu bez protestů a výmluv, že jsem chyběla. Pocit z ní mám dobrý. Hůř než za dvě bych dopadnout neměla! O to víc mě překvapí spolužák Roman, který na mne před filozofií, co máme poslední hodinu, zahalená: „Moniko? Máš naklusat za třídním do kabinetu."

„Kdy?" zeptám se užasle. „Hned?"

„Ne, prej až po vyučování."

„A proč?"

„Zase tak dalece se mi nesvěřil," směje se na mě.

„Třeba tě zve na rande," mrkne na mne Katka, která se k nám otočí, sedí totiž s Idou v lavici před námi.

„Určitě," vyprsknu pobaveně.

„Proč ne? Vždyť je to ještě jura," baví se Ida.

„To by ti Vlastička dala," zasměje se Neža. „Být tebou, dám si bacha, protože je prý hodně žárlivá."

„Jste praštěné všechny tři," ocením ty sudičky, nicméně víc než nad profesorem Krajícem, který je filozof každým coulem, přitasí si to na hodinu v černém roláku s koslených brýlích, chybí mu už jen dýmka á lá Satyre, dumám nad důvodem, proč Oskar touží po mé přítomnosti. Nejspíš ještě něco k přestupu na školu, žádný průšvih mít za ty dva dny přece nemohu…!

Třídní mě převeze na celé čáře!

„Posaď se, Moniko," nabídne mi galantně kožené křeslo, zatímco sám sedí na židli na kolečkách u psacího stolu. „Opravím jsem všechny testy a řeknu vám, je to katastrofa."

„Fakt?!" vylítne ze mě udiveně.

„Stupnice do pěti naprosto nepostačuje," kývne zasmušile.

„Ale no tak," pokrčím rameny. „Třeba jste moc přísný…"

„I kdybych zavřel obě oči, není to ani na čtyři mínus."

Protáhnu obličej. To je tedy rána!

„Tuhle první známku vám nebudu počítat, ovšem naskýtá se otázka, co dál?"

„Nevím," přiznám se upřímně. „A co teprve, až opravíte němčinu…! To abych rovnou balila kufry."

„Já přece mluvím o němčině," namítne.

„Vážně?" zaraduji se. „Já myslela, že o angličtině!"

„Nene, ta je v pořádku," mávne rukou a dá si tu práci, aby můj výtvor v hromadě jiných objevil. „Máte jen dvě chyby, tady a tady, vidíte? Přišla jste dvakrát o půl bodu, do výborné se ale i tak vejdete. Horší je tohle…"

Moje radost z úspěšné angličtiny mě rázem přejde. Papír je víc červený než modrý.

„Co tomu říkáte?"

„Že jste i musel vypsat polovinu náplně."

Oskar se přes vážnost situace pousměje. „Učitelský plat není zase tak mizerný, abych neměl na novou, bez obav."

„Já jsem vás přece varovala. Nikdy jsem se německy neučila, nemám žádné základy, všichni jsou proti mně o rok a čtvrt napřed…Nečekala jsem nic jiného," rozohním se.

„Ve čtvrtletí ani v pololetí vás nebudu klasifikovat, ovšem abyste mohla postoupit do třetího ročníku, je třeba na konci roku projít,"

upozorní mě. „To znamená se všechno doučit."

„A jak to asi můžu sama zvládnout?!" zhrozím se.

„Sama určitě ne," souhlasí se mnou. „Zkusím se domluvit s vaši matkou, tady je potřeba urychleně sehnat nějakého dobrého učitele na soukromé doučování. Jaký má telefon?"

Nadiktuji mu číslo mamčina mobilu, ovšem to není všechno, co má Oskar na srdci. „A do doby, než někoho neženete, vás budu doučovat já sám."

Šokovaně na něho pohlédnu. „To snad nemůžu ani chtít…"

„Už ani týden nazmar," domlouvá mi, zalistuje v kalendáři a jde rovnou na věc: „Hodí se vám úterý a čtvrtek po škole?"

Samozřejmě nehodí, stejně jako by se mi nehodily pondělí, středa či pátek! Nechce se mi chodit na žádné doučování, natož vedené třídním učitelem, jenže mě nenapadne jediná kloudná omluva, se kterou bych ho mohla slušně odpálkovat. Navíc to se mnou myslí asi fakt dobře, ach jo.

„Hlavu vzhůru, Moniko," těší mne, když vidí, že jsem smutná jako šafářův dvoreček. „Zvládneme to."

No tě noha!

Už podle cizích bot překážejících na rohožce před bytem poznám, že mamka nebude v bytě sama. Návštěvník nepřišel z daleka, usoudím ze sešlapaných krkáč. A taky ne – u jídelního stolu sedí u kávy společně s mamkou prošedivělá paní, kterou jsem zahlédla v den našeho příjezdu, a zhruba po dvou vteřinách si ji zařadím: doktorka Nevrklová, důchodkyně s uťapanou čivovou!

„Dobrý den," nahodím společenský úsměv.

„Ahoj, Moniko," pozdraví mě, jako bychom se dávno znaly.

„Paní Nevrklová přinesla báječnou buchtu, ochutnej," láká mě

mamka a rovnou staví vodu do rychlovazné konvice.

Zvědavě se nakloním nad tácek s řezy z kakaového těsta, s vysokou vrstvou tvarohového krému a čokoládovou polevou, srdce se jen směje, a co teprve když ochutnám! Na domácí zákusky jsem odmalička zatížená, nejspíš proto, že ani mamka, ani teta nic takového upíct neumí, pečených dobrot si užívám tak akorát u babičky.

„Chutná naprosto fantasticky," pochválím sousedce výtvor a než se voda v konvici převaří, zblajznu druhý kousek a už se natahuji po třetím. Mamka mě musí krotit.

„Jen ať si dá," přeje mi sousedka. „To jsou Míša řezy."

Do svého oblíbeného keramického hrníčku s Ferdou mravencem vhodím jeden sáček broskvového čaje *Pickwick*, zaliju vroucí vodou a nedbaje mamčiných očí, není slušené vyžrat všechno, co je na stole, do posledního drobečku, ukořistím předposlední kousek, nacpu si jej do pusy a po mírném zaváhání se vrátím i pro ten poslední.

„To aby mu nebylo smutno," zahuhlám s plnou pusou.

Mamka se málem chytá stropu: „Moniko, prosím tě!"

„Aspoň je vidět, že jí chutná," soudí paní Nevrklová. „Jestli chcete, napíšu vám recept."

„Radši ne," odmítnu za mamku její snahu v zárodku.

„Myslíš, že bychom ji nezvládly?" váhá mamka nerozhodně.

„Není to tak složité, jak se na první pohled zdá," uklidňuje ji paní doktorka ve výslužbě.

„Vím, že bychom jí nezvládly," zasměji se při vzpomínce. „Copak ty si, mami, nepamatuješ na koláč *Papoušek*?"

„No jo," zasměje se maka. „Onehdy Monika objevila v časopise recept na strakatý koláč…Zkusila ho, ale to, co z toho vyšlo mně, se fotce v časopise nepodobalo!"

„Never more," připomenu zaříkadlo, které tehdy vykřikovala

podobna havranovi ze stejnojmenné hororové básně Edgara Allan Poea, když tu hrůzu cpala do popelnice. „A vůbec, ono je dobře, že mamka neumí péct. Víte, jak bychom brzy obě vypadaly?“

„Nemyslím, že by vám hrozila obezita,“ přeměří si nás paní doktorka okem znalce. „Ani jedné, ani druhé. Ty bys mohla, Moniko, ke své výšce trošku přibrat.“

Holky mi vždycky záviděly štíhlou postavu a je pravda, že jsem z těch nemnoha šťastlivců, co k ní přišli jako slepí k houslím: zdědili ji. Nikdy jsem nemusela držet žádnou dietu, ani se omezovat v jídle. Moje mamka tak vypadá i ve svým osmatřiceti letech, teta Eva jakbysmet a ani babička na tom není o moc hůř. Když jsem viděla některé modelky, co hladověly celé dny a týdny, za celý den snědly třeba jen dva listy salátu, přičemž ještě dřely na place i v tělocvičně, nechápala jsem! Mnohé se zhroutily a místo hvězdné slávy skončily v nemocnici s mentální anorexií. Já jsem v tomhle měla štěstí, ovšem do posilovny i tělocvičny jsem vždycky chodila pravidelně, byť ne kvůli shazování kil.

„Spíš bych si potřebovala zpevnit svalovou hmotu,“ vzdychnu, „Jenže dělat sklapovačky sama doma mě nebaví.“

„A proč si nejdeš zacvičit do tělocvičny?“

„Copak tady nějaká je?“ zeptám se pochybovačně.

„Dole v bývalé jídelně zemědělského družstva,“ převeze mne paní doktorka. „V pondělí, úterý a ve středu je cvičení pro ženy, vždycky od sedmi večer. Vede to Radka Slámová, manželka mladého Slámy. Je to spíš poskakování při hudbě.“

Vyměníme si s mamkou překvapené pohledy. V tom jejím čtu triumf. No jo, tak jsem se v jedné věci sekla!

O úrovni zdejšího cvičení si sice nedělám žádné velké iluze, nicméně sotva se návštěva zvedne k odchodu, přemluvím mamku, aby tam šla se mnou. Nakonec usoudí, že jí cvičení také neuškodí, a další hodinu

strávíme přípravami.

„Myslíš, že mohu jít v tomhle?“ předstoupí přede mne v modrošedých šusťácích, co jsem na ní neviděla roky.

„Ne,“ zkazím ji radost. „Šusťáky, kde žiješ?!“

Druhým mamčin pokus není o mnoho lepší, bermudy a tričko nepatří do kategorie oblečení, které vyšlo z módy před drahými lety, nicméně pro dnešní účel zcela dostačující.

„Tak potom jedině tohle,“ ukáže se mi v elasťácích a tričku, jež jí dosahují do půli stehen.

„Osobo, osobo,“ pokývám káravě hlavou. „Je vidět, že si tě musím vzít do parády.“

Projedeme spolu můj šatník, mamka to má jednoduché, moje věci jí pasují všechny, stejně jako mně její, jenomže já o elegantní kostýmky, sukně a halenky, které nosí do práce, vůbec nestojím, a nakonec jí půjčím svoje černé zvonové kalhoty s lyrou a k nim elastické tričko, zatímco sama si obleču lambádku a džíny, jež hodlám v tělocvičně vyměnit za krátkou bavlněnou tenisovou sukénku. Do báglu přihodím ještě dvoje botasky, vzájemně jedna druhé spleteme vlasy v cop vyrazíme. Mamka ještě na chodbě zaváhá: „Myslíš, že takhle můžu jít do tělocvičny…?“

„Přímo musíš, pokud nechceš, abych se za tebe styděla.“

„Víš, co ti řeknu? Je to síla –„

„To je fakt,“ skočím jí do řeči. „Nemít mě, šla bych tam jak tetka z Moravy.“

„- jak jsou ty dnešní děti drzé,“ pokračuje nevzrušeně. „Já jsem přece taky dřív chodívala cvičit a vím, jak vypadá sportovní úbor!“

„Maminko,“ obrátím se na ni konejšivě, „Bílé nátělníky a červené trenýrky s lampasy se už vážně nenosí!“

Ožene se po mně, leč její výpad očekávám a svižně uskočím. Do

tělocvičny se vlastně hrozně těším! Chvíli nám trvá, než ji najdeme, protože nás nejprve nenapadne, že by zemědělské družstvo mohlo sídlit v prostorách secesního a bohužel úplně vymydleného zámečku, ovšem stačí se zeptat culíčkaté Marcely, kterou potkáme před konzumem, a ona nás tam dovede. Ne že by překypovala takovou ochotou, jednoduše jde cvičit také. Což mě při pohledu na Marceliny proporce málem odradí jít dál a věřit, že má cvičení nějaký smysl!

Nakonec dobře udělám, když vlezu dovnitř. Sama tělocvičena sice není nic moc, prostě jenom velká místnost s parketovou podlahou a několika žíněnkami, na kterých se rozcvičuje sedm místních dam plus dvě holky, v jedné poznám Janu z hospody, druhá se nám představí jako Radka Slámová, cvičitelka, ovšem velkou radost mi udělá zjištění, ze v sousední místnosti, patrně bývalé kuchyni, je soukromá posilovna Radčina muže Luboše! Není bůhvíjak vybavená, ale pár mučidel v ní objevím a jelikož jde o stroje, na kterých jsem zpevňovala svoje břišní i zádové svaly už v Brně, jsem vyloženě nadšená. Tím spíš, když si u Luboše zjistím ceník a rovnou si s ní domluvím, kdy sem mohu chodit!

„Kdykoli, děvče," ujistí mě potěšeně. „Jsem tu denně od šesti zhruba do devíti a budu jen rád, když získám další duši pro svůj koníček."

„Je tu skoro pořád," opraví otevírací dobu jeho žena s úsměvem. „Víc než doma. A kdyby náhodou ne, otevřeno bude stejně, protože Tom, jeho bratr, posiluje denně."

Vesnice je vážně jedna rodina, pousměji se v duchu. Na namakaném Tomovi bylo hned znát, že na sobě pravidelně a tvrdě dře. To už ale Radka pustí z repráků rychlou hudbu, při které si důkladně protáhneme těla a pročistíme všechny póry. A to se nezapotím zdaleka tolik jako ostatní! Ačkoli jsem za poslední měsíce dost změkla, Radce jako jediná v tempu stačím i při výkonnostním testu, kdy

schválně postupně zrychluje tempo a všechny ostatní odpadají jedna po druhé. Jinak ale cvičí z ohledem i na ty méně zdatné, cvičení porcuje podle namáhavosti a naděluje každému podle vlastních sil. Černovlasá Jana je také celkem šikovná, při pohledu na Marcelu se neubráním úsměvu. Ňadra velikosti čtyři, možná pět, si při tom všem poskakování v teplácích od vietnamců a stejně nekvalitním tričku div nevyrazí zuby a hned po odflinknuté rozcvičce si dopřeje přestávku. Není divu, že zatím nezhubla.

„Perfektní," pochválí mě Radka. „Někdy si spolu dáme maratón, co říkáš?"

„Proč ne," přijmu výzvu a zachytím úšklebek, který ty dvě čúzy, Jana s Marcelou.

„Pozor na Radku, cvičila závodně aerobik a byla v něm fakt dobrá," varuje mě od dveří Tom, který se ani nestačí maskovat svoje šmírování.

„Ale to bylo před mateřskou," mávne Radka rukou.

„Určitě si přijď zaposilovat," připomene mi Luboš, když se s mamkou, která vypadá vyplivnutě, bereme k odchodu.

„Ráda," slíbím. „Ahoj. Na shledanou."

Radka se s námi rozloučí stejně přátelsky, ostatní jsou poněkud zdrženlivější a ty dvě slípky vyloženě odtažitě.

„Tak jak je?" zeptám se maminy cestou domů, kdy to bereme poklusem, jak už se obě těšíme do sprchy. Zacvičit si je fajn, ovšem smýt ze sebe pot hned po cvičení je ještě lepší!

„Jestli se nebudu zítra moct hnout…" hrozí předem, „tak si mě nepřej!"

„Děláš to pro svoje zdraví, matinko," těším ji.

„Abych pro samé zdraví neumřela," strachuje se.

„To je jenom předsudek. Možná tě zítra budou svaly trošku bolet,

ale to hned příště překonáš dalším cvičením, víš?“

„Co to je trošku?“ stará se.

„Přiměřeně tomu, co jsi ze sebe vydala.“

„No nazdar,“ děsí se. „Já mám dojem, že jsem vydala všechno! Nechtěla jsem být horší než ty dvě nejstarší…“

„Držela ses,“ pochválím ji. „A bude to čím dál lepší.“

„Všimla sis, co měly ostatní na sobě?“

„Jo,“ zasměji se při vzpomínce.

„Kromě Radky samá tetka z Moravy, že?“

„A necítila ses hned lépe?“ zaútočím na její sebevědomí.

„Máš pravdu,“ připustí pobaveně, nicméně mi hned předhoní svoje vítězství: „Vidíš, že i na vesnici se dá něco dělat! A není toho zase tak málo. Koně, aerobik, posilovna…“

Trhnu hlavou.

Paní profesorkou Otrapovou moje výmluvy, kterak jsem chyběla, nepřipadají přínosné, odmávne je rukou a ještě mě pobídne: „No jen pojďte k tabuli, Váchová, žíly se vám kvůli tomu nezkrátí.“

„O žíly mi ani tak nejde,“ prohodím konverzačně, leč už z jejího výrazu vidím, že tudy cesta nevede. Abych si Starou otrapu neznepřátelila úplně, přemístím se k jejímu stolku.

„Váš třídní, pan učitel Kulhánek, říkal, že jste k nám přišla z brněnského gymnázia. Co jste probírali?“

„Kdy?“

Profesorka vzdychne nad mou zabedněností. „Naposledy.“

„Jako když jsem byla naposledy ve škole…?“

Třída se pobaveně rozhihňá, Outrapová na mě pohlédne přes obroučky brýlí. „U nás jste týden, takže před ním.“

„Ale já jsem nebyla před týdnem ve škole," namítnu.

„Tak před čtrnácti dny, no" odvětí kousavě. „Když už chcete slovíčkařit."

„Totiž," rozpačitě přešlápnu, třída je z mého vystoupí hotová, výborně se baví, „Já jsem tam v říjnu nebyla vůbec."

Outrapová ztrácí trpělivost. „No tak v září, proboha!"

„Ani v září," kuňknu. To už třída řve smíchy!

„Poslyšte, Váchová," nadechne se češtinářka a je na ní vidět, jak velké dilema vybuchnout-nevybuchnout se v ní hárá. „Můžete mi říct, kdy jste byla naposledy ve škole?"

„Ono už je to fakt docela dávno, takže si nevzpomínám…"

„Váchová!!" zařve na mě a na třídu: „Bude tu klid!"

Protože mám naposledy uzavřený první ročník a loňský rok mi neuznali, dá se říct, že před rokem a čtvrt, ale pokud myslíte pravidelnou školní docházku, tak to bylo naposledy na základce…"

Ačkoli je profesorka nejpřísnější z celé školy, na třídu její varování nezabralo, řeže se smíchy jako při kabaretu.

„Váchová," oznámí mi ledově, „vy jste mi pěkné číslo."

„Ale ne, až do osmé třídy jsem školu navštěvovala úplně pravidelně, denně!" hájím se.

„Děláte si ze mě legraci?!"

„To bych si nikdy nedovolila," ujistím ji upřímně. „Měla jsem individuální studijní plán."

„I letos v září a říjnu?"

„Ne."

„Tak proč jste byla půldruhého měsíce doma."

Tahle otázka se profesorce povede, je za milion. Sem jsem chodit nemohla, když jsem bydlela v Brně, to dá rozum, no a tam jsem ale do

svého předešlého gymnázia jít nemohla už teprve!! Aby všichni věděli, jak jsem v Německu dopadla?! Vždyť bych se v očích spolužáků hrozně shodila! Neměla jsem mezi nimi žádné přátelé, ze závisti se nemůže přátelství narodit, a moje hrdost mi nedovolila ponížit se v jejích očích. Tohle ale nemohu vyprávět ani Otrapové, ani mým novým spolužačkám, mezi kterými začínám mít, konečně po tolika letech, kamarádky!! Nahlas tedy vyrukuji s jiným důvodem. V podstatě také pravdivým: „Přišlo mi to zbytečný."

Třída se zajíkne smíchy, myslím, že se třídní bavič Roman obává o své místo na špici!

„Vy považujete chození do školy za zbytečné?!"

„To ne," trhnu rameny, „jenom když jsem věděla, že se budu každým dnem stěhovat, nemělo cenu začínat školní rok tam. Nakonec to nebylo tak nahonem, ale to jsem netušila."

„Sedněte si, vy číslo," zbaví se mě s úlevou, asi se sama bála, co všechno by se ještě dozvěděla. „Abyste na tenhle laxní přístup k povinnostem nedojela, Váchová. Příště mi předvedete váš čtenářský deník, ten jste si jistě v prvním ročníku pilně vedla, a jelikož do příští hodiny mají mít všichni, opakuji, všichni studenti druhé bé přečteného *Moliérova Lakomce*, budete jej jistě umět rozebrat i vy."

Zakroužím očima, samozřejmě až když jsem k profesorce zády, a za všeobecného pobavení se jdu posadit zpátky do lavice. Třídu legrace přejde, jelikož Outrapová stihne do konce hodiny vyvolat ještě pět lidí a jistý si nemůže být nikdo, protože je prý tak zákeřná, že klidně vyvolává i ty, kteří už zkoušení byli!

„Pěkná nespravedlnost," protestuje o přestávce Katka, jež byla jednou z potrefených a koupila čtyřku. „Proč já, když už tam mám tři známky? Kdyby byly alespoň nerozhodný, neřeknu, ale tři dvojky?! Proč? Proč??"

„Pořád lepší tři dvojku a jednu čtyřku než samotnou čtyřku,"

vzdychne Ida. „Jestli k ní koupím kuli, budu to mít ve čtvrtletí pěkně nahnutý."

„Ještě se bude psát slohovka," těší ji Neža. „Tou si vždycky skóre vylepším."

„Na dvojce a jedničce není co zlepšovat," šklebí se Ida.

„Jak to, že ne? Ráda bych jedničku!"

„Tedy, dámy, jste nechutné šprtky," zhodnotím je. „Vaše starosti bych chtěla mít! Já dostanu příště kouli za Voliéra, protože ho doma nemáme a do knihovny se nedostanu, jelikož musím na to podělaný doučování s Kulhánkem."

„Můžu ti ho půjčit," nabídne mi Neža.

„Vy máte doma takový věci, jo?"

„Jste intelektuálská rodina," usměje se. „Zítra ti ho donesu do školy. Užij si doučování a mysli pozitivně, rozumíš. Pozitivně! Opakuj si mantru: Oskar je fešák, Oskar je fešák, Oskar je Bůh…"

Štěstí, že má takový postřeh, jinak by dostala batohem do hlavy!

Postřeh má, s pamatovákem je na tom hůř. Asi jako já s chápavostí, řekla bych.

„Sakra!" plácne se do čela, jakmile mě ráno uvidí v šatně. „Zapomněla jsem na Strýčka Skrblíka!"

„Cože?!"

„*Lakomce*, přece. No ale to nevadí, literaturu máme stejně až zítra, takže po vyučování zajdeme k nám domů a je to. Mimochodem, jaké bylo doúčko, co?"

„Dal mi fakt zabrat," zavrtím hlavou při vzpomínce.

„Vážně? Je takovej divoch, jo?" baví se Katka.

„Dostali jste se i na polohy?" přisadí si Ida.

„Si piš, cpal to do mě horem dolem," šklebím se. Přitasil si to s učebnicí pro první ročník a za hodinu doučování jsme probrali celé první dvě lekce! Tedy, on mi je vysvětlil, já si dělala poznámky, do příště se musím nadrtit slovíčka z obou a ještě vstřebat všechny ty pojmy! Když jsem si stěžovala mamce, že je toho na mě moc, ještě mi domlouvala, jaký je třídní férový učitel, který má o svoje studenty opravdový zájem a já si ho mám vážit. Ona si s ním domluvila spicha na páteční odpoledne, protože dřív se z práce uvolnit nemůže, beztak se domů vrací většinou ještě později, než já od autobusu, a prý se budou snažit vyřešit mou ne zrovna němčinářskou budoucnost.

Asi bych měla být ráda, jaký má o mě upřímný zájem, ovšem to, *kdy* to všechno mám stíhat, nadrtit se do zítra slovíčka, přečíst Voliéra a nejlépe se doučit všechny předměty, abych nezabírala lavici v roli přísedící poroty, mi nikdo z nich neporadí!

Kvůli zacházce pro knížku mi sice ujede autobus ve tři, ale zase se aspoň podívám k Neže domů. Kámošky jsem navštěvovala kdysi dávno na nižším stupni základky, je to pro mě něco zcela nového! Tím víc, že její domov se tolik liší od toho mého… Klasický panelákový být na sídlišti Severní, spíš menší než větší, obývá společně s rodiči a dvěma mladšími ségrami! V jejich společném pokoji takřka není k hnutí – a to Nikola s Kristýnkou spí na palandě, zatímco Neža si z pozice nejstaršího užívá výsady válendy, využitý mají každičký kousek místa, aby holky dosáhly na horní poličky s knihami, musí si přinést štafličky. Všichni členové rodiny jsou už doma, paní Albrechtová mě pohostí limonádou a třenou bábovkou, Kristýna mi předvede svou nejmilejší bárbínu, Nikola vlastnoručně vyrobenou koláž a pan Albrecht, jakmile se dozví, že bydlím v Blažejově, se mě snaží přesvědčit, že jeho přítele z práce pana Vacíka určitě taky znám, jen o tom nevím! Když po hodině jejich byt opustíme, mám hlavu jako škopek.

„Strašná rodina, co?“ mrkne na mě Neža, která mě použije coby zástěrky pro rande s Ondrou, prý mě jde doprovodit na nádraží, a skoro to vypadá, jako by se za ségry i rodiče styděla, či co.

„Vůbec ne,“ odvětím s maličko zadrhlým hrdlem.

To už se k nám připojí Ondra, ti dva mě na nádraží skutečně doprovodí a já mám další důvod k závisti. Nejde o Ondřeje jako takového, i když to je docela prima cvok, který ze mě měl ze začátku bůhvíproč trému, asi si představoval, že modelky nejsou normální holky, ale o to, že má někoho, kdo ji miluješ. Jak to, že někdo má všechno a jiný nic?! A to, prosím, je spousta těch, které závidí mně. Šílenost.

No, já mám Voliéra. Aspoň něco! Jelikož se mi mimořádně podaří najít místo v buse k sezení už v Bakově, vylovím z báglu sympaticky útlou knížečku a hodlám hodinovou jízdu zužitkovat smysluplnou činností, leč být pilná a smysluplná mi nejspíš není dopřáno! Přečtu si bídou první dvě stránky, když mi v kapse bundy začne střílet mobil. Místo zvonění mám totiž nastavenou kulometnou palbu. Rychle ho vylovím, nerada bych, aby se spolucestující začali vrhat na špinavou podlahu busu v domnění, že jsme se stali oběťmi neznámých teroristů, a s překvapením si přečtu jméno na displeji: *TÁTA*. Už po týdnu si na mě vzpomněl, to je úspěch. „Ahoj.“

„Ahoj, Moniko. Tak povídej.“

Mimoděk se rozhlédnu kolem, autobus je plný, sice nikoho z party blažejovské mládeže nevidím, ale to neznamená, že mám zájem vyprávět svoje pocity širokému okruhu posluchačů! A pak, mně se vyprávět *nechce*. „Co mám povídat?“

„Jak se máš, co děláš, co škola?“

„Dobrý,“ Před týdnem jsme se nerozloučili zrovna v dobrém. Kdyby šlo o jediné nedorozumění, dalo by se přes něj přenést, co jsme si, to jsme si, jenomže celé ty dva měsíce, kdy jsem u něj v našem

bývalém domově, žila, byly ve znamení postupného ochládání, rozčarování a rozkladu.

„Víc mi neřekneš?“

„Není co.“

„Moniko, jsi už velká holka, za pár týdnů dospělá…“

„Ten čas letí, že?“ zaironizuji.

Táta se naštve. „Podívej, svůj život sis zpackala sama. Kdybys nejančila, mohla jsi být dodnes v Německu, vydělávat peníze a být šťastná. Tohle sis vybrala sama, nestěžuj si.“

„Vypadává mi signál.“

„Prosím? Jaký signál?“

„Že tě skoro neslyším,“ vysvětlím, hovor utnu červeným tlačítkem a pro jistotu vypnu úplně. Vypadl signál, ne?

Na chudáka Militéra nemám ani pomyšlení. Tatík mě dojal, zvláštní, co si představuje pod pojmem být šťastná!!!

Druhá doučovací hodina je ještě namáhavější než první. To, co Oskar předvádí, je rychlonalejvárna! Možná by mohla fungovat, kdyby šlo o chápavějšího studenta, než jsem já.

„Nemám pro němčinu buňky,“ hájím se.

„Hloupost,“ nevěří mi. „V angličtině jste výborná, pan profesor Outlý si na vás ve francouzštině také nestěžuje, pro jazyky rozhodně nadání máte. Tedy i pro ten německý. Vy si ho asi zbytečně ošklivíte, Moniko. Patrně ho máte spojený s něčím nepříjemným, což je docela zvláštní, když jste v Německu žila tak dlouho…“

Raději vypadám jako tukan, který se za rok pobytu v cizině nenaučil jazyku, než bych přiznala, proč jsem se vrátila tak brzy.

„Ono to půjde,“ utěšuje mne. „Nesmíte se k jazyku stavět negativně. Když se něco člověk naučil nechce, nenaučí se to nikdy, i

kdyby se postavil na hlavu. Je to v psychice. A vy jste chytrá holka. Moniko, takže-„

„Fakt?“ vyprsknu pobaveně. To je mi novina! Na gympl jsem se dostala celkem snadno, na základce jsem měla pěkné známky, ovšem na střední škole jsem se dostala do stadia, kdy jsem trojku začala považoval za velmi *dobrou* známku a se čtyřkami si tykala.

„Kdybyste chodila na denní studium, bylo by to zase o něčem jiném,“ odvětí, jako by mi četl myšlenky. „Uvidíte, že půjdete zase nahoru. Jste bystrá a inteligentní.“

Za jeho snahu mu věnuji úsměv, za který bych nemusela stydět ani na fotce určené pro billboard. Komenský by z něj měl radost! Dobrý učitel má umět chválit a povzbudit.

Náladu mi ale zvedl, to zase ano. Na nádraží se doploužím otrávená o něco méně než jindy a pohled na Mikuláše, který sedí na orezlém zábradlím nástupiště číslo 17, mě vyloženě pobaví. Idol školy se tváří ještě znechuceněji. Ani se mu nedivím, je rozdíl jezdit do školy modrým autíčkem Peugeot 206, včera jsem ho v něm ráno zahlédla, nebo dostavníkem pro chudé, jak by se dal také náš koráb silnic pojmenovat! Kdo ví, kde se zdržel, takhle pozdě jsem byla ve škole jediná. Ráno jsem ho viděla v autobuse také, nicméně to byl v chumlu svých ubohých přátel a já byla ráda, že si mě nevšímají. Ne že by se na tom něco změnilo, je pro mě stejně průhledný, ať jede sám či s kámoši! Jeho pohled na své tváři na sobě cítím co chvíli, ale ani to nevyprovokuje, abych hodila okem jeho směrem. Tak se podívej, moulo, no…! Já se na tebe jako na zbožný obrázek, natož se ti snad klanět nebudu *nikdy*. Pak už přisupí zaprášený bus a jelikož se do jeho hlubin prodere mezi prvními, zatímco já až úplně poslední, nás rozdělí a já aspoň nemusím hlídat svoje oči.

Tváří v tvář se setkáme až v Blažejově, kdy vystoupí zadními dveřmi dřív než já předními a musím se na něj chtě nechtě podívat.

„Držel jsem ti fleka na klíně a ty nic," zavtipkuje.

„Nevím, co sis držel v klíně, ale sahat si tam ve společnosti je dost nechutný," ujistím ho, hodím si batoh na záda a aniž bych čekala odpověď, vyrazím k bytovkám. Cosi za mnou volá, ale to už ho neslyším. Naštěstí! Určitě to není nic, bez čeho bych nemohla existovat. Docela by mě zajímalo, kde bydlí, ovšem než bych se otočila, raději bych si prst uřízla! Učiním tak proti své vůli u domovních dveří naší bytovky a nejradši bych si nafackovala, protože Mikuláš je za mnou pouhých pár metrů a samozřejmě můj pohled zachytí, aby mi vrátil škleb od ucha k uchu a pohyb ruky k jeho klínu je výmluvný sám za sebe, idiot, no!

Vyběhnu schody do patra, otevřu klíčem prázdný byt a ještě v botách přeběhnu obývák, jehož okno vede na ulici. Nespletla jsem se. Jeho domovem je jedna z honosných vil na konci vsi. Ani jsem nepočítala, že by mohl bydlet třeba v sousední bytovce! Pobaveně se jdu do chodby přezout, když si všimnu vzkazu na stole: *Mony, prosím tě, pověš prádlo! Přijdu pozdě.*

Nejdřív si vytáhnu z chlebníku včerejší rohlík, v lednici utrhnu nožičku drůbežího párku, a teprve potom vykuchám ranec vlhkého prádla z útrob automatky. Anču, která se mi přijde otřít o nohavici džínsů až do koupelny, podaruji zbytkem párku. „Taky to nemáš jednoduchý, kamarádko. Vydrž, za chvíli jsem zpátky a už nebudeš sama. Pro dnešek."

Znovu si obuji boty, vrátím se pro nedávno koupené kolíčky a s košem v náručí seběhnu schody, abych vyplnila mamčino přání. Spěchám, stmívá se pěkně rychle a věšet prádlo za svitu pouličních svítilen mi přijde celkem ujeté, avšak sotva přikurtuji dvoje spodní kalhotky, vyřítí se z baráku důchodce Blachout.

„Dobrý večer," přemohu se. Jsem přece slušně vychovaná!

No, já ano, ale dědek ne. Nejen že mi neodpoví, rudý vzteky

naběhne až ke mně a upozorní mne: Tenhle sušák…“ Aby nebylo mýlky, klepe na kovovou konstrukci kotníkem, „je náš, jasný?“

„Našeho vchodu?“

„Náš! Naší rodiny! Můj! Já jsem si ho sem postavil a nikdy mi na něj nebude věšet svoje –„ zarazí se, jelikož něco takového jako jsou tanga, patrně vidí poprvé v životě a tudíž neví, jak proužky látky pojmenovat, „špinavý hadry!“

„Vzhledem k tomu, že jsem je právě vytáhla z pračky, každý normální člověk by poznal, že jsou vyprané a tudíž čisté,“ pokusím se o obhajobu. „Nehledě na to, že čisté bych neprala, nebyly by mokré a tuží bych logicky neměla potřebu věšet je na sušák, protože by nebyl důvod. Sušák je od slova sušit, a tím pádem –„

Blachout zvýší hlas o dvě oktávy: „Jestli si ty cucky okamžitě nesundáš, ty jedna drzá cácorko, strhám je na zem!“

„A kam se tady asi věší prádlo?“ zeptám se nechápavě, a když mi ten nerudný stařík odpoví, s vyprsknutím se mu odvážím oponovat: „Tam snad ne…Je vyprané!“

Rozumnou odpověď mi poskytne paní Balíková, která se právě vrací domů s kočárkem a oběma kluky. „Vedle kočárkárny je prádelna, můžeš tam.“

„Aha, děkuji,“ usměji se na ni, není nad to se domluvit, jsme lidi, že posbírám rozvěšené spoďáry a za neustálého dědkova hudrování se s prádlem přemístím do místnosti určené k praní či sušení prádla. Smrdí to v ní, jak kdyby se za dveřmi vydělala smečka koček, fuj.

Což mi připomene, že Adéla ještě nevečeřela. Přesně řečeno Anča. K její velké radosti jí nandám plnou mističku kočičí konzervy, voní docela lákavě, a protože ticho v bytě nepřehlušila skupina *Placebo,* kterou si pustím, poruším slib, který jsem dala před chvíli Anče, převleču se do cvičebního úboru přiléhavého materiálu koupeného přesně pro tenhle účel, vyčešu si vlasy do ohony, do kapsy strčím

padesátku a vklouznu zpátky do podzimem vonícího večera.

„Už jsem myslel, že sis to rozmyslela," přivítá mě Luboš potěšeně. „Nevím proč se zdejší holky posilovně vyhýbají. Říkala Radka, že jste nebyly včera ani s mamkou cvičit…"

„Mamina ještě dnes ráno dost těžko rozdýchávala pondělní kolo," pousměji se při vzpomínce na její bolestivé usykávání při každém shýbnutí. Ruku na srdce, taky jsem cítila nohy, hrozně jsem za těch pár měsíců vyměkla! „Příště ji ale zase vytáhnu, jen co se trošku zahojí."

„Perfekt. Vyber si, na čem si chceš zacvičit, jako začátečnici bych ti doporučoval –„ Už z mého výrazu pozná, že přestřelil. „Sorry, omlouvám se!"

„V pohodě," ujistím ho a na úvod si protáhnu tělo na běžícím páse, pak si nasucho zapáskuji, načež udělám sérii sklapovaček pozvolna se zvyšující zátěží. Luboš mi chvíli asistuje, pak, když se v sousední tělocvičně ozvou klukovské hlasy, mě opustí a jde s nimi hrát nohejbal.

Nejsem sice začátečnice, ovšem ani blázen, abych si po dlouhé pauze nečinnosti mohla naložit neúnosnou zátěž a zítra umřela na svalovou horečku. Do formy se musím dostat pozvolna, proto se napoprvé dost šetřím, i když mám dojem, že bych vydržela mnohem víc. Pak použiji jednu ze dvou sprch, tentokrát jsem si sebou vzala ručník, a převlečena zpátky do suchého, příjemně unavená a krásně vybitá, chci Lubošovi zaplatit za poskytnuté služby.

Všimne si mne mezi dveřmi, ovšem v zápalu hry pouze křikne „moment" a hraje dál, jako by se nechumelilo. Nevím, jak dlouho trvá moment v Blažejově, mně osobně se pět minut, ve kterých pozoruji Mikuláše s Tomem, kteří hrají proti Lubošovi a neznámému mladému chlápkovi, zdá nekonečných! Tím spíš, že Miki s Tomem jsou dál ode mě a tedy čelem ke mně. Vědí o mně stejně dobře jako já o nich, už

jen čekám, kdy začnou padat hloupé poznámky, ubozí jsou na to dost, ale naštěstí je hra vyčerpává a oni nic jiného krom pár pohledů nestíhají. Nakonec mě to přestane bavit, peníze strčím Lubošovi na pokladní knihu položenou na okenním parapetu a vyjdu do tmy. A že je tedy pořádná! Až k bytovce, což je málem přes celou ves, krom černé kočky, která mi neslyšně přeběhne přes cestu a pekelně mě vyděsí, nepotkám živou duši. Jeden aby se skoro bál! Ještě že je vesnice tak malá.

Prvního a současně posledního člověka potkám teprve na chodbě v bytovce. Knírkatý soused z patra v nemožných dědkovských trenýrkách s proužky, asi jeho běžný domácí úbor, vleče ze své garáže karton mattonek a jakmile mne spatří, přátelsky na mne zamrká. „Z randíčka, co?“

„Byla jsem v posilovně,“ vysvětlím. „Dobrý večer.“

„Jo, v posilovně!“ nevěří mi. „Takový růžový tvářičky…“

„V tělocvičně se každej zapotí do růžova,“ ujistím ho.

„To jsem myslel, že jsi chytřejší,“ šťouchne do mě á la velký spiklenec. „Zapotit se dá mnohem příjemnějším způsobem, někdy přijď, předvedu ti to.“

„Haha,“ udělám co nejvíc ironicky. Vtípky sexistického rázu fakt miluji, natož od elegána v trenýrkách! Vpadnu do našeho bytu, abych mamce sdělila, jaký fórista s námi žije na jednom patře, leč máma stále nedorazila! Vykládat něco Anče nemá dost dobře výšku, ta to neocení. Místo toho se tedy zahryznu do jablka a s kočkou na klíně, muselo jí tu být celý den smutno, se učím německá slovíčka na zítřejší běžnou hodinu, abych aspoň částečně tušila, o čem se v ní bude mluvit.

Mamina mě zastihne v největší píli v půl jedenácté v noci!

„Prosím tě, máš šestnáctky, nebo co?“

„Ani nemluv,“ vzdychne unaveně. „Je toho strašně moc a nejspíš budu muset do firmy i o víkendu…Nudila ses tu?“

„Moc jsem tu nebyla, šla jsem si zaposilovat."

„To je dobře," pochválí mě a jde se napít ovocného čaje, pak posadí do křesla, nohy v punčochách položí na stolek a zapře hlavu. „Jsem vyždímaná jako citron."

„A baví tě to aspoň?"

„No," zaváhá. „Až se pro mě stane moje práce rutinou, bude to určitě lepší a budu mít čas vidět na ní i to pěkné. Zatím se v tom plácám…Každopádně finančně se mi přesčasy vyplatí a to je v tuhle chvíli nejdůležitější. Peníze potřebujeme, měly jsme hodně vydání se zařízením bytu."

Zlehka ji poplácám po ruce, ale když se na mě podívá, zase rychle ucuknu. Je mi jí líto!

„Ty jsi na prádlo zapomněla, že? Venku jsem ho neviděla."

„Je dole v prádelně," oznámím ji. „Sušák prý patří Blachoutovi a nikdo jinej se ho nesmí ani dotknout."

„Co je to za hloupost?" pousměje se mamka.

„Takhle mi to řekl," pokrčím rameny. „Ono by to stejně venku neuschlo."

„Vždyť bylo krásně slunečno a teplo," oponuje mi.

„Jenže já přijela až večer."

„Měla jsi doučování?" dovtípí se.

Těžce kývnu. „A ty s ním máš zítra spicha, nezapomeň. Doufám, že mi seženete jiného učitele, protože mít třídního na anglinu, němčinu a ještě i doučování, to je fakt moc."

„Nepřeháněj," směje se mi. „Vždyť je sympatický."

„Všeho moc škodí. I sympaťáků!"

„Jak myslíš," kývne odevzdaně. „Běž spát, brzy ráno vstáváš…Odpoledne na mě počkej, vezmu tě do Blažejova autem. Půjdeme si rovnou nakoupit nějaké zásoby na víkend."

„Jasně. Budu se tam někde flákat, pak mi zavolej.“
Mamka mi na dobrou noc lípne pusu do vlasů.

4. KAPITOLA

Tentokrát jsem na zastávce s předstihem, jednou dobíhat autobus mi bohatě stačilo. Ospale zívám na celou pusu, div nespolknu modré autíčko, které na připozastaví pár metrů ode mne, aby si mohl Tom, zimomřivě podupávající vedle, naskočit a měl odvoz do školy se vším komfortem. Samozřejmě neváhá dlouho, jeho kámoš Martin dnes patrně nejede, hoví si na zadním sedadle pežotku sám, a než se Miki znovu rozjede, stáhne si Karin vpředu okénko a zavolá na mě: „Pojď taky!"

Zaváhám a dokonce se rozhlédnu, zda pozvání skutečně patří mně. Ty tři uvnitř vozu tu pobaví, rozesmějí se. Pohlédnu do očí Mikimu, nerada bych naběhla k autu a on by se pro pobavení všech rozjel pryč!

„Chceš se svést, *spolužačko*?" nechá se slyšet.

I když je to vůl, přece jenom má auto, usoudím a bez dalšího pobízení přisednu dozadu k Tomovi. „Ahoj."

„Čau," pozdraví mě a Miki dodá: „Nebo pokud trváš na smradlavým busu, můžeš si ještě vystoupit."

„Díky. Člověk občas musí zvolit kompromis," namítnu.

Svou poznámku je rozesměji, tím spíš že Karin dodá: „no, ona je otázka, kde to smrdí víc, že…Tohle vozítko taky zrovna nedělá reklamu na Chanel."

„Dovol?!" ohradí se Miki. „Jsi sprostá, ségra. Kvůli tvým nultým hodinám vstávám mnohem dřív, než bych musel…! Příště na tebe dlabu, to si piš."

Karin si z jeho výhrůžky pranic nedělá. Uvnitř pežotu nejsou cítit upocení cestující ani špína, vzduch je prosáklý drahou pánskou vůní, je vidět, že si na ni Miki potrpí, a také poznám nezaměnitelný odér, co tu ulpěl po trávě a cigaretách. Takže zas tak moc nepřeháněla, ačkoli

tyhle pachy jsou rozhodně příjemnější než ve veřejném prostředku.

Do hovoru, který probíhá jen sporadicky, ti dva kromě řidiče většinou klimbají, nezasahuji. Miki také nevyhledává téma k pokecu, švihá zatáčky pěkně ostře, až mu mám sto chutí něco říct. Z přehrávače s repráky vpředu i vzadu do nás pere metal, ve kterém poznám *Cradle of Fight*. Husťárna. Metal jsem poslouchala v dobách největšího osamění.

V Bakově jsem o dost dřív než autobusem. Tom s Karin vystoupí na zastávce trolejbusů, my pokračujeme ke škole.

„Tvá ségra dělá výtvarku, že?“ prohodím, protože mi přijde dost hloupé sedět jako zaražený hřebík. „Je dobrá.“

„Spíš cáklá,“ pousměje se.

„Proč jsi ji nedovezl až ke škole?“

„Peču na ni,“ zaksichtí se tak, až se oba rozesmějeme. „Ty jsi na tom se svými sourozenci určitě líp, když nevíš…“

„Žádný nemám.“

„Vždyť to říkám,“ baví se. „Rozhodně líp.“

Sice se k jeho smíchu přidám, ale nemyslím si to. To už jsme kousek od naší školy, Miki zajede do boční ulice, kde najde místo na zaparkování, a zastaví motor.

„Díky za odvoz.“

Pokrčí rameny, není zač a než si vytáhne svůj batoh a vůz zamkne, odkráčím k hlavnímu vchodu, odkud mě pozoruje spolužačka Zlata, oči navrch hlavy. „Ty s ním chodíš?“

„Ne!“ ohradím se málem dotčeně. „S takovým…“

„Když tě vozí autem…“

„Omyl. Jednou mě svezl, jsme ze stejné vesnice.“

Zlata mi stejně moc nevěří, každopádně do osmi hodin, než začne vyučování, ví snad všechny holky ze třídy, že jsem přijela autem

s Mikim!

„Neblázněte," ujišťuji Nežu, Idu, Katku a Magdu. „Nejezdí autem denně, a když jede, bere lidi ze vsi. Dnes měl jedno místo volný a já stála na zastávce. Jinak je to vůl."

„Ale krásnej," vzdychne Ida zamilovaně.

„A taky zadanej." Doplním ji. „V Blažejově má holku, líbali se spolu, jako kdyby měli těsně před svatbou a nejspíš to bude vážná známost, jejich rodiny se dobře znají."

„Mikuláš a vážná známost?" opáčí Katka pobaveně.

„To ho určitě vůbec netrápí," doplní Neža. „V červnu na rozlučku přefikl dvě holky z áčka."

„Najednou?!"

„Nevím, nebyla jsem u toho," směje se. „Stihl je obě za ten večer, ale jestli najednou nebo postupně…"

„Něco ti řeknu, Moniko," oznámí mi Magda vážně a dá důraz svých slov zvedne nabádavě ukazovák: „Kluci jsou parchanti."

Vybuchneme s holkama smíchy. Tohle moudro jsem už slyšela, jasná páka. U navoněného frajírka Mikiho platí dvojnásob, přesto si nemyslím, že by zrovna mě musela varovat a mít o mě starost. Nejsem naivní husa!

Pak už se jdeme přesunout do *Berušky*, abychom si mohly společně s účou Růžou napochodovat a započaly den pěkně po vojensku. Zbytek pátečního dopoledne probíhá v klidu, v němčině mi dává třídní pokoj, asi si uvědomuje, že toho mám po krk při našich soukromých hodinách, ve fránině mám náskok, v počítačích si místo výuky wordu, který už pár let běžně používám, chatuji po síti s lidmi ze třídy a kdyby mi nedala Vlastička v psychologii za úkol referát na téma „korupce", mohla bych si připadat málem jako na prázdninách.

„Korupce? A kde to mám shánět? Máte tady něco na způsob školní

knihovny?“ otáži se Neži.

„Prosím tě, stáhni hotovej referát z netu, přece se s tím nebudeš dělat,“ poradí mi.

Takže vlastně prázdniny, no.

„Vyrazíme někam? Aspoň na pivko,“ lákají mě holky po ne zrovna úspěšných karbenátcích ze školní jídelny.

„Ráda bych si šla spravit chuť, ale čekám na máti a netuším, jak dlouho jí to ještě bude trvat, když už je u Oskara od půl jedný, skoro hodinu…!“

„Jo, na máti!“ šklebí se Ida a rádoby nenápadně pohazuje hlavou k nároží budovy. Nechápavě se tam podívám.

„Prosím tě,“ ušklíbnu se při pohledu na modré auto zaparkované u chodníku v zákazu státní s řidičem za volantem. „Můžu ti ukázat mamčinu esemesku, psala mi, že je kvůli mně pozvána na koberec v půl jedné. Podívej, tady ji mám…“

Než se Ida stačí podívat, ta stará rachotina se opět kousne, takže se může přečíst tak akorát jméno odesílatele, ne obsah zprávy.

„Jasně, jasně,“ baví se tím víc.

„Neboj, ukážu ti to!“ rozhorlím se a nakvašeně rozebírám kryt mobilu, abych se dostala k SIM kartě. Křáp jeden…!

„Proč tak nervózně?“ utahuje si ze mě Katka.

„Protože mám toho vehiklu po krk,“ ulevím si. „Rozhodně ne kvůli tomu debilovi!“

„Vypadá, jako kdyby na někoho čekal,“ namítne Neža.

„I ty začínáš?!“

„Uznej,“ pokrčí omluvně rameny.

Znovu se podívám směrem k vozu. Mikuláš dřepí v zákazu, tam musel popojet z parkoviště v boční ulici, prsty bubnuje do volantu,

patrně v rytmu hudby, a opravdu to vypadá, jako by na někoho čekal. Jenže ten někdo může být kdokoli!

„Jste jak navedené. Na mě nečeká určitě."

Holky se se mnou zdrží, prý abych nemusela přešlapovat při čekání na mamku sama před školou, ovšem řekla bych, že je víc zajímá, jak se to vyvrbí s Mikim. Zklamu je, kočičky! Magda ještě ani nestačí vykouřit cigaretu, když z budovy vycupitá mamka ohozená v krátké béžové sukni, botách na vysokých podpatcích a béžovém kabátku na zip. Holky se dovtípí, o koho jde, a uctivě mamku zdraví. Pocítím něco jako hrdost, mamina je na svůj věk kus jestli jsem po ní, mohu si blahopřát, taky bych chtěla jednou vypadat takhle! Starosti a trápení, kterých si zvlášť v posledním roce užila, jí kupodivu nepoznamenaly fyzicky. Pouze psychicky!

„To jsou moje spolužačky," představím mamce jednu po druhé a ona se s nimi seznámí. Pak už řeknu holkám ahoj a doprovodím mamku ob dva bloky k našemu vozu, nikde blíž totiž místo na zaparkování nenašla. V okamžiku, kdy míjím Mikiho auto, mi proti mé vůli uteče pohled k němu. Zachytí ho a kývnutím mě pozdraví. Aspoň že ho to napadlo, burana!

„Co Oskar?" nadhodím netrpělivě.

„Je to moc hodný člověk," upozorní mě. „Říkal, že se pozeptá po nějakém doučovateli němčiny, prý měl v pácu studenta vysoké školy, ale nějak z toho sešlo. Do té doby, než se něco naskytne, tě bude doučovat on sám."

„Nééé!"

„Co blázníš?" zlobí se. „Můžeš být ráda! Ví, jak na tom jsi, a má zájem tě to doučit, co bys chtěla víc? Propadnout?"

„To ne, ale proč zrovna on…"

„Jsem ráda, že se za tebe postavil, Moniko. Mám svých starostí dost v práci, ještě kdybych měla shánět po všech čertech někoho, kdo by tě

doučoval…! Měj na mě ohled.“

„No jo,“ zahučím otráveně. „A co říkal jinak?“

„Že jsi bystrá a inteligentní holka, moc si tě chválil,“ líčí mi spokojeně, když se uvelebíme v autě. „Ani ses mi nepochlubila, že už máš jedničky, Moniko.“

„Jednu z angliny, to je teda úspěch,“ vyprsknu. „Z jiných předmětů mě naštěstí zatím neznámkovali.“

„A druhou z češtiny. Prý z nějakého rozboru.“

„Fakt?“ zajásám nehraně. „Psali jsme na Strýčka Skrblíka, ale ještě nám to Stará otrapa nedala opravené…Super.“

„Prosím tě, co se to v té škole učíte?“ podiví se, ale je už zaneprázdněná městským provozem, že na odpověď ani nečeká. Dostat se v páteční odpolední špičce do nákupní zóny je skoro nadlidský úkol, štěstí, že mamka umí řídit mnohem lépe než teta Eva, s tou je každá jízda fakt zážitek. Ze známky mám opravdovou radost. Na to, že jsem *Lakomce*, přečetla až v ranním autobuse, když jindy nebyl čas, jsem myšlenky páně Moliérovy pochopila správně. Pobaveně se zasměji, Outrapová se musela hodně přemáhat, když dala výbornou takovému číslu, jako jsem já!

Pro doplnění víkendových zásob si vybereme *Tesco*, a to z jednoduchého důvodu: je nejblíž. Řady parkovacích míst před vchodem jsou samozřejmě plné, zaparkujeme až za druhými řadami vozíků, mamka najde místečko vedle zelené oktávky a vinově červeného meganu, který má na zadním okně roztomilého plyšového hrocha.

Nejdříve po obchoďáku jezdíme spolu, naložíme do košíku karton mléka, dva balíky minerálek, koupíme maso i zeleninu, pak, když už máme nákup zaplacený, se rozdělíme, abychom každá navštívila podle svého přilehlé obchůdky na hlavní chodbě *Tesla*. Zatímco mamka zamíří do *Zverimexu* Anče pro dobroty, já si dojdu do PNS nakoupit

oblíbené časopisy a ještě se vrátím do *Vitalifu*, kde si z obrovské nabídky sypaných čajů vyberu směs s příznačným názvem *Podzimní*, neodolám ani ovocnému čaji a čaji s dýňovému semínky. Na ovocné čaje si potrpím, zvláště na ty sypané, vařím si je ve speciální konvici místo kávy a představuji můj absolutní relax. V krámku se značkovým oblečením *TIME OUT* se zdržím nejvíce, ačkoli tady nic nekupuji, jen si prohlížím. Ne že bych si nevybrala, některé trička a mikiny jsou vážně pěkné.

Než dorazím k automobilu, mamka už má nákup naložený do kufru i na zadním sedadle, oboje dveře, přední i zadní, dokořán. Dojdu alespoň vrátit vozík a ona mě vyzvedne cestou, kdy mi připozastaví u budky s několika posledními vozíčky, jinak jsou všechny v oběhu.

„Prima, nakoupila jsem, co jsem chtěla," libuje si a tajuplně na mě mrkne. „Dokonce i víc, než jsem chtěla!"

„Hlavně že jsi spokojená," bavím se a rozevřu časák, abych si cestu domů zkrátila čtením. „Proti koloniálu na návsi je to přece jen drobátko rozdíl, že?"

„Náhodou, ještě že tam je! Kdybychom měly vozit z města všechno, musely bychom jezdit na nákup třikrát týdně," hrozí se. „A vidíš tu zácpu! Na druhou stranu konzum sice není nijak velký a ani výběr zboží v něm není bůhví co, ale vyhneš se v něm všech těmhle stresům a tlačenicím."

„Já se nestresovala," ujistím ji a znovu se začtu.

Mamka však toho má na srdci víc, pořád mele o tom, jak dobře nakoupila, a nakonec nevydrží: „Víš, co jsem sehnala?"

Odložím časopis, tady toho moc nepřečtu. „Podívej."

„Koupila jsem ti dárek k narozeninám!"

„Není nad to být připravený," pousměji se. „Lepší dřív než zapomenout úplně."

„Prvně jsem myslela, že ti ho dám až v prosinci, ale teď si tak říkám, proč ne hned."

„Je teprve říjen," připomenu.

„A vadí to? Nejsi malá holka, abys musela mít překvápko přesně na den, navíc tenhle dárek jistě oceníš ihned,"

Máma se prostě rozhodla dát mi dárek k osmnáctinám dnes, nic ji nezastaví. Zvědavost probudí i ve mně, to přiznám!

„Budeš koukat!" slibuje mi.

„Tak jo," souhlasím. „Kde ho mám?"

„Mrkni se dozadu. Nebudeš věřit svým očím!"

Povolím si pás, abych se mohla snadněji otočit. Bakov jsme už dávno nechaly za sebou, za okny vozu se míhá hustý smrkový les. Na zadním sedadle leží pár věcí přikrytých máminým kabátkem, který si před jízdou vysvlékla, a já šokovaně zírám na překvapení, jež si spokojeně hoví na koberci podlahy, hlavu opřenou o tunel uprostřed vozu. Tentokrát mamka nijak nepřeháněla, bulvy mi málem vylezou z důlků při pohledu na jezevčíka, co na mě poulí hnědé oči, jen se bělmo kolem nic svítí.

„Žasneš, viď?"

„Jsem v šoku," připustím zaskočeně. „To myslíš vážně?!"

„Jistě," přikývne spokojeně. „Říkala jsem si, že je na čase, abys měla nového kamaráda, jak mu říkáš."

„Což já, ale co mu řekne Anča?"

„Proč by měla Anča něco říkat?"

„Protože pochybuju, že se jí tenhle kamarád bude líbit!"

„Snad se neptáš na názory své kočky," směje se mamka. „Překvapila jsem tě, že? Vsadím se, že jsi ho nečekala."

„Máš sto bodů," přiznám ji. „tohle ani ve snu!"

„Proč si ho nevezmeš dopředu?" podivuje se.

„Radši až doma," usoudím. Nemám zájem, aby byl můj krátký černý sametový kabátek plný chlupů. „Jak se jmenuje?"

„Samsung."

„Samsung?!" Střelím po mamce pohledem. A to jsem myslela, že svou matku dobře znám! „Říkáš psovi Samsung?"

Mama se zatváří nechápavě. „Jakému psovi?"

„No tomu, co tu leží," trhnu rameny. „Mému kamarádovi."

Mamka dupne na brzdu, div neproběhnu čelním sklem, jelikož nejsem připoutaná. Nevěřícně zírá na podlahu vozu za jejím sedadlem. „Co to je?!"

„Sice jsem už dlouho biologii neměla, ale řekla bych, že pes," prsknu smíchy. „Tys mi ho nekoupila k nafoukám?"

„Psa?! Blázníš? Nemůžeme mít psa, kdo by se o něj staral? Stačí mi jednou za čas Albert s Einsteinem! Co tu dělá?!?"

„Já nevím," řehtám se. „Prostě tu spokojeně leží a vypadá to, že si to docela užívá."

„Ježiši," děsí se mamka a otáčí vůz rovnou na úzké vozovce. „Musel mi nastoupit do auta, když jsem uklízela nákupy! Jestli tam jeho majitelé nebudou, tak mě trefí!"

Bavím se celou zpáteční cestu, skoro slzím smíchy. To je gól, fakt! Frmol kolem *Tesla* nijak nepominul, spíš vzrostl, vůbec nemůžeme najít místo, kde jsme předtím parkovaly.

„Bylo to kousek za vozíkama," vzpomínám si. „Vedle nás stálo zelený a taky červený auto."

Aut obou barev se parkoviště jen hemží, konečně zaparkujeme a mamka násilím táhne jezevčíka za obojek z vozu. Vůbec se mu nechce, dokonce nepřívětivě vrčí.

„Nekousne mě…?" strachuje se.

„Neboj," těším ji. „Asi se rád vozí. A i kdyby, vzteklinu nedostaneš,

je očkovanej.“

Další komedie nastane, když pobíháme mezi vozidly a ptáme se lidí, jestli náhodou neztratili psa! Koukají po nás jako po bláznech a to ještě v lepším případě, v tom horším si spíš myslí, že jsme zlodějky, které chtějí využít jejich nepozornosti a ukrást jim peněženku nebo tak něco!

„Co budeme dělat?“ zoufá si mamka. „Kdyby ten zatracenej čokl měl aspoň známku…!“

Jezevčík je sice frajer s ocvočkovaným obojkem, ovšem místo známky se mu na ní houpe akorát jakási ozdůbka a srdíčko s datem očkování. „Přece ho nevyženeme na ulicí!“

„To ne,“ zachmuří se mamka. „No nic, zatím ho vezmeme domů a hned do pondělních novin dám inzerát. Bože, a to je teprve pátek…“

Otevřu zadní dveře a pejsek šup, skočí na své místečko. Fakticky rád jezdí. Tedy ráda. „Je to holka.“

„Kdo?!“

„Jezevčice. Podívej, jak je hodná.“

„Nechci vidět Anču,“ prorokuje mamka. „Té bude úplně jedno, jestli je to psí holka nebo psí kluk!“

Ve své předpovědi se samozřejmě nemýlí. Anča se zježí ještě dřív, než pejska zahlédne, stačí ji, že ho z nás cítí, a jejich sympatie jsou vzájemné. Jakkoli se fenka zdála klidná, ani jsme o ní v autě nevěděly, stačí, když nasaje kočičí vůni a změní se neřízenou střelu. Cirkus, který ti dva ztropí, tu nebyl ani při návštěvě Alberta s Einsteinem! Anča prská a lítá po zdech, visí na záclonách a shodí ze skříně květináč s azalkou, pes běhá po bytě posedlý amokem a štěká, div si nevyrve plíce z těla. Chytit, natož pak uklidnit se nám dlouho nedaří ani jednoho, ani druhého, do toho řve domovní zvonek, jak se panu Blachoutovi nelíbí, co to zase provádíme, prostě kongo. Teprve když za huku povalených křesel a obráceného stolku odlapnu psa a zavřu

ho do svého pokoje, kde „pouze“ štěká, ustane největší binec a mamka si může vyslechnout vřískání našeho souseda, že ten čokl musí okamžitě z domu, nebo půjdeme také!

Mamka není z těch, kdo by se nechal zastrašovat, nejdřív se snaží panu Blachoutovi vysvětlit situaci, že je pejsek u nás pouze dočasně, než se nám podaří sehnat mu jeho páničku, ovšem když vidí, že je to stejné jako mluvit do dubu, pohádá se s panem Blachoutem na ostří nože. Psa samozřejmě nevyhodíme na ulici, jak by si ten dobrý muž přál, a balit kufry jen proto, že to řekl, pochopitelně také nezačneme.

„Budu se stěžovat na obecním úřadě!“ sípe Blachout.

„Na to máte právo,“ přikývne mamka a dá ji práci, než dědka vystrká za dveře.

Anča, která jsem odchytnutím psa nejspíš zachránila život, mi vděčná není. Když ji cpu do cestovní klece, podrápe mi ruku do krve, potvora jedna uražená. A to ještě netuší, že se musí o konzervy rozdělit se svým nepřítelem! Pejska uklidníme až kouskem čokolády, na tu slyší, mrzák jeden, po zbytek dne i večera jen chodí s nosem nahoru a čenichá, všudypřítomný Ančin pach ho rajcuje, a když mnohem později usteleme v koupelně, zlobí tam, škrábe do dveří a kňučí tak vehementně, až ho ze strachu, aby se zase nerozštěkal, vezmu do svého pokoje, zatímco Anču přemístím i s klecí k mamce. A vida, jakmile si zalezu do postele, pes udělá hups, naskočí na válendu jak do rozjetého vlaku a než se rozkoukám, zabydlí se pod peřinou u mých nohách. No to mě podrž, je vidět, kde u svých předešlých majitelů spí!

Dárek, který si díky čtyřnohému kamarádovi nemohu pořádně vychutnat, je vážně suprový! Mamina se plácla přes kapsu a ačkoli na tom nejsme po finanční stránce zrovna ideálně, koupila mi k osmnáctinám nový mobil, model *Samsung E530*. Báječný, maličký,

sklapovací, hezoučký, roztomiloučký a nezasekávající se! Jsem naprosto nadšená a vůbec mi nevadí, že mám vybráno a za měsíc a týden nedostanu nic.

Hraji si s ním dlouho do noci v posteli, než si ho pořádně osahám, dostanu do ruky, vyzkouším všechny melodie, pozdravy i spořiče displeje, abych pro jedno ze zvonění zvolila nestárnoucí *Narcotic*. Tuhle melodii zadám pro přátelé, načež se s Nežou do zblbnutí prozváníme, abych si to náležitě užila! Proti kulometné střelbě příjemná změna!

Mobil si beru i na vycházku s pejskem, kterého jdu vyvenčit na vodítku vypůjčeném od paní Nevrklové, protože mě ani nehne, abych psa vedla po ulici, byť blažejovské avenue, na kousku provázku, jak mi navrhovala mamka! Vezmeme to kolem koňské farmy, což není zrovna dobrý nápad, protože milého hafana rajcují nejen kočky, ale veškerá zvířata, vykroutí se mi z obojku a já musím prolézt ohradu a nahánět ho přímo po pastvině, kam se za koníky rozběhne! Nebýt podkoního Bedřicha, který mi ho pomůže chytit, nejspíš bych tam lítala jak utržený plakát dodnes!

„Díky moc," děkuju Bedřichovi udýchaně.

„Není za co," mávne rukou. „A kdy si přijdete zajezdit?"

„Až bude čas," slíbím neurčitě.

„Pozdravuj mamku a vyřiď ji, že se na ni těším."

„Jo, vyřídím," brouknu. To jsi teda nevychytal, blbečku!

Odvleču psa domů a s nějakým úchylným vzkazem se netrápím. Už proto, že na něj zcela zapomenu, jelikož k nám dorazí teta Eva, sice bez strýce i bratránka, zato s oběma psy, tudíž si zopakujeme čurbes z minulého týdne. Labradorům se naše nová kamarádka velmi líbí, jsou jako urvaní z řetězu, jak by s ní chtěli dovádět, jezevčice se jich nejspíš bojí, jejich hravost může být při mohutném vzrůstu poněkud nebezpečná, to je fakt, a tak štěká do strhání.

„Za tohle nás fakt vystěhují!“ kvílí mamka, když se nám konečně podaří psí smečku separovat. Alberta do koupelny, Einsteina do mámina pokoje, zatímco Anča prská v mém a fenka se nechá v obýváku uplácet čokopiškoty. Když žere, neštěká! Pan Blachout si kupodivu stěžovat nepřijde. Že by pochopil?!

„Tak mi řekni, co mám s tím psem dělat,“ dožaduje se máma rady od své mladší sestry. „Napadlo mě dát inzerát nejen do bakovských novin, ale přímo i do *Tesla*. Monika to napíše na počítači, zkopíruje, vytiskneme několik oznámení a vylepíme je po parkoviště a před vchodem.“

„To není špatnej nápad,“ souhlasí Eva. „Tenhle pejsek je dobře živenej, starali se o něj, určitě o něj nechtějí přijít. Jistě se majitel brzy přihlásí, neboj.“

„A kdyby ne? Tady zůstat nemůže. Anča je na psychiatra a já taky,“ přizná se.

„Ráda bych vám pomohla, ale jak jste viděly, s Albertem a Einsteinem by to dohromady nešlo. Tři psi v baráku je dost i na mě,“ směje se teta. Přitáhne si fenku k sobě, drbe ji za ušima a ta pak blaženě nastavuje tlusté bříško. „Vida, má schránku…“

K mému i máminu úžasu ampulku, kterou má pes na krku, teta rozšroubuje. Divím se ještě víc, když z ní vyloví proužek papírek srolovaný to trubičky!

„Co to je?“ vydechne mamka, jak kdyby šlo o poklad Inků.

„Něco jako u lidí občanka,“ vysvětlí Eva. „Naši psi to mají taky, nosí všude číslo mého telefonu, kdyby se ztratili…Hm, tady sice není číslo ani jméno, ale aspoň je tu adresa. Stříbrná alej 1817. To je v Kaštanech.“

„Sláva!“ jásá mamka, ze které spadne břímě starostí.

Rozhodneme se odvézt pejska majitelům ještě dnes, takže sotva ty dvě dopojí kafe a poklábosí si v koupelně, odkud vyženou Alberta a

ten se kupodivu s jezevčicí spřátelí, nejspíš když je jen jeden, nebere to fena jako přesilu, navleču si na tričko svetr rozhodnu se jen do Bakova s mámou a tetou. Před domem, kam vyženeme celou psí smečku, rozhazuje rukama pan Blafnout, který se svou tlustou manželkou právě odněkud přijel.

„Zase to zatracený auto!“ ukáže na tetu prstem. „Neříkal jsem minule, že se tady nesmí stát?!“

Teta se rozhlédne. „Proč? Není tu zákaz stání.“

„Protože mi překážíte před garáží, ženská!“

„Ale já přece nestojím před vaším vjezdem,“ namítá teta, jejíž čtyřkolka je zaparkovaná na protější straně silnice.

„To je mi úplně jedno! Nemůžu kvůli vám zajet do garáže! Takový slepice, který neví, jak se parkuje, nemaj na silnici co dělat!“

Zalapám po dechu, dědek je čím dál oraženější! Mamka cuká tetiných rukávem, ovšem Eva se zastavit nenechá: „Poslyšte, člověče, pokud vám nestačí tři metry, měl byste vrátit řidičský průkaz, protože jste evidentně nezpůsobilý.“

Soused zrudne jako krocan. „Co si myslíš, náno pitomá?!“

Prskáte až sem“ ukáže teta metr před sebe a aniž by si ho dál všímala, naloží svá dva psy do suzuki. Rychle, než se pan Blafnout vzpamatuje, vyjedeme lagunou z naší garáže a ve chvíli, kdy ji zavírám a zamykám, mám docela strach, že jich za tetu pár koupím. Rozzuřený je k nepříčetnosti!

„Ten člověk je případ pro psychiatra,“ vzdychne si mamka. „Sprosťák jeden. Primitiv. To je úroveň!“

„A to sis myslela, že dostal rozum, když dneska ani jednou nezvonil,“ bavím se. „A on jen byl mimo barák!“

„Chápeš, Moniko, proč se takhle lidi k sobě chovají?“

„Ne. Stejně jako nechápu, proč se z velké lásky berou a pak si

zahýbají a rozvádějí se.“

Tohle byla rána pod pás, mamka umlkne a mlčí po celou cestu. A já také.

Mluvit spolu znovu začneme teprve v Kaštanech, kam nás teta naviguje. Jde o čtvrť s rodinnými domky a řadovkami, projedeme kolem pár bloků a celkem rychle objevíme řadový domek s číslem 1817.

„Jsi doma, Samsung,“ popleskám pejska po zádech a než mamka otočí vůz, jdu zatím zazvonit. Stisknu tlačítko s jmenovkou BOHÁČOVI a v duchu si připravuji řeč. Hm, nic se neděje. Zkusím podruhé. Potřetí.

„Nejsou doma,“ oznámím mamce po čtvrtém zazvonění.

„Zabouchej, třeba jim nejde zvonek,“ volá na mě z auta nespokojeně. Těšila se, jak se psího hosta zbaví a přitom to asi tak jednoduché nebude!

„Slyšela jsem ho až ven,“ namítnu, přesto cinknu po páté a když ani to nezabere, vrátím se do auta s nepořízenou. Nakonec v přihrádce vozu vyštracháme propisku a na kousek papírku napíšu Boháčovým vzkaz spolu s mým telefonním číslem, načež jim ho strčím do schránky. S pocitem, že jsme pro dobro věci udělaly vše, se vrátíme zpátky do Blažejova, kde mě čeká další noc s psím vetřelcem v posteli!

Narcotic se mi vážně hodně líbí, ovšem když mě vytrhne z hlubokého spánku, zase taková parádo to není. Zmateně šátrám po koberci v dosahu postele, kam jsem si mohla mobil dát, a pes, kterého zvonění také probudí, mi k tomu začne tenkým hláskem výt! Předpokládám, že mi volá mamka, která tráví nedělní dopoledne opět v zaměstnání, ovšem číslo na displeji je zcela cizí.

„Prosím,“ zahuhlám napůl omámeně.

„Dobrý den, tady Boháč."

„Ještě že ne chudák," uteče mi hloupě, ale mužský hlas se na druhém konci rozesměje. „To byla pohádka, víte? Boháč a chudák. Nevím, proč jsem si na ni zrovna teď vzpomněla…"

„Znám ji," ujistí mě pobaveně. „Vy jste mi u nás nechala dopis, že jo?"

„A vy jste majitel psa!" trkne mě, až vyhrnu do sedu.

„A vy moje spása," baví se. „Slyším ho zpívat…"

Podržím pejskovi čumák, abych přes jeho vytí vůbec něco slyšela. „Přeslechnout se fakt nedá."

„No jo, to je naše holka," raduje se. „Tu poznám na kilometr. Řekněte mi adresu, kam si pro ni můžu dojet?"

„Samozřejmě," vysypu mu ji z rukávu, ještě popíšu cestu, aby zbytečně nebloudil, a poté, co zavěsím, se vystřachám z postele.

Kdyby sebou hodil, je tu za půl hodiny, nemusí mě zastihnout v pyžamu! Podle hlasu šlo o mladého muže, tudíž se nejen převleču, ale i lehce namaluji.

Při pohledu na hodiny zjistím, že zase tak časně není, málem čas na oběd. S mamkou počítat nemohu, ta se vrátí nejdřív v jednu. Rozhodnu se ji tedy překvapit vlastnoručně ukuchtěným jídlem, abychom nemusely být o chlebu a párcích jako včera. Nepouštím se do ničeho složitého, samozřejmě. Za bedlivého psího dozoru, kuchyně je podle všeho fenčiným nejmilejším místem, si podle návodu rozdělám bramborové těsto v sáčku, nechám ho odpočinout a omyji pár švestek, jimiž nás včera podarovala hodná paní Nevrklová. Zabalit jednotlivé švestičky do těsta by neměl být problém – a také by asi nebyl, kdyby se těsto tolik nelepilo! Možná bych měla přidat trošičku mouky, aby –

Při zazvonění zvonku u dveří sebou trhnu úlekem, fena se okamžitě

rozštěká a jako kdyby věděla, kdo je za dveřmi, řítí se do chodby a sápe se na dveře, div je nepoškrábe. S rukama od mouky ji rychle dohoním, na dědka Blachouta nemám náladu, a loktem otevřu dveře.

„Ahoj," Podle hlasu jsem čekala mladšího muže, to ano, ale ne zhruba dvacetiletého kluka, který má na sobě orvané džíny, plandavou mikinu a na hlavě šátek uvázaný dozadu. Barvu vlasů ani jejich střih pod šátkem nepoznám, ale soudím, že budou krátké a tmavé, protože jeho oči mají ten správný odstín horké čokolády, který se mi děsně líbí. Jezevčice mu samou radostí skočí do náruče, což je při její válečkovité konstrukci výkon hodný údivu, a láskyplně mu olizuje tvář, přičemž vrtí ocáskem, div si ho neukroutí.

„Zachránila mi život," oznámí mi se zamrkáním. Asi si mě také představoval starší, protože v telefonu vykal, zatímco teď tyká jako starý dobrý kámoš.

„Jak to?"

„Naši odjeli na víkend k babičce, měl jsem ji na starosti, sjel jsem jenom něco koupit, samozřejmě chtěla jet se mnou, v autě je vždycky první – a přijedu domů a pes nikde. To by byl šok, kdyby se naši dneska vrátili a já jim řekl, že jsem ztratil nejmladšího člena rodiny."

„Aha," zasmějí se pobaveně. „Jak jí říkáš?"

„Kyselina."

„Vážně?!" vyprsknu. „Proboha, proč?"

„Má kladnej vztah k jídlu, když to řeknu jemně," baví se.

„To jsem si všimla," potvrdím. „I toho, že se ráda vozí. Vlezla sama do auta, když mamka uklízela nákup, všimly jsme si toho až cestou. Docela šok."

„Věřím," směje se. „Budu muset jet, naši se každou chvílí vrátí…Strašně moc děkuju za pohlídání, máš to u mě."

„Není co," ujistím ho a jdu je vyprovodit před bytovku.

Kolem vínového meganu s plyšovým hrochem za zadním sedadlem poskakuje pan Blafnout a láteří na celé kolo. „Kdo sem postavil tenhle krám?! Tos byl ty?“

Kluk se nenechá zastrašit. „O co jde?“

„O to, že tu mám garáž!“

„Tak to vám fakt moc blahopřeju k vlastnictví,“ zazubí se na něj kluk, šoupne Kyselinu do vozu a aniž by si všímal dědkova vřískání, přiskočí v rychlosti zpátky ke mně. „Jak se vlastně jmenuješ?“

„Monika. A ty?“

„Jáchym. Ahoj, Moniko, moc mě těšilo!“

Podám mu ruku, přičemž se k sobě málem přilepíme. Zatímco se překvapeně podívá, čím jsem mu upatlala dlaň, rychle se omluvím: „To je jenom těsto, lepí, ale neublíží.“

„Skvělý,“ oddechne si. „Nerad bych si nechal amputovat ruku, možná ji ještě někdy v životě budu potřebovat.“

„Třeba na zamávání?“

„Třeba,“ baví se a skutečně mi při odjezdu zamává.

Jeho návštěva ve mně zanechá tak dobrý pocit, že ani nevnímám, co mi soused sděluje. Beztak to není nic nového! Než dojdu do bytu a umyji si ruce, abych mamce zavolala radostnou novinu, jsem opět jenom tři – ona, já a Anča, napadne mě, že jsem se ho měla pokusit trošku pozdržet.

Celé pondělní dopoledne si holky povídají o jakési pařbě, které se v sobotu zúčastnily. Jsem mimo, mohu tak akorát poslouchat a maximálně přikyvovat. A také tiše závidět, podle všeho se báječně bavily, Neža s Ondrou, Katka se svým novým objevem Lukášem, a Ida s Magdou s kluky, s nimiž se tam seznámily.

„Škoda že jsi taky nebyla,“ lituje mě Ida.

„To se dá lehce napravit," namítne Neža. „Ve středu jdeme na party do *Pyramidy*. Na tu s námi jít musíš, když nám to pořád slibuješ, už proto, že tohle je akce naší školy."

„Ve středu? Uprostřed týdne?" podivím se.

„Proč ne? Tyhle školní pařby bývají vždycky v týdnu, přes víkend se lidi, co bydlí na intrech, rozjedou domů."

„Do Áčka chodíme taky občas v týdnu," pokrčí rameny Katka. „Ale to má nevýhodu, lepší je *Pyramida*. Když jde o akci školy, učitelé mají pochopení a druhej den nezkouší."

„Mně jede poslední autobus asi v deset," uvědomím si. „Nedostala bych se v noci domů."

„A proč by ses měla dostávat domů?" pokrčí Neža nad mou nechápavostí rameny. „Přespíš u nás."

Vím, že mi to už nabízela, přesto si nejsem jistá. „To bych vážně mohla…?"

Pohlédne na mě jak na malomocnou. „Pokud tě vaši pustí, tak proč ne?"

„V tom to není. Táta zůstal v Brně a mamka bude ráda…"

„Tvá máti bude ráda, že jdeš pařit?" žasne Katka. „Páni, chtěla bych mít tvou mámu! Té moji se to nelíbí ani trochu."

„To ne," bavím se. „Že jsem si našla kamarádky. Ona se totiž celá třese na to, aby se mi tu začalo líbit. Stejně vás chválila, jak vás tu v pátek viděla, prý slušné holky."

„Ještě aby ne," řehtají se.

„Takže jsme domluvení," vrátí se Neža k původnímu tématu. „Ve středu si vem věci i na čtvrtek a taky nějakou masku, je to podzimní party v maskách. Upíři, čarodějnice, mrtvoly, Zambie…"

„Až tak, jo? Zní to lákavě," přiznám se. „Fajn, zkusím se dnes s mamkou domluvit a zítra vám dám vědět."

Což se lehce řekne, ovšem hůř vykoná! Mamce, respektive jejímu šéfovi patrně nestačilo, že ve firmě strávila v minulém týdnu sedm dní a nahroutila spoustu hodin přesčasu, drží si ji tam i v pondělí pěknou chvíli po pracovní době.

KDY PRIJDES? Optám se jí esemeskou, protože řešit maškarní party s Ančou nemá výšku, a ona mi *už* za hodinu odepíše: *PRIJDU SNAD BRZY, VYDRZ. VEZMI SI NĚCO K JIDLU!*

Rada nad zlato, matičko. Tak hloupá, abych nevěděla, že když mám hlad, musím se najíst, zase nejsem. Spraví to jogurtové hody, které si vyrobím ze dvou bílých jogurtů, plechovky mandarinek, dvou banánů nakrájených na kolečka, přisypu trochu mysli a celou baštu ochutím medem. Pak se ještě učím němčinu na zítřejší doúčko, ach jo, načež když matinka nedorazí ani do sedmi, vydám se do tělocvičny sama.

Dnes je tu docela živo, právě začíná cvičení pro ženy, takže poté, co si zahopsám v rytmu aerobiku, přemístím se do posilovny, abych přidala něco hutnějšího. Luboš i Tom se se mnou vítají jako se starou známou, až se Marcela s ještě jednou holkou, kterou jsem prozatím v Blažejově neviděla, nestačí ksichtit. Než si pořádně zaposiluji, dorazí i Mikuláš, kterého jsem v autobuse nespatřila, patrně jel autem a později, vyplnil hrozbu, kterou Karin slíbil, a také s ním se pozdravím slůvkem „ahoj". Prosím, za chvíli si tu budu tykat s celou vesnicí…! Ve třech hrát nohejbal nemohou, chvíli čekají, jestli nedorazí ty shnilotiny, jak nazve Tom zbytek svých kamarádů, a pak si alespoň zablbnou na posilovacích strojích, jak tomu říká pro změnu Miki. Nepřišla jsem si pokecat, tudíž se do žádného hovoru nenechám vtáhnout, stejně se mluví o blbostech, a nejsem tu ani na ozdobu jako Macek s tou druhou. No, to jsem to trošku přehnala, zrovna ty dvě byly neozdobily ani sraz ošklivek! Na rozdíl ode mě tu ale nejsou kvůli posilování, Macek balí Toma o sto šest, z čehož ten má legraci, a její kamarádka Jitka, jak vypozoruji z jejich hovoru, patří mezi stádo

nanynek obdivně vzhlížejících k Mikulášovi, ačkoli musí vědět, že chodí s Rendy, o které občas také padne slovo. Že by byl Mikulášek tak moc promiskuitní? Hezky je na to dost, to je fakt, v tričku a bermudách, oboje od výrobců věhlasných značek, mu to sekne, postavu také nemá k zahození a stále je ještě krásně opálený. Bronz chytal celé léto v jižní Francii, jak se mimoděk dozvím, kde byl nejspíš i s Karin v v rámci intenzivní výuky cizích jazyků.

Když už mě přestane to jejich tlachání bavit a krom toho mám pocit, že by další cvičení znamenalo jen zbytečné přepínání, odeberu se do sprchy. I tak jsem tu strávila mnohem delší čas než jindy, úplně cítím, jak mi všechny svaly v těle pracují. Zítra mě bude bolet celá Monička…!

Podám Lubošovi peníze a zavtipkuji: „Člověk se tu zničí a ještě aby za to platil, místo aby to bylo naopak."

„Zničil?" podiví se. „To tobě nehrozí. Máš páru, že bys strčila do kapsy i tyhle padavky, jsi výkonná."

Poslední slovo kluky zaujme a ty dvě kachny rozesměje.

„Výkonná,jo? V posteli taky?" vyzvídá Tom.

Věnuji mu soucitný úšklibek a po očku mrknu na Mikuláše, jakou hláškou ten přispěje do mlýna plků, nicméně mě překvapí: „Jdeš domů?"

„No, moc možností tady není."

„Třeba do hospody," namítne.

„Ne, tam ne. Jdu opravdu domů."

„Počkej na mě, máme stejnou cestu," zvedne se nečekaně.

Nejsem z toho nijak extra odvázaná, zvlášť když Macek dá s Jitkou hlavy dohromady, na druhou stranu představa liduprázdné vesnice také není tím, čím bych si krátila dlouhou chvíli. Pokrčím rameny, jako že zakázat mu to nemohu, ulice je veřejná, vyjdu z tělocvičny

první a ona mě po několika krocích dohoní, aby se naprosto suverénně zařadil po mém boku.

„Co přimělo tak pěknou holku, aby se přestěhovala do tyhle ospalý díry?“ zeptá se mne.

„To byl film,“ zasměju se. „S Johnny Deppem.“

„A bezhlavým jezdcem,“ potvrdí.

„Jo,“ kývnu a dál dusím smích.

„Čemu se směješ?“

„Přemýšlím.“

„O čem?“ zeptá se podezíravě.

„Jestli to byl neobratném pokus o chabej kompliment, anebo tě to fakt zajímá.“

Mikuláš chvíli bojuje s nápadem urazit se. Pak kapituluje: „Zajímá mě to.“

„Fajn,“ přikývnu. „Přiměla mě k tomu mamka, kterou zaměstnal tvůj otec. Stačí?“

„Ona dělá u fotra?“

„Koukám, že jsi jedinej, kdo tady neví takový zásadní drby,“ bavím se, když svorně zatočíme z návsi k bytovkám.

„Protože to tu nesnáším,“ odfrkne. „Už abych vypadl! Babský kecy mě nezajímaj. Ale tebe jsem nepřehlídl.“

„No jo, když je ve vsi pět a půl lidí, šestého si všimneš lehce,“ utahuji si z něho.

„Ty mi nevěříš, co?“

„Co ti mám věřit?“

„Že jsem si tě všiml okamžitě.“

„Prima.“ Jelikož dokráčíme až před dveře našeho baráku, zastavím se. „Jsem doma, díky za doprovod. Ahoj.“

Jako bych se s ním nerozloučila, klidně vklouzne do chodby za mnou. „Nespěchej tolik.“

„Už musím.“

„Moniko?“

„Ještě něco máš na srdci?“

„Spíš na jazyku,“ ujistí mě a z ničeho nic mě obejme. Než stihnu zaprotestovat, pevně mě k sobě přitiskne a drze políbí! Protože se právě nadechuji, abych mu něco řekla, pootevřenými ústy mi strčí jazyk málem do krku. Prudce se odtáhnu a plesk, lupnu mu facku, jen to v mlaskne.

„Jsi normální?!“ vyjedu rozčileně, protože mě jeho polibek znechutí a hlavně poníží!

„Nedělej fóry, vždyť to chceš taky,“ zašklebí se na mě.

Nejprve se musím nadechnout. „Víš, co jsi? Namyšleném idiot, jakýmu není rovno!“

Asi jsem vyjekla příliš hlasitě, protože ze dveří pravého dolního bytu vyklouzne paní Blachoutová. „Co to tu vyvádíte, chuligáni? Jo, to jsi ty…?“

„Ne, to já nejsem,“ odfrknu, vymaním se z Mikiho objetí a na schodech jeho i sousedku ujistím: „A už vůbec ne tady a teď. A nikdy jsem nebyla!“

Nabitá jak bedna trhavin vlítnu do bytu, leč vypovídat se mohu pouze Anče. Také to hned udělám! Kočka zvedne hlavu z pelíšku, který si vybudovala na mamčině svetru položeném v křesle, protáhne si střídavě přední i zadní nohy a mňoukne.

„Aspoň že ty mi rozumíš,“ podrbu ji smířlivě za uchem.

Než dorazí mamina, hodiny ukazují půl jedenáctou jako vyšitou. Skoro jako by měla na tuhle píchačky! Přijde za mnou až do mého pokoje, kde sedím u počítače, dá mi pusu na temeno a zalká: „Mony,

já už nemůžu…“

„Tak to nedělej.“

„Kdyby to bylo tak jednoduché…! No ale jen co budeme mít tuhle zakázku hotovou, všechno se rozběhne a pojede.“

„Neříkala jsi něco podobného i minule?“

„Pořád jsem ještě ve zkušební době,“ vysvětlí mi. „A pořád začátečník…Co ty, co tam hledáš?“

„Dávám dohromady úkol do psychiny, Korupce a tak.“

„A našla jsi k tomu něco?“

„Já ne, ale kontaktovala jsem Ramesse II, a ten mi do pěti minut poslal asi deset odkazů, tak si z toho vybírám.“

„Kdo je Ramesse II., proboha?“

„Mireček,“ zazubím se.

„Od Evy?“ zvedne obočí. „Ačkoli, proč se divím! Z toho kluka fakt jednou něco bude. Ještě že ho máme. S tímhle úkolem bych ti opravdu jen tak nepomohla, Moniko.“

„Taky bych tě tím ani neotravovala,“ ujistím ji. „Pro tebe mám jiný úkol, mami.“

„Jaký?“

„Potřebuju vymyslet a udělat masku na středeční školní párty v maskách,“ vybalím to na ni. „Půjdu s holkama a přespím u Neži, ale musím mít nějakou cool masku, chápeš.“

A tak, přestože je mamka k smrti unavená a já brzy ráno vstávám, až do půlnoci dumáme nad nejrůznějšími maskami, možnými i nemožnými, a výborně se u toho bavíme.

5. KAPITOLA

V ranním autobuse si Mikiho vůbec nevšímám. On se ke mně také nehlásí, naše pohledy se střetnou jen jedenkrát a žádný z nás toho druhého nepozdraví. Mám na něho vztek tím větší, že se ten grázl baví s Tomem a Martinem pěkně halasně, všichni tři se řehtají, div nespadnou pod sedačky, a jelikož při tom koukají po mně, nedělám si iluze. Jsou to prostě idioti všichni tři!

Já tak výřečná nejsem, tudíž holkám svůj zážitek nevyprávím. V podstatě není co! Například Ida by mi stejně nevěřila, že jsem nechtěla a že mi byl násilný polibek spíš odporný, jeho jazyk mi zvedl žaludek, než aby mi rozklepal kolena! Kamarádky alespoň potěším sdělením, že s nimi do *Pyramidy* půjdu, avšak svou masku, která je ve fázi výroby, neprozradím. Beztak nevím, zda to, co jsme s maskou vymyslely, dokážeme uskutečnit, když ani jedna z nás není manuálně zručná a jehla s nití mezi naše koníčky nepatří.

Uprostřed frániny mě v kapse plaťáku zašimrá mobil, který mám nastavený na vibraci, aby případným pípáním nerušil hodinu, učitelé jsou na to bůhví proč alergičtí. Napadne mě, že mamka vyřešila problém, kdo mi masku ušije, protože jinak nevím, od koho by mohla příchozí esemeska být, když holky sedí v lavicích a tváří se více či méně otráveně. Nenápadně vylovím svůj krásný narozeninový mobilem a pod lavicí čtu: *AHOJ, MONIKO, TUSIS, KDO TI PISE? NEBUDU TE NAPINAT – JE TO TEN NEJVETSI MOULA POD SLUNCEM :-)*

Zprávička mě velmi potěší a jejich obsah pobaví. Díky vymoženosti, jakou je T9, odepíšu doslova obratem: *SAMOZREJME VIM, KDO MI PISE, A MAM Z TOHO FAKT RADOST, ALE PROC TAKOVA SEBEKRITIKA, JACHYME?*

Byla jsem prozíravá, když jsem si číslo, ze kterého mi v neděli volal,

takticky uložila do seznamu. Jeden nikdy neví! Třeba pro případy a zázraky tohoto druhu!

Hořím zvědavostí, co odepíše. Štěstí, že je profesor Outlý krátkozraký a netrpí zlozvykem jiných učitelů, ze svého místa před tabulí se za celou hodinu nehne! Konečně je tu odpověď a já si spokojeně mnu ruce. Předtucha nezklamala!

PROTOŽE JEN MOULA JAKO JA SI KVULI SPECHU NECHAL UJIT SANCI NEKAM TE POZVAT :-)

Také jsem si říkala, že v neděli vypadl jako cukrář!

TO SE DA NAPRAVIT, NE? CO BYS ŘEKL VE STREDU V DEVĚT VECER V PYRAMIDE? IDEALNE V NEJAKE MASCE, ALE NENÍ PODMINKOU

Užuž si mnu ruce, jak jsem pěkně zabila dvě mouchy jednou ranou, stále mě trochu trápily obavy, jestli nebudu na podzimní party vypadat hloupě, když tam nepůjdu s klukovským doprovodem, leč Jáchym mě zklame.

ZNI TO LAKAVE A TIM VIC ME MRZI, ZE NEMUZU :-(PŘES TYDEN JSEM NA KOLEJI V BRNE, MUZU TE VIDET AZ O VIKENDU!

Tak zase nic, škola. A to si holky myslí, bůhví jak nejsou modelky obletované kluky a muži! Kdyby tušily…! Jenže ony by mi stejně nevěřily. Já jsem si to také neuměla přestavit, dokud jsem řeholí modelingu nepošla.

SKODA, ALE CO SE DA DELAT, SEJDEME SE O VIKENDU, odepíšu mu tedy a vzápětí se mi mobil rozvrní s pěti slovíčky, které mě potěší víc než několikastránková slohovka:

JESTLI SE OVSEM VIKENDU DOCKAM :-)

Přestože na středeční party nepůjdeme spolu, náladu mi vylepšil dokonale. Na první pohled se mi zdál jako prima kluk a na druhý je

ještě lepší. Uvidíme, jaký bude ten třetí pohled, až ho trošku poznám. Naděje je však veliká už teď: většinou lidi dokážu odhadnout už napoprvé!

Problém je, že se pak těžko mohu soustředit nejen na fráninu, ale především na vysilující německé doučování. Nechci vypadat před Oskarem jako idiot, zvlášť když mě mamce tolik chválil, tím si u mě dost šplhl, pročež se snažím vydat ze sebe to nejlepší, co ve mně je!

Pocit vyždímaného ovoce, ze kterého se podvečerním busem vrací do Blažejova pouze vylisovaná slupka, je mnohonásobně intenzivnější než minule. A kde všemu mě honí mlsná, celou cestu přemýšlím o tom, co si dám po návratu dobrého. V bytě toho asi moc nebude a v Bakově jsem si nic nekoupila…Možná bych si mohla udělat radost plechovkou jahod, pár jsme jich s mamkou v pátek koupily. Představím si je navršené na ještě horkém vanilkovém pudinku – a protože se v koloniálu na návsi svítí, prodejní dobu patrně určují zákazníci, dokud jsou, tak se prodává, šupajdím si koupit pudinkový prášek.

„Co to bude?“ zahartusí na mě obtloustlá prodavačka v umolousaném plášti, sotva strčím do krámku nos. Gestem jí naznačím, že jsme přišla poslední, ať nejprve obslouží tři dámy, které stojí u pultu přede mnou, leč ukáže se, že ty už nakoupeno mají a místní konzum považují za místo vhodné k pokecu se svými sousedy o jiných svých sousedech. Zrzavý hubený kluk, kterého jsem viděla onehdy v hospodě, si do síťovky naskládá pár láhví piva, broukne nashle a vyjde ven.

„Jaké máte druhy pudinku?“

„Vanilkovém a čokoládovej. Proč?“

Přestanu se štráchat v kapse batohu, odkud lovím peněženku, a překvapeně k ní zvednu oči. „Zajímá mě to.“

„Jenom tydle dva. Tak kretej?“

„Dám si z vašeho širokého sortimentu od každého druhu jeden," zavtipkuji, ovšem ženské se k mému úsměvu nepřidají, měří si mě od hlavy až k patě a v upnutých plátěných khaki kalhotách a hnědobéžové bundičce do pasu se jim očividně nelíbím. Prodavačka bere můj vtip za drzost.

„Dycky všichni chtějí jen tydle dva. Nemá cenu, abych brala jiný příchutě, když by je nikdo nekupoval," vysvětlí.

„Já jo," upozorním ji.

„Co ty jo?"

„Že bych si koupila i jahodový a banánový a karamelový –„

„Nikdo nikdy jiný nechtěl!"

„Dobře, v tom případě je to všechno," kapituluji, hodím ji na pult pár drobných, na padesátník, který mi má vrátit, nečekám, ale ještě se ani nevymotám z plenty, co odděluje obchůdek od dveří, patrně aby dovnitř netáhlo, a už slyším, jak si prodavačka stěžuje: „Takový kšefty! Dva pudinky. Pak maj tydle malý obchody prosperovat! A ještě by chtěla bůhví jakej výběr."

„To je ta cácorka z bytovek, že jo?"

„Říkal mi náš kluk, že prej dělá modelku či co…"

„Tak proto má nos nahoru…!"

„Prosím vás, taková dlouhá, hubená, kde nic, tu nic?"

Hlasitě třísknu dveřmi, aby věděly, že jsem je slyšela. Síla, fakt! Na silnici málem vrazím do zrzka, který se tam klacoune. Dojde mi, že na mě čeká.

„Místní BBC, co?" kývne směrem ke koloniálu.

„Horší," křením se. „BBC jen informuji, tyhle ubližují."

„No…Nejen ony."

Překvapeně se na něho podívám. „A kdo ještě?"

„Hele, neměl bych ti to říkat," ošívá se, „ale dej si bacha na Renátu."

„Koho?“ užasnu. „Počkej, ty myslíš tu…Rendy? Proč?!“

„Holky jí vykecaly, že ty a Miki…chápeš.“

„Ani slovo!“ ujistím ho. „Co já a Miki?“

„Že na něj bereš a on tě šel doprovodit…“

„Jak, beru?!“ rozhorlím se. „Co to kecáš?!“

„Jenom cituju!“

Zmírním se. „Promiň. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Jirka.“

„Sorry, Jirko. Ale na těch řečích není ani ň pravdy.“

„Já nevím, prostě ti říkám, co jsem slyšel. A varuju. Rendy je holka od rány, dej si na ni bacha.“

„Fajn, dík,“ vzdychnu. „Ahoj.“

„Čau, Moniko.“

Celou cestu až do bytovky nad tím kroutím hlavou. Tohle jsem v životě nezažila. Jak může někdo tvrdit to, co vůbec není pravda? *Já* na Mikiho beru, jo?!

Mamka je tentokrát v bytě první, dokonce mě ani nenechá svléct a už mě pobízí: „Jdeme na návštěvu.“

„Kam?‘ Nikam se mi nechce!“

„K paní Nevrklové. Ušije ti tu škrabošku.“

„Vážně?! Paní doktorka umí šít?“

Mamka se zatváří pobaveně. „Asi se ty stehy a uzlíky naučila v nemocnici. Pracovala na chirurgii..“

Neubráním se vyprsknutí. „Když dokázala zašít pár břich po slepých střevech, proč by nespíchla jednu masku, že jo.“

Víc se návštěvě nezpečuji, dokonce mamku pobízím, aby sebou hodila, pokud chceme stihnout cvičení pro ženy. Vzhledem k tomu, jak dlouho se minule toporně ohýbala, by se nejraději dalšímu cvičení

ulila, ale v tom ji nemíním podporovat. Vidím to sama na sobě, aby mělo cvičení správný účinek, musí být pravidelné a časté.

Paní Nevrklová toho v životě zašila mnohem víc než pár slepáků, protože než přijdeme, už má nakreslený střih na škrabošku, po krejčovsku mi vezme míry hlavy, upřesní si pár detailů a zatímco já zblajznu čtyř z pěti kousků naprosto dokonalého domácího závinu, co nám neuváženě nabídne k čaji a kávě, ona má už hotový celý střih.

„Jste moc šikovná," pochválím s respektem precizní práci s maskou, které se ani po pár letech v důchodu nezachvějí.

„Moje maminka mi vždycky říkala, že správná ženská musí být buď velmi krásná, což jsem nebyla, anebo musí umět vařit, péct, šít, vychovávat děti a operovávat manžela, jinak si ho neudrží," zasměje se při vzpomínce. „A to vše by měla stíhat při svém zaměstnání. Podle ní úspěch spočíval ve správné organizace práce, v umění si ji naplánovat."

„A zabralo to?" zeptám se ne zrovna takticky.

„Ne," přizná se. „Stejně utekl s jinou, neřád."

Mrknu povzbudivě na mamku. Tady to vidí! Aspoň si nemusí dělat výčitky, že u nás došlo ke krachu kvůli její kariéře!

„Ale ty neměj starosti, Moniko," mrkne na mě přes brýle. „O holku, jako jsi ty, se budou kluci prát, uvidíš."

Málem mi zaskočí zbytek závinu. „Už je vidím."

„A ne snad? Třeba mladý Krejza…?"

V úžasu zapomenu zavřít pusu. Pak mě trkne!

„Paní Blachoutová informovala, co?"

„Jistě," zasměje se. „Akorát ona to podala trochu jinak. Vyprávěla mi, že sis tahala mladého Krejzu domů a nebýt ji, tak by se ti to podařilo. Je to zlá ženská, Moniko."

Mamka, která nás poslouchá jako víla v Jiříkově vidění, lapá po

dechu a hned, jakmile opustíme byt paní Nevrklové, se do mě pustí: „Je to pravda, Moniko?!“

„Měli už Blachoutovi někdy v něčem pravdu?“ odfrknu. „Mami, prosím tě. Miki bydlí kousek od nás, v jedné z těch vil. Z posilovny jsme šli poslu, to je celé.“

„No jen aby,“ oddechne si. „Nic si s ním nezačínej, prosím tě o to.“

„Tak toho se fakt neboj. Je to idiot.“

„Hlavně to je syn mého šéfa a navíc chodí s dcerou kolegyně. Dostala bys mě do prekérní situace! Renáta o něm mluví jako o zeťákovi, se šéfem občas vtipkují, že z *Europlastu* bude rodinném podnik.“

„Copak ji nevadí, že je Mikuláš kapku…přelétavej? Co jsem slyšela, tak ji normálně zahejbá.“

„Je to nelepší partie v širokém okolí.“

Vybuchnu smíchy. „To zní jako z filmu pro pamětníky. Matičko, již brzy budu ženuškou synáčka továrníčkova! Nejsem blbá, abych si začala s někým takovým. I kdyby měl dvě továrny. Rendy neznám, ale moc valný mínění o ni nemám.“

Uklidním ji a ona jde za to se mnou na cvičení. V tělocvičně se potkám s Marcelou, Janinkou a Jitkou, mají si o čem povídat, důry, ovšem mamce v mé blízkosti zůstane pouze u pohledů a šuškání.

Než se vrátíme z cvičení, masku mám ušitou. Paní Nevrklová je zlatá! A pan Nevrkla jako většina chlapů – člověk, který nedokázal svou ženu správně ocenit.

Můj referát udělá na Vlastičku dojem tak silný, že mi za něj dá jedničku. Díky, bratránku Ramesse II., díky moc! V dějepise pan profesor Rokyta dumá, za mě má vyvolat dnes či zítra, kdy máme také děják, dokonce dvě hodiny za sebou, anebo až za týden, a nakonec

rozumně usoudí, že jsem ve škole ještě příliš krátce na to, abych se stihla veškerou látku od začátku roku doučit. Uf, to bylo dost o fous! Místo mě si pozve k tabuli Nežu a když ji po dobrých deseti minutách týrání, leckdy i vzájemného, řekla bych, propustí, je kamarádka bohatší o čtyřku.

„Jsem tomu dala na frak," vzdychne. „A já se na to večera chtěla podívat, jenže přišel Ondra a pak jsme blbli s maskami…A večer se mi už nechtělo. To je tvoje čtyřka, tys měla být zkoušená, ne já!"

„Ber to tak, že jsi udělala dobrej skutek. Kdybych byla já, dostala bych kouli."

„Zatímco takhle sbíráš jedničky a já ty plevy."

„Nenech se vysmát," mírním ji pobaveně. „Známky, které jsem dostala, jsou jen z předmětů, co umím. Z těch druhých a je jich víc, mě zatím nezkoušeli. Krom němčiny, ale tu kuli mi Osky nepočítal. To teprve přijde a bude to masakr."

„Doufám, že to takhle vysvětlíš tátovi," šklebí se na mě. „Od první třídy se mě denně ptá, co bylo ve škole novýho. Snad ještě nikdy nezapomněl! Fakt trapas."

„Má zájem, buď ráda," pokrčím rameny při vzpomínce na poslední hovor s mým tátou. Podle něj jsem si zpackala život. „Krom toho, Neži, čtyřku nemáš kvůli mně, ale kvůli Ondrovi. Kdybyste se spolu učili místo šmajchlovali…!"

„Jo, jenže…Ono to šmajchlování je mnohem příjemnější než celá slavná Velká francouzská revoluce! A ke všemu se do toho ani nedali zamontovat husiti…Smůla, no."

„To věřím," řehtám se pobaveně. Ačkoli, pokud všichni líbají tak ohavně, jako Miki, nevím, co se jim na tom líbí!

Pan Albert se na školu nezeptá. Buď poprvé v životě zapomene, anebo mu to přijde v mé přítomnosti hloupé a nechá si to na později. Po škole jdeme rovnou k nim domů a v tom jejich prťavém pokojíčku

si zkoušíme masky, češeme, připravujeme a předvádíme Nikole i Kristýnce, které jsou nadšenými divačkami. Užijeme si u toho spoustu legrace, Nežiny rodiče jsou fajn lidi se smyslem pro humor. Jinak by přece nemohli mít tři děti v panelákovém bytě!

Po teplé večeři, ke které paní Albrechtová ukuchtí špenát s vařeným vajíčkem, přičemž pomáhat vařit musí obě mladší sestry, Neža je díky mně od povinnosti osvobozena, se kamarádky pro jistotu ještě jednou zeptám: „Vážně můžu spát tady?“

„Proč bys nemohla?“ nechápe moje starosti.

„Když vidím, jak jste tu namačkaní a že se kvůli mně vaří teplá večeře…Je mi blbé obtěžovat ještě s ležením! Mohla bych přespat u tety.“

„Uklidni se,“ zarazí mne. „Nikča půjde na gauč v obýváku a my i s Kristýnou budeme v pokojíku. Žádnej problém. A s tou teplou večeří – proč myslíš, že kvůli tobě?“

„Chceš říct, že se u vás vaří denně?“

„Jasně,“ kývne. „Ségry jsou ve vývinu.“

Zvláštní, jak rozdílné mohou být rodinné poměry! Pan Albert nás do *Pyramidy* odveze, to abychom nemusela trpčit v maskách přes město. Já bych tak jí klidně mohla, škrabošku bych si nasadila až před vstupem, hůře Neža, jejíž kostým ducha je mnohem více nápadný. Můj převlek kočičí ženy vychází z uzoučkých upnutých kožených kalhot, samozřejmě bokovek, ve škole jsem je ještě neměla, nějak se na vyučování nehodí. Krátkého šněrovacího koženého korzetu, stejně jako kalhoty je z měkké černé kůže, a z masky, která mi zakrývá polovinu hlavy. Tu horní, kouká mi z ní brada, ústa i nos, ale oči, čelo i temeno hlavy skrývá černá elastická látka, na níž šikovná paní Nevrklová přišila vyloženě rozkošná kočičí ouška. Proto mě naštve Ida, která, jakmile mne spatří, zahýká: „Jé, ty jsi zajíček Playboy?“

Odhodím si vlasy z nahých ramenou, aby mi hladce splývaly na

zádech, a ušklíbnu se: „To bych měla motýlka, ne?“

Ostatní holky ovšem kočku od zajíce poznají bez problémů, což mi náladu zase vylepší, a můžeme zapadnout do sklepních prostor klubu *Pyramida.* Překvapí mne, jak je krásně vyzdobený, už na schodech i po celém sále svítí lampičky ve tvaru vydlabaných dýní, pod stropem visí spousta lampionů se strašidelnými obličeji a celé prostředí je laděno do tmavé a rudé. Krom pár chudáků, kteří se na masku nevzmohli, se to tu jen hemží všemi možnými příšerami. Když spatřím Káju, učitele na počítače, který má obličej natřený na bílo, ovšem brejličky si nechal, aby vůbec něco viděl, jsem hotová!

Tuhle akci sice pořádá naše škola, nicméně jsou tu i lidé odjinud. Povětšinou jako doprovod, tudíž mě nepřekvapí, když v Mikulášově blízkosti zahlédnu upírku Rendy s nalepenými špičáky čouhajícími z pusy. Miki má vlasy sčesané dozadu a na krku se mu pod tváří nalíčenou na světlemodro s rudě podlitýma očima houpe oprátka s kusem provazu.

„Sluší mu to, co? Vzdychne Ida.

„Je jak kapr na modro,“ zasměji se, ale v duchu přiznám, že coby převlek je to vážně dost dobré.

Díky své škrabošce jsem maskovaná, navíc mě mnoho lidí ze školy nezná a ti, kteří ano, mě nepoznají. Tedy krom holek. Je to docela prima být tam mezi nimi inkognito! Později, když už vesele patříme na drsnou rockovou muziku, se schválně přitočím do těsné blízkosti Rendy a Mikiho. Podle Jirky bych se jí měla bát, ovšem nevidím nejmenší důvod, zvlášť když si mě změří od hlavy po podpatky vysokých lodiček a zase se odvrátí. Vůbec mě nepoznala! Mikiho zrak je pátravější, ulpí na mně co chvíli a skoro vidím, jak mu to v hlavě šrotuje. Jistý si také není, frajírek.

Posadím se na chvíli s kolou vedle Neži a Ondry, abych si odpočinula. Takhle jsem si už dlouho nezatancovala! Skutečně se

ztratí, že tu nejsem se svým a vlastně ani z žádným jiným klukem, není to takový handicap, jak jsem se obávala, ani ostuda. Mně podobných je mnohem víc! Stejně se většinou tancuje v celém chumlu, ploužáky tady nevedou. Vezmu si od Neži svůj mobil, ve svém těsném a skrovném oblečení bych ho neměla kam schovat, a s úsměvem si přečtu zprávu, která tu na mě čeká: *DOUFAM, ZE SE KRASNE BAVIS. UZIJ SI TO!*

Jáchym je milý, to se musí nechat, za odměnu mu odepíšu: *BAVÍM, ALE KDYBYS TU BYL SE MNOU, BAVILA BYCH SE JEŠTĚ VÍC.*

Než dopiju kolu, mám zpátky odpověď: *ANI MI TO NEPRIPOMINEJ! HORCE LITUJU, PROC JSEM TO NEZKUSIL STOPEM! NAPADA TE, CO PODNIKNEME V SOBOTU?*

S programem si nedělám starosti: *SEJDEME SE VE DVE NA AUTOBUSAKU A PAK SE UVIDI.*

„Monču?“ Dávám odeslat na to správné číslo a zvednu oči. Roman. „Nasedíš se, až budeš stará. Jdem zapařit, ne?“

Svým způsobem má pravdu, vymáznu oznámení o doručení SMS, strčím mobil Neže a vrátím se na parket. Spolužák je sice třídní bavič, ale tancovat umí asi nejlépe ze všech, jak jsem si tak všimla, má správný rytmus. Jelikož jsem absolvovala několik pohybových kurzů a ještě při základce chodila na moderní tanec, rozjedeme to, až se po nás ostatní otáčejí. Včetně Mikiho a Rendy, která, jak jsem si dobře všimla, je nejen umělá, ale taky pěkné dřevo.

Romanovi nakonec musím utéct, jinak by mě utancoval k smrti. Vyskočím si na uvolněnou barovou stoličku a poručím si tonik na osvěžení. Než ho stačím zaplatit, do škvíry mezi mne a holku na sousední sedačce se vecpe Mikuláš. Nejdřív si myslím, že si prostě přišel něco koupit, ale on mě překvapí.

„Čau, Moniko.“

Takže mě poznal. Pozdě, ale přece. Nebo mu to někdo řekl!

Protože mlčím, pokračuje on: „Omlouvám se."

Otočím se k němu napůl zakrytou tváří. „Prosím?"

„Slyšíš dobře. Sorry za ten pondělek. Podcenil jsem tě."

Ach tak, Miki předpokládal, že budu hloupá jako všechny jeho obdivovatelky a budu nadšená jeho drsným chováním!

„Dobrý," pokrčím rameny. Smazáno, tečka.

„Fajn." Očima přežehlí moje těsné oblečení. „Máš super figuru." Postřehne můj výraz a honem dodá: „To není žádnej pokus o další slabomyslnou lichotku!"

Neubráním se úsměvu. Má pamatováka! „A co to je?"

Zazubí se. „To je prostě fakt."

„Já vím," převezu ho. Podle tetek sousedek z Blažejova sice kde nic, tu nic, jenomže podle těch se světový trend nevyvíjí, že. Myslím, že jsem bodovala právě proto, že nejsem hubená, nýbrž přirozeně štíhlá.

V té chvíli k nám dokvačí Rendy. I ona je informovaná, jak poznám z jejího výrazu dřív, než promluví!

„A, Monička. My jsme ještě neměly tu příležitost, že?"

„Moc mě těší, Renátko," oplatím jízlivý tón.

Kdosi mě chytí zezadu kolem ramen. Neža. „Jdeme dělat tanyny, pojď s námi!"

Příchod holek beru jako příležitost zmizet, ale Rendy se na to dívá patrně jinak. Líbezně se na mě usměje: „Jak bylo v Německu? Povídej, moc ráda si to poslechnu."

„V Německu?" podiví se Miki.

Než stačím odpovědět, udělá to za mě Rendy: „Monička dělala modelku, tím se ti nepochlubila?"

„Já se nikdy nechlubím," ujistím ji. „Dovol, projdu…"

„Hlavně když není čím, že," vyprskne jedovatě.

„Náhodou," pokrčí Miki rameny. „To je důvod, ne?"

„Byl by," nechá se slyšet Rendy. „Kdyby ji za tři měsíce neposlali s brekem domů!"

Musím přiznat, že mě její slova zatlučou do podlahy, v první chvíli na ni konsternovaně zírám, zatímco cítím, jak zraky těch kolem se pro změnu upírají na mne. Redy si je vědoma své chvilky slávy a okamžitě těží z všeobecné pozornosti k upevnění pozice. „Prostě ji vyrazili. Asi byla k ničemu. A teď si hraje na něco lepšího!"

„Necáká ti pod okap?" zasměje se Katka.

„Co to meleš? Monika byla v Německu rok," prohlásí Neža, která cítí potřebu se své kamarádky zastat, sebejistě.

„Sleduješ, Miki, ty slepice?" vychutná si nás Rendy. „Ony jí to ještě věří! Nakdáká jim takový lži a je za hvězdu!"

„Hele, abych ti trochu neupravila fasádu," upozorní ji Neža. „Jestli je tu nějaká slepice, tak leda ty."

„Proč jim neřekneš, jak to bylo, Mony?" šklebí se Rendy.

„Chcípni," popřeji ji nenávistně, vyhnu se obloukem Mikiho očím a i když je to nefér vůči Neže, která se za mě buje jako lev, zbaběle od baru vycouvám a ztratím se v davu!

Nejprve se vzpamatovávám na toaletě. Rendy nestřílela od boku, ona to věděla! Ale jak se to mohla dozvědět, krucinál?! Vždyť jsem to vůbec nikomu neřekla! Připadám si absolutně pošlapaná, vyřízená, jako lhářka a podvodnice, když se po nekonečně dlouhé době vrátím k našemu stolu. Nejde mi o Mikiho, o tom mám svoje mínění a je mi jedno, co si po Rendzině referencích o mně myslí on! Bojím se, že jsem právě zničila vztah mezi mnou, Nežou a holkama.

Neža se kupodivu tváří normálně. „Kdes byla tak dlouho? To je strašná kráva, ta Mikiho holka. Mělas pravdu, i on musí bej vůl,

protože normální kluk by s takovou kachničkou nechodil. Zkazili ti náladu, co?“

Neurčitě přikývnu.

„Tak půjdeme domů,“ navrhne. „V půl jedné zase není tak brzy, když si vezmeš, že domů nedostaneme dřív než za půl hodiny, pochybuju, že nám něco pojede…Ondro? Balíme.“

Aniž bych se loučila s holkama, beztak je uvidím zítra ve třídě, u šaten si vyzvedneme kabátky a ve třech se vydáme pěšky nočním městem. Ondřej ztratí ostych, který vůči mně pociťoval, aspoň k něčemu Rendzino osočování bylo, vtipkuje společně s Nežou a já se musím proti své vůli smát. Doprovodí nás až na Severní, ačkoli sám bydlí jinde, a já taktně zalezu do chodby, abych jim nepřekážela při loučení. Trvá jim hodnou dobu! Nakonec nevydržím a opatrně, aby mě neviděli, nakouknu škvírkou mezi dveřmi, co dělají. Líbají se. Krásně něžně, dívají se přitom jeden druhému do očí, kdepak rvát jazyk na mandle!

Konečně se Neža odtrhne, já se způsobně postavím k výtahu a mlčky, abychom nevzbudily zbytek rodiny, se vystřídáme v koupelně a na záchodě. Musíme být jako myšky i v pokojíku, kde krom nás spí ještě Kristýnka, zalezu si na Nežinu válendu, ona se uvelebí na dolním patře palandy a obě mlčky posloucháme pro mě tolik známé a přitom vzdálené zvuky nočního paneláku. Dnes mi znějí jako rajská hudba. Nemám ale myšlenky poddat se nostalgickým vzpomínkám, víc mě trápí něco jiného. Odhodlám se teprve po půl hodině.

„Ona měla pravdu,“ zašeptám do ticha.

„Cože?“ zamumlá z polospánku. „Kdo?“

Když už jsem ji tím probrala, nehodlám jen tak couvnout. „Nebyla jsem v Německu rok, jenom necelé tři měsíce.“

Neža je probuzená úplně. „Ale říkalas –„

Tiše ji vypovím celou moc ne zrovna slavnou kariéru. Rychlý

vzestup a ještě rychlejší pád.

„Vidíš, nikdy mě nenapadlo, jak to musí být těžký. Vůbec si nedovedu představit, že bych měla být v sedmnácti sama ve světě, kde nerozumím jazyku…Bez našich a bez sester…Takovej teror na psychiku, uf, lituju tě a nedivím se, že jsi vzala roha. Já bych zdrhla po týdnu! A to jsem vždycky modelkám záviděla…“

„Každém si myslí, že modelky jen fotí v krásných hadrech a večery propaří na rautech, chodí s celebritama…Nikomu nevysvětlíš, jaká je to dřina. Být pořád sama, na cestách, s věcmi v kufru, hodiny dřiny a hodiny čekání…A ještě když se dozvíš, že se ti rozvádí rodiče a tvůj domov přestal existovat…Ty závidíš mně a já zase tobě.“

„No, to máš co,“ zasměje se.

„Mám. Rodinu, domov, tvoje starosti se školou, holkama, Ondrou, Vánocemi…Já jsem o to byla ochuzená.“

„Leckdy není o co stát, věř mi,“ usměje se. „Rozumím ti, jak to myslíš. Stejně tě obdivuju, nezvládla bych to.“

„No, já to právě taky nezvládla…Odsuzuješ mě…?“

„Blázníš? Není proč. Jenom…“ Na chvíli se odmlčí. „Nechápu, proč jsi mi to neřekla rovnou.“

„Proč!“ vzdychnu. „Není na tom nic k chlubení.“

„Ale my jsme kamarádky, ne?“ překvapí mne.

„Jo…“

„Nebo ty mi nevěříš? Já ti věřím. Všechno. Proto jsem tam tý náně málem vyškubala obočí.“

Nejen překvapí, ale hlavně zahanbí! Připadám si podle.

„Promiň, Nežo. Prostě to neumím, nikdy jsem neměla kamarádku, v modelingu nejsou kamarádky, ale konkurentky, chápeš? Buď dostaneš práci ty, anebo ta druhá…Jedna holka mi ublížila, škrábla mě. Dodnes mám na tváři drobnou jizvu. Vyrazili ji a ona věděla, že

ten job shrábnu za ní. Nepřála mi to…Promiň, že jsem nedůvěřivá. Budu se snažit! Kámošku, jako jsi ty, jsem nikdy nepotkala."

„V poho," zasměje se. „Stejně to obočí měla namalovaný!"

Ještěže má Kristýnka tak tvrdý spánek!

„Ondra je moc fajn," cítím potřebu pochválit jejího kluka. „Měla jsi štěstí."

„Je prima," souhlasí. „Taky tomu kolikrát ani nechci věřit. Vyšlo mi to hned napoprvé."

„Před ním jsi s nikým nechodila?"

„Ne," přizná se bez vytáček. „Slabá bilance na osmnáct let, co? Myslím si, že než chodit s blbci, kteří za to nestojí, je lepší si počkat na toho pravého."

„Taky si říkám," souhlasím s ní. „Jen to nesmí trvat do třiceti, to už bych byla drobátko nervózní…!"

„Počkej, kolik jsi měla kluků ty?"

Kdyby mi takovou otázku položila ještě včera, určitě bych odpověď zamlžila. Po dnešní noci pravdy odvětím: „Žádného."

„Neke!" užasne. „To není možný! Taková holka…"

„Před chvílí jsem ti vysvětlila, proč jsem neměla nikdy žádnou kámošku. S kluky to bylo dost podobné. Na ty jsem prostě neměla čas. Kolem modelingu se točí fůra peněz i různých týpků, ale ten názor, že modelky spí s fotografy a zakázky mají přes postel, je mimo. Určitě takové jsou taky, nemluvím za všechny, jen za ty, které znám. I proto ti závidím takovej ten normální každodenní život. Můj táta mi řekl, že jsem si zpackala život. Nevím. Mně se to, náhodou, začíná docela líbit."

Ticho pokoje ruší tikání budíku, který nám už za pár hodin připraví pořádný šok, přesto se ani jedné spát nechce.

„A co ten s tím psem?" napadne Nežu. Víkendovým zážitkem s psí

stopařkou jsem ji pobavila hned v pondělí.

Mimoděk se usměji. „S tím to vypadá docela nadějně."

„Tak to je super," libuje si. „Kéž by to vyšlo, Moniko! Ještě by to chtělo pomstít se té Mikiho dorotě a bylo by to ideální. Co bychom ji mohly tak provést, přemýšlej!"

„Netuším," pokrčím rameny. „Já na ni žádnej drb nevím."

„Chtělo by to něco údernějšího," dumá. „Víš, co by byla nejlepší pomsta? Kdybys dokázala, aby se do tebe zamiloval a omotala si ho kolem prstu. Aby jí dal kopačky, chápeš."

„Jenže já bych ho nechtěla!"„Netuším," pokrčím rameny. „Já na ni žádnej drb nevím."

„Chtělo by to něco údernějšího," dumá. „Víš, co by byla nejlepší pomsta? Kdybys dokázala, aby se do tebe zamiloval a omotala si ho kolem prstu. Aby jí dal kopačky, chápeš."

„Jenže já bych ho nechtěla!"

„Však říkám, aby se zamiloval on, ne ty," směje se. „Tobě držím palce s Jáchymem. Pro Mikiho by to byla taky výchovná lekce, kterou by potřeboval, chlapec, a ta kráva teprve. Sesadit ji z toho jejího trůnu namyšlenosti."

„Zní to dobře," uznám. „Ale má to malej háček. Jak bych to měla asi udělat, nevíš?"

„Pro tak hezkou holku by to neměl být problém. Viděla jsem, jak na tebe koukal! Musela bys s ním flirtovat, ale vždycky couvnout, nepustit si ho k tělu. Třeba by zabral."

„Nežo, slez z toho obláčku! Tohle jsem nikdy nedělala a ani to neumím!"

„Zkusit bys to mohla, ne? Ještě řekni, že bys ji nepřála trochu pokoření."

Po ostudě, kterou mi připravila díky mámině, jež si nejspíš před její

matkou pustila pusu na špacír a podebatovaly spolu o dcerách, jinde k úniku informací dojít nemohlo, přičemž mamka netušila, jak moc mi to svou upřímností zavaří, bych ji toho přála mnohem víc!!!

Party uprostřed týdne by být skutečně neměla. S obrovským spánkových deficitem, který si nasháním tím, že s Nežou usneme zhruba kolem čtvrté hodiny, se neúspěšně potýkám až do víkendu! A to jdu ve čtvrtek spát hned po příjezdu a v pátek jsem v peřinách už v sedm večer, dokonce se kvůli tomu vybodnu na Béďu Jarého z oblíbeného četnického seriálu! Učitele naštěstí mají uznání a jsou natolik ohleduplní, že nás šetří oba dny. Což je od nich fakt milé! Tedy, kromě Oskara, ten mě nešetří, nedbaje na moje špatně utajované zívání mě ve čtvrtek po vyučování doučuje o sto šest, ačkoli musí vidět, že mám co dělat, abych vůbec zaostřila na písmenka v učebnici!

Z pátku na sobotu se ovšem vyspinkám do růžova, po čtrnácti hodinách spánku mě jde mamka budit, prý jestli jsem nechytla spavou nemoc nebo tak něco.

Jelikož mě Jáchym několika esemeskami ujistí, že se dnešní rande koná, je na ně pěkně nažhavený, s popěvkem na rtech si vlezu do sprchy, abych si umyla vlasy a vůbec se pořádně zušlechtila. Viděl mne jen jednou s rukama od těsta, musím mu předvést svůj slovanský šarm v celém lesku!

„Toho chovatele psů bych ráda poznala," směje se mi maka, když vidí, jak moc si dávám záležet.

„Já taky," uchichtnu se. „Třeba se z něj vyklube trouba."

„Má cenu, abys tam tedy chodila?" utahuje si ze mě.

„Jasně," ujistím ji. „Jinak bych neměla šanci to poznat!"

„Prima. Ukaž, co si to bereš na sebe? Z těch kožených kalhot ti vzadu kouká krejčka tang…!"

„Tak ji tam nech. Proč myslíš, že jsem si vzala černá?“

„Poslyš, Mony, abyste to s tím vzájemným poznáváním hned na poprvé nepřeťápli,“ strachuje se z legrace.

„Bez obav. Hloubková inspekce nebude.“ Naposledy přeměřím svůj obraz v zrcadle. Zářivě bílé tričko s černou nášivkou netopýřího muže je pěkně přilnavé, nikde se nekrčí.

„Máš půlku zad nahých,“ zlobí se mamka. „Nachladneš se. Podívej, jaká je tam mlha!“

„Vždyť budu mít bundu.“

„Ta kožená vůbec nehřeje!“

„Mě hřeje mládí, maminko.“

„Proč sis nevzala podprsenku?“

„Byla by pod tím vidět,“ namítnu.

„Podprsenka být vidět nemůže, ale prsa jo,“ vrtí hlavou.

„Ty neznáš ten slogan: když to máš, tak to ukaž?“

Pobaveně se po mně ožene. Bystře uhnu, tudíž se její dlaň neškodně sveze po kůži bundy. „Tak já jdu. A co ty, máš dnes program? Přijede za tebou Eva?“

„Ne, mají tu vernisáž,“ připomene mi. „Myslela jsem, že spolu půjdeme na koně.“

„Klidně jdi sama, aspoň mi řekneš, jaké to bylo. Pokud budeš mít všechny kosti v celku. A jestli ne, udělám si obrázek sama podle počtu sádrových obvazů na tvém těle.“ Ve dveřích se otočím: „Mami? Vem si podprsenku!“

„Pročpak?“

„Nerada bych měla za otčíma toho kreténa od koní!“

Mamku tím rozesměji, což mě potěší, alespoň nemám tak velké výčitky svědomí, že ji nechávám v sobotním odpoledni samotnou. Vím, jaké to je trčet v bytě jen s Ančou!

Autobus je proti všednímu dni poloprázdný, sedí v něm pár lidiček a v Blažejově jsem jediná, kdo k nim přistoupí. Celou cestu zírám zamženým oknem do neméně zamlžené přírody. Podzim je tady s celou svou parádou, kdo ví, jak se bude do, až napadne sníh... Svět pod příkrovem mlhy vypadá bezútěšně, skoro bych z toho dostala depku!

Příjezdem do Bakova se všechny chmury rozeženou. Mlha pomine už u prvních domků a v centru města po ní není ani památky, a co víc, ačkoli i tady je zataženo do šediva, pro mě svití jedno soukromé sluníčko. Jáchym na mě čeká před hlavní budovou a jak si všimnu, také on si dal záležet, aby vypadal lépe než minule! V džínsách a bundě z Kenvela mu to moc sluší, stejně jako účes z krátkých tmavých vlasů. Ten kluk není vyloženě krásný, věřím, že by se našly holky, kterým by se třeba nelíbil, mně však připadá sympatický a navíc mám slabost pro hnědé oči. A ty jeho jsou hluboké a krásně hřejí při každém pohledu!

„Ahoj, Moniko," vítá mě s úsměvem. "Měli jsme to udělat naopak! Kdybys byla souhlasila, přijel bych já za tebou, aby ses nemusela trmácet autobusem!"

„Ale já jsem přijela ráda, vždyť jsem ti to psala i do esemesky. V Blažejově není kam jít. Co tam!"

„Mně by se tam určitě líbilo," oponuje mi.

„Vsadím se, že ne," hádám se.

„Nevsázej se, prohrála bys," krotí mě s úsměvem. „Nevím, co se vybaví tobě při jménu Blažejov, ale já si okamžitě vzpomenu na jednu strašně pěknou holku a v tu ránu vím, že by se mi tam díky ní líbilo úplně všechno."

Proti takové lichotce neprotestuji, jemu ji na rozdíl od Mikiho trapných pokusům věřím. Zařadím se po jeho boku a za chůze poslouchám vyprávění o chalupě, kterou vlastní jeho rodina kdesi v Krásonicích, kde je podle Jáchyma skvěle.

„No jo, o prázdninách," pokrčím rameny. "Věřím. Ale ne když tam musíš žít napořád. Všude daleko a žádný možnosti."

„Náhodou," oponuje mi. „Plánuju si, že až dodělám školu, přestavím ji podle vlastního projektu tak, aby byla celoročně obývatelná. Pokud teda nespadne…"

Dohadujeme se jakou dobu, než si všimnu, že se neprocházíme jen tak bezcílně, Jáchym mě nenápadně vede k sobě domů! Když poznám Stříbrnou alej, zarazím se. Všimne si toho a zatváří se nešťastně.

„Já věděl, že nebudeš souhlasit..."

"Jestli jsi počítal, že mě zavlečeš domů a hned dostaneš do postele, tak jsi počítal špatně," oznámím mu ledově. Tohle je přesně to, o čem jsem mluvila s Nežou!!!

Chytí se za hlavu: „Ne! Neblbni! Co si o mně myslíš?!"

„Proč mě tam tedy vedeš?"

„Protože tě dovést musím," přizná se. "Jakmile jsem se dneska doma prořekl, jak to bylo se psem, máma nedala jinak. Však jsem ti říkal, pejsek je jejich další dítě."

„Tak pojďme." Nejsem stydlivá, na seznámení s jeho rodiči nevidím problém, nechápu, proč se k tomu Jáchym staví tak rozpačitě, navíc jsem strašlivě ráda, že nepatří mezi týpky, kteří si myslí, že hezká holka je dobrá jen do postele!

Stydlivá nejsem a zažila jsem už leccos, ovšem takové přivítání, jaké mě čeká u ještě ne! Na jezevčici jim musí opravdu hodně záležet, když mě vítají jako hrdinu, který zachránil jejich miláčka před jistou smrtí!

"To je v pořádku," bráním se. „Vůbec nic to nebylo, vždyť jsem ji měla u nás jen dva dny. To by udělal každý."

„Nene," nevěří mi paní Boháčová. "Každý by jí ze svého auta vyhnal a už bychom ji nikdy neviděli. Někde by chudinka pošla, v lepším případě by z ní byl toulavej pes."

"Nestůjte všichni v chodbě," žádá nás pan Boháč. „Prosím, Moniko pojď dál. Něco malého zakousneš…Jáchyme, netrč tu jak bolavej prst a pomoz Monice z bundy…"

Něčím malým myslí úplnou hostinu, kterou na mou počest připravili v hale! Bezmocně zírám na hromady jednohubek, talířů obložených salámy, šunkou, sýry a zeleninou, stejně jako na tác doma pečenou tříbarevnou buchtou. Paní Boháčová okamžitě odběhne

uvařit kávu a pro mě čaj, jak si objednám, a než nápoje přinese, seznámím se ještě s Patrikem, Jáchymovým o dost mladším bráškou, kterému je teprve pět let, jak soudím podle toho, že nechodí do školy.

Společně s paní Boháčovou do haly vběhne jezevčice. Potěší mne, že mě pozná a okamžitě mě vítá radostným vrtěním ocásku a vyskakováním až na má kolena.

"Ahoj, Kyselino!" poplácávám pejska po zádech. "Když si pro tebe přijel páníček, to jsi mě najednou neznala, viď?"

"Kyselino?" podiví se pan Boháč.

"Pojmenovala sis ji takhle legračně?" směje se paní.

„Já…?" užasnu, otočím se na Jáchyma a když, vidím, jak se hroutí v křečích smíchu, dovtípím se!! "Nevěděla jsem, jak se jmenuje, v té jmenovce na krku to napsané **nemá."**

„Jmenuje se Kikina," vysvětlí mi záhadu Patrik a já pod stolem

Jáchyma nenápadně kopnu do nohy. To si vyřídíme!

Pak se hovor stočí na školu, kterou studuji, od všech dobrot ochutnám trochu, nepatřím mezi upejpavé návštěvy, natož když vidím domácí pečivo, a než se nám podaří urvat se ze spárů Boháčovy dobrosrdečnosti, dostanu dárek!

"To si nemohu vzít," váhám při pohledu na gelovou svíčku v obří číši. Tyhle velké jsou pěkně drahé!

„Přímo musíš," upozorní mě. „S Kikinou jsi měla vydání, ona opravdu žere jako kyselina."

Když vidím, že si říct nedají, nechám si dárek zahalil do krabice a Jáchym bude mít co nosit. Což je stejně malý trest za to, jak si ze mě vystřelil!

Před odchodem se podívám do Jáchymova pokoje, musí si totiž převléct mikinu, na kterou mu upadl kousek chlebíčku, a já se nedám pobízet, jdu ho doprovodit. Aspoň se mrknu, jak žije. A že je mrkat na co! Tolik hrochů pohromadě jsem v životě neviděla! Malí, střední, velcí, plastoví i plyšoví zdobí poličky i vršek skříně.

"Jsi zatíženej na hrochy?" zajímám se živě.

„Miluju je. Odmalička. A tak je sbírám," přizná se.

„Proč právě hrochy?"

"Ty se ptáš?" podiví se hraně. „Vždyť je to nejlepší tvor na světě. Vždycky jsem jim záviděl, chtěl bych se mít jako hroch. Jen se tak pěkně rochnit v bahně, pohoda, klid..."

S úsměvem ukážu na skvrnu na jeho mikině. "Bereš si je za vzor doslova, koukám..."

„Počkej, až se převleču," vyhrožuje mi.

Pak už se jdeme znovu courat bakovskými ulicemi, dostaneme se zpátky do centra, a protože se drobně rozprší, přemýšlíme, kam se před vlezlým deštěm schovat.

"Co třeba zajít někam do nebo na výstavu'?" navrhne. „Už vím! Galerie *UBU* má mít novou expozici."

„Já vím," pousměji se.

„Chodíš ráda do galerií'?" zajímá se nadšeně. „To by bylo super, protože já tam lezu pořád. Hlavně výtvarný umění. Jako malej jsem chtěl být malíř. A vidíš, kde jsem skončil. Teď sice taky kreslím, ale rysy, ne obrazy. Ty mi jdou přece jen líp, obrazy přenechám někomu jinýnu."

"Prima, já mám k umění taky blízko," bavím se.

"Galerie *UBU* patří tady ve mezi nejlepší."

"K té mám přímo osobní vztah!"

Jsme domluveni a já mu jeho nápad nerozmlouvám. Konečně, na indiánské umění jsem také zvědavá! A ono je vážně o co stát, strávíme v prostorách galerie hodinu. Tetu spatřím až u východu, kde na chodbě diriguje dva chlápky, kteří nosí ze sklepních prostor bedny a rámy, jež nakládají na multikáru před galerií.

„Netřískejte tím tak! I když jsou ty bedny prázdné, zase se to do nich musí uložit!" rozčiluje se teta svým výrazným hlasem.

Pak si všimne Jáchymovy krabice: „A co vy tu koukáte, co kde lítá? Za prostoje vás neplatím, pohyb!"

„Ale já jsem -" pokusí se.

„Nemakačenko, to vidím!" hudrá teta. „Pohyb, dole je krabic ještě spousta, nemám čas se tady s vámi zdržovat..."

Celá vysmátá vystoupím ze svého úkrytu za sloupem. „Teti?“

„Moniko? To jsem ráda, že se ukážeš! Prošla sis výstavu? A co máma, přijela taky? Počkej, jen co tady ty lenochody vyřídím, provedu tě sama a —"

„Teto, to je Jáchym," ukrátím Jáchymův trapas.

"Mně je úplně jedno, jestli je to Petr nebo Pavel. Pro mě je to brigádník, kterého mi poslali a který je k ničemu."

"Jáchym přišel se mnou," škytnu smíchy. „Ta krabice je moje, víš."

"On k nim nepatří...?" zatváří se teta zmateně. Pak se podívá z jednoho na druhého, načež se vrhne k Jáchymovi, aby ho objala, až ten samým úlekem málem krabici s dárkem upustí. „Kluku zlatá, proč to neřekneš rovnou?"

„Nepustila jsi ho ke slovu," upozorním ji.

Teta ho břinkne do zad. „Rychleji mluvím než myslím. Počkejte, vy tu jste spolu? Máma zůstala v Blažejově?“

Vysvětlím, jak se situace má, a ona hned jedná: „Bezva, zavolám jí, aby přijela taky, a vyrazíme na tah ve čtyřech. Přespíte Zuzanou u nás. Vyhovuje ti to, Moniko?"

„Kdyby mamka přijela, bylo by to fajn," usoudím, jelikož mi dojde, že bych tím pádem získala možnost být s Jáchymem i zítra!

„Domluveno," rozhodne teta a hned mamce zatelefonuje. Nakonec si krabici s dárkem odložím do jejího auta, abychom ji nemuseli vláčet s sebou po Bakově. Díky tetině ráznosti se podstatně prodloužila doba prvního rande!

„Máš úžasnou tetu,“ oznámí mi Jáchym. "Ona je svobodná?"

"Ne, proč?"

„No, že chce jít na tah."

"Strýc je nejspíš někde ve světě, jezdí s lokomotivou. Proč by si nemohla se svou ségrou občas povyrazit?"

„Mohla a já jsem jí za to vděčnej," ujistí mě s úsměvem, „Akorát ... budeme muset s nimi na tu pařbu'?"

"Copak, nechce se ti?" utahuji si z něho.

"Jestli je tvoje mamina stejně rozverná jako ona, bylo by to pro mě dost náročný," svěří se mi se svými obavami.

„Taky jsi mě vzal do rodiny a sám se s mou seznámit nechceš?"

"Jenže tys to zvládla naprosto bravurně, kdežto já bych se choval jako hroch, no," vymlouvá se.

„Nejsme na nich závislí. Můžeme podniknout něco jiného, anebo mohu jít s nimi sama, podle toho."

„Podle toho, jestli nemám jinej program?"říká pobaveně. „To si piš, že ne! A i kdybych měl, okamžitě bych ho kvůli tobě změnil! Hned mě napadá spousta věcí, které bychom mohli podniknout. Co zajít někam na večeři a po ní třeba do kina? A víš co, zítra můžeme do bazénu…"

Rychle zavolám mamině, dokud je ještě doma, aby mi nezapomněla přibalit krom kartáčku na zuby a noční košile také plavky, a chvíli na to se už cpeme v multikina čínskými nudlemi s gyrosem. Volba filmu Kletba bratří Grimmů se ukáže jako skvělá, dobře se u téhle hororové komedie bavíme.

Přecpaní popcornem a kolou se jako správní konzumenti multikin vyhrneme do listopadové noci a já mám chuť zpívat a objímat celý svět, jak může takové jedno seznámení s úplně cizím klukem změnit holce život!!

Jáchyma setkání s mou matkou beztak nemine, protože před půlnoci, kdy se konečně rozhodneme dnešní rande rozpustit, ty dvě ještě nejsou doma, jak se dozvím z odpovědi na mou esemesku. Prý je najdeme v C*rystalu*, kam si za nimi mám dojít pro klíč, abych nemusela budit Ramesse druhého.
„Kdo je Ramesse II?" žasne Jáchym. „Pes?"

"Bratránek," vysvětlím mu.

"Vy jste zajímavá rodina," baví se.

A to ještě netuší, že na ně budeme muset v *Crystalu* čekat deset minut, než se obě vrátí z parketu! Krčím se zatím u jejich stolu a snažím se být menší a ještě menší, až se ze mě stane pidižvík a zemřu na skrčeninu, protože tři stoly opodál sedí třídní Oskar Kulhánek ve

společnosti svých přátel a já bych nerada, aby si mě všiml a viděl, kde jsem uprostřed sobotní noci, místo abych se šrotila němčinu!

„Vypadá v pohodě, neboj," uklidňuje mé Jáchym marně. Konečně ty dvě rozjeté tanečnice dorazí.

„Ahoj, chovateli!" zamává mamka na Jáchyma.

„Prosím…?“

„Psů," doplní.

“Jo, takhle," dovtípí se.

„Mami!" krotím ji. „Nedělej mi ostudu!"

„To je hrůza, člověk nesmí nic říct," ohradí se.

„Děti jsou smradi, já to říkám pořád," mávne rukou teta. Jakmile mi dá klíč, hodlám se zase vyplížit.

.„Nechcete už taky končit?" zeptám se s nadějí.

„Teď?“ užasne Eva. „Teprve jsme se začaly bavit!"

"Však chvilku zůstaňte s námi a uvidíte," láká nás mamka.

„Ne, díky," odmítnu rychle a na odchodu ji prosím: „Mami, ne abys mé před třídním znemožnila!"

„Ne abys ze mě udělala babičku!" oplatí mi to.

Vyjedu z *Crystalu* jako špunt ze šampáňa.

„Vážně zajímavá rodina," konstatuje vysmátý Jáchym.

Raději se k tomu víc nevyjadřuji. Smích ho přejde teprve na chodbě starého činžáku v Riegrově ulici, kam mě jde doprovodit až před dveře a já je neuváženě odemknu a otevřu dřív, než se rozloučíme. Z hlubin bytu se totiž vyhrnou oba psi a své přátelské povaze nezůstanou nic dlužni. Albert Jáchyma přišpendlí tlapami ke zdi a Einstein mu omyje obličej jazykem, div mu přitom neurve nos.

Dá nám pěknou fušku zahnat oba zpátky do bytu, jsou jako pytel blech a když už strčíme dovnitř jednoho, druhý se prodere ven. Navíc se u toho stále smějeme. Možná díky psům se loučení odbyde pouze slůvky „ahoj, zítra", možná by ale k ničemu nedošlo, ani kdyby tu nebyli. Těžko říct. V každém případě usínám s tím nejblaženějším pocitem pod sluncem!!!

6. KAPITOLA

Noc na tetině gauči nepatří mezi ty, na které bych ráda vzpomínala. Mohou za to psi, Einstein se mi zhruba třikrát pokusí nenápadně propašovat pod deku, což při jeho velikosti nelze a pokaždé ho zase vyženu na zem, Albert je uznalejší, tráví noc na svém divanu, ovšem od rozednění mě co deset minut přijde budit olíznutím. Asi nemá rád nedělní spáče. A také za mou nevyspalost mohou i teta s mamkou, které dorazí z flámu teprve v půl čtvrté a rozjeté jsou tak, že by je nezastavila ani srážka s parní lokomotivou. Chichotají se jako puberťačky, když jedna druhou neustále napomíná „pšt“, stále jim cosi padá na zem, dveře od koupelny také neumí zavřít potichu... Horor.

Ačkoli mám na ně vztek, jakmile je ráno vidím, jak sedí u černé kávy, obě bledé stejně jako učitel Kája, ovšem ten svého odstínu dosáhl uměle, a činí jim potíže dolít si šálek, natož aby snad byly schopné komunikovat a nedej bože odpustím jim a dobře se bavím.

"Mami, budou k obědu ty špízy, jak jsi slibovala?“ vběhne do kuchyně nic netušící bratránek. Jeho tvrdý spánek by mu mohl závidět i umrlec! Když však vidí ty dvě bledulky, zklamaně mávne rukou. „Aha, takže zase krupicová kaše."

A to ještě možná, doplním v duchu a jdu se podívat, jaké dobroty skýtá tetina lednice. Nezapře, že jsou s mou mamkou rodné sestry, fakt! Vyberu si jogurt, který svoje datum doporučené spotřeby přetáhl jen o dva dny, a protože můj hlad nezažene, po vzoru Ramesse II. si namáznu včerejší rohlík nutelou. Pak těm dvěma mlčenlivým sfingám zamávám a letím k Vodnímu světu, což je komplex několika koupališť s různými druhy toboganů a skluzavek, teď v listopadu samozřejmě nefunkčních, a krytého bazénu *Delfín*. Bratránek je naštěstí praktický po svém tatínkovi, tudíž podle jeho návodu, kterým busem MHD jet a kde vystoupit, dokonce deset minut před smluvenou dobou

zakráčím ke vchodu areálu určeného milovníkům vodních sportů. Jáchym už na mě čeká!

„Ahoj!" přiběhnu k němu. „Taky jsi počítal s dopravní kalamitou, která nebyla?“

„Ne," usmívá se. „Nedělní dopoledne je mrtvá doba, natož takhle po sezoně, bez turistů, ale... No, nemohl jsem se dočkat. Ahoj, Moniko. Vypadáš dnes skvěle."

„Vždyť mám to samé, co včera,“ hájím se potěšeně. „Máma mi krom plavek a ručníku nic jiného nevzala."

„Tak čím to bude, že se mi líbíš ještě víc?" baví se.

„Netuším..."

„Já jo," vzdychne nahlas a oba se pobaveně zasmějeme.

Pote zajdeme do vestibulu plaveckého bazénu, Jáchym galantně zaplatí vstupné i za mě, ačkoli se bráním, vyfasuji červený klíček od ženských šaten, Jáchym zelený, a naše cesty se rozdělí na malou chvíli, než se převlečeme, osprchujeme a v plavkách zase se sejdeme ve vykachlíkovaném prostoru vnitřního bazénu, kde hraje přeřvaná hudba z repráků a páchne to dezinfekcí a chlórem. V Brně jsme měli plavečáky lepší, a v Mnichově úplně super, vlastně to bylo to jediné, co se mi na tamním pobytu líbilo! Tady jsem ale s Jáchymem, a to vyváží veškeré nedostatky. Navíc není vůbec tak plno, jak jsem se obávala, houf lidí se ráchá v malém bazénu, což je dobře, nesnáším uřvance, které navzdory zákazům skáčí do bazénu ran přes zábradlí a cákají mi na hlavu. Ve velkém bazénu napočítám zhruba deset hlav, většinou s plaveckými brýlemi a i čepicemi, plavou několik délek, za sebou a tváří se, že jsou na mistrovství světa. V prostotu, jakým bazén disponuje,se to ztratí!

Najdeme si kout, ve kterém není nikdo, osmělíme se a po řádně si zablbneme. S míčkem, co objevíme v přepadu vody pod skokanským můstkem, si hrajeme na zaháněnou, pak hru přeměním na něco na způsob ragby, kdy se o míček pereme, naháníme se sem a tam a tentokrát jsme to asi my, ke komu by mohli mít klidumilovní návštěvníci bazénu výhrady! Naštěstí tu žádní takoví nejsou, můžeme dovádět bez zábran, nikomu nevadí ani naše cákání, ani moje pištění,

když se mě v hluboké části bazénu snaží Jáchym dostat pod sebe - a ono se mu to daří! Plavčík, mladý kluk, patrně brigádník, nás sleduje s pusou od ucha k uchu a nejspíš by mě nechal utopit, jen aby o tu **bžundu nepřišel.**

„Dost, dost, vyhrál jsi!" přiznám poraženě, vyšplhám po žebříku z bazénu a ždímu si ohon. A to jsem si nechtěla zacákat vlasy! Na celé mé hlavě by se nenašel jediný suchý. **Jáchym mě** posunky láká zpátky k sobě do vody, sveřepě vrtím záporně hlavou a snažím se vytřepat vodu z levého ucha, díky níž slyším okolní svět jako zpod pokličky. Nemůžu si nevšimnout jak si mou siluetu měří. Líbím se mu v plavkách, poznám to na něm. Natož když mi mamka přivezla moje nejlepší, blankytně modré opalovačky s podprsenkou push-up. Stačí, abych se s nohama mírné rozkročenýma prohnula a poskakovala, vytřepat vodu z ucha je přece nutnost!, a ubohý Jáchym má potíže tak velké, že prostě nemůže vylézt z vody, aniž by si toho nikdo nevšiml!

„Pojď a netrap mě," prosí mě, abych šla já za nim, když nemůže z technických důvodů on za mnou.

Schválně ho napínám, postavím se na startovní blok, ze kterého se při závodech skáče po zaznění výstřelu, a jelikož mě hltá očima, z legrace jemu i plavčíkovi zapuzuji.

A nejen jim! Také blakžejovské partě, která se objeví v mém zorném úhlu a v nadšeném naskákání do vodu přes nízké boky bazénu jim zabrání právě moje předvádění. Krucinál, ti mi tu nechyběli! Rendy v kanárkově žlutých opalovačkách, černovlasá Janinka v černých jednodílných plavkách plus Miki, Tom a Martin. Okamžitě přestanu blbnout. Stejně mě už zahlédli, což bude voda na Rendin mlýn…Nevšímám si pohledů kluků, kteří ze mě svlékají i těch pár centimetrů čtverečních elastické látky, co mám na sobě, a místo toho vrátím pohled Renátě. Když se to tak vezme, nechápu, co na ní Mikuláš vidí! Přebarvené vlasy jí začínají odrůstat, u hlavy má svoje hnědé, obličej normální, nic výjimečného, a postava a la roura, jak by řekl jeden fotograf. Ne že by byla baculatější, to není, je štíhlá a má

větší prsa, ale na druhou stranu její tělo postrádá ladné linie. Té holce chybí boky! Janinka, ta tichá pipka, je proti ní opravdu krásná.

„Ahoj Moniko," pozdraví mě Tom.

Odpovím mu přikývnutím, Mikiho upřenému pohledu se vyhnu a seskočím ze startovacího bloku. Jáchymovo napětí v určitých partiích mezitím povolilo, vyleze z bazénu za mnou a navrhne mi zajít si pro něco k pití. Tenhle nápad mi přijde vhod, nějak se mi nechce sdílet stejný bazén s těmi pitomci, byť je tak veliký, a přesuneme se k baru přímo uvnitř bazénu. Bar je patrně silné slovo, nic alkoholického se v něm koupit nedá, jen káva a čokoláda a všechny možné nealko nápoje, ale to nám vůbec nevadí, Jáchym objedná dvakrát multivitaminový nápoj a než nám ho holka v tričku s modrým delfínem, emblémem bazénu, připraví, položí si zlehka pravou ruku na moje pravé rameno. Jednoduše mě majetnicky obejme. Myslím, že schválně kvůli klukům.

„Ti jsou od nás ze vsi," vysvětlím tiše.. ‚Kreténi."

Jáchym, se rozřehtá. „Až tak?"

„A to je ještě málo," zakřením se. Se sklenicemi džusu ozdobenými mi kolečky čerstvého pomeranče se posadíme na židle kolem stolečku před barem. Schválně si sednu tak, abych měla bazén za zády a nemusela se na tu námi ani podívat! Než

své nápoje vypijeme, Jáchym mi vypráví o nějakém úkolu, co má do školy. Rysům naprosto nehovím, přesto ho poslouchám se zájmem. Zajímá mě všechno, co se ho týká! Jelikož úplně uschneme a do konce předplacené hodiny mnoho nezbývá, rozhodneme se opustit bazén o pár minut dřív. Jsem tomu jen ráda, nedělám si iluze, že Rendy mou zkrachovalou kariéru vylíčila nejen Mikimu!

Konfrontaci s ní tváří v tvář se stejně nevyhnu, bohužel. Jakmile si ve sprše umyji vlasy od chlóru a zahalena v osušce vyjdu do ženským šaten, potkám ji, jak se štrachá ve své skříňce. Docela smůla, je tu několik kójí se skřínkami z obou stran a my musíme sdílet zrovna tu samou!

Sotva mne spatří, ušklíbne se.

„Tak co, je ti líp?" zeptám sejí přímo.

„Proč by mi mělo být líp?" nepochopí otázku.

„Jestli sis ulevila, když sis mohla zahrát na vesnickou drhnu,

do jejíž podoby zdárně rosteš. Bylo to fajn?"

Zatváří se přezíravě. "Jistě! Co ten tvůj borec, ví o tom, jaká seš úspěšná fotomodelka?"

„Ty ubohá slepice," odfrknu znechuceně. "Hrabej si na svým smetišti a starej se o toho svého blbečka, co ti zahne při první příležitosti, uděláš líp."

"No ještě s tebou, ne?" vyprskne s hraným veselím. "Ty na to nemáš. modelko."

"Třeba mám. Kdo ví," usměji se na ni líbezně a do úsměvu vložím co nejvíc tajemné potutelnosti. Nežin nápad nebyl vůbec od věci, tahle kreatura by si to vážně zasloužila!!

Před bazénem na mě bohužel nečeká jen Jáchym, ale i máma, která se zotavila z nejhoršího a nejspíš než čekat na krupičnou kaši nemá výšku, ve vlastní posteli jí prý bude v nedělním odpoledni nejlépe. Tím však dost změní moje plány rozloučit se s Jáchymem trošku srdečněji! Také on vypadá zaskočeně, když mi stiskne ruku a řekne ahoj za týden.

„Jak bylo'?" zajímá se mamka.

"Prima," kývnu spokojeně. „A ty? Můžeš vůbec řídit`?"

„Dovol'?" opáčí dotčeně. „Vůbec jsem nebyla opilá, jen v náladě. Akorát ta trocha vína nesedla, jak by měla."

„Aha, tak promiň," zasměji se. Vzpomenu si: „Co koníčci, byla sis včera zajezdit?"

„Byla. Poprvé a naposledy," vzdychne těžce.

„Jak to? Koně tě nezaujali? Jsou přece krásní…"

„Koně možná," pousměje se. „Ale Bedřich je idiot. Představ si, hned po mně vyjel!"

„To si představím lehce," ujistím ji. Bral na tebe. A tobě se světáckej podkoní nelíbil?" dobírám si ji.

„Prosím tě, měla bych k němu tisíc a jednu výhradu. Tou hlavní je jeho snubní prstýnek, například."

„Je ženatý, jo?"

„Ano. Ten zrzek, Jirka, je jeho vyženěný syn, Moniko, pamatuj si, se zadanými si nikdy nezačínej!!“

„Neboj, nejsem zatížená na ženáče, ani náhodou!“ slíbím.

„Některým ženatým to jaksi vůbec nevadí a kdyby jen jim, spousta žen je tak hloupých, že si s ženatým začnou…Co pak mají dělat jejich ženy?! Když je takhle poníží!“

Mluví o tátovi, to je jasné. Zachmuřím se. Takový krásný víkend si nechci zkazit tátovými nevěrami!

„A co ten hoch? Ten je svobodný?“ změní mamka sama téma.

„Cože? Jáchym? Jasně! Studuje na technice v Brně.“

„To jsem ráda. Vypadá na slušného kluka.“

„Je slušnej.“

„Fajn.“ Oddechne si.

„Za to vy s Evou jste byly pěkně jeté! Doufám, že si tě nevšiml můj třídní, seděl o tři stolky dál, jestli jsi ho v ovíněném stavu vůbec zaregistrovala.“

„Dej pokoj s narážkami na ovíněný stav,“ zlobí se. „Byla jsem jen veselá a společenská. Ale s tvým učitelem tě zklamu…Nemohl si mně nevšimnout, tančili jsme spolu.“

„Ježiši!“ uteče mi. „A co jste si povídali?!“

Mamka se zadumá, chvíli přemýšlí, načež mě uzemní úplně: „Člověče, já ti tak nějak ani nevím…“

No nazdar! Rendy mě znemožní před Mikim, holkama a vůbec všemi, máma před třídním učitelem…Kdybych neměla Jáchyma, byť pouze ve spojení přes esemesky, skoro bych získala pocit, že se všichni proti mně spikli!!

V pondělní angličtin se ve své lavici krčím, což jde při mé výšce dost těžko, leč Oskar je buď natolik galantní, že se tváří, jako by se nic nestalo, anebo byl možná taky připitý, že na rozdováněnou maminu zapomněl, každopádně nedá nejmenším náznakem nic znát. Je to frajer!

Pan učitel Krajíc je pro změnu velký filozof, ne frajer, tudíž si mě pozve k tabuli a normálně natvrdo mě vyzkouší ze základních pojmů!

Patrně jsem měla včera vnuknutí, protože jsem se mezi psaním esemesek Jáchymovi, dopisovali jsme si pěkně celé odpoledne i večer, kdy byl na cestě do Brna na kolej, učila víc předmětů, nejen němčinu. Ne že bych nějak excelovala, zase tak dobrá nejsem a toho, co se musím doučit, je pořád ještě strašně moc, ale na filozofii jsem se zrovna podívala, protože mě baví a pan učitel moji vědomosti odmění trojkou. Což považuji za úspěch, když si vezmu, že jsem se musela učit látku za celé dva měsíce z ofocených listů Nežina sešitu, jelikož učebnice nemáme!

Svou první skutečnou známku považuji za zaslouženou a jdeme ji s holkama oslavit po vyučování do cukrárny.

„Příští sobotu bude maturák, půjdeš taky, ne?“ zeptá se mne Katka s plnou pusou báječného krému z větrníku, který jsem holkám spolu s napěněným šálkem latté koupila.

„Jsem kapku mimo: „Maturák? Čí?“

„Maturitních ročníků,“ vysvětlí polopaticky.

„Všichni čtvrťáci ho mají najednou,“ dodá Neža. „Škoda že nás to nenapadlo dřív, aby ještě byly lístky…“

„Ten jeden lístek nebude problém,“ mávne rukou Ida.

„Dva,“ mrkne na mě Neža. „Půjdeš s Jáchymem, ne?“

Pochopitelně jsem ji hned během dopoledních přestávek informovala, popsala jsem celosobotní rande i nedělní výlet do bazénu, nemohla jsem si tolik radosti nechat pro sebe! Na ples bych ho pozvat mohla, proč by ne, a to, že tam bude Miki s tou svou hlupačkou, která si takovou příležitost ujít nenechá, mi kupodivu náladu nezkazí. Mikuláš coby maturant bude mít svých starostí dost, a pak, proč se nepředvést v mých sice jediných, zato ale senzačních plesových šatičkách? Domluvím se z holkama a Neža přislíbí, že se pokusí sehnat dva lístky přes Lukáše, jelikož ve volném prodeji bych se rozhodně nechytala.

Potom už spěchám na autobus, kde si ke mně přisedne Karin, nikdo jiný z blažejovských nejede. Beru to jako gesto přátelství, začnu se s ní bavit a cesta mi uteče mnohem rychleji než jindy, když jen tak klimbám nebo si nechám otloukat hlavu o špinavé sklo při pohledu

do depresivně podzimní krajiny. Nevím, jestli se i ke Karin donesly zprávy o mé kariéře modelky, každopádně ona na to řeč nezavede a já také ne, nejsem blázen. Povídáme si převážně o její škole, výtvárka je obor, který obdivuji, ačkoli ne až tak fanaticky jako Jáchym, jenž je do výtvarného umění přímo zamilovaný.

„Mělas jít k nám na školu, a ne na Mikulášovu," usoudí, když ji vylíčím důvody, proč jsem si vybrala právě humanitní obor. „My taky nemáme matiku."

Pobaveně se rozřehtám. „Absence matiky nebylo jediný kritérium. Co třeba talent? Ten bych těžko předstírala!"

„Talent," mávne rukou. „Já to tak dělám už čtvrtým rokem a ještě mi na to nepřišli."

„Nevěřím," bavím se. „Něco v sobě mít musíš."

„Ale jo, spoustu. Jen s talentem to nemá moc společného."

„Ty jsi ve čtvrťáku?" uvědomím si. „Jsi Mikiho dvojče?"

„Probůh, jen to ne!" zděsí se. „Dost na tom, že s ním sdílím jeden barák, natož ještě jednu dělohu…"

„Myslela jsem, když oba letos maturujete," pokrčím rameny.

„Protože se nechal vylejt z jazykovou," vysvětlí. „Rok si na vaši škole zopákl. Jinak je starší jen o deset měsíců."

Autobus se zachrochtáním dorazí na blažejovskou náves s hlasitým zafuněním otevře oboje dveře. Vystoupíme zadními.

„Nezajdeš večer na pivo?" pozve mne.

„V pondělí chodím cvičit," namítnu. „Přemluvila jsem mámu, aby se taky hýbala, a kdybych nešla, ulila by se."

„No, škoda. Konečně někdo, s kým se dát pokecat. Tak jindy. Měj se a zatím čau, já si ještě musím skočit k naší roztomilé paní prodavačce."

Pobaveně se usměji. Nejen mně připadá příšerná! „Nemá tam žádný výběr," varuji Karin.

„Tampony snad mít bude," zašklebí se a na celou náves zalká: „Proč já nejsem radši kluk…"

Karin je drobátko cákla, ale potěšila mě! Že by si se svou budoucí švagrovou Rendy také zrovna nepadla do oka?

V autobuse jsem ráno ze všech Blažejovských první, přijede o pár minut dřív a čeká na zastávce pět minut na ty, kdož chodí přesně na čas. Jako například Karin a Miki, kteří přijdou těsně před odjezdem. Karin mě pozdraví už z dálky a rovnou si ke mně přisedne! Nesedne si ke svému bráchovi ani Tomovi, který sedí o kousek vzadu. Miki to vyřeší po svém, zaleze si na dvojku hned za našimi zády a Tom, aby nezůstal sám, se zvedne a přesedne si k němu. Vidím je od bazénu poprvé, včera jeli do školy patrně autem a zpátky také kromě Karin, které končilo vyučování v jinou dobu. Měla jsem naplánováno, jak budu při *každém* setkání tvářit nevšímavě, povznešeně, ale těmi přesuny v zasedacím pořádku mi udělají díru do rozpočtu. Navíc mě normálně pozdraví!

„Čus, Monču," drbne do mne zezadu Tom a Miki přidá ahoj.

„Nazdar," odvětím neutrálně.

Nepředpokládám, že bychom se mohli bavit, nenapadá mě totiž jediné téma, které by mne a ty dva za mými zády mohlo spojovat, proto považuji věc za vyřízenou a zeptám se Karin: „Tak co, Sehnala?"

Dovtípí se, o čem mluvím, a s pusou od ucha k uchu odpoví: „Ne! Neměla jediný. Jen vložky."

„Aspoň něco," pousměji se. „V případě nouze jsou dobré."

„No jo, ale jaký!" obrátí Karin oči v sloup.

„Co jsi sehnala?" strčí mezi nás Tom zvědavě hlavu.

„Nic," odvětím za ni rychle, abych ji chránila od trapasu. Karin to ovšem takhle vůbec nebere!

„Vložky. A ty jsou! Sleduj," řekne mně i Tomovi, hodí si na klín bágl a k mému úžasu vytáhne balíček vložek *Night*. Jednu pro ilustraci rozbalí. „XXL."

„Ty vole," uteče Tomovi. „To si tam dáváte, jo?"

„Ne," zubí se Karin. „Jsou pro slona."

„Spíš slonici," podotkne Miki. „Karči, tvoje velikost…"

„Taky tě strašně miluju," svěří se mu Karin.

Jsem z nich hotová, ve veřejném dopravním prostředku se baví o vložkách! A taky o tamponech, Toma všechno hrozně zajímá, jestli se s tím dá jít i do bazénu a tak. Ačkoli se do debaty nezapojuji, musím se smát s nimi. Řeči o bazénu Toma inspirují k dotazu: „Co to bylo za borce? Tvůj bouchač?“

Pootočím se, abych mu mohla odpovědět. Sedí přímo za mnou, takže to spíš řeknu Mikimu: „Jasně.“

Kolem hezkých úst mu přelétne úsměv. „Nemarníš čas.“

„Proč bych měla? Třeba si užít, ne?“ opáčím bez úsměvu a chvíli se vzájemně měříme očima.

„Já si chci taky užít,“ svěří se mi Tom. „A nemám s kým!“

„Kup si nafukovací pannu,“ poradí mu Karin. „Než ji nafoukneš, užiješ si tak, jako za celej život ne!“

To už se rozesmějeme všichni čtyři a téma bazén upadne do zapomnění, tím spíš, že před vesnicí s příznačným názvem *KRÁTKÁ VES* se nám na pár okamžiků předestře výhled na Bakov v celé jeho kráse. Vypadá odtud na dosah ruky a díky tomu, že dnešní den patří mezi ty bez mlhy, je to vážně pěkný pohled.

„Proč nejedeme přímo?“ napadne mě, jelikož silnice za vsí zahne doprava a objíždí celé široké okolí. „Byli bychom tam za pět minut. Taková zajížďka!“

„Vždycky jsem si to chtěl projít pěšky. Kolik to může být vzdušnou čarou? Prostě jít jen rovně,“ přemýšlí Tom.

„Tak jdeme, ne?“ navrhne Miki. „A uvidíme.“

„Počkej, to myslíš vážně?“

„Je to kousek,“ zasměje se.

„Fajn,“ souhlasí Karin a rovnou se zvedá k výstupu, protože autobus právě zastavuje na návsi. „Moniko?“

Jeví se mi to celé jako šílenost! „Přijdeme pozdě…!“

„No a?“ opáčí Miki pobaveně. „Nebuď srab.“

Nejsem. Jsem totiž blázen!!! V poslední chvíli se rozmyslím a jdu do toho s nimi. Ostatní spolucestující na nás překvapeně zírají z oken autobusu.

„Podle mého to nemůže být daleko," hádá Tom. „Tipuji dva kilometry. Za půl hodiny tam jsme."

Za půl hodiny bychom tam možná byli, kdyby se dalo jít po přímce! Ačkoli si umíníme, že neuhneme, podobní princi Velenovi ze známé pohádky, pochodujeme co nejvíce rovně, musíme obcházet nejrůznější překážky, přírodní či umělé, jako je například oplocená skládka odpadků, husté křoviny či jakási zemědělská usedlost. Nejvíce si zajdeme kvůli řece, odmítneme Mikiho nápad přebrodit se a k nejbližšímu mostku je to pěkně daleko. Cestou nás čeká spousta legrace a nejedno dobrodružství, například když Karin uvázne v ostružiní, nebo když Tom zahučí po kotníky do louže močůvky. Oplocený železniční pešuňk a koleje, ke kterému se musíme vyšplhat, je taky pěkný zádrhel! Prince Velena bych chtěla vidět! A to ani nemluvím o tom, jak vypadáme! To, že dnešní ráno bylo prostě mlhy, neznamená, že by byl krásný den. Teploměr na našem balkónku ukazoval jen pár stupínků nad nulou a nedělám si iluze, že by od té doby trochu povylezl, je chladno a sychravo. Na louce a mokřinách si zcela promáčíme boty, nohavice džínsů mám nasáklé až ke kolenům, pochodem přes čerstvě zorané pole se nám už tak dost vodou těžké boty oblepí kily úrodné hlíny…Marast nevídaný! Ačkoli celou akci nazývám „pochodem bláznů", nemohu říct, že bych se přes všechny obtíže nebavila! Miki je k mému překvapení nečekaně vtipný, s Tomem se dobře doplňují a Karin je exot sám o sobě.

Tomův odhad se ukáže zcela nesmyslný, do města dorazíme v půl deváté a než se s Mikim dostaneme k naší škole, dávno odzvonilo na druhou hodinu! A aby všechno nebylo málo, dole u šaten potkáme našeho malého velkého ředitele.

„Dobrý den," pozdravíme ho dvojhlasně.

„Nazdárek, mládeži. Vyspáno? Dali jste si před školou randíčko a nestihli to do osmi?" zajímá se familiárně.

„Pane řediteli, nebudete tomu věřit," spustí Miki a říďa ho přeruší: „Myslím, že opravdu ne, Krejzo."

„Autobus měl poruchu," dodá Miki nevzrušeně.

„Autobus vás obou?“ pochybuje velký šéf. „Vy jste ta naše nová studentka, že? Jak se vám u nás líbí?“

„Líbilo by se mi ještě víc, kdybych nemusela dojíždět poruchovým autobusem,“ odvětím pohotově.

„Linka Blažejov – Bakov měla poruchu a tím pádem zpoždění,“ tvrdí Mikuláš. „Můžete si zavolat na autobusák. A proto jsme oba z Blažejova, nemohli jsme přijít dřív.“

Ředitel Bratršovský si všimne našich zablácených nohavic a blátem ušmouraných tváří i bund. „Ještě řeknete, že jste ten autobus museli spravovat…“

„Ne,“ zavrtí Miki hlavou. „Jenom tlačit!“

Mám co dělat, abych nevybuchla smíchy! Už proto, že mu říďa uvěří a dokonce nás pošle k automatu v přízemí, ať si vaříme čaj než půjdeme do svých tříd, jinak to odstůněme.

„Vidíš, on je to v jádru dobrák,“ zhodnotí Miki říďovo jednání a já se musím smát nahlas. „Vycházka nebyla tak špatná, ne? Příště si ji zopakujeme.“

„Radši až na jaře. Květen bych viděla ideální.“

„Až vyschnou meze, jo?“ baví se.

„Vezmeme svačinku, pití…“

„Deku, kondomy…“

Tak tohle jsi neuhodl, zakřením se a hodlám zapadnout na toaletu. Musím se umýt a zkulturnit! „Letím. Čau.“

„To je spěchu kvůli škole.“ Zasměje se pohrdavě. „měj se. A večer v tělocvičně. Ahoj.“

Víc než čaj by mi ale bodly suché ponožky, ty promáčené studí celou další hodinu, rifle také schnou šíleně dlouho a po zbytek vyučování je mi kosa, ačkoli se přestávku co přestávku lepím co největší plochou na radiátor. Neža je ze mě hotová: jít dobrovolně pěšky do školy v tomhle hnusném listopadovém počasí jí připadá postavené na hlavu. No, mně taky, co si budeme povídat!

Odpoledne už se mnou klepe zimnice tak, že se musím hodně držet, abych při doučování správně artikulovala a necvakaly mi zuby nahlas.

Jeden by nevěřil, jak se dát prochladnout od nohou, když mi jinak zima ani moc nebyla.

Chvění je čím dál hůř kontrolovatelné, při čekání na podvečerní bus podupávám, abych nějak zamaskovala tras v prochladlém těle, a nemůžu se dočkat, až dorazím do bytu a položím se do plné vany horké vody…Za svůj život jsem měla spoustu přání, tohle patří k něm nejvroucnějším!

A také mi jako většinou všechna velká přání není splněno. Mamina ještě není doma a co hůř, neteče voda! Ani studená, natož teplá či snad horká. Ksakru! Jdu se povídat do zatuchlé prádelny, ve svém zoufalství jsem ochotna si ji nanosit nahoru v kbelících, ale neteče ani tam. Když smůla, tak smůla. Převleče se aspoň do suchého a jelikož mi zuby jektají nahlas, tady se nemusím ovládat, zalezu si pod peřinu. Marně lákám Anču, aby se ke mně přišla přilehnout! Coby ledvinový pás nebo takový malý přímotop by se mi pod peřinou opravdu hodila, nemohu se zahřát ani pod prošívanou dekou, ovšem Anča je kočičí dáma, která si nikdy nenechá mluvit do svých choutek a plánů. Jejím momentálním plánem je vyvalovat se na křesle a když ji k sobě chci přenést, hodlám ji uplatnit šimráním, nechci její živočišné teplo zadarmo, se zlou se potážu. Ucuknu jen tak tak.

„Jsi pěkkknáá mrrrchaaa," zadrkotám a s nostalgií vzpomínám na Kyselinu Kikinu. Ta by se pobízet nenechala!

TO SE NEDIV, ZE JE TI TAKOVA KOSA. BUDES Z TOHO NEMOCNA A JA SE TE V SOBOTU NEDOCKAM :-(, strachuje se Jáchym a hned v další esemesce se zajímá, s kým jsem ujetý výlet podnikla. Moje odpověď ho patrně překvapí, protože odepíše:

A JA MEL ZA TO, ZE KLUCI ZE VSI JSOU KRETENI…

Ty tři tečky na konci mě pobaví. *ZARLIS?*

JEN ZAVIDIM, VSEM, KDO MOHOU BYT V TVE BLIZKOSTI, MONIKO!

„Vidíš?" křiknu na nevděčnou Anču. „A ty si toho nevážíš, obludo!"

Kdyby Anča uměla dělat nemravná gesta, určitě by mi jedno ukázala, její výraz mluví za vše. Ještě chvíli si píšu s Jáchymem, pak se

konečně přestanu klepat a záhy na to usnu s rozepsanou SMS zprávou v mobilu.

Probudí mě až mamka, která se vrátí z práce a rovnou na mě spustí: „Co jsi dělala s botama, prosím tě?“

„Zapomněla jsem si je dát na topení,“ uvědomím si. „Ráno jsme šli kousek cesty pěšky a přes den mi nevyschly.“

„To se nedivím, jsou na žďímání,“ zlobí se. „Pojď se najíst, přinesla jsem čerstvé zavináče, ty máš ráda.“

„Až později, jo“ zamumlám a zase se zavrtám co nejhlouběji pod deku. „Teď nějak nemám hlad.“

Ten večer už ho ani nedostanu a z postele také nevylezu. Na to, že jdu spát tak brzy, aniž bych se koukla na učení, protože mě zkoušení z dějepisu nemine, se nijak dobře nevyspím. Právě na naopak! Neustále se budím, pak zase kvůli zimnici nemohu usnout a když mě přijde mamka vzbudit na autobus, stačí jí jediný pohled do mých údajně kalných očí a je jí jasné, která bije.

„Zůstaň v posteli, uvidím, co se z toho vyklube,“ rozhodne, protože stejně ještě nejsme v Bakově u žádného lékaře zaregistrované a jet do Brna nepřichází v úvahu. „Třeba to přejde, možná máš teplotu jen z prochladnutí.“

Nijak se posteli nebráním, naopak! Už kvůli ušetřené kouli z dějepisu, že. S obrovskou chutí zapadnu zpátky, nechám si na svou deku přihodit ještě mamčinu a sotva se napiju horkého čaje, hned zase usnu. Spím sice trhavými sny rušenými teplotou, dokud mě v jedenáct neprobudí zvonění telefonu. V krku mě pekelně škrábe, nos mám plný rýmy, hlavu mi svazuje bolest a celé tělo je jako rozbité. A do toho by si chtěla babička, kterou mamka nejspíš zpravila na dálku, jak to se mnou vypadá, povídat! Mobil mi v ruce vibruje, mohla bych si zařídit živnost s míchanými nápoji, fakt.

Jsem ráda, když se ji zbavím, mohu zavěsit a přečíst si haldu esemesek. Čeká jich na mě spousta! Nejvíc jich je od Jáchyma, stará se, co je se mnou, jelikož se stalo nepsaným pravidlem, že jsme si hned po probuzení vzájemně popřáli příjemné vstávání a pěkný den,

tři jsou od Neži, prý kde jsem se zasekla a že psali písemku z dějáku, po jedné od Idy, Katky, Magdy a Romana. Takový zájem o mou osobu!!

Mamka mi volá chvíli nato. „Jak se cítíš?“

„Jako maso na karbenátky. Stejně rozsekaně.“

„Vidíš, to máš z toho, že mě neposlechneš a pořád běháš v kožené bundě! Ta tě nezahřeje.“

„Včera jsem měla tu parku,“ namítnu.

„Ta je taky tenká!“ zlobí se. „V půlce listopadu je normální nosit zimní bundy, většina lidí to tak dělá. A ne se bůhví kde brodit ledovou vodou! Měřila ses?“

„Ještě ne, před chvílí mě probudila babča.“

„Uvař si čaj a postele nevystrkuj ani nos,“ nařídí mi.

„Maminko, to se vylučuje.“

„Hlavně že tě nepřešel humor!“

„Mami, zavolej do školy a omluv mě, jo?“

„to už jsem udělala,“ převeze mne. „Říkala jsem třídnímu, že zůstaneš do konce týdne doma.“

„Myslíš na všechno,“ pochválím ji. „A co on na to? Neměl pemzy, že mám dohánět tolik látky a klidně si omarodím?“

„Pemzy,“ opakuje káravě. „Pozdravuje tě a prý se máš brzy uzdravit. Učení a úkoly ti pošle.“

„Ach, ten je laskavej,“ vyprsknu. „To nemuselo být…“

„Moniko!“ zlobí se se mnou. „Jen co se ti trošku uleví, vem si sešity a pročítej si to.“

„No jo,“ odkývne jí to. „Mami? Přijď radši brzy z práce.“

„Pokusím se,“ slíbí mi.

Stonání není vůbec tak špatné! Vařím si čajové směsi proti nachlazení, krk si obvážu šátkem, propotím několik pyžam, protože se u mě střídají zimnice s poléváním vedra, baštím vitamíny, poslouchám hudbu, střídám metal s *Beatles*, povídám se s Ančou, esemeskuji s Jáchymem i holkama a odpoledne, když se vrátí mamka, důsledně kvůli mně dodržuje pracovní dobu, což je fajn, samoty v bytě si živám

i tak dost a dost, je o mně pečováno jako v dobách mého dětství. Mamka mi vaří pudinky a nosí mi kakao s domácími koláčky paní Nevrklové až do postele! K doktorovi jít ani nemusím, když máme lékařku v.v. za sousedku. Podívá se na mě ona sama a jelikož zjisti, že jde jen o virózu, žádný zánět průdušek či angínu a tedy není nutné, abych do sebe cpala antibiotika, nakoupí mi mamka homeopatika a léčím se sama.

Jsem tak svědomitá, že si v pátek odpoledne skutečně vytáhnu z báglu sešity a mamka, která přijde z práce už v jednu, přesčasových hodin má jak pro dva plné úvazky, mě nestačí chválit.

„Dneska uvařím bramborový guláš, co ty na to?“ slibuje „Nejdřív ale přeperu těch pár svetříků.“

Na půlku listopadu není zas tak špatně, nejchladnějším dnem bylo úterý, od středy se oteplilo. Za oknem jsem dokonce zahlédla mouchu!

Guláš mám ráda, i ten salámový s brambory, ovšem než bude na talíři, umřela bych nejspíš hlady, proto si zaběhnu usmažit topinku, kterou potřu pěknou vrstvou česneku a ještě za horka potřu taveným sýrem. Trošku ji připálím, protože u toho píšu Jáchymovi, ale na chuti to nic nemění.

„Udělala jsi chybu, že jsi nechtěla taky,“ oznámím mamce labužnicky, když se opřu o dveře koupelny, kde se sklání nad vanou při ručním přepírání našich lepších kousků prádla, které se neodváží dát do automatky.

„Nespálila jsi to?“ začichá nahlas. „Je tu kouř…“

„Jen lehce. Víš, jak to je. Po spáleným člověk zkrásní.“

„Nebo si zadělá na rakovinu,“ zlobí se.

Nejzuhelnatější kousek kvůli ní odtrhnu a hodím s těžkým srdcem do koše. „Ty to chceš jít věšet ven?“

„Dokud svítí sluníčko, aby stihly co nejvíc uschnout.“

„To bych nedělala,“ varuji ji.

„Minule to prádlo ze sušárny pěkně smrdělo. Tam se sušit nedá a v koupelně by svetry schly tři dny. Tak,“ vymáchá je naposledy ve vodě s aviváží, zlehýnka z nich ručně vytlačí vodu, nandá si je do

plastového lavorku a přioděje se bundou. „Za chvilku jsem zpátky. Jdi si zatím lehnout."

Sice ji poslechnu, ale dlouho v posteli nevydržím. Vytáhne mě totiž řev, který se ozve pod okny! Zvědavě vyskočím a hledím na mamku, jak něco říká panu Blachoutovi. Ten ji ovšem neposlouchá, rozhazuje rukama a vříská, až ho slyším do prvního patra. Slovům sice nerozumím, je mi však jasné, o co dědkovi jde. Mamina mu patrně nevěří, přes jeho protesty přikolíčkuje druhý svetřík na šňůru – a soused, rudý vzteky, neváhá přiskočit blíž, strhnout je oba a hodit do bahna na zem!! Teď se naštve i mamka, hádají se dole vzájemně, až se skoro bojím, že se na ni cholerický soused vrhne a zbije ji, ale pak konečně kapituluje, sebere prádlo a zmizí v bytovce, aby se vzápětí objevila v bytě.

„To bych se na to podívala, aby to byl jenom jeho sušák!"

„Mami, je to blázen, nehádej se s ním," domlouvám ji.

„Tím spíš přece nemůže blázen terorizovat ostatní!"

Otázka je, kdo mu to zatrhne. Blachoutovo povykování slyšíme z chodby až do bytu, podle všeho stojí dole pod schody a ječí na celý barák. Mamka naháže svetry zpátky do vany, musí je znovu přeprat. Ještě se do toho ani nepustí, když se rozječí zvonek u bytu.

„Teď už toho mám vážně dost!" rozlítí se a běží otevřít.

„Mami, ne!" křičím za ní vyděšeně. Ten chlap je schopen jí skutečně ublížit!

Mamka otevře dveře – a nechápavě zíráme do tváře mého třídního učitele Oskara Kulhánka!! Pak obě sehraně zrudneme. Mamka se nejspíš stydí za souseda, jeho sprosté nadávky, svoje domácí oblečení, česnekový odér v bytě a bůhví co ještě, já zase pro změnu za pyžamo s medvědem na prsou.

„Dobrý den," pozdraví nás vespolek. „Nepřišel jsem nevhod? Co je to dole za hysterického dědulu?"

„Tenhle cirkus je tu celkem normální," vysvětlí mamka. „Náš soused při hodinách tolerance a slušného chování chyběl, bohužel. A jinak dobrý den, pojďte dál, ale nemáme moc uklizeno a navíc Monika málem vyčoudila byt…"

„Je tu nějak šedivo," zasměje se pobaveně.

„Trochu to tu páchne," uvědomí si mamka.

„Česnek je zdravý," těší ji třídní, otočí se na mne a zamrká: „Přivezl jsem ti úlohy, máš radost?"

Z šoku, který mi jeho příchod připravil, se proberu až nyní. „Úžasnou," brouknu, až se po mne mamka varovně otočí.

„Nemůžeme po vás přece chtít, abyste si zajížděl –„

„Není to žádná zajížďka," uklidňuje mamku. „Kousek odtud mám rodiče, spojil jsem to v jedno. Je ti lépe, Moniko?"

„Jo, ujde to," odvětím. On mi kliďo piďo tyká!

„Výborně," raduje se. „Tak to se můžeme podívat na němčinu. Vysvětlím ti, co se naučíš přes víkend…"

Vyšlu zoufalé S.O.S. k mamce, ale tu spíš trápí otázka, jak moc mám v pokojíku uklizeno, než aby mi pomohla z prekérní situace. Doprovodí nás ke mně a když vidí, že můj bordel není až na pár časopisů a knížek, hrníčku s čajem, slupek z pomeranče a obalu od sušenek povalující se na dosah kolem postele tak hrozný, rozhodne se nás nerušit a zase vycouvá. Vsadím se, že běží vedle vyvětrat a uklidit!

Oskar se tváří, že si žádného nepořádku nevšiml, přisedne a ke mně, vyloží ten svůj krám a skoro jako by si vůbec neuvědomoval, kde je, pustí se do výkladu! A to jsem si myslela, že mi pouze naznačí, co mám dělat! Houby s octem. Doučuje mě celou hodinu jako ve škole!! Proč jsem mu radši neřekla, že takřka umírám?!

Anča, která vzala zavděk mou postelí a uvelebila se mi na polštáři, sotva jsem si odešla dělat topinku, je spřízněná duše. Prská a ježí se, když si ji chce třídní pohladit, ohání se tlapkou ozbrojenou ostrými drápy jak šermíř mečem, až ho nápady vlichotit se našemu domácímu zvířeti přejdou. Nakonec se Anča uraženě zvedne a poodejde. Ne však daleko, ve chvíli, kdy Oskar usoudí, že splnil svou doučovací misi a natáhne se pro svůj diplomatický kufřík, dostane jednu drápkem. Anča si totiž ustlala přímo v těch jeho lejstrech a odmítá z kufru vystoupit! Konečně veselá událost, chechtám se, až přilákám mamku, která s uzarděním kočku vyžene a vyčistí třídnímu krvácející ranku septonexem.

Pak, nejspíš aby vyvážila jeho bolestné a ostatní útrapy spojené se zacházkou k nám do bytu, ho pozve na kávu a já ji slyším až přes dveře, jak se omlouvá za kupované tvarohové šátečky. Jako bychom někdy měly domácí! Kafe si s nimi nedám, ani čaj. Zůstanu v pokoji se slovy, že se musím učit, aby si ten otrapa uvědomil, jak tu o něj stojíme. No, nejspíš si to neuvědomí, protože mě nepřemlouvá a s mamkou vedle kváká další hodinu!!! Napínám uši, abych slyšela, jestli budou rozebírat moje studijní (ne)úspěchy, ale povětšinou mluví o sousedovi a jiných blbostech.

Jsem zvědavá, zda se s e mnou přijde rozloučit. No jistě! Po zaklepání ke mně strčí hlavu. „Ahoj, Moniko. A koukej se brzy uzdravit, chybíš nám ve třídě!“

Stvořím líbezné pukrle: „Sbohem.“

Mamka mi za jeho zády naznačuje pár facek. Teprve když zaslechnu zvenčí motor odjíždějícího auta, zaparkoval u sousední bytovky, jelikož si nebyl jistý, kde vlastně bydlíme, vystřelím z postele a vlítnu vedle.

„To je ale vlezlík, co?“

„Je to od něho moc hezké,“ míní mamka. „Měla by sis jeho zájmu vážit, Moniko. Přístup učitelů v soukromém a ve státním sektoru se opravdu nedá srovnat.“

„Děkuju,“ ušklíbnu se. „Podle mého by se výhody soukromé školy neměly přehánět. Ono se nikdy nic nemá přehánět!“

„Prosím tě,“ směje se mi. „Trocha učení ti neuškodí.“

A to, že kvůli němu přijdu o bramborový guláš, mu taky nezapomenu! Strašil tu zbytečně dlouho, mamce se už pak vařit nechce a k večeři si dáme rybičky v tomatě. Super.

Náladu si pravím až na internetu, přendám si totiž počítač ze stolku na peřinách v hlavě postele, klávesnici si hodím do klína a přes ICQ se bavím jak s Nežou, tak především s Jáchymem, který už přijel z Brna domů a dělá si hlavu, jestli budu zítra moct na rande.

Těžko, napíšu do svého okénka. *Mám pořád teploty.*

Neříkej mi, že tě celý víkend neuvidím!!! :-((((

Vážně nemůžu přijet do Bakova, moc mě to mrzí :/

Mám nápad. Přijedu já za tebou, jo? Rozhodne se Jáchym. *S tvou mamkou už se stejně znám, tak by to neměl být problém. Pokud můžu přijet a chceš, abych přijel.*

Jasně!!!!!!!!!!

V tom případě není co řešit:-)

Povídáme si až do dvou ráno! Klepu si na hlavu, proč jsem byla takový ťuhýk a nenapadla mě komunikace přes Internet dřív.

7. KAPITOLA

Přes máminy protesty si dopoledne umyji vlasy nanovo. Prostě *nemohu* absolvovat Jáchymovu návštěvu v účesu díky častému pocení zplihlém až mastném! To, že mi díky tomu znovu vyskočí teplota až k 38, je daň z přepychu a já po zbytek čekání poctivě ležím v pelíšku. Tedy, hned poté, co se nalíčím a převleču do půvabné saténové noční košilky na tenká ramínka.

Mámu berou mory. „Jak se chceš takhle uzdravit? Místo aby sis vzala pořádnou flanelku od babičky…!"

„Myslíš ten příšernej babském hábit, co mi dala vloni k Vánocům? Ani náhodou! Už proto, že jsem ho nechala doma."

Pro nás obě *doma* znamená v Brně, proto se mamka víc nevyptává, jenom vzdychne ve stylu komu není rady, tomu není pomoci, a těsně po obědě, když k nám zavítá teta Eva s oběma hafany, kteří se při svém přítulnosti snaží vlézt za mnou až do postele, tudíž mi tu mou nadýchanou fasádu poněkud pomačkají, využije příležitosti si na mě postěžovat.

„A to všechno kvůli tomu klukovi," dokončí svůj proslov.

„Kterému?" Teta se v tom patrně moc neorientuje.

„Přece ten, jak s ním byla celou sobotu, přišli za námi do *Crystalu*," pomůže jí mamka utřídit myšlenky.

„Ona za námi přišla do *Crystalu*…"

Vybuchnu smíchy. Je vidět, že měla v sobotu pěkně nakoupeno, když si nic napamatuje!

„A taky jsme byli u tebe v galerii," připomenu vesele.

„Už vím!" plácne se do dlaní do čela. „To je ten, jak se mu nechtělo moc dělat, že? Moniko, od takových radši dál, ten by tě neuživil. Když jsem viděla, jak se staví k práci…"

„Teti, Jáchym nepatřil k poskokům, co nosili bedny!"

„Ne…? A vidíš, jak si říkala, co to mám v kufru za krabici…To byla ta tvoje, jak ji držel, že?"

Pobaveně přikývnu. Konečně jsme doma. Tetina zmatenost mě nijak nepřekvapuje, vždycky všechno smotá dohromady. Stejně nechápu, jak může galerie pod jejím vedením fungovat!

Doběhne mi pro číši s gelovou svíčku, mamka je unesená její krásnou, prý škoda zapálit, přihodí mi do postele sáček mandarinek a zavřou se s mámou do koupelny na cigáro. Nejsem takový šetřílek jako mamka, podle mě jsou věci od toho, aby sloužily. Posláním gelové svíčky je svítit, ne? Postavím si ji na stůl a zapálím všechny tři knoty, které z oranžové hladiny trčí. Pokojí záhy provoní vůně pomeranč. Nádhera!

Pak, když mi přijde esemeska od Jáchyma, že vyráží, se znovu přečešu, vyženu Alberta z postele a ještě si skočím umýt ruce. Ty dvě tetky si nejspíš pletou koupelnu s kongresovým centrem, slyším je až na chodbu, ale když vejdu dovnitř, obě rychle utnou hovor.

„Co je?“ podivím se.

„Nic, pokračuj,“ pobídne mě mamka, a tak si za úplného ticha namydlím, opláchnu a osuším ruce. Než za sebou zavřu dveře zvenčí, na obě se líbezně usměji. Jako puberťačky!

Jakmile přijede Jáchym, vymáznu je hlavy. A nejen je! Pan Blafnout ho pustí nahoru teprve poté, co přeparkuje vínový megan, ale to je jen malé zdržení oproti celému odpoledni, kdy jsme spolu zavření v mém pokojíčku!

„Ahoj, Moniko,“ usměje se na mě. „Něco jsem ti přivezl…“

Deseti hrošíky *Happy Hippo* (Jáchym je ve své hroší zálibě stylový!), které mi předá v úhledné dárkové taštičce, potěší nejen mne, ale i oba psy, kteří jeho návštěvu berou za svou vlastní a dárky tudíž také! Jednoho hrocha jim rozdělím napůl, proto tak velké pejsky je takové sousto jako malina, zblajznou ho a čekají na další, tudíž je pracně vytahám za obojky ze svého pokoje a teprve potom máme s Jáchymem na sebe i hrošíky klid. Anča, která psi návštěvu přečkala s nevraživostí sobě vlastní nahoře na skříni, se asi po dvou hodinách uráčí slézt a co víc, dokonce se nechá od Jáchyma milostivě i poškrábat za uchem!

Nestačím žasnout! „Toho si važ. Anča je princezna a právě ti dopřála královskou výsadu, cizí lidi nesnáší."

„Asi poznala, že nejsem cizí," usměje se.

„Ubohý tříďas včera málem přišel o ruku," bavím se.

„On byl až tady?" zachmuří se Jáchym.

„Vždyť jsem ti to psala večer na netu," připomenu mu.

„Ne," hájí se. „Psala jsi, že byl u vás a doučoval tě."

„Však to je totéž, ne?"

„Ne," stojí na svém. „Nenapadlo mě, že byl s tebou v tvém pokoji a učil tě přímo v posteli."

„Vedle jsem to začadila topinkou," pousměji se při vzpomínce. „Jsem nemocná, asi to bral tak, že musím ležet."

„Hm."

„Co hm?"

„A nebalí tě?"

Málem mi zaskočí. „Oskar?! Ne!"

„Jen aby," mračí se. „Nebylo by to poprvé ani naposled, kdy se učitel zblbne do své studentky. Natož…"

„Natož?"

„Natož do tak pěkný," doplní.

„Neříkal jsi, že nežárlíš?" připomenu mu s úsměvem.

„Myslel jsem si to," vzdychne. „Ale teď ti nějak nevím…"

Dotknu se svými prsty jeho dlaně. „Žárlivost je hnusná."

„Taky mám na sebe vztek," přikývne. Pak se rozhlédne po mém pokoji. Že to tu mám hezké, to mi pochválil hned po příchodu, na moje vlastní fotografie však nereagoval. Už když jsme se bavili o jeho škole, došla řeč na Brno a já se nemohla nepochlubit, že jde o moje rodné město. Tím pádem ho zajímalo, jak jsem se ocitla v Blažejově. Vysvětlila jsem mu to. Včetně letmé zmínky o modelingu. Párkrát jsem fotila, měla pár zakázek a chvíli byla v Německu. A teď už modeling nedělám, protože je pro mě důležitější maturita. Sevře moje prsty. „Jenže ono je to těžký, víš."

„Co? Vydržet nežárlit, když není na koho?" bavím se.

„Jsi krásná," prohlásí, jako bych nic neřekla. „Navíc ty fotky…Zmínila ses, že jsi fotila, ale netušil jsem, jak moc jsi dobrá…Přijde mi, že na takovou holku nemám."

Zírám na něho jako spadlá z višně. Tomu, kdo vymyslel hlášku o hezkých holkách, které to mají v životě jednodušší, bych nejraději vyklovala oči! Další, kdo si myslí, že modelky jsou v permanentním obležení ctitelů, další, kdo se v jejich přítomnosti necítí dost dobrý!! Nikdy jsem s nikým nechodila ze dvou důvodů. Tím hlavním je čas, ten mi prostě chyběl, a druhým byly právě tyhle předsudky! Závidím obyčejným holkám, jako je Neža, Ida, Katka, holkám, které žijí svoje běžné obyčejné životy a mají svoje obyčejné kluky! Dostala jsem se do kruhu: žádná celebrita, fotograf natož snad majitel módního salonu o mě nikdy neprojevil osobní zájem a obyčejní kluci si mě paradoxně nikdy netroufali!! Mluvím samozřejmě o těch normálních, ne frajírcích Mikiho formátu, kteří si jsou jistí vlastní neodolatelností.

„A co když já nemám na tebe?"

Překvapením zamrká. „Co to je za blbost?"

„Stejná, jakou jsi řekl ty."

Chmury v jeho tváři rozežene úsměv. „V tom případě vidím jediný řešení."

„A to?"

„Zkusíme to. Já do toho jdu."

„Já taky." Ujistím ho.

Vidím na něm, jak polkne. Chvíli si vzájemně hledíme do očí, do pokoje se dávno vloudil soumrak a světlo z gelové svíce vytváří v našich obličejích měkké stíny. Pak se ke mně maličko nakloní, položím mu ruce na ramena, obejme mě a dotkne se svými ústy mých rtů. Zatajím dech. Je to jemné a něžné, neoslintané a nenásilné, s Mikiho drásáním nemá náš polibek nic společného! Ještě štěstí, že netrvá moc dlouho, protože jinak bych nejspíš zemřela nedostatkem kyslíku, nějak jsem při něm zapomněla dýchat!

„Moniko?"

Mamčin hlas dolétnuvší k nám přes dveře nás vrátí do reality.

Prudce od sebe odskočíme, čemuž se oba rozesmějeme, rychle

rozsvítím lampičku, intimní přítmí spolu s kulisou hudby mých oblíbených Beatles by mamce mohlo připadat podezřelé, a zavolám: „Ano?"

„Nesu vám něco na zub."

Jáchym jí otevře a ona nás pohostí pudinkem nalitým do ozdobných pohárů, ozdobeným jahodami šlehačkou. Na chvíli s námi zůstane, povídá si s Jáchymem o Kikině, Anče a zvířatech vůbec, podle mého jde jen o zastírací manévr, jednoduše si chce otestovat, jaké individuum pustila za svou dcerou až do bytu, a jelikož Jáchym zkouškou způsobilosti projde, zase spokojeně odkráčí.

„Máš prima mamku," ocení Jáchym.

„Jsem ráda, že si trochu vylepšila reputaci," uzardím se při vzpomínce na *Crystal*. "Teta je drobet šílenější."

„Ale taky fajn," směje se. „Aspoň se s příbuznými nenudíš. Vůbec, co děláš celé dny, když tu jen tak ležíš?"

"Píšu esemesky," mrknu na něj.

„Krom toho?" baví se. „Máš na co koukat? Dovezl jsem ti pár filmů, třeba jsi je ještě neviděla. Jako většina lidi na koleji mám spoustu filmů a ty další můžu sehnat. Krom *Route 66*, na tu nějak nemůžu natrefit a zrovna bych o tenhle hodně stál. Pošlu ti mailem seznam, aby sis vybrala."

Debata o filmech zabere následující dvě hodiny, takže k otázce maturitního plesu, na který mi Neža přes Lukáše skutečně sehnala a koupila dva lístky, se dostanu až v sedm večer, kdy se s těžkým srdcem loučíme na další dlouhý týden. Spojeni přes net či mobil je sice super, nechápu, jak to dělaly holky dřív, přesto mi to nějak nestačí.

"Půjdu s tebou rád, Moniko, protože bych šel kamkoli, jen abych mohl být s tebou," přislíbí svou účast. „Ale varuju tě, neumím tancovat a jsem na tanec levej, takže se mnou si tam moc neužiješ."

Tancování mi v téhle chvíli nepřipadá vůbec důležité. Důležitější je polibek, který si vyměníme na rozloučenou!

V neděli mě naprosto nečekaně přepadne další návštěva: zvonění zvonku sice slyším, ale nevšímám si ho, tipuji ho na paní doktorku

Nevrklovou, takže jsem překvapená dvojnásob, **když** mi mamka do pokojíku přivede Nežli s Idou!

Jejich zájem mě skoro dejme, vítám je, jako kdybychom se neviděly půl roku a ne pět dní! Tím spíš, když se ukáže, že **je** přivezl pan Albrecht, protože v neděli odpoledne by se žádným spojem do Blažejova vůbec nedostaly! Na pátou s ním mají domluvený zase zpětný odvoz, takže ty tři hodiny, které společně strávíme, využijeme do poslední minuty — za celou dobu se nám pusy nezastaví!

Jsou prostě zlaté, mám z nich krásnou náladu i po jejich odjezdu, přestože jsem díky nim musela notně ošidit Jáchyma, který se, chudák za celou dobu dočkal jediné stručné SMS zprávy, kde jsem mu vysvětlila, proč nemohu psát.

Mamka je dost naivní, když si myslí, že mi přivezly úkoly! Těmi se holky neobtěžovaly, školy si prý v životě užiju dost a dost, a tak u báječných banánových koktejlů, které nám mamina připraví, probereme všechno od A do Zet, jenom na učení se jaksi nestihneme dostat. To, co mi holky přivezly, nejsou úkoly, nýbrž bonboniéra *Tatiana* s celým lískovým oříškem v každém bonbonu, a to, že mi ji takřka celou sní, jim za zlé vůbec nemám. Dala bych jim mnohem víc!

Návštěva mě potěší už proto, že se s nimi dalších pár dní neuvidím. Teploty mi sice klesly, ovšem nepřestaly, kolem 37,5 se udržuji i následující dny, tudíž mi paní doktorka Nevrklová zakáže jít do školy. Musím se prý řádně vyhřát, aby se mi to nevrátilo a nerozjelo se v pořádnou nemoc.

Nestěžuji si, internetím s Jáchymem pokud zrovna není ve škole, píšu si s Nežou a holkama, poslouchám hudbu, především starou dobrou čtyřku z Liverpoolu, občas koukám i na televizi, dokonce se pár hodin denně učím! Je to nutné, sama si totiž uvědomuji, že zůstat doma znamená další nahromadění učiva. Ve čtvrtletí nejsem klasifikovaná, ovšem do pololetí musím mamky dohnat! A to znamená našprtat se tuny látky, kterou mými spolužáky naši aktivní učitelé od začátku září probrali. Například profesor Rokyta v dějáku se fakt činil! O Staré otrapě nemluvě. Neža mi pilně fotí vše, co denně přibývá, jenom neví, jak mi to předá, v týdnu se prý

za mnou nedostane, pan Albrecht má odpolední. Nevadí, no. Pokud budu doma až do pátku, vezme mi učení na ples, stejně jako vstupenky.

Bramborového guláše se dočkám teprve ve středu. Dřív se mamce nepodaří urvat se z práce s koncem pracovní doby! Cibulka provoní celý byt, málem mi odkapávají sliny.

..Vezmi si zatím chleba s něčím," pobídne mě, když vidí, jak mlsně nakukuji pod pokličku. „Pečivo už samozřejmě žádné neměli, slyšela jsem, že si ženské objednávají, kolik jim má prodavačka dát na stranu rohlíků!"

"Nebudu si kazit chuť," rozhodnu se vyčkat do finále. Jistě to bude brzy hotové, těším se, tudíž se k zazvoněni zvonku stavím vyloženě nepřívětivě. "Nechoď otvírat!"

"Proč?" užasne mamka. „Ty někoho čekáš?"

"Právě že ne! Ale tebe to zdrží a večeře bude bůhví kdy!"

„Prosím tě," směje se mamka. Kupodivu má pravdu ona, ne já, jde totiž jen o sousedku z patra, paní Balíkovou, k nám přijde vypůjčit ocet. Mamka jí ho strčí během minuty a než při nese vrátit zbytek, je guláš uvařený i snědený! Div si nepopálím jazyk. Sice mohl být ostřejší, něco jako by mu chybělo, ale i tak jsem spokojená, tudíž se sama od sebe pustím do nádobí.

„Jdi si radši lehnout," zrazuje mne. "Ať nevystydneš."

„To teda až na prkně," zasměji se. „Mám župan. Ty se radši pomalu chystej na aerobik, matinko."

„Přece tě tu nenechám samotnou," namítne vypočítavé.

"Nebude to prvně ani naposledy," odpovím. "Když už jsi doma, nedovolím, aby ses zanedbávala."

„Tak mě radši necháš zničit…"

„Přece jsi sama říkala, že to minule bylo lepší!"

„Bylo," připustí upřímně. Příchod mladé paní Balíkové s ročním chlapečkem v náručí jí nahraje do ruky, aktivně sousedce uvaří kafe, načne k němu višňové čokopiškoty a očima mi naznačí, že je přece nemůže kvůli cvičení vyhnat!

„Máte to tu hezké," pochválí nám bydlení a její oči kolem jen šmejdí, luxují každou drobnost, zatímco Kubíček drobí čokopiškoty na bíle potaženou sedačku.

„Ale jděte," namítá mamka. „Chybí nám nábytek. Já mám v ložnici například jenom postel a komodu, potřebovala bych pořádnou šatní skříň, ale tu jedinou jsem dala Monice, má víc věcí než já. Děti jsou náročnější."

„Jen neříkejte," nevěří ji. „Chodíte elegantně oblečená. Těch kostýmů, co musíte mít…! Plazmová televize, ta byla hodně drahá, že?"

„Není nová, je to jedna z mála věcí, co jsem si přivezla z předešlého manželství…"

Před očima se mi mimoděk vybaví scéna, v níž mamka říkala svému čerstvě rozvedenému ex-manželovi: Televizi, video a DVD si vezmu já, abych měla po večerech co dělat, tobě se o večerní a noční programy postarají ty tvoje…píp.

„To muselo stát peněz," opakuje sousedka, aniž by mámu poslouchala, Kubíček rukama od čokolády plácá do skleněného konferenčního stolku a očividně ho to moc baví.

Podívám se na mamku. „Abys neprošvihla cvičení, mami."

„Nezdržuju?" uvědomí si mladá paní Balíková.

„Chtěla jsem jí na aerobik pro ženy, ale –„

„Jen běžte, dopiju a půjdu," dovtípí se sousedka.

Máma má lepší nápad: „A co kdybychom šly na cvičení spolu, Maruško? Takové protažení svalů není vůbec špatné."

„Já?" úžasne. „Vy jste rozvedená…ale já mám rodinu!"

„Manžel není doma?"

„No, je, kouká na televizi, ale…"

„Tak přece tu hodinku může s dětmi počkat, ne?"

„Vždyť je to mužskej, nebude se starat o děcka…"

„Děti máte přece společně, musíte se dělit o východu."

„Copak jste jeho služka?" zasáhnu do hovoru.

„Nedovolil by mi trajdat někde po nocích," hájí se.

„Aha, tak nejen služka," odfrknu opovržlivě. „Otrokyně."

„Robert říká, že od toho jsem na mateřský dovolený, takže ho nemám s dětmi a hlídáním otravovat. Když se celý dny válím doma, musím všechno stihnout sama."

Vyměníme si s mamkou úžasle pohledy. Soused mi připadal slizkej, to je fakt, jenže on je navíc ještě blbej!

„Nevím, kdo mohl vymyslet název mateřská *dovolená*," vzdychne mamka. „Určitě chlap, protože by jinak musel vědět, se dovolená to není v žádném případě. Starat se dennodenně o tři děti a nehnout se z domu…To přece nejde! Pojďte, půjdeme si s ním promluvit, třeba mu křivdíte."

Její nápad není špatný, Marušce cvičení prospěje psychicky i fyzicky, na to, že jí může být maximálně pětadvacet, se formuje do podoby zasloužilé padesátnice. Ke staršímu vzhledu přispívá i drdůlek z umaštěných vlasů, nenalíčená tvář a tepláky, ve kterém všechny boubelaté tvary vynikají. Podpořím ji a vida, během chviličky je káva vypitá a Maruška, sice váhavě, vyrazí po mamčině boku do místní tělocvičny. Díky bohu, jinak bychom díky Kubíčkovi mohly další týden gruntovat.

Než se mamka vrátí, přečtu si maily od holek, jsou to jen krátké vzkazy, které spolužačky psaly v hodině počítačů Kájovi za zády, ale i tak potěší, zasměji se u nich. Nežin mailík mi nasadí brouka do hlavy – prý už vymyslela, jak mi učení doručí: vyšle ke mně rychlého posla, který se mi docela určitě bude líbit!!!

Okamžitě žhavím telefon, ale přestože ji napíšu několik esemesek, zůstane neoblomná, nic víc neprozradí. Vlastně ani nemusí, je mi to jasné. Pošle mi sem třídního. Určitě mu ve škole vyzvonila, že zůstanu domů do konce týdne. To jí nedaruji, takhle se na mě spiknout s tříďasem!! Já vím, že jsou do něj leckteré holky zamilované, je fešák a taky je s ním docela legrace, není svým povoláním deformovaný, jenže…Já o něj nestojím!!

Neža je dobračka. Kvůli ní si místo povídání přes ICQ s Jáchymem otevřu němčinu a drtím se slovíčka jako magor, až mě mamka nestačí chválit.

„Jsem moc ráda, Moniko, že to bereš takhle svědomitě," ujistí mě, odhodí čelenku a svléká ze sebe propocené věci.

„Taková jsem já," zahučím ironicky. „Jak jste si s Maruš zacvičily? Asi jí to naposledy moc nešlo, co?"

„No," pousměje se mamka. „Je taková hodně neohrabaná, ale to se časem srovná. I kdyby nezhubla, cvičení jí hodně pomůže. Ta holka potřebuje především zvednout sebeúctu. Nemůže být uvázaná jen u rodiny, dělat ze sebe hadr na podlahu. Prospěje jim to oběma. Jí i Robertovi."

„A co on na to, pustil ji bez řečí?"

„Já jsem mu to řekla jako hotovou věc, že jdeme s Maruškou cvičit," zasměje se. „Zaskočily jsme ho a než se rozkoukal, už jsme byly venku."

„Tak hlavně, aby nestala pár facek za neposlušnost."

„To snad ne!" hrozí se mamka, jestli nezapříčinila těžkou manželskou roztržku. „Ačkoli…Po sedmnácti letech manželství se už nedivím vůbec ničemu, Moniku."

Trochu se na ježím. „Táta tě přece nebil!"

„Ne. Ani mi nezakazoval jít někam s kamarádkou," souhlasí, „Táta není primitiv. Na druhou stranu mě všemi těmi svými mimomanželskými vztahy ponižoval možná víc, než kdyby mě napadl fyzicky. S tím by se možná dalo něco dělat."

V pokoji zavládne dusné ticho, kdyby mi slabě nehráli *Beatles* a netvrdili *help, I need somebody,* bylo by to dokonalé.

„Zavolal ti vůbec…?"

„Jo." Moje stručná odpověď dá jasně najevo, že to nehodlám rozebírat. Za celý můj zdejší pobyt mi volal jedinkrát!! To i babiččiny telefonáty jsou častější.

„Aspoň že tak. Dej si na kluky pozor, Moniko. Nejdřív to vždycky vypadá hrozně růžově, každé holce se zdá ten její jiný i nejlepší…Někdy si říkám, jestli není lepší být celý život sama. Nevdávat se."

Pokrčím rameny. „To asi ne, mami. Každej někoho potřebuje, věděli to už i *Beatles*."

„A pak, neměla bych tebe," dodá s úsměvem a pocuchá mě ve vlasech. Tentokrát její ruku nesetřesu.

Pár dní nevstávám do školy a dřív než v deset se nikdy nevzbudím! V tichu a klidu není divu. Požitkářsky se ještě chvíli jen tak protahuji, napíšu ranní SMS Jáchymovi, od něho už jich na mě v mobilu čeká šest, pak si dojdu do koupelny, vyčistím si zuby, pročešu vlasy a svážu je do ohonu, aby mi při učení nelezly do očí. Dnes přijede určitě ten otravném Oskar a –

Na to, že jsme se sem přistěhovaly teprve nedávno, u nás takřka denně někdo zvoní, fakt! Kdo to ale může být takhle dopoledne, když není mamka doma…? Nejsem si ani vědomá žádného prohřešku, kterého bych se dopustila, nepouštěla jsem nahlas hudbu, aby si dědek Blafnout nepřiběhl stěžovat…Opatrně se přikradu do chodby a neslyšně vykouknu kukátkem.

Na chodbě stojí Miki!!! Co ten tady chce?! Momentálně se opírá prstem o tlačítko a znovu mě prozvoní, jen poskočím. Nejspíš ví, že stůňu, když jsem se týden neobjevila na zastávce, těžko se mohu zapřít. Váhavě pootevřu na délku bezpečnostního řetízku.

„Ahoj," povídá do skuliny. V černých džínách a světle modré značkové bundě s černými pruhy mu to samozřejmě sekne.

„No, čau," odvětím vyčkávavě. „Co je?"

„Nesu ti nějaký učení, nebo co," vysvětlí.

Takhle to Neža myslela! Pravda, těžko by se na škole našla hezčího posla, ale nejsem si jistá, jestli by nebyl lepší snad i ten Oskar! „Pojď dovnitř, nemusí tě vidět sousedi."

Odháknu řetízek a vpustím Mikuláše do bytu. Jsem pouze v pyžamu, respektive v noční košili krátké něco do půli stehen, saténové pyžamko už mám zase vyprané.

„Co to je? Gepard?" ukáže pobaveně na zježenou Anču. Sedí uprostřed pokoje, bičuje ocasem koberec a zelené oči jí jen planou. Kočka domácí je při jejím vzrůstu a mohutnosti označení opravdu ne zrovna výstižné. „Ne, už vím. Dikobraz!"

Neubráním se smíchu. „Varuju tě, nechtěj ji pohladit."

Miki to přesto zkusí, ale už tři kroky před kočkou se zarazí, jelikož Anča vytasí zbraně a zasyčí přímo hrůzostrašně. Choutky hladit její hebký kožíšek ho rychle přejdou. „To kotě je jako ty."

Nechápavě se na něho podívám. První, co mě trkne, je spojení kočka = kráska, aspoň tak je to myšleno, když se holkám říká kočky! Mikiho myšlení se odvíjí jiným směrem: „Hned naježená, když se k ní člověk přiblíží."

„A co teprve když se mě chce dotknout…" připomenu.

„To už jsem zažil. Takže mantinely máme vytyčené, prima. Zavedu ho do svého pokoje, kde si vytáhnu ze skříně župan. „Nemusíš, ta košile ti sluší."

„Nechci nachladnout," převezu ho, aby si nemyslel, že se před ním stydím či co! Ostatně, nemám za co. Miki si to jistě uvědomí také, protože fotky a plakáty po stěnách mu na chvíli vezmou řeč. Odloží si bundu na židli u psacího stolu a v mikině, samozřejmě značkové, jaké jiné, si mlčky jeden obrázek po druhém prohlíží.

„Tohle seš fakt ty, jo?" ukáže prstem na snímek, na němž mám úplně mokré vlasy, částečně mi v pramíncích zakrývají skloněnou tvář s temným make-upem. „Umíš bejt sexy."

„Já umím věcí…!"

Otočí se ke mně, v očích jiskřičky. „Dobrý. To asi nebyla reklama na toaletní papír, co?"

Zatvářím se nechápavě. „Proč?"

„Renča vykládala, že jediný, co jsi nafotila, byla reklama na hajzlpapír," zasměje se.

„Renča je nána!" odseknu spontánně a jsem v šoku. Ona o mně vykládá *takové* věci!! „Dej mi to učení a vypadni."

Miki zvedne pobaveně obočí. „Říkala to ona, ne já."

Moje bojovnost vyprchá. „Je to tvoje holka."

„Ale ne můj mluvčí," upozorní mě. Drze se prohrabe céračky i filmy, které mi půjčil Jáchym. „Tohle jsem viděl, tohle mám doma…to taky…a tohle taky."

„A co film *Silnice 66*, ten nemáš?" napadne mě.

„Myslíš, že jo," kývne nevzrušeně. „Proč? Chceš ho?"

Nechce se mi od něho nic brát, na druhou stranu bych měla krásné překvápko pro Jáchyma! „Jestli můžeš…“

„Není problém,“ souhlasí.

„Kdybys za to chtěl nějakou hudbu,“ navrhnu na oplátku.

„Koukám, že máš celou diskografii *Beatles*. Ti mě neberou. Jestli chceš vidět, jak vypadá pořádná sbírka, přijď ke mně. Pochybuju, že bys našla něco, co nemám.“

Pohlédnu na něho se záští. Těžkej borec, fakt!

„Anebo počkej,“ uvědomí si. „Něčím by ses mi možná revanš mohla. Tvůj táta je prej doktor, sem slyšel.“

Změna tématu je poněkud nečekaná. „Kdes to slyšel?“

„V konzumu,“ zasměje se. „Tady ví baby všechno. I to, co není pravda, tak proto se informuju.“

„Tohle pravda je. Táta je lékař, ale…bydlí v Brně.“

„Brno není na konci světa,“ mávne rukou. „Něco bych potřeboval. Protekční doktor se vždycky hodí, chápeš. To, že jsou vaši rozvedení, snad nevadí, ne?“

„Tady se ví vážně všechno,“ ulevím si zhnuseně.

„Mezilidský vztahy jako kdo, s kým a za kolik se řeší na prvním místě. Hned na druhým peníze a majetek,“ baví se.

„A co bys od táty chtěl? Jestli potřebuješ propíchnout ucho, řeknu mu, aby si připravil protekční jehlu.“

„Ucho? On je ušař? Aha, tak to nic,“ zasměje se. „Ten mi asi omluvenku do tělocviku nedá, co?“

„Těžko,“ bavím se. „Proč potřebuješ omluvenku?“

„Jednoduše. Nějak jsem zapomněl chodit na tělák. Chápeš, máme ho naprosto debilně v pondělí od čtyř odpoledne. A přitom školu končí v půl druhý. Kdo by tam čekal?“

„To je fakt, takový mrhání časem,“ směji se.

„Taky myslím. Zatím to neprasklo, ale znáš to, lepší bejt připravenej než zaskočeném…Na bolavý ucho by to asi svést nešlo, co?“

„Těžko,“ souhlasím. „Leda by sis ho nechal amputovat, pak bys určitě nějaký čas nesměl cvičit.“

„Díky, nechci," odmítne se zašklebením moje rady. „Jsem spokojenej s tím, jak vypadám, není potřeba vylepšovat."

„Renča je taky s tebou spokojená?" rýpnu si ironicky.

„Ta nejvíc," zasměje se blaženě. „S vizáží jsem problémy nikdy neměl a s holkama teprve ne."

Ten kluk je tak namyšleném, až to bije do očí!

„V sobotu je ples," vzpomene si. „Půjdeš?"

„Ještě nevím," zalžu.

„Seženu ti lístek," nabídne se.

„Není třeba. Koupila mi ho Neža."

„Tak proč říkáš, že nevíš?"

„Jestli budu v sobotu zdravá," připomenu mu.

„Vždyť už se flákáš týden!"

„Flákám?! Jsem nemocná. A kvůli komu asi…!"

„Kvůli sobě," zazubí se. „Nikdo jinej výlet neomarodil. Jen ty, protože jsi padavka. Tak se koukej do soboty uzdravit, ten ples bude bomba."

„Uvidíme," slíbím neurčitě. „Když jsme u toho flákání, ty taky nechodíš do školy!"

„Chodím," hájí se. „Ale člověk si musí občas oddychnout."

„K oddechu jsou víkendy, ne středa."

„O víkendu není čas, to se paří." Připomene mi. „Přijď a uvidíš, zapaříme."

„Jako my dva spolu? Na tu máš přece Renču."

„Já ale s ní nejsem ženatej," zašklebí se.

„Ona se tváří, že jo," podotknu s úsměvem.

Konečně vytáhne z batohu velkou obálku, do které mi Neža nacpala jak ofocené učení, tak dopis psaný při hodině i obě vstupenky na ples. „Toho učení ale je…! Za pár dní! Profesor Rokyta byl pilnej jako mraveneček…"

„Spíš brouk Pytlík," přihodí si Miki. Ještě chvíli se bavíme o různých hloupostech, převážně o škole a učitelích, Miki je zná delší dobu než já, než se konečně zvedne.

„Nezapomeň se podívat, jestli máš ten film, jo," připomenu mu. „I když výplach ucha nebude."

„Bez toho se obejdu," baví se. „Jaký máš číslo telefonu? Dám ti vědět, až přijdu domů."

Jakmile odejde, napíšu esemesku Neže. *UŽ VIDIM, JAK JSI TO MYSLELA S TIM POSLEM!*

JEŠTĚ REKNI, ZE SE TI NELIBIL:D odpoví mi vzápětí.

JE PEKNEJ …VUUUUL!!!

TO PRECE VIME. VYUZILA JSI JEHO NAVSTEVY KE SVE POMSTE?

Než ji odepíšu, chvíli váhám. *NE TAK DOCELA, NESEDI MI.*

Jeho návštěva ale jistý klad přinese. Když nic jiného, aspoň mě viděl v jiném světle, než co mu předkládá Rendy a ostatní vesnický drbny! A taky lepší on než Oskar. Takže vlastně dva klady!

Tak tohle si pouze myslím!! Po odpoledním zazvonění si do bytu místo mamky, jak jsem si myslela, že se jí prostě nechce hrabat na dně tašky pro klíče, vpustím třídního v celé jeho velikosti a kráse.

„Dobrý den," hlesnu a zní to jako no těbůh…

Oskar mou špatnou náladu nesdílí: „Nazdar, Moniko. Maminka mi volala, že to s tebou celý týden ještě nevypadá, tak abys zbytečně nelenošila, spojím příjemné s užitečným."

Týká mi jak starý známý a už si svléká bundu. Srdečnost je hezká vlastnost, ovšem jako všechno – nesmí se přehánět!

Oskar vychovaně na dveře od našeho obýváku s KK zaklepe.

„Mamka není doma," oznámím mu.

„Aha. Nu, tak se do toho pustíme, ať se nezdržujeme."

„Budeme tady," ukážu na sedačku v obývacím pokoji. Nějak nemám odvahu být v posteli, když jsem v bytě *sama*. Jáchym mě nejspíš svými obavami nakazil! Třídnímu změna nevadí, rozloží si po stolku papíry a knížku a trpělivě čeká, než na sebe hodím župan. I tak mi z něho neustále lezou nahá kolena a brzy nevím, jak si sednout, aby se mi neotvíral moc vysoko! Nakonec je štěstí, že mi včera dala Neža echo a já se na tu pitomou němčinu našprtala, Oskar mě pochválí.

Samozřejmě pouze co se týče látky předešlé hodiny, z ničeho navíc neumím ani ťuk a zatracené předložky, se kterými se dneska vytasí, se mi strašně pletou. Jediné odlehčení nastane ve chvíli, kde se neuváženě opře o opěradlo gauče, trochu se zavrtí a k mému rozveselení vytáhne zpod svého zadku nakousaný a notně omatlaný čokopiškot, který musel zůstat v záhybu mezi sedací a opěrnou částí gauče. Nijak ho to nerozhodí, otře si prsty do kapesníku a pokračuje ve výuce! Po hodině doučování jsem vysloveně vyplivnutá, po hodině a půl otrávená jako želva a když toho nenechá ani po dvou hodinách, začnu se vzpečovat a nadhazovat, že bych si měla zase jít lehnout, jinak mi vyskočí teplota. Připadá mi, že naše doučování stále protahuje! Třeba měli Jáchym s Nežou vážně pravdu, když se mi snažili vnutit dojem, že pro mě má třídní slabost…! Během učení se to tedy neprojevuje, to je pravda, žvaní pořád jen o učivu a když mu nabídnu kávu, abych se aspoň na chvíli zbavila odporného šprechtění, rázně mou snahu zamítne a pustí se do další lekce!

Zkusím to tedy jinak. Ve chvíli, kdy mi sklouzne župan na paže, si ho jako vždycky nevytáhnu na rameno, nýbrž naopak stáhnu ještě níž a ruku si povolím zbylé dva ze tří knoflíčků ve výstřihu košilky. Jeden už jsem měla rozepnutý předtím, tudíž se mi výstřih rozevře opravdu hodně nízko.

„Ich fahre zu Hause," plácnu schválně špatně.

„Nach Hause," opraví mě a zvedne oči. „Zu Hause je doma, zatímco nach Hause znamená…" Natáhne ke mně ruku a já se vyšponuji v očekávání. Tak se ukaž, Oskárku…! Ukáže se. Uchopí konečky prstů spadlý župan a vytáhne mi ho jedním tahem až k uchu… „…domů. Takhle se neuzdravíš nikdy, Moniko. Musíš se víc oblékat. Ich fahre nach Hause…"

A mám to i s úroky. Sklopím hlavu, jako by mě ze všeho nejvíc zajímaly zpropadené předložky, ovšem jde o zastírací manévr. Nechci, aby si všiml mé barvy! Je mi pěkně trapně. Svádím ho jako nějaká šlapka, či co. Jáchym může být klidný. Kulhánek je tu opravdu pouze kvůli němčině. Bože…!

Z trapasu mě vysvobodí mamka, která zašramotí klíči v chodbě a Anča se jí rozběhne naproti. No jistě, zapomněla jsem jí dát konzervu, asi si na mě běží stěžovat! Zatímco se jí kočka otírá kolem štíhlých kotníků, mamka překvapeně zírá na naši dvojici. Vypadá pěkně naštvaně!

„Představte si, co se mi stalo!“ oznámí nám, jako by třídní učitel v obýváku byla ta nejvšednější věc, která se děje ve všech rodinách. „Právě jdu z obecního úřadu. Byla jsem se zeptat, kde se vzala značka zákazu stání před barákem, kdy tam až do včerejška nebyla, a víte co? Nikdo o ní neví! Pan Blafnout si ji tam nainstaloval sám!“

„Já jsem si všiml značky, stojím u vedlejšího domu,“ potvrdí Oskar. „Na to ale nemá váš soused nárok.“

„To jsem si myslela taky,“ kývne mamka, shodí boty a on jí galantně pomůže z kabátu. „Jenže mi bylo řečeno, že je pan Blafnout člověk, se kterým je lepší být zadobře, tak prý ať to tak nechám být! Totéž se sušákem. Samozřejmě není jenom jeho, přesně jak jsem si myslela, ovšem kvůli tomu, že si ho ten cholerik přivlastnil, na něm nikdo nesmí sušit prádlo! A obecní úřad nezakročí, protože by je chodil pořád otravovat. V Brně jsme bydleli v paneláku s dvaceti dalšími rodinami a tady je jeden člověk, který terorizuje celé okolí – a prochází mu to. Dovedete to pochopit?!“

Ono je víc věcí, které nedovedu pochopit!!! Mamku ovšem nezajímají, řeší s mým učitelem vzniklou infarktovou situaci a nejspíš aby se uklidnila, nařídí mi, ať jim uvařím dvě kávy. Čím dál lépe! Sice se tak konečně zbavím doučování, nicméně ne učitelé, jelikož ten zůstane s mamkou v obýváku ještě jakou dobu coby morální podpora!

Mou oporou je Jáchym, ačkoli jeho přítomnost je v mém pokoji pouze virtuální. Na jeho ICQ svítí symbol zelené kytičky znamená to, že je online. Jakmile mu napíšu, hned se ozve o-ou a mám zpátky odpověď: *Hurá, žiješ! Spala jsi?*

Kdepak, napíšu s povzdechem. *Doučovala se.*

Neříkej, že zase on…!!! Ten tím něco sleduje! :-(((

Je jenom aktivní, uklidňuji ho. *Není v tom žádný podtext. Jsem si jistá. Je totiž naprosto imunní!*

Imunní?! Nevěří mi. *To by musel být slepý!!*
Pokusím se…Když ono je to čím dál těžší…
V čem je to těžší? Nechápu. *Musíš mi věřit.*
*Dobře. Věřím ti. A vždycky budu, Moniko. Posílám ti na to jednu sladkou :-**

Potěšeně se usměji, ačkoli je pusa jenom napsaná třemi znaky, zahřeje mě u srdíčka. Ještě než ji vstřebám, o-ou a je tu další zpráva: *Spletl jsem se, jedna je strašně málo. Takže znovu*
:-**********

Ve čtvrtek už nemám ani zvýšenou teplotu, čili bych mohla jít v pátek směle do školy, ale protože se za poslední dva dny ochladilo a zcela změnilo počasí, záběry stromů omrzlých jinovatkou, na které koukám v televizi, se sice netýkají jihu Moravy, nýbrž Klinovce, přesto mě naplní skoro vánoční atmosférou a mamku přesvědčí nechat mě doma ještě i ten poslední den. Nakonec, proč začínat týden pátkem, že!

Nutno dodat, že jsem dny strávené v posteli nepromarnila. Tolik látky z němčiny i pár dalších předmětů bych se při dojíždění naučit nestihla! Navíc jsem díky Neže zhruba v obraze, co berou. Udělám si aktivně úkoly z frániny a angliny, za pomoci moudrého Ramesse II. Referát do dějepisu i práva, no prostě jsem nezvykle pilná. A také si během stonání odbyla měsíční ženské nepříjemnosti, což se cení, alespoň se s tím nemusím otravovat na plese! Naštěstí jsem měla zásobu tamponu a nedopadla jako chudák Karin. Celkově se cítím odpočinutá a nabitá pozitivní energií, mám ji na rozdávání! Může za to Jáchym. Jen díky němu nejsem ta nevrlá troska, která se sem před měsícem přistěhovala! Tedy, ne že bych začala Blažejov milovat, to zase ne, ale aspoň to tu tak strašně nenávidím, jako tomu bylo dřív.

Pípnutí SMS považuji za výsledek telepatie, častokrát se mi stalo, že ve chvíli, kdy si na Jáchyma vzpomenu, mi zrovna napíše. Nebo vezmu mobil, abych se podívala, zda tam na mě nějaká zpráva, kterou jsem přeslechla, nečeká a v tu chvíli dorazí. Tentokrát je však odesílatelem *MIKI: MAM TI DONEST TEN FILM?*

Sakra, to ne! Jelikož už mamka přišla z práce, nemohu si jeho návštěvu dovolit. Na syna svého šéfa vypsala něco jako embargo, stačily řeči, když se dozvěděla, že mě doprovodil! Po chvíli váhání odepíšu: *VEM MI HO NA PLES, JO? DÍKY, M.*

Na mou zprávu neodpoví. Možná se naštval…? Angažuje se, chce se za mnou stavit osobně, on, velký frajer, a já odmítnu? Nakonec, ať vidí, že není neodolatelný pro všechny! Takhle nějak jsme to přece s Nežou naplánovaly!

Půl hodiny na to se ozve *Narcotic*. Ha, když nejde Mohamed k hoře…! Otevřu mobil a usměji se. Kdepak Mohamed, to je moc těžkej borec. Tenhle hovor je mnohem příjemnější!!

„Jáchyme? Ty mi voláš, nebo jen prozváníš?“

„Na prozvánění to zvoní moc dlouho, nemyslíš?“ usměje se. „Volám ti, protože –„

„Něco se stalo!“

„Ale ne, jenom –„

„Nepůjdeš na ples!“

„Ženská nešťastná,“ zaúpí pobaveně. „Necháš mě domluvit? Volám ti, protože tě chci slyšet, je mi po tobě smutno. Sedím právě v kupé, řítím se do Bakova a nemůžu se dočkat, až se zítra uvidíme.“

„Taky se moc těším,“ ujistím ho blaženě.

„Ne tolik co já,“ oponuje. „Dnes jsem měl v semináři z angličtiny kvůli tobě trapas.“

„Trapas? A kvůli mně? Proč?!“

„Jak jsi mi poslala přes net svou fotku, tak jsme si ji vytiskl a založil do angliny. Učitelka mě vyvolala. Prý kdo nám to přečte, třeba vy, co se tam tak pěkně usmíváte…“

Pobaveně se rozesměji. „A uměl jsi to?“

„Vůbec jsem netušil, na které straně jsou!“

Jáchym je prostě brouček!!

„Už aby byl zítřek,“ přeji si.

„V kolik pojedeme?“

„No, ples je od osmi, pojedeme v sedm. Ať jsme tam trošku s předstihem.“

„Fajn, jsme domluvení. Zítra!“
„Jasně. Ahoj, Jáchyme.“
Je to paráda se na někoho tolik těšit!!!

K obědu si s mamkou upečeme kuře, aspoň bude na dva dny. Sice ohřívané už není ono, ale zase nemusíme zítra vařit. Sáček rýže stačí k jednomu jídlu pro nás obě, přesně v poledne zasedneme ke stolu.

„Škoda že neměli kari koření,“ zalituji. Když se ho trošku přihodí do vařící vody k rýži, nemá to pak chybu. Jenomže to bychom nesměly bydlet na vesnici, jak mi potvrdila mamka po dopolední návštěvě zdejšího koloniálu.

„Musíš ho přivézt z Bakova. Nebo až tam pojedeme na větší nákup. Poslyš,“ vzpomene si při jídle. „On tu za tebou teď v týdnu byl Jáchym?“

„Co by tu dělal,“ podivím se. „Ten je přece v Brně.“

„No já vím, ale zaslechla jsem v konzumu narážky určené mým uším, že jsi do větru, protože za tebou chodí chlapi, když jsem v práci.“

Zrnko rýže mi zaskočí do plic, s námahou ho pracně vykašlu. „Chlapi! Pch! Ty baby jsou nemožný! Myslí nejspíš Oskara. Určitě ježibaba Blachoutová, zpravodajka BBC.“

„Aha, vidíš,“ uvědomí si a já jsem jen ráda. S Mikim se chlubit nehodlám! Je to vážně síla, dvě nevinné návštěvy a už je ze mě povětrná poletucha!! Mamka to okamžitě pustí z hlavy, místo toho nahlas přemýšlí: „Kdo ví, jak se Evě líbilo v Praze. Jestli se neztratila…!“

„Ona byla v Praze?“ podivím se.

„Jistě, říkala jsem ti to,“ usměje se na mě mateřsky. „Moniko, Moniko, na co ty poslední dobou myslíš, že mě vůbec nevnímáš! Jela přece služebně na tři dny do Prahy.“

Dodatečně si vzpomenu, že o něčem takové skutečně byla řeč. „A jo, vlastně. Na dálnici se ztratit nemůže, ne?“

„Jela vlakem,“ upřesní mamka. „Znáš ji, jak je na tom s parkováním a couváním. Nebyla si jistá, jestli by zvládla pražský provoz a kde by

nechala auto. Vlak má jistější. Přestupuje jen jednou, v Brně, tam to zná.“

„A kde je problém?“

„Jde o to, jestli našla v Praze hlavní nádraží a potom, zda nastoupila do správného vlaku.“

„Všude jsou informace,“ pokrčím rameny. „Může se zeptat.“

„To by bylo pod její důstojnost,“ usměje se, mrkne na hodinky a jakmile dojí, zavolá k tetě domů na pevnou. „Ahoj, Mirečku. Dej mi mamku, prosím tě.“

Bratránkův hlas slyším až ke mně: „Ještě se nevrátila.“

„Ne…? Ale už měla být dávno doma, ne?“

„Já nevím,“ Ramesse II. Je kliďás!

„A co na to tatʼka?“ nevzdává se mamka.

„Táta je v Budapešti, přijede večer.“

„Aha…No, tak až přijde domů, ať mi zavolá, jo.“

„To bude bůhví kdy. Určitě se někde ztratila. Je nemožná,“ prohlásí Mireček a zavěsí.

Vyměním si s mamkou pohled a obě se rozesmějeme. Máma pak vzdychne: „Eva říká pořád, že děti jsou smradi.“

„Ne všechny, maminko. Já bych o tebe starost měla,“ směji se. Ramesse II. je sice jako každý génius samorost, jedno se mu však upřít nedá. Samoty si užívá mnohem víc než já – a to jeho rodiče nejsou rozvedeni! „Zkus jí zavolat na mobil, má ho s sebou, ne?“

Nejspíš má, ale buď vybitý, anebo je někde mimo signál. Na mamce je vidět, jak je z toho zneklidněná, zná svou splašenou sestru dobře, co chvíli ji zkouší volat a stále nic, ani se nemůže soustředit na rozečtenou knížku.

V půl třetí se záhada vyřeší! Tetinka se totiž ozve sama na mamčin mobil.

“Kde jsi, prosím tě?“ spustí mamka.

„V Českýýý Třeb….Třebovýýýý!“

Přestože slyším, že teta kdesi v cizím svém světě žalostně štká, neubráním se výbuchu smíchu. Mamka mi naznačuje, abych se ztišila, patrně ji neslyší.“

„A co tam děláš, proboha?!“

„Já nevím. Četla jsem si Tři kamarády, v Brně jsem přestoupila…Bylo to hrozně napínavý, chtěla jsem to dočíst…A najednou jsem v Třebovýýýý…“

„Dobře, ale proč brečíš, prosím tě?! Stalo se ti něco?“

„Víš, jak to smutně skončilo? Ona mu umřela…“

Mamka zvedne oči v sloup a já se kácím v dalším záchvatu smíchu. Tetiny trampoty tím ovšem zdaleka nekončí!

„Vůbec nevím, co mám dělat!“

„To je jednoduché. Otoč se, nadsedni do nejbližšího vlaku, který jede zpátky do Brna, a přijeď! V Brně si dej pozor při přestupování, ať neodjedeš například do Kolína.“

„No jo, jenže já mám poslední dvacku!“

„A co platební kartu?“

„Tu jsem zapomněla domaaa…“

„A režijku?“

„Jo, tu mám v dokladech.“

Musím se kousat do ruky, abych se neřehtala moc nahlas!

„Aha,“ zorientuje se v tom mamka a trpělivým tónem, jako se mluví na malé děti, vysvětluje: „Evo, poslouchej mě dobře. Přestaň brečet, jdi do bufetu, za tu dvacku si kup kafe, ať se uklidníš a zapomeneš na Remarqua, a počkej tam, než ti zjistím nejbližší spoj. Za chvíli ti zavolám. Potom se posadíš do vlaky a na režijní průkazku přijedeš. Stačí?“

Najít na netu jízdní řády nám zabere dvě minutky, spojení Česká Třebová – Brno je také slušné, tudíž netrvá dlouho a tetinčino trápení máme vyřešené.

„Z toho plyne poučení,“ oznámí mi mamka poté.

„Že Mireček není zas až takovej smrad?“

„O tom nebudu polemizovat,“ směje se. „Spíš jsem chtěla říct, že tady vidíš názorně, kam až člověka může dovést četba knihy!“

8. KAPITOLA

Jelikož jsme s Jáchymem domluveni odjezd na sedmou hodinu večerní, předpokládám, že za mnou přijede kolem šesté, půl sedmé. Jsem dost v šoku, když u nás zazvoní ve čtyři! Z jeho příchodu mám samozřejmě radost, poprvé se tajně políbíme hned ve dveřích, podruhé, důkladněji, v pokojíku, ovšem chystat se na ples pod mužským dohledem je poněkud svazující. Nemohu běhat po bytě v prádle, líčit se musím v koupelně, převlékat také. Protože pořád něco zapomínám a třikrát se pro každou věc vracím, nalítám se! Výsledek ale stojí za to. Aspoň podle Jáchyma! Moje černé korzetové šaty kombinované s tmavofialovými prvky mají báječný střih, krásně mi sedí a zdůrazňují linii postavy. S účesem mi pomáhá mamka, krom dvou lokýnek podél obličeje je mám vyčesané nahoru a propletené fialovou šňůrkou, Večerní make-up s temnými stíny přecházejícími do ztracena má také hodně do sebe, takže Jáchym je ze mě z počátku nesvůj. Přitom nemá důvod! Ve světlém obleku s bleděmodrou košilí a stříbrnou kravatou vypadá dospěle a mužně.

„Zatím mi tenhle oblek vždycky přinesl štěstí," svěří se mi. „Udělal jsem v něm maturitu a zkoušky na výšce. A jdu v něm na ples s nejhezčí holkou, jakou jsem kdy viděl…"

Mamka se na nás nestačí uculovat. „Pěkně si to užijte," přeje nám. „Hlavně nikde neprochladni, Moniko. Ty šaty tě před zimou neochrání, z auta upaluj rovnou do sálu, jasné."

„Bez obav," odpinknu mamčiny starosti. Pak mě napadne: „Co budeš dělat ty?"

Zaváhá. „Pustím si televizi…nebo dočtu knížku."

„Na to pozor," vtipkuji. „Abych tě vůbec v noci našla doma. Víš přece, ze čtení vede do České Třebové!"

Zasmějeme se všichni tři, Jáchymovi jsem tetinu cestovní anabázi vyprávěla, pobavil se také. Rychle přeběhnu do meganu, kvůli soukromé značce pana Blachouta zaparkovaného u sousedního domu, a než se topení rozjede naplno, klepu kosu.

„Chudák mamka," uteče mi. „Večery v prázdném bytě jsou nejhorší. Přes den to jde, ale jak padne tma…"

„Však ona sama dlouho nezůstane. Taková hezká ženská."

„Dej pokoj! Nejsem na žádného otčima zvědavá!"

„Ty možná ne, ale ona je moc mladá na to, aby byla sama."

Zamračím se. Ještě to tak! Od táty jsem utekla právě proto, abych se nedočkala náhradní matinky, tam mi to hrozilo bezprostředně. Kvůli tomu jsem se vzdala i rodného města a odstěhovala se do takové díry! Pravda, s tátou jsem si rozuměla pouze v dobách, kdy mě podporoval v kariéře modelky, jakmile tahle mýdlová bublina praskla, jeden druhém jsme se odcizili. Já jsem ho zklamala svou necílevědomostí, on mě tím, jaký je, jak se zachoval k mamce. Soužití s mamkou je fajn, za poslední měsíc jsme k sobě našly cestu, ale ta se týká jen nás dvou, žádný cizí chlap po ní společně s mamou tápat prostě nesmí!

Maturitní ples ovšem není tím správným místem na rozbor rodinné situace, jakmile vstoupíme do haly společenského domu *Lidia*, starosti odložím společně s kabátem do šatny.

Protože jde o maturitní ples všech tří ročníků, *Lidia* je narvaná k prasknutí – a to nejde o žádný malý sálek! Taneční sály jsou tu hned dva, jeden hlavní, druhý připomíná spíš diskotéku. Jelikož nepatříme mezi rodinné příslušníky maturantů, naše stoly nejsou pod balkony dole v hlavní lodi, nýbrž nahoře na galerii, kam se dostaneme schodištěm C. Holky už jsou na svých místech a zvědavě si Jáchyma prohlížejí, až je mi ho líto. Rentgenují ho důkladně! Rychle jim ho představím, abych odbourala největší rozpaky, on si s nimi podá ruku, Ida s Katkou ho při té příležitosti líbnou na tvář a hned je atmosféra důvěrnější. S Ondrou se znám, seznámí se pouze s Lukášem, kterého si přivedla Katka.

Překvapí mně, že je mu dobře osmadvacet let! Ida přišla s klukem, který vypadá mladší než ona, což je zvláštní samo o sobě, jelikož kamarádka je díky drobné hubené postavě neznámými lidmi považovaná za školou povinnou. Jediná Magda je z naší party bez partnera a ačkoli je známá svým heslem, kterým háže všechny kluky do jednoho pytle grázlů, myslím, že ji to dost frustruje, což se snaží

zamaskovat veselostí. Může ji utěšovat hlavně fakt, že Ondra coby maturant s námi aspoň ze začátku moc nepobude. Musí totiž odběhnout na nástup a my ostatní na galeriích se nahrneme k zábradlí, abychom celou tu slávu, která nás – možná, jak se vyjádří Ida skepticky – čeká za dva roky, viděli pěkně svrchu.

A že se je na co dívat! Jde o úplnou módní přehlídku, róby některých dívek jsou vskutku nádherné! Kluci to mají se svými obleky jednodušší, ostatně jako ve všem. Mění pouze odstíny a střih, jinak zůstávají u klasiky. Krom jediného – Mikuláš Krejza, který je šermován za bouřlivých ovací, což je prý spolehlivý ukazatel oblíbenosti, něco jako v pořadu Natočte!, akorát s tím rozdílem, že tady si nikdo nevyřve ani nevydupe videokameru, se předvede ve smokingu, ze kterého mu křičí červená košile od *Calvina Kleina*. Kdyby se vyhlašoval největší elegán plesu, první místo by ho neminulo, to je mi jasné. Vyměníme si Nežou pobavený pohled. Miki přesně tak, jak ho známe!

Zběžně prozkoumám šaty profesorského sboru. Nejlépe dopadne podle očekávání Vlastička, třídní 4.B zcela zapadne mezi studenty. Oskar má klasické kvádro, docela elegán, jak se shodneme s Nežou. Ředitel naproti tomu vypadá jako komická figurka, pan Pompo nebo tak něco.

Při tanci věnovaném maturantům se svými rodiči, zjistím, jak vypadá paní Krejzová, načež je pohledem vystopuji až ke stolu, kde celá rodina sedí. Tak tohle je mámin nový šéf…! Miki měl štěstí, zdědil z obou rodičů to nejlepší. Po mámě je hezký, po tátovi vysoký a urostlý. Ke Karin byla příroda skoupější, dala jí pouze otcovy geny. Včetně trochu většího nosu. Za to je ale normálnější než Miki, jak jsem poznala! Když nic jiného, rozhodně méně namyšlená. Dovádí na parketu s Mikiho spolužáky, díky svým podivnými šatům ve stylu hippie a rasta copánkům budí pozornost víc než mnohé maturantky. Já jsem zvyklá, že se na mě lidi dívají, jinak by nemohla dělat modelku, to je jasné. Zvlášť když jsem nalíčená a upravená, skoro jako na focení. Jáchym mi však moc příležitostí, aby mě viděli i jiní, nedopřává.

„Varoval jsem tě, opravdu neumím tancovat," připomíná mi, když se ho pokouším vytáhnout na parket. „Jdi si klidně zatancovat s někým jiným, budu se na tebe dívat."

Tohle řešení se mi zdá vůči němu poněkud nefér, protože se jinak nebavil vůbec, když se nemůže ani nic dat k pití a na povídání to v tom rachotu také zrovna není, takže půlku večera prosedíme u stolu nebo prostojíme u zábradlí, zatancuji si pouze s Ondrou a Lukášem. Kdybychom spolu byli někde sami dva, asi bychom udělali lépe, na druhou stranu ples sám o sobě není vůbec špatný! Teprve před půlnocí se mi ho podaří přesvědčit alespoň na sérii ploužáků.

„Na těch není co zkazit," domlouvám mu cestou na parket. „A i kdyby, touhle dobou jsou začínají být mnozí opilí."

„Když to bereš takhle," usměje se, pevně mě k sobě přivine a já se ho konečně mohu dotknout. Je to paráda cítit oporu v pevném klukovském těle! Vzájemně se spoutáme pohledy. „Jsi moc krásná, Moniko…"

Nemít na rtech rtěnku s leskem, snad bych ho tam přede všemi políbila! Takhle mu jen stisknu rameno a on pochopí. Kdyby do nás někdo z boku nevrazil, asi bychom se vznášeli na našem obláčku i přes krátkou pauzu mezi dvěmi skladbami!

„Sorry," omluví se Miki za šťouchnutí. Vůbec jsem si nevšimla, že plouží hned vedle s tou svou rourou navlečenou v červánkových šatech ze samých vodorovných volánků, které její postavu dělají ještě sudovitější. Z jejího pohledu nepřátelství číší, bůhví proč mě tolik nenávidí, nic jsem jí neudělala! Nevšímám si ji, je pro mě méně než vzduch.

„Nic se nestalo," vrátím Mikulášovi mírný úsměv a ponořím se zpátky do hlubin sametové čokolády.

Na konci třetí písničky už vedle nás není. Jáchym odmítne zůstat na sérii rychlých skladeb, která ploužáky vystřídá, a tak si alespoň společně dojdeme k hlavnímu baru v předsálí na džus. Než ho dopijeme, přiblíží se třídní s počítačovým Kájou, aby si koupili něco ostřejšího.

„Ahoj, Moniko," pozdraví mě jako svou kámošku.

„Dobrý večer," odvětím zdvořile, leč nenadšeně. Ten mě zrovna vidět nemusel! Do školy nechodím a na ples ano…

„Nepij studené," poradí mi starostlivě.

„Není z ledničky."

„V pořádku," usměje se. „Bavíš se dobře?"

„Ano. Bavíme se dobře," zdůrazním množné číslo, leč třídní se s mým doprovodem patrně seznamovat nechce, jelikož pokračuje po svém: „Co mamka versus šílený sousedʔ"

„Zatím nic nového," informuji ho stručně.

Výslech naštěstí dál nepokračuje. Kája se dostal na řadu a přistrčí mu jednoho panáka.

„Tak na všechny zamilované," zvedne Oskar ruku k přípitku a poťouchlým zamrkáním a hodí ho do sebe. Než si stihnou dát opáčko, vypátrá ho Vlastička a on musí odejít křepčit.

Jáchym, který ho celou dobu pozoroval pěkně nevraživě, se s nelibostí netají. „Předpokládám, že to byl ten dotěrném němčinář. Je pěkně vlezlej a rozhodně tím něco sleduje."

„To byla jeho snoubenka," hodím pohledem za odcházejícím párem. „Žije s ní dva roky a na jaře se budou brát."

„No, to u mnohých ni neznamená," prohodí skepticky.

O tom vím svoje, leč nemyslím, že by Oskar do téhle sorty patřil. Moje pokusy se sváděním ho na pomyslném žebříčku charakteru povznesly, má v mých očích plus!

Do zad mě zezadu praští vysmátá Karin, div si o skleničku s džusem nevyrazím zuby. „To jsou vtipy!"

„Čau, marode!" vítá se se mnou, jako by žádnou výtku neslyšela. Za ruku se drží s neznámým klukem a patrně se vrací s cigárpauzy, slabě z nich cítím trávu ještě nyní. „Pojďte tancovat, nestůjte tu jak závory. Mončo, vem…jak se jmenuješ? Jáchym? Super, ahoj, Jáchyme, moc mě těší…Vem Jáchyma a alou na plac!"

„Ne, díky, netančím," zdráhá se Jáchym.

„Tak můžeš skákat," poradí mu bezelstně.

„Po půlnoci je to stejně úplně fuk," usoudí její partner.

„Funguje to na principu spojených nádob," aplikuje Karin fyziku v praxi. „Čím klesá hladina v láhvích, tím stoupá hladina alkoholu v krvi. Pak už se stírají rozdíly mezi těmi, kdo tančí, a mezi těmi, kdo to jen předstírají."

Po takhle podrobném výkladu Jáchym kapituluje, ve čtyřech jdeme zahopsat na rychlou skladbu a podle mého názoru nám to docela jde. Po dvou písničkách toho ale má Jáchym dost, bohužel, nakloní se až ke mně a křikne mi do ucha: „Já jdu nahoru, je tu zůstaneš, dokud tě to nepřestane bavit, okej?"

„Půjdu s tebou –„

„Ne," zarazí mě. „Nechci, aby ses omezovala. Rád počkám."

Karin mě za ruku strhne do víru hada, naposledy se po Jáchymovi podívám a už jsem vláčela plesovým veselím. Had se po dvou kolečkách roztrhá, tancujeme pak v kroužku, ve kterém přibyde ještě Miki plus dvě holky s šerpami maturantek, patrně spolužačky. Vyblbneme se řádně, vydržíme ještě celou další sérii rychlé hudby a když po ní konferenciér nečekaně vyhlásí popůlnoční valčík, na parketu to rázem prořídne. Také se beru k odchodu, Jáchyma u zábradlí nevidím, asi sedí chudák opuštěný, sám u stolu, když mě za paži odlapne Miki.

„Ty umíš valčík?" zeptám se pochybovačně.

„Ženská zatracená," rozčiluje se. „Nepodceňuj mě pořád!"

„No jo, vlastně. Pan nejlepší z nejlepších," bavím se.

Miki mě zpraží pohledem, pak mě k sobě přivine ve valčíkové figuře a s prvními tóny valčíku se mnou začne kroužit sálem. Jde mu to skutečně dobře, je vůdčí typ úplně ve všem, rámě má pevné. Zachytím jeho vítězný úsměv.

„Jdi dobrej," pochválím ho tedy. Čekal jsi na to, viď?"

Propíchne mě očima. „Moniko…"

„To céročko pro mě asi nemáš, že?"

Nezaskočím ho, jak jsem měla v plánu. Dobře ví, o čem mluvím! Upře mi svůj modrošedý zrak do tváře. „Chtěl jsem ti ho donést až domů, madam. Odmítla."

Aha, pán je dotčený! „Nehodilo se mi to."

„Kvůli němu?“ naznačí pohyb hlavy nahoru ke galerii.

„Kvůli sobě. Nejspíš jsi zvyklej písknout a všechny holky se mohou splašit, ale já nejsem jako všechny.“

„Monika je originál,“ zaironizuje. „Všiml jsem si.“

„Každá holka je originál, ale ne každá se tak chová. Já se v houfu nikdy neschovávala a chtěla jsem z něj trčet.“

„To ti nemohlo nikdy při tvém exteriéru dělat problémy.“

„Nejde o exteriér!“ vyvedu ho z omylu. Postřeh, že on z davu také vyčnívá, avšak právě pouze vzhledem, si nechám pro sebe, nechce se mi kalit vodu víc než je zdrávo.

Miki se také dál nehádá, mlčky plujeme v rytmu vídeňského valčíku. Okolí se slilo do barevných šmouh, připadám si jako v bublině. Po valčíku přijde na řadu nádherná skladba *Bitter Sweet symphony* skupiny *Placebo*, na okamžik zaváhám a Miki toho využije, pouze mě jinak uchopí a tančíme dál.

„Tohle je boží písnička,“ předvede mi, že občas i my dva můžeme mít něco společného. S úsměvem a zasněným výrazem přikývnu. Mikulášův tlak zesílí, přimkne mne k sobě celým tělem. V jeho očích zažehnou plamínky.

„No no,“ upozorním ho s úšklebkem.

„To je tou hudbou,“ braní se. „Musí se prožít.“

Možná má pravdu, hajzlík jeden. Takhle zblízka je z něj stále cítit nějaká drahá vůně *for men*. Krom šerpy *MATURANT* má na smokingu připevněné i tři stužky z potištěnými motty jejich třídy. Na první se skví: I Tabarin vyletěl, na druhé I Hus pohořel, a slogan je ukončený na tří pásce s nápisem A malý Bratr tě vidí!! Přijde mi to docela vtipné, jde o jasnou narážku na ředitele Bratršovského.

„Tobě nikdy nepřipadala škola jako jedna velká reality show?“ usměje se, když si všimne, kam se dívám.

„A kdo vyhraje na konci ty miliony?“

„Já,“ prohodí. „O tom nepochybuj. Dostanu všechno.“

„Ne vždycky,“ provokuji.

„Vždycky, Moniko,“ upozorní mě důrazně. „A *každou*.“

„Tak to už vůbec!“ vyprsknu pobaveně.

„Vsadíš se?“

„Nevsázím se z principu,“ namítnu. „Minimálně o jedný, kterou nedostaneš nikdy, vím. Prohrál bys.“

Olízne si rty. „Nikdy neříkej *nikdy*.“

„Když myslíš,“ bavím se.

„Já to vím,“ nenechá se zviklat.

To už ale skladba končí, zastavím se a svěsím ruce, kterými jsem se ho držela kolem krku. Všimnu si Rendy, která mě vraždí očima od jejich rodinného stolu. „Budeš mít problém, chlapeček dostane nabacáno…“

Ani se k jejich stolu neotočí, ačkoli musí vědět, co myslím. Směje se od ucha k uchu. „Mně se problémy vyhýbají. Díky za tanec, Moniko. A měj se. *Zatím*!“

S takovou chutí bych ho pokořila, ale nemám čím. Prý *ZATÍM*! Uvidíme, hošánku, uvidíme!!!

Teprve na galerii si všimnu Jáchyma. Nevím, jak tam stojí dlouho. Koneckonců, jenom jsem tancovala! Přesto cítím slabý pocit viny. „Nudíš se?“

„Ne,“ ujistí mě. „Dívám se na hemžení a víc, co jsem zjistil? Jsi ze všech holek nejkrásnější.“

„To je prima,“ přivinu se k němu. Sice zapomněl dodat v mých očích jsi nejkrásnější, ale ani to není málo!

„Nebyl to ten kretén od vás ze vsi?“ uvědomím si.

Takže nás viděl tancovat a vzpomněl si na moje rozlícení v bazénu před čtrnácti dny. Pousměji se. „Jo, to byl on. A pořád stejně těžkej frajer a blbeček. Pojedeme, ne?“

Ples samozřejmě ještě zdaleka nekončí, usoudím však, že po nemoci by tolik zážitků mohlo stačit, a Jáchym mě nezdržuje. Z plesu mám i tak dobrý pocit, tečka s Mikim mě nadzvedla, ale jinak super, přestože jsem moc netancovala.

Jízda nočními lesy a poli je krásně romantická, předpověď počasí vyšla a skutečně poletují první sněhové vločky! Proti rozsvíceným reflektorům připomínají průlet rojem meteoritů. V Blažejově zajede

Jáchym před sousední bytovku a vypne motor. Podívám se na něho: „Tolik se bojíš zákazu stání?“

„Na ten kašlu,“ ujistí mě s úsměvem, nakloní se ke mně a než se začneme líbat, abychom si vynahradili celé hodiny půstu, svěří se mi: „Tady nás ale neuvidí tvoje mamka, kdyby se náhodou podívala z okna…Moniko…? Je to strašný, ale…Jsem, z tebe úplně mimo!“

Vstávat po dlouhé době před šestou je hotová zabijačka. Zívám, div si neroztrhnu pusu, ještě na zastávce. Slabě sněží, teploměr ukazuje na nulu a přitom kosa jako blázen, podupávám a v duchu nadávám na celý svět. Blbý Blažejov, blbé dojíždění, blbé vstávání… Ve svém spravedlivém rozhořčení málem přehlédnu modrou dvěstěšestku, kdyby nezastavila až u mě, div mi nepřejede nohy v červenočerných gladiátorkách, možná bych si auta ani nevšimla.

Miki, Karin a Tom, jak jinak. Chybí Martin, který dojíždí na jakýsi učňák prý se učí na číšníka a ve třetím ročníku se mu střída praxe se školou. Tím lépe, aspoň se do auta pohodlně vejdu. Miki je sice nafoukanej blbeček, přesně jak jsem o něm referovala Jáchymovi, ale nejsem tak hloupá, abych odmítala odvoz autem!

„Jak bylo na plese?“ zajímá se Tom a Karin ochotně vypráví: „Na plese ejchuchu, po plese ouvej, že, bratříčku?“

„Ses zkalil nebo zhulil?“ baví se Tom.

„Ani jedno,“ hájí se Miki. „Já jsem se dobře bavil.“

„Mamka tady,“ řehtá se Karin. „Když v neděli myla poblitou chodbu, záchod i vanu, nestačila jásat!“

„Tys musela vypadat,“ přidám se k jejich smíchu. „Kdy jsi to stihl, prosím tě? Po půlnoci jsi byl ještě použitelném.“

Mrkne na mě přes zrcátko: „Použitelnej jsem vždycky!“

Odpoví mi Karin: „Pak, po půlnočním překvapení. Byla jsi tam vůbec? Nějak jsem tě potom už přestala vídat.“

„Těsně po půlnoci jsme odjeli,“ vysvětlím a znovu spatřím Mikiho oči ve zpětném zrcátku.

„To jsi o hodně přišla," baví se Karin. „Ono už to popůlnoční překvapení se jim nějak vymklo z ruky. Prostě srandy kopec. Rendy s ním nemluví dodnes, haha."

Tohle mě zaujme ještě víc. „Pročpak?"

„Poblil jí šaty!"

Málem mi zaskočí! Ačkoli mi je ta holka bytostně nepříjemná, skoro ji lituji!

„Stejně byly hnusný," hájí se Miki. Jeho argument tomu dodá korunu, bavíme se až do Bakova.

Díky téhle střelené partě mi den začne vesele. Neža a holky ho jenom vylepší, ples je událostí číslo jedna, probíráme ho přestávku co přestávku. Popůlnoční překvapení je mi vylíčeno do nejmenších podrobností včetně Mikiho společenského selhání, musel dobře vyvádět už tam!

Učitelé se také k plesu vrací, díky němu se dokonce ani nezkouší. Tedy, jak v kterých hodinách, samozřejmě! Stará otrapa se plesu nezúčastnila a tím pádem žádné pochopení nemá – a to nám, prosím, pouze supluje za třídního, který z neznámého důvodu chybí! Místo angličtiny máme češtinu.

„Váchová je přítomna?" zabrejlí do třídy přes obroučky.

„Ano," ujistím ji.

„Vy toho moc do školy nenachodíte, že?"

„Byla jsem nemocná."

„Takže jste měla spoustu času dohonit resty. Prosím."

Celá třída se mnou soucítí. Je to pěkná levárna zkoušet někoho těsně po návratu z nemoci! Jelikož jsem se ale na literaturu skutečně připravovala, nenachytá mě na švestkách, což jí určitě zkazí radost. Podle mého soudu mě vyvolala kvůli jedničce, co mi musela dát z rozboru Voliéra! Teď mě moří na literaturu národního obrození a trojku, kterou můj výkon ohodnotí, komentuje: „Musíte přidat, Váchová, jinak budete mít velké potíže."

Na rozdíl od ní to tak strašné nevidím, spíš mám radost, trojka je dobrá, to mi nikdo nevymluví. Ostatní tak mstiví nejsou, říďa mě dokonce pochválí, když mu odevzdám referát, který mi Ramesse II.

stáhl z netu, a profesorka Marková má z úkolu do psychologie přímo radost! Ti dva ani nepočítali, že bych mohla být coby marod tak aktivní, že!

Nikdo se nikdy nezavděčí všem, takovou touhu ani nemám, tudíž jsem naprosto spokojená a dnešní den považuji za úspěšný. Kdyby Oskar chyběl i zítra, nejlépe celý týden, odpadlo by nejen pár hodin, ale i doučování, juchu!

„Možná se taky ožral a je mu blbě dodnes," tipuji.

„Hm, to asi ne," zklame mě Neža. „Viděla jsem ho těsně před koncem a vypadal střízlivě, i když naštvaně."

„Naštvaně? Proč?"

„Nějak se pohádali s Vlastičkou, říkala Zlata," svěří mi Katka. „Byla zrovna u baru, když se chytli. Prý mu vyčítala, že si jí poslední dobou nevšímá."

„Třeba je v tom jiná ženská," hádá Magda.

„Já ho viděla nasávat s Kájou." Vzpomenu si a holky vybuchnou smíchy. „Nechte toho," krotím je. „Nemyslela jsem, že by Oskárek začal přijímat podobojí…"

„Co ty víš," mrkne na mě Neža. „Pak dá pokoj tobě."

„Kéž by," přeji si. Třídního zájem je patrně opravdu motivovány touhou mi pomoci co nejdříve spolužáky dohonit, ale otravuje mě, o tom není pochyb. „A co ty a Ondra?"

„Paráda," usměje se. „A ty s Jáchymem?"

„Taky," zamrkám.

„S mezipřistáním v lese?" zubí se Magda.

„To zase ne, nejsem někdo," pohlédnu na ni. „Až u baráku. Ale jen na něžný rozloučení polibkem, samozřejmě."

„Máš hezkého kluka," pochválí mi Jáchyma Katka a hrozně mě tím potěší. Totéž mi říkala i Neža o od Káti si toho cením, ta má díku staršímu Lukášovi mnohem větší přehled!

Nejen hezkého, ale hlavně správného a skvělého a spolehlivého a věrného a …prostě nejlepšího!!! Už proto, že jemu také připadám nejlepší. Nejhezčí. Nejzajímavější. Dokazuje mi to svými esemeskami, kterými mě vyloženě bombarduje! Píše mi je z netu, což mu jde

rychleji než mně pouze o přestávkách a ještě když u toho kecám s holkama. V hodinách se neodvážím, je na mě moc vidět, a tak aspoň počítám vibrace mobilu, kolik mi jich poslal.

Než zazvoní na poslední hodinu, přijde mi jich šest. Vlastně pět od Jáchyma, šestou mi poslal Miki.

JESTLI TAKY KONCIS TED, MUZU TE VZIT DOMU AUTEM.

Sice jsme chtěly jít s holkama do cukrárny, abychom konečně doprobraly ples, ale v cuku letu jsem rozmyšlená. Z velké části jsme ho zdrbly dokonale, poslední zbytečky si schováme na zítřek a také se nic nestane. Je totiž rozdíl být doma v pět nebo v půl třetí! Alespoň budu mít víc času zachatovat si s Jáchymem.

Mikimu neodepíšu, nechám ho chvíli tápat, to mu neuškodí, pak se obuji, hodím na sebe bundu, řeknu holkám času a rovnou mezi zaparkovanými auty v boční ulici vyhledám to správné. Miki v něm sedí za volantem, cosi smolí do mobilu, ale jakmile mě uvidí, hodí mobil na zadní sedadlo a nastartuje.

„Ahoj," usměji se na něho a přisednu. Na přední sedadlo, samozřejmě. *Cradle of Fight* vyplňují nevelký prostor vozu poněkud hlasitěji, skoro přes ně neslyším a rozumím mu každé třetí slovo, a když se rozpovídá o plese. Karin prý přeháněla!

Natáhnu ruku a uberu decibelů, teprve pak si jeho dlouhý monolog vyslechnu pořádně a s narůstajícím pobavením, abych ho nakonec uklidnila: „Přede mnou se ospravedlňovat nemusíš, mě je to úplně jedno. Spiš si to srovnej s Renátkou."

Střelí po mně pohledem. „Co s ní pořád máš?"

„Já?!" usměji se. „Ty s ní něco máš, ne já."

Miki střihne zatáčku až skoro na druhou polovinu vozovky, odhodí mě to na stranu, prudce se vrátí zpátky, já letím také. Křečovitě se chytnu bočního madla. On z toho má psinu!

"Poslyš, zklidni hormony," krotím ho. „Nebo vystoupím."

„Za jízdy bych ti to nedoporučoval," baví se. „A já nejsem tramvaj, nestavím za každým rohem."

Rychlost ale přece jen zmírní a také začne víc dodržovat pravidla, když vidí, že s ním přestanu komunikovat.

„Ten film jsem samozřejmě zapomněl," uvědomí si, „ale není problém zajet přímo k nám. Nechvátáš tak moc, ne?"

Sice jsem původně spěchala, ovšem možnost získat film, kterým bych udělala Jachymovi radost, je přednější.

„Tak jo. Pokud u vás není nikdo doma," stanovím podmínku.

„Oho, " zasměje se. „Neslyším v tom příslib čehosi ... ?"

„Propláchni si uši," zašklebím se. „Mimochodem, neměl bys, být dneska na tělaku? Je pon**dělí**!"

„Měl, neměl, co naděláš," pokrčí rameny, vytočí zatáčku z návsi k bytovkám div ne po dvou kolech a prosviští kolem našeho baráku, aby zastavil o dvě stě metrů dal, samozřejmě před tou nehonosnější z vil.

„Radši zavřu psy," rozhodne se, vystoupí první a dva obrovské irské vlkodavy odvede kamsi dozadu za dům. Teprve pak se odvážím vylézt z vozítka a následuji ho do domu. Jeho pokoj je podstatně větší než můj a nesrovnatelně luxusnější. Plazmovou televizi na stěně má sám pro sebe, například. Švihne batohem o podlahu a na široké letiště hodí dva naditě pořadače s cédéčky

Tohle neprohlédneme ani do večera!

"Nedal jsem ti to, abys hledala," převeze mne „ale aby sis vybrala, jestli i chceš nějaký další. *Route 66* mám pro tebe bokem."`

„Díky moc," strčím si cédečko do batohu a zalistuji jeho sbírkou. Výběr má opravdu obrovský, ačkoli se mu nechci zavazovat vděkem, neodolám a o čtyři filmy zájem projevím.

"Tak já ti je vypálím a vezmu večer do posilovny," navrhne. „Přijdeš, ne?"

„Jo, asi. jo. Fajn. Máš to u mě."

„To jsem zvědavej co."

„Ha ha," udělám ironicky.

„Chceš se mrknout na fotky z plesu?" napadne ho a já se znovu posadím na letiště, aby mi je mohl na svém počítači ukázat.

Je jich strašně moc, listujeme rychle, pouze u těch, které mne zajímají, se zastavíme. Ty nejzajímavější jsou **nafocené** až po

půlnoci! Patří k nim například snímek,na **němž** spolu tančíme na Hořkosladkou symfonii. Nevím, kdo nás fotil, ale záběr se mu

povedl. Miki je na něm spíš profilem, mně je vidět do obličeje pěkně zepředu. „Pěkný, co?"

Podívám se mu zpytavě do očí. „Jo, mám hezký šaty."

Pobaveně se rozesměje. „Nejen šaty."

Fotka, na níž je zachycený Oskar s rozlícenou Vlastičkou. take stojí za to! Museli se pohádat fakt do krve.

„Nebyl ani dneska ve škole," podotknu.

„Třeba ho zamordovala," pokrčí rameny. "Naše slečna třídní je pěkná dračice. Však ji všichni milujeme. Hlavně její ladný tvary, velký výstřihy a velký... plíce."

„Jsi pako," baví se. „Listuj dál. Na těch spojených nádobách, o kterých mluvila tvá ségra, něco je, že?"

„Ježíši, no tak jsem přebral " odfrkne skoro dotčeně, zatímco já se u zbývajících fotek moc bavím. Rendy s ukřivděným výrazem, paní Krejzová s pohoršeným, Mikuláš se smokingem na jednom miste zastrčeným v kalhotách!

„Skoro ani nevypadáš neodolatelně," rýpnu si.

„.leště že jen skoro," chytí mě pohotově za slovo.

„Když to říkáš," pokrčím rameny. ‚No, já půjdu."

„Ještě bych ti mohl pustit video z plesu, ale to by bylo takna tři hodiny."

„Někdy příště," navrhnu, spíš aby řeč nestala. Jde se mnou až do chodby, kde si vezme svou bundu a klíčky od vozu.

„Ty někam jedeš?" podivím se.

"Hodím tě domů."

„Ne, to ne!" zhrozím se spontánně. „Je to jen kousíček, pár metrů, a vůbec... Viděli by nás sousedi."

„No a co?" nechápe.

„No nic," odseknu. „To vy tady máte takové hnusné zvyky! Já je sem z Brna nepřinesla. Šmírovat lidi, pomlouvat..."

„Tak se jim nepoddávej, ne? Mně jsou řeči volný."

„Vážně? A co Rendy? Až by se jÍ doneslo, žes mě dovezl?"

„Renča je tolerantní," nam**ít**ne s blahosklonným úsměvem.

„Nevšimla jsem si!"

„Vůči mne," upřesní. "Tebe bude nenávidět tím víc, ale mně to odpustí. Vždycky mi všechno odpustí. Je skvělá."

„A zrovna tohle se ti na ní líbí, jo?" ušklíbnu se. „Podle mě je spíš blbá, když si nechá dělat na hlavu."

„Brečíš na špatným hrobě," ujistí mě. „Nechceš odvézt kvůli sobě, aby tys neměla peklo, tak si nehraj na světici."

„Tss," odfrknu, jedním tahem zavřu zip zimní bundy a přes rameno brouknu: „Měj se."

Rázuji si to pěkně ostře, protože mě pohání vztek. Na jeho slovech totiž taky něco bylo!

Ještě ani nedodupu k bytovce a v kapse mi hraje *Narcotic.*

Jáchym je zlatíčko, chce mi vylepšit náladu! Otevřu mobil. Hm, změna. „Ahoj, tati."

„Všechno nejlepší k tvým narozeninám, Moniko," zahlaholí.

Na okamžik si připadám **jako** blázen. „K narozeninám? Vždyť je mám až příští neděli, to je skoro čtrnáct dní!"

„To samozřejmě vím," ujistí mě. " Zase tak sklerotický nejsem. Volám kvůli dárku. Máš konkrétní přání`?"

„Ani ne," odvětím vyhýbavě.

„Já jsem si to myslel, takže to uděláme takhle," chopí se iniciativy. „Pošlu ti na účet peníze a ty si něco kup sama."

Tohle řešení se mi nelíbí! „Myslela jsem, že mi přijedeš po-blahopřát. Osmnáct není člověku každý den."

„Uvidíš, ze se budeš v osmnácti cítit úplně stejně jako v sedmnácti. Navíc příští týden tady nebudu, tak ať to vyřídíme předem."

On chce moje narozeniny vyřizovat!! Spolknu pilulku hořkosti a zkusím to jinak: „Tak k nám přijeď tenhle víkend. Ráda tě

uvidím... A mamka taky."

„To ti říkala ona?" zpozorní.

„Mám oči! Je pořád sama, má jen práci a prázdnej byt."

„Co to na mě zkoušíš?" zeptá se podezíravě, „Čas se nedá vrátit, s tím se budeš muset smířit. Velká jsi na to dost. Koneckonců, žádost o rozvod dala máma, ne já. Ona se chtěla rozvádět, tak ať si to užije."

„No jo, protože už ji nebavilo trpět ty tvoje bokovky!"

„Nepleť se do věcí dospělých," zpraží mne.

„Víš, co je zajímavý? Na jednu stranu se mi snažíš vsugerovat, jak jsem dospělá, abych to pochopila, a na druhou jsem ještě malá, že? Jak se ti to zrovna hodí!"

„Moniko, nevolám ti proto, abych se s tebou hádal o něčem, do čeho nemáš co mluvit. Přeji ti všechno nejlepší k narozeninám, peníze ti pošlu na účet. Přijet nechci a i kdybych nakrásně chtěl, nemůžu. V pátek odjíždíme na deset dní za teplem do Tunisu, však víš, jak nesnáším zimu."

V hlavě mi uvízne jedno slovo. Tedy jeho množné číslo.

„S kým jedeš? Která z tvých milenek má to štěstí a podívá se do Tunisu?" zeptám se jedovaté.

„Poslouchej, ty ses prostě rozhodla být protivná já –" Sklapnu mobil, aniž bych ho nechala domluvit nebo ses ním rozloučila. Do háje!! Copak nechápe, že mi ztracený domov nenahradí?! Co bych dala za blbou voňavou svíčku nebo hrníček, jen aby bylo všechno jako dřív!

Čas se nedá vrátit, to mi jasně řekl. Bohužel. Díky němu mám po náladě, chvíli si chatuji s Jáchymem, kterému se svěřím, ale ani on mě nedokáže potěšit, a pak se učím němčinu. Třeba si toho víc zapamatuji, když mam vztek! S úkolem do psychologie dokonce ani neotravuji Ramesse II., sama si na netu najdu článeček, který se dá použít jako úvod k mému referátu, a zbytek vypracuji, byť je až na pátek. Nejsem pilná, spis naštvaná! Na téma Sebevědomí a mindrák toho znám sama dost z vlastní zkušenosti! A teď nemyslím název dílu z kultovního sci-fi Červený trpaslík, který mi Jáchym přivezl pro zpříjemněné stonání. Na posilovnu nemám ani pomyšlení a na mamku se hnusně utrhnu, když se mě zeptá, co mi je, ačkoli ona za to nemůže. Za nic nemůže! Nechápu, jak mi mohl táta vždycky připadat nejlepší na světě! Ještě jsem měla mamce za zlé, proč dala žádost o

rozvod... Asi jsem byla malá a hloupá. Je zajímavé, jak jsem za posledních pár měsíců dospěla a zestárla!

Do školy jedeme autem ve stejném složení jako předchozí den, mluví se všeobecně o všem možném, teprve když zůstaneme s Mikulášem sami, zeptá se „Proč jsi včera nepřišla?“

„Nějak jsem neměla náladu.“

Miki se zasměje. „Holčičí náladovost nechápu, fakt."

Kdyby jen náladovost, doplním ho v duchu. Po klukovi, který žije ve svém skvělém světě bez komplikací, ani nechci, aby něco takového pochopil!

„Tady ta céděčka asi nemáš, že? Tak příště."

Před školou zahlédnu Nežu zamávám jí z auta a ona pře vraty budovy počká, než zaparkujeme a dojdeme k ní. Je mi hloupé vyletět z auta jako holubníku, čekám na Mikiho, než posbírá svoje věci a zamkne Rozloučíme se slůvkem „ahoj" až před školou. Neža na mě spiklenecky zamrká.

„Co pomsta? Řekla bych, že se začíná dařit, ne?"

„Bohužel," trhnu rameny. „Spíš se naše vztahy srovnaly do roviny přátelství, jaký bys čekala u dvou lidí z jedny vsi."

„To je dost málo."

„Je,“ souhlasím. „A štve mě to, protože ten kluk by potřeboval, aby s ním někdo konečné trochu zamával! Je si strašně sebejistej, zvyklej mít každou holku u svých nohou.“

„Koukám, že se ani tak nechceš pomstit té jeho slepici, jako spis přímo jemu!"

„Jí se chci pomstít a jemu ukázat, že život není jen o výhrách," upřesním svoje pohnutky. „On nikdy v ničem neprohrál. Má všechno, na co si vzpomene, zázemí v prachatý a milující harmonický rodině, k tomu je mimořádné hezkej…Vůbec neví, co je to skutečnej život. I desetiletý dítě ví o prohrál víc než on ve dvaceti, prosím tě."

„Vidím, že máš silnou motivaci," baví se Neža. „Tak zapoj svůj šarm a um a to by bylo, aby ti nezobal z ruky!“

Té se to řekne! Vědět jak, udělám to bez váhání!

Ve škole nad tím moc přemýšlet nemohu, není čas, a po vyučování teprve ne, protože Oskar se zase našel, nemá dokonce ani vyražený zub či monokl, jak jsme s holkami čekaly, když roztržka s Vlastičkou byla tak vášnivá, a prudí mě při doučováni stejně jako dřív. A ještě má dobrou náladu!

Po úmorné němčině mě čeká ještě úmornější cesta busem, takhle pozdě už Miki v Bakově samozřejmě není, s bídou se stihnu najíst a převléct a hned zase vyrážíme s mamkou na cvičení pro ženy. Cestou zazvoníme na Maruš, jak měla mamka se sousedkou Balíkovou domluvené, ale stejně s námi nejde, malej prý dostal teplotu. Kdo ví, jestli ji to spíš nezatrhl starej! Schválné si vezmu lambádku s hlubokým oválným výstřihem, abych udělala dojem - no, leda tak na Macka s Jitkou, protože ti lemplové se na nohejbal vůbec nesejdou! Tak nic, no.

Po návratu si zapnu počítač, abych si popovídala s Jáchymem. Esemesky nestačí, byť jen z nás dvou mají naši operátoři pořádné zisky!

Ahoj, lásko, napíše mi jako první, sotva moje kytička, symbol toho, že jsem online, zezelená. I kdybych byla zvenčí sebevíc zmrzla, tohle oslovení by rozehřálo mrtvolu!

Ahoj, Jáchyme! Mám na sebe vztek, že nedokážu napsat nic barvitějšího, osobnějšího, ale asi je na mě ještě brzy. *Jak sis zacvičila?*

Prima. A co ty, měl jsi pěkný den ?

Jelikož bez tebe, tak to nebylo úplně ono, ale aspoň že se blíží víkend! Jo a víš co je nového ? Volala mi mamka, že Kikina čeká štěňátka.

Jé, to je super! Až se narodí, musím je vidět. Štěňata jezevčíků jsou strašně skvělá, takové malé jitrničky...

To je právě ten problém :-) Naši jsou z toho dost v šoku, protože ji nenechali připustit. Uhnala si to někde sama.

Pobaveně se rozřehtám. *Budete mít překvápko do poslední chvíle, nakonec to ty jitrničky být nemusí:-)*

Představ si zrůdy jezevčíkolabradoidní...

Proč zrovna labrado... Počkej!!! Ty myslíš?!?

Sice nevím, jestli by to bylo vůbec technicky možné, jezevčice a labrador jsou plemena rozdílných velikostí, ale je fakt, že jediná možnost, kdy k tomu musela přijít, je ten víkend, co byla u vás :-) Jestli se na tom opravdu podepsal Einstein nebo Albert, tak to nechci vidět:-)))

A co na to říkala tvoje maníka'!

Normálně mi nevolá, kdy:: teď jezdím víkend co víkend domů, ale tohle ji tak vzalo, že hned žhavila drát:-) No, říkala, že až se to narodí, tak dostaneš jednu obludku ty a zbytek tvoje teta Eva, prý je pošle jejich oleum :-)

Tak to je fakt nářez! To mám z toho, že jsem se mu tehdy svěřila, jaký byl rachot mít doma najednou dva labradory, jednoho jezevčíka a kočku s neurózou!

Třeba to stihla jindy, ne s tetinými psy!

Uvidíme :-) Co podnikneme o víkendu? Myslel jsem, že bychom mohli jít do divadlu, díval jsem se do programu a -

Anebo bychom mohli byl v Brně?

Ty chceš přijet za mnou???? To by bylo úplně SUPER!!!

Potřebovala bych si v linie něco vyřídit, tak mě napadlo to spojit. Jestli tedy můžu na koleji přespat, aby nebyly problémy s vrátným nebo spolubydlícím nebo tak něco.

Všechno zařídím. Nebudou!!! Do divadla můžeme zajít kdykoli jindy, v Brně se dá podniknout leccos jiného... Nudit se nebudeme, neboj ;-) Pustí tě mamka?

Jo. Bude si myslet, že chci na víkend k tátovi.

Vidíš, a pak že není na rozdělených rodičích nic prospěšného :-)

No, než takové výhody, pak radši žádné!

9. KAPITOLA

Vlastička nekráčí do hodiny psychologie v úzké sukni dosahující sotva do půlky stehen a ve svetříku tak těsném, až našich pár spolužáků patrně předčasně dospěje, jak pobaveně usoudím z jejich hladových pohledů luxujících učitelčiny vnady. Však se Miki zmínil, že svou třídní všichni vyloženě žerou! Pro mě zase takovým idolem není, ale i tak patří mezi ty nejsympatičtější.

„K tabuli půjde Váchová," nařídí břitce, sotva dojde před tabuli. Moje jméno oznámí ještě dřív, než otevře notes či zapíše do třídní knihy! Musela ho mít promyšlené předem.

„Ale já jsem byla nemocna," namítnu zaskočeně.

„Každý byl někdy nemocný," oznámí mi ironicky. „Chcete se na to vymlouvat do konce svého života?"

„To ne, tak dlouho snad do školy chodit nebudu..."

Třída se mému fóru pobaveně zasměje, leč Vlastička zapomněla smysl pro humor doma. tváří se, jako by koukala na něco hodně nepříjemného. A co je horší, tou nepříjemností v jejím zorném úhluje můj obličej! „Referát jsem vám zadala tento týden, ten jistě máte, ne?"

„Jo, ten jo," oddechnu si a bez dalšího pobízení nakráčím k tabuli, abych jí svůj elaborát strčila pod nos.

„Odkud jste to opsala?" zeptá se podezíravě.

„Vypracovala jsem ho sama!"

„Tak dlouhý?" nevěří mi, „Vypadá to jako článek stažený z internetu. Nejde o nějakou bakalářskou nebo seminární práci studenta psychologie volně přístupnou po síti?"

„Ne, to tedy nejde!" opáčím napruženě.

„Jen aby," prohodí sevřenými ústy. Pak si změří moje bokové džíny, ze kterých mi kouká pupík, protože proužkovaná košile, co jsem si k nim vzala, se zapíná pouze na krátký zip, tudíž se rozevírá nad ňadry i pod nimi. „Nezdá se vám, že chodíte do školy příliš extravagantně oblečená? Tady nejste na předváděcím molu, Váchová. Zde se neprezentujete tělem, nýbrž znalostmi, které ve vašem případě

pokulhávají. Když už nemáte soudnost vy sama, v čem je vhodné jít na vyučovaní měla by na vás vaše matka více dbát."

Zírám na ni jako tydýt. Nemohu říct, že by mě nešokovala! A nejen mne, podle šumu, který ve třídě zavládne, si mohu být jistá, že Vlastička svým monologem vyrazila dech více lidem!

Zrovna ona je ta pravá, kdo může mluvil o mravném oblečení! Od ní to fakt sedí. A proč do toho plete mamku, proboha?! Nedovedu si představit žádnou svou spolužačku které by máma určovala, co si má vzít na sebe!!

„Sedněte si!" vyžene mě od katedry jako otravný hmyz.

Učiteli se špatnou náladou je lepší se vyhnout, protože by šlo 0 předem prohraný boj. Vyučující je totiž vždycky ve výhodě, i kdyby nebyl v právu! Vyměníme si s Nežou pohledy, pár lidí kolem se na mě otočí a posunky naznačuje otázku, o co jde. Nechápavě krčím rameny. Vím já?!

„Nejspíš vstala levou nohou," šeptne Ida přes rameno.

„Spíš rovnou zadkem," ušklíbnu se a Katka se neudrží a jekne nahlas. Čímž na sebe přiláká pozornost, je okamžitě tasena a záhy vrácena se čtyřkou. Když se daří, tak se daří!

„Promiň," omlouvám se Kátě o přestávce. „Schytalas to za mě. Moc mě to mrzí."

„Dneska by neuspěl nikdo, u každého by hledala, dokud by něco nevyšťourala," usoudí Magda.

„No, u mě jí to zase tolik práce nedalo," mávne Katka rukou. „Včera jsme randili s Lukym..."

„Aha, takže až bude referát na téma Kolik nu za noc je to nejlepší?, přihlas se, to bude tvoje parketa," baví se Ida.

„Nechápu, proč se po tobě tak vozila," prohodí Neža. „Nikdy neřekla ani popel, i když jí muselo bejt jasný, že všichni stahujou referáty z netu. Většinou celé články."

„Měla blbou náladu, vadilo jí všechno," usoudím. „Asi se ještě! s Oskárkem neusmířili, tak jí to leze na mozek."

„Vidíš, nevadí jí, že tě Osky doučuje?" napadne Nežu.

„Proč by jí to mělo vadil?"

„No já nevím, možná v tom vidí něco víc než je."

„Jako že jsem její sokyně, jo?" bavím se. „To zrovna!"

„Anebo třeba pro ten čas, který s tebou tráví. Na plese mu vyčítala, že se jí málo věnuje."

„Já o jeho doučování nestojím," ujistím ji. „Mnohem radši bych byla, kdyby mě učil někdo jinej. Oskar není špatnej, alej znáš to, i uherák servírovanej pětkrát týdně se přejí!"

Mému příměru se holky řehtají ještě část další hodiny.

Nejspíš dnes byly erekce na Slunci, jak by řekla paní Škopková z filmu Slunce, seno..., protože špatnou náladu má víc lidí. Krom Vlastičky taky mamka.

„Můžeš mi říct, co jsi dělala u Krejzů?" přivítá mě mezi dveřmi a netváří se vůbec přívětivě.

„Kdy?"

„Chodíš tam tak často, že netušíš, kterou návštěvu myslím?" zlobí se podle mého názoru bezdůvodně.

„Chodím tam tak málo, že jsem zapomněla, kterej den to bylo," opáčím jejím stylem. „Přesně řečeno jednou jedinkrát, když jsem si k Mikimu šla pro cédéčko, co mi slíbil. To se nesmí? Překročila jsem zákon vesnice?"

Mamka trochu zkrotne, teď už vypadá víc unaveně než naštvané. „Nerada bych přišlu do řečí."

„Tak to dost pozdě," bavím se. „Všichni nás probrali a probírají od prvního dne. Jsme pro ně náplava, nezapadly jsme a pochybuji, že zapadneme. Já o to ani nestojím, abych byla upřímná. Kdo ti to vlastně bonznul?"

„Renáta. Říkala mi to hodné nedůtklivě... Pochop, Moniko, Renáta je moje spolupracovnice a kamarádka, jsem s ní spoustu hodin denně, nemůžu si dovolit, aby byla na mě naštvaná kvůli dojmu, že chceš zkazit její dceři známost."

„Proč jí prostě nevysvětlíš, jak to je? Já mám svého kluka a o toho jejího nestojím ani trochu. Nemůžu za to, že Rendy dojíždí do Račic, kdežto já a Miki do Bakova a ještě ke všemu do jedné školy. Přišlo by

ti normální, kdybychom v tak malé díře, jako je Blažejov, dělali, že se neznáme?“

„Asi ne," připustí. „Tak hlavně nezavdávej příčiny."

„Pch," odfrknu pohrdavě, naložím si na talíř dušenou zeleninu. Když si ji dochutím vegetou, dá se pozřít. „Jo a na víkend pojedu do Brna."

Mamka ustrne v půli pohybu. Očekávám, co k tomu podotkne, ale ona dlouho mlčí, načež řekne: „Fajn. Máš na to právo."

Taky dobře. Zbytek odpoledne si chatuji s Jáchymem protože přijedu já za ním, netráví páteční podvečer ve vlaku jako

obyčejně, můžeme se bavit přes net. Domluvíme si spicha na Zvonařce ve čtyři odpoledne a přesvědčujeme jeden druhého, kdo se víc těší. Stejně se trumfnout nedokážeme! Oba stojíme na svém a je to moc prima!!

Skoro se mi ani nechce končit kvůli posilovně, na druhou stranu mám chuť dopřát každému svalu v mém těle trochu pohybu, přivykla jsem jisté pravidelnosti a chybělo by mi, kdybych vynechala. Jáchym to zcela chápe, ještě mě posílá.

Dlouze se s ním loučím, nějak se nemůžeme z toho drátu, který nás spojuje, odstřihnout, pak se v rychlosti převleču, prohodím s paní doktorkou Nevrklovou, která sedí vedle s mamkou u kafe, pár zdvořilostních frází a vyběhnu do noci. Tedy, on je večer, ale tma jako o půlnoci a zima taky pořádná, do tváří mi narážejí krupičky zmrzlého sněhu.

V tělocvičně je docela živo, kluci včetně Mikiho hrají nohejbal, sešlo se jich tentokrát šest, takže tři na tři v posilovně jsem pouze s Radkou, Lubošovou manželkou, a při lehké konverzaci si společně zacvičíme na mučidlech. Mám svůj cvičební plán prostě soubor cviků, které v pokaždé stejném pořadí provádím. Dodržím ho i dnes, což mi zabere víc času než klukům nohejbal. Chvíli pak okolkují v posilovně, mají různé sexistické poznámky, až je odkážu k jejich obveselení do hodně temných míst. Než se vrátím ze sprchy, v posilovně zbyl pouze Luboš, ostatní prý šli na pivo, páteční večer je k tomu jako stvořený, a Radka domů.

„To víš, energii, kterou právě vydali, je třeba zase v půllitrech navzpírat," bavím se, zaplatím Lubošovi a s přáním pěkného víkendu se s ním rozloučím.

„Díky, i tobě. Já už to tu zabalím a půjdu taky."

„Do Dvora?"

„Ne!" opáčí s úsměvem. „Za rodinou. Jsou místa, kam mě to vůbec netáhne - a hospoda patří přesně mezi ně."

Zachoulím se do šály a vyjdu ven. Nikde ani živáčka, klasika, nečekám nic jiného. Skloním hlavu, aby mi vločky nelítaly do očí, a hodlám nabrat tempo, když se zpoza rohu vynoří postava temnější než její okolí. V první chvíli se leknu, pak poznám Mikiho bundu podle pruhu na rukávě.

„Čekáš tu na čerta, Mikuláši? Ten bude chodit až za víc než týden," zavtipkuji.

„Možná na ďábla," zasměje se „Ďáblici."

„To jako na mě, jo? A proč? Chceš mi upsat svou duši?"

„Třeba. Ale to bys musela nabídnout něco hodně velkýho, aby to stálo za to. Moje duše není jen tak k mání."

„Jen si ji nech," vysměji se mu. „K čemu by mi byla? Stejně je černá jak saze... Máš pro mě ta cédéčka, doufám."

„Jasně že mám," přikývne. „Proč myslíš, že tady mrznu?"

„Abys mi je dal," usměji se na něho roztomile. Po jeho boku kráčím co nejrychleji k bytovkám, ať už jsem v teple.

Vytáhne z kapsy bundy obálku a podá mi ji, ale když si ji chci od něho vzít, ucukne dozadu. „Počkej, počkej. To nejde tak rychle. Co za to, Moniko?“

„Máš pravdu, pořádek dělá přátele," zakřením se. „V *M-bitu* u školy mají cédéčka po šesti korunách za kus. Chtěla jsem čtyři filmy plus ta *Silnice*... Mášu mě třicet vočí."

„Nechci peníze," odfrkne pobaveně „Vyberu si to v naturáliích. Souhlasíš?"

„Takový kšefty nedělám." Protože jsme bytovkám na dohled, zastavím se a natáhnu ruku. „Buď mi je dej jako dárek, nebo si je nech."

„Co jsi hned jak dikobraz?" baví se. „A proč stojíš? Doprovodím tě, mám to při cestě. Jestli to vezmu rovnou nebo kolem baráku, to už mě nezabije."

„Tebe možná, ale mě jo."

Jeho pohled je ve světle pouliční lampy pěkně ironický. „Copak, ten tvůj idiot by se zlobil?"

„Jakej idiot?!" rozzuřím se.

„Tak tvůj miláček. Chodíš s ním, ne?"

„Chodím. A tím pádem to není žádnej idiot, protože já zásadně s idioty nechodím, to mi věř."

„Proč ti teda vadí doprovod?"

„Nechci, aby byly řeči. I tak se mamce doneslo, že jsem byla tuhle u tebe doma."

„Ty se za mě stydíš?!?"

„Rozhodně mi za to nestojíš."

Mikiho hezká tvář ztvrdne. „Měla bys beji ráda. Co by za to jiný daly, kdybych je šel doprovodit! Zase taková hvězda nejsi a nepočítej, že se tě budu doprošovat!"

„Jdi se vycpat, blbečku," poradím mu, otočím se a nechám ho stát pod lampou. Kreténa jednoho!!!

Cestování do Brna se mi notně zjednoduší, když mě mamka hodí v Bakově na nádraží. O víkendu moc spojů, natož aby mi časově navazovaly, nejezdí. Do odjezdu rychlíku zbývá ještě nějaká ta minutka, mamka mi zkrátí čekáni svou přítomností.

„Máte s Evou nějaký plán?" zajímám se o její program.

„No... Nevím," odvětí mamka.

„Ty jsi jí neřekla, že přijedeš?"

„Ano, to ví," kývne. „Přespím u nich. Pokud mě tedy neodlapne šéf na mobilu a nebudu muset v neděli do práce."

„Snad ne," přeji si za ni, protože bych nerada, aby trčela celé dva dny sama v Blažejově a za jediné povyražení měla hádku s Blachoutem, který odmítá značku odstranit. „Ale zase to moc nepřehánějte, žádná pařba jako minule!"

„Jdi, ty kecko," vlepí mi zezadu pohlavek, kterým mi tak akorát pocuchá vlasy, jiného efektu nedosáhne. „Už ti to jede… Měj se hezky, Moniko."

„Jinak to ani nejde," usmívám se na ni, naposledy mávnu a vmísím se do davu hrnoucího se k rychlíku. Nemám místenku, nepředpokládala jsem, že bych ji v sobotu potřebovala, a nakonec docela pěkné volné místo najdu, takže v pohodě.

Hlavní nádraží v Brně je navlas stejné jako před více než pěti týdny, které mi připadají jako celá věčnost, kdy jsem tu s báglem a Ančinou klecí čekala na vláček. Oskar by měl radost! Blažejov se pro mne však domovem nestal a Brno jím být přestalo. Takže jsem vlastně bezdomovec.

Brno je stále stejně krásné a živé, přesto mi připadá nějak jiné. A není to tím, že je dnes oblečené do zimních bund, kabátů, šál a čepic! Na náměstí Svobody záhadu rozlousknu. Město je pořád stejné, to já jsem jiná!!

Pocity, se kterými se nechám v modelingové agentuře ohlásit své agentce, jsou také úplně než kdykoli dřív. V době, než

se mě uráčí přijmout, si prohlížím fotky po stěnách recepce a mým současným pocitem je nostalgie.

„A, to jste vy," přivítá mě stále těžce elegantní madam Slabíhoudová, když mě k ní recepční konečně vpustí. „Nemusela jste se obtěžovat, žádnou zakázku pro vás nemáme."

„Spis mě zajímá, jak je to s vypovězením smlouvy. Třeba byste mě mohli uvolnit, když pro mě žádnou práci nemáte..."

Slabihoudová do mě zabodne pronikavé oči. „Jednu smlouvu jste už vypověděla, to vám nestačilo? Samozřejmě máte právo ze smluvního vztahu vystoupit dřív, než končí doba platnosti, ale nedoporučovala bych vám to. Nic není zadarmo."

A prohřešky se nezapomínají, to je mi jasné. Pokrčím rameny a odkráčím s tím, že se rozmyslím. Baba jedna! Samozřejmě jsem rozmyšlená hned: musím tu pitomou smlouvu nechat doběhnout, protože na další pokutu nemám peníze.

Před vchodem do agentury potkám Hanku. Párkrát jsme spolu fotily pro italského zákazníka. Kamarádky nejsme, jen známé.

„Ahoj, Hany."

„Nazdar, Moniko! Tebe jsem už neviděla hodně dlouho. Bylas venku, co? To má někdo kliku... Jsem ráda, že jsi zpátky, protože se mi s tebou dělalo docela dobře."

Pohodím hlavou. „Jenže žádnej džob není."

„Cože?" podiví se Hanka. „Luciano se po tobě pokaždé shání, ale přej jsi někde ve světě a ještě dlouho budeš."

Zůstanu stát jako opařená. Páni, to mě taky mohlo napadnout dřív! Slabihoudová mi to přece říkala pokaždé: nic *pro vás* nemáme. No jistě! Holčička zlobila, dostala přes prsty a teď musí klečet. Moje místo lehce zaplácnou deseti dalšími, o modelky není nouze, jim žádné peníze neutečou. Za to, že jsem porušila pravidla, platím hned dvakrát: těžkou pokutou a žádnými dalšími příležitostmi. Jasné jako facka!

Ačkoli se tak dostanu na Zvonařku dřív než ve čtyři a mám dost času vychladnout, než dorazí Jáchym, stejně na mně pozná, že se mnou něco zamávalo.

„No jo, to víš, byznys," utěšuje mne. „Ten je tvrdej vždycky a v té vaší branži jeden z nejtvrdších."

„Už to není moje branže," ujistím ho. „Minimálně dva roky si ani neškrtnu..."

„To je mi líto."

„Nemusí," opáčím. „Aspoň budu mít čas i tu maturitu skutečně dodělat... Taky budu mít čas na normální život. A jak zjišťuju, to není tak málo...!"

Jáchym mě obejme, abych mohla některé jeho krásy ochutnat na vlastní kůži, konečky prstů, rty, jazykem... A že to vážně stojí za to! Veškeré smutky ze mne díky jeho terapii okamžitě spadnou a svého výletu do Brna si užívám. Sice si tu připadám jako host, ale ani to nevadí! Couráme se městem s vánoční výzdobou, smějeme se, škádlíme se, líbáme se, zajdeme si do čajovny i na koktejl do mléčného baru, posléze se necháme odvézt modře pomalovanými autobusy k

zábavnímu a nákupnímu centru *Olympia*, kde si dojdeme do pizzerie na večeři, pak zahrát bowling a nakonec do kina na kreslený horor Mrtva nevěsta. A že je to nářez!

Cédéčko se *Silnicí66* mu předám teprve v útulném pokojíčku v osmém patře koleje *Družba*, kam se dostanu bez nejmenšího zádrhele.

Z mého dárku je totálně nadšený.. Protože jsem ho neviděla a nevím, o co jde, rozhodneme se na něj rovnou na počítači podívat, jenomže já před tím projevím touhu vysprchnout se v koupelně spojující buňku dvou pokojíčků a objevím se před ním v tom svém saténovém si pyžamku, najednou ho chuť koukat na komp úplně přejde

Přistoupí ke mně, aby mě vzal za ruku a políbil mi prsty. „Jsi nádherná, Moniko..." Další polibek dostanu na nahé rameno, až mi na zádech vyskočí husí kůže vzrušení. Třetí inkasuji na šíji, když mi předtím zvedne vlasy. Obejmu ho, vyhledám svými ústy jeho rty a dlouze se líbáme vestoje uprostřed toho maličkého pokoje, tiskneme se k sobě a srdce mi splašeně buší. Jáchym mě pak uchopí do náruče a opatrně, jako nějakou cennou sochu, položí na svou válendu. Sám si nelehne, klekne si vedle postele a líbá nahé části mého těla, od obličeje přes krk., výstřih košilky, ramena, paže, stehna, kolena i lýtka. Celá se chvěji a rozhodně to není zimou! Jáchym poté zhasne velké světlo, nechá rozsvícenou jenom lampičku v hlavě postele, přes kterou přehodí svoje tričko, a pokojík se rázem utopí v měkce oranžových tónech. Jáchym má na sobě pouze džínsy a zlatý řetízek, nic víc, a já záhy jenom saténové kalhotky od pyžama. S pohledem ponořeným do mých očí mi košilku přetáhne přes hlavu. Nestydím se, nemám tendenci zakrývat ňadra pažemi. Vím, že se mu líbím, a mně se líbí on, stejně jako se mi líbí naše vzájemné laskání, kdy hladí a líbá moje prsy a já se mu projíždím dlaněmi po celém těle na střídačku se vzájemnými polibky. Ač hlubokými a vášnivými, nikdy ne agresivními, natož aby se mi při nich zvedal žaludek. Protože už noční hodina notně pokročila, všudypřítomný ruch a šum koleje pomalu utichá a ve chvílích, kdy objevujeme, co se tomu druhému líbí víc a ještě víc,

obklopí náš pokoj kdesi v oblacích úplní ticho, do kterého Jáchym zašeptá: „Kdybys věděla, co nevíš…“

„Co nevím?"

„Miluji tě, Moniko..."

Vrátím mu stejně žhavý polibek, a pak namítnu. „To vím."

„To jsem moc rád, že to víš," usměje se spokojeně a jeho laskání nabírá na intenzitě. Zcela se mu oddávám, avšak ve chvíli, kdy jeho prsty vklouznou pod lem kalhotek, jeho ruku zastavím a tiše poprosím: „Ještě ne..."

Poslechne, vytáhne prsty zpod mého prádla.

„Zlobíš se...?"

„Ne!" ujistí mě a svoje tvrzení dokáže polibkem, který si s ničím nezadá s těmi předešlými. „Respektuju to,"

„Není to tím, že bych tě neměla rada, snažím se vysvětlit stav své mysli. „Mám, strašně moc! Jenom…“

„Není k tomu ta pravá chvíle," doplní.

„Ty to tak taky cítíš?!"

„Ne," zasměje se. „Pro mě práva je a strašně bych to chtěl, Moniko..." Nelže, džíny, přes které ho hladím jsou vyboulené k prasknutí, myslím, že ho vzrušení musí bolet. „Ale stejně pravá chvíle bude i jindy a jinde. Chci, aby se ti to se mnou líbilo maximálně, aby to bylo dokonalý. A ono to bude, takže je jedno, jestli dnes nebo za měsíc."

„Jsi brouček," políbím ho málem dojatě.

Mazlíme a líbáme se ještě hodně dlouhou dobu, na Jáchyma je toho pak už skutečně moc a musí odejít do koupelny. Po návratu si ke mně uvolněně přilehne, zhasne lampičku a netrvá dlouho, usnu v jeho náruči.

Nedělní dopoledne mám od dětství zafixované s blaženým povalováním, snídaní do postele a koukáním na pohádky. O dneška se mi vždycky spojí s další sérií mazlení! Ono to ani jinak nejde, když jsem probuzena polibky, jimiž zasypává moje ňadra. Snídaně do postele se mi sice také dostane, ale s dětskou nevinností z mých

vzpomínek nemá vůbec nic společného! Vzájemně se totiž krmíme nutelou, kterou si mažeme nejen na rohlík. Je to strašně prima, akorát se pak musíme znovu vysprchovat a Jáchym bude muset požádal kolejbabu o čisté povlečení, jinak se k lůžku přilepí víc než onehdy Oskar k piškotu na gauči!

K obědu si uvaříme špagety s kečupem, a pak už je čas jít vlak. Jáchym mě nechce pustil prý bych mohla jet až tím pozdějším a kdesi cosi, ale nepovolím, i když se mi od něho strašně moc nechce! Ráda bych totiž zastihla mamku v Bakově, stejně se divím, že mi nenapsala ani jednu esemesku. Myslí, že mám s tátou tak nabitý program, či co, a nechce nás rušit?! Nakonec je to dobře, nemusím jí lhát!

„Miluju tě, Moniko," šeptá mi Jáchym, teď už ne do ticha, nýbrž do ucha, na hlaváči, kde se líbáme do poslední chvíle, až málem dobíhám rozjíždějící se vlak.

Jeho krásné esemesky mě doprovázejí celou cestu. Naštěstí sedím v kupé sama, jinak by si moji případní spolucestující mohli myslet, že cestují s bláznem anebo mobilovým maniakem! Jsem obojí. Je tak nádherné být zamilovaná a milovaná!!!

K tetinu bytu na Riegrově dohopsám jako ve snách, proto mi chvíli trvá, než pochopím, že tu mamka skutečně není.

„Ona na mě nepočkala?“

„Vůbec tu dnes nebyla." vyvede mě teta z omylu.

„Takže ji šéf odchytil," dovtípím se. „Tak nic. Ahoj."

„Počkej, máš se jak dostat domů? Odvezu tě," nabídne mi tetinka a nedá se odbýt, prý si stejně potřebuje s mamkou promluvit. Ty jsou taky dobré, bavím se v duchu, asi jako my s Nežou. Byly spolu celý včerejšek a dnes si musí promluvit! Risknu cestu s řidičkou tak šílenou, jakou je Eva, a dokonce se ani nechytám madel, ani nevzpírám nohama o pomyslný brzdový pedál. Není to tím, že by se teta v řízení vozu polepšila, prostě a jednoduše - nevšímám si toho, jsem mimo!

Zákazu zastavení před naším domem si ale všimnu. „Tady radši nestůj, teto."

„Na tu chvilku...!"

Ještě ani nedojdeme ke vchodu a pan Blachout už nám běží vstříc. „Nevidíte značku?! Jste snad slepé? Obě dvě?“

„Ale to víte,že ji vidíme," ujistí ho tetinka konejšivě, nicméně dál pokračuje po schodech do patra.

„No moment!" běsní dědek. „A co sní uděláte? "

„Nic," křikne teta přes zábradlí, cinkne na mamku a směrem ke mně s úsměvem dodá: „Co bych asi tak dělala s jeho značkou, viď. Přesadit ji nepůjdu."

Málem nemůžu smíchy! Mamce zrovna hrozně dlouho trvá, než nám přijde otevřít.

„Asi ještě není doma," napadne mě, vyštrachám z kapsy bundy svůj klíč a záhy obě zjistíme, že jsem měla pravdu. Vitá nás vzorně uklizený byt a Anča běžící nám naproti s ocasem vtyčeným jako hlavní stožár. „Měla jsem jí prvně zavolat, nemusela jsi jet zbytečně... Počkej, zeptám sejí, kdy přijde jo?“

Přestanu hladit Anču, vylovím mobil a nechám mamčino číslo zazvonit minimálně desetkrát, aniž bych se dočkala přijmutí hovoru.

„Nebere to," oznámím tetě zahanbené. „Dáš si kafe? Než mamka přijde..."

„Turek přijde k chuti vždycky," usoudí, nicméně mě z kuchyňského koutu vyžene. „Uvařím si ho sama, nezdržuj se."

Její přístup se mi hodí, v pokoji rovnou žhavím počítač a ještě ani nejsem převlečená a už si jednou rukou píšu přes ICQ s Jáchymem, jako bychom se neviděli minimálně týden, ne pár hodin! Po tak silných prožitcích to ani jinak nejde! Kdyby zhruba po hodině nepřišla Eva za mnou do pokoje, dočista bych zapomněla, že je u nás!

„No, já pojedu," oznámí mi. „Nebo se ten magor dole zvencne, zvonil tu už třikrát. Až se máma vrátí, ať mi hned zavolá, jo? Vyřiď jí to, Moniko. A měj se krásně."

„Vyřídím," slíbím. „Děkuju, teto, za odvoz! Mrzí mě, že jsi jela zbytečně."

„Proč zbytečně?" zasměje se ..Aspoň jsem vašemu sousedovi trochu zvedla adrenalin v krvi.“

Dívám se za ní z okna trochu v obavách, aby ji pan Blachout nenapadl fyzicky. Teta by se určitě ubránila, což o to, ale přece jen takový incident by naši pozici nevylepšil! Až nahoru ho slyším vyhrožovat policajty, stejně jako tetino bohorovné, ať si poslouží.

Mamka dorazí teprve ve tři čtvrtě na osm! Na to, že jde z práce, je neděle večer a zítra ji čeká práce nanovo, má skvělou náladu a dokonce si prozpěvuje!

„Ahoj, Moniko," přivítá se se mnou. „Už jsi doma?"

„Už?! Nevidíš, kolik je?"

„Aha," uvědomí si. „No, uteklo to... Dovezl tě táta?"

„Ne, teta. Do Bakova jsem dojela vlakem, pak s Evou. Čekala tu na tebe do šesti, než to vzdala. Máš jí zavolat."

„Dobře," slíbí a opatrně svléká punčochy. Do práce se vystrojila víc než kdy jindy, přitom pochybuji, že v neděli jednala s nějakými zákazníky jejich firmy. „A jak ses měla?"

„Byl to nádhernej víkend," oznámím pravdivě.

„Prima," odtuší a zase pokračuje v notování.

„Ani se nezeptáš, jak se má táta?"

„Nezajímá mě to," odpoví stejně jako před pěti týdny. „Ale věřím, že určitě skvěle."

„To nejspíš jo, je v Tunisu."

Nechápavě se na mě podívá. „Od kdy? Odletěl tam dnes?"

„V pátek. Nebo ve čtvrtek, nevím. Byla jsem s Jáchymem u něj na koleji."

Mamka ztuhne. „Neříkala jsi, že jedeš za ním!"

„Neptala ses mě na to."

„Protože jsem myslela... Logicky mě napadl táta!"

„U táty nebudu trávit žádné víkendy. Už nikdy."

Mamka povytáhne obočí, pak ho zase srovná zpátky a s povzdechem si rozepne uzounkou sukni. „Myslela jsem, že jsi rozumnější. Nemůžeš s Jáchymem spát –„

„Za týden mi bude osmnáct!" skočím ji do řeči nedůtklivě. ."Spousta holek začíná se sexem mnohem dřív, tak mi neříkej, že já v osmnácti nemůžu!"

„-bez antikoncepce," dodá, jako by moje vzplanuti neslyšela. „Měla sis nejprve dojít na gynekologii, aby ti něco předepsali."

V zahanbení zrudnu. Ne proto, že se bavím s mámou o sexu, to by mi nevadilo, mluvily jsme o něm už víckrát, ale proto, že jsem ji tak podcenila.

„Dojdu si tam," slíbím.

„Doufám, že jste si aspoň dali pozor a měli kondom."

„No, já jsem spala u Jáchyma, ne s ním."

Pohlédne na mě značně nedůvěřivě. „Vždyť jsi do něj blázen a on na tebe kouká jako na obrázek, netvrď mi, že k ničemu nedošlo!"

„A vidíš, je to tak," pousměji se.

„Vážně?" užasne, ale už mi věří.

„Hm. Víš, já bych to chtěla prožít nějak hezky…Ne při první příležitosti, která se nám naskytla. Aby bylo na co vzpomínat."

Mamka se usměje. „Netušila jsem, jaká jsi romantická!"

Nejde o romantiku, té tam bylo docela dost. Na kolejní pokojíček ažaž. Díky tvrdé dřině v modelingu se ze mě stala perfekcionalistka. Když mi o něco šlo, dala jsem do toho úplně všechno. A tady jde o hodně a já prostě chci, aby to moje poprvé bylo perfektní. Perfektní zážitek pro oba. Kolej s tenkými zdmi by nebyla to pravé ořechové, kondom teprve ne. Stejně jako ve foceni záleží na detailech. Místo, čas, způsob, technika. Proto musím nejdřív na gyndu pro prášky, abychom si naše první milování vychutnali po všech stránkách, nebyli svázaní obavami z možného otěhotnění či se museli omezovat a krotit, aby nás někdo neslyšel!

V pondělí Mikiho vůbec nevidím, busem nejede, patrně autem a později. Jsem tomu jen ráda, po naší roztržce nevím, jestli bych ho vůbec dokázala pozdravit!

Spěchám do školy, protože toho máme s Nežou tolik na probírání! O mém výletu do Brna věděla předem, hned v neděli mi bombardovala zvědavými esemeskami, zda jsem svému předsevzetí odjet tam jako panna a přijel stále jako panna dostála, teď musíme

probrat podrobnosti, to je jasné. Jenže přestávky jsou tak krátké a v hodinách otravuji učitelé!

Malý velký Bratršovsky má aspoň tolik slušnosti, že se mě opět předem zeptá, jestli se cítím na to jít k tabuli! Za jeho galantnost mu udělám radost a jdu. Zaválím to za dvě, počátky práva totiž hodně připomínají dějepis, na který jsem se také snažila učit, tudíž se dobře pamatují.

Profesorka Marková sice už tak galantní není, můj úkol ze sociologie odmění trojkou, ale i s tou jsem spokojená. Oskar je v angličtině samý vtip a hláška, jsme z něj všichni hotoví, místo probírání látky procvičujeme konverzaci a dobře se u toho bavíme.

Dalo by se tedy říct, že jsem měla úspěšný celý den, nebýt proklaté psychologie. Respektive proklaté Vlastičky! Špatná nálada ji nepřešla a dalo by se řict, že čím víc je třídní veselejší, tím jeho snoubenka protivnější. A nejvíc na mne, řekla bych!

Mou pracně sesmolenou úvahu mi vrátí přeškrtnutou červenou propiskou a oznámí mi, že mám nedostatečnou.

„Prosím?!" vyvalím nechápavě oči. „Co jsem tam měla tak hrozně špatně, aby celá práce byla na pětku?!"

„Ta práce byla sama o sobě velmi dobrá, ujistí mě uštěpačně, ale ne původní. Možná vám u jiných učitelů podvádění prochází, já však nejsem dnešní."

„Nerozumím," rozhodím rukama. „Dělala jsem ji sama!"

„Sama jste ji okopírovala a vytiskla, to ano."

„Sama jsem ji vymyslela a napsala!"

„A ještě máte tu drzost mi lhát do očí!" vypění Vlastička, přiřítí se až ke mně, aby mi zamávala před nosem papírem, na který si vytiskla úvodní článek, z něhož jsem použila maximálně dvě věty!! Musela si pěkně máknout, když hov nepřeberném množství odkazů našla.

„Ale to jsou jen slova úvodu! Nějak jsem začít musela, všechno dál je původní. Vždyť vidíte, že tenhle originální článek je dál o něčem úplně jiném!" hájím se bojovně.

„To mě vůbec nezajímá," ujistí mě ostře. „Sedněte si."

„Taková nespravedlnost...!"

„Jestli se vám něco nelíbí, můžete si jít stěžovat k panu řediteli. Jistě se ráda necháte přezkoušet před komisí, když myslíte, že já jsem k vám nespravedlivá," poradí mi

Dobře ví, mrcha jedna, že tohle neudělám. Nemohu si to dovolit, dokud nemám veškerou látku dohnanou! A to nemám.

Díky ní mám po chuti jít se po vyučovaní svěřovat se svými milostnými zážitky Neže do cukrárny, místo toho si přichvátnu, abych stihla autobus ve tři. Kráva jedna, musím zítra Oskarovi poděkovat za jeho dosavadní služby a najít si někoho třeba přes inzerát, protože tohle dál nepůjde!

V autobuse se setkám s Karin, neváhá vylézt ze svého místa, pochopitelně sedí u okna a tetka vedle ní má plnou náruč igelitových tašek, takže je z toho málem stěhováni národů, aby se mohla jít kymácet na stojáka hned vedle mne.

Náladu mi zvedne, to zase jo, pusa se ji nezastaví a jako puberťačky vybuchujeme smíchy na celý autobus, což je věc, kterou jsem v šalinách a jiných hromadných prostředcích vždycky šíleně odsuzovala. Tím spíš, že obě bychom měly být z puberty dávno venku!

Karin pak stočí hovor na jakousi akci á la šedesátá léta, která se bude konat příští týden v Áčku. „Všichni tam přijdou ohození ve stylu šedesátejch let, holky v natupírovaných účesech a takových těch linkách... Byla jsem na tom vloni a fakt supej. Máš ráda Beatles?"

„Vlastně úplně nejvíc," připustím.

„Tak pojď se mnou, tam si jich užiješ ažaž," pozve mne.

„A kde budeme spát? Musela bych u tety nebo kámošky..."

„Táta pro mě přijede," mávne nikou. „Jako obyčejně. Svezeš se se mnou, však jsme z jedný řítě."

„Víš, akce uprostřed týdne bývají náročný..."

„Jen pro toho, kdo je považuje za příležitost se opít."

„To já sice ne... No, uvidíme," slíbím neurčitě, ačkoli by mě to rozhodně lákalo! „Rozmyslím se."

A taky zkusím nalákal holky v ze třídy, především Nežu.Ve víc známých by to byla větší zábava!

Mamce to pro jistotu nadhodím hned večer, když si jdeme zahopsat v rytmu hudby, a ona ku podivu souhlasí. Je to zajímavé s Krejzou kamarádit nesmím, abych ji nepřivedla do řečí, ale s Krejzovou ano!

No, vlastně může být mamka spokojená. Kamarádím už jen s Karin. Mikiho sice v tělocvičně zahlédnu, tentokrát je on s kámoši v posilovně, kdežto my, baby, s cvičitelkou Radkou v tělocvičně, ale pouze se vzájemně propíchneme pohledy. Za toho „blbečka" mě nepozdraví a já se mu vnucovat nebudu, a to ani za cenu nezdařené pomsty!

Neža nemá pro Beatles pochopení. „Vždyť je to starý."

„Starý neznamená špatný," přesvědčuji ji. „Vezmeme si kytičkový haleny, dřevěný korálky, čelenky na hlavu a půjdeme si zapařit jako květinové děti. A navíc na skvělou hudbu, která přetrvala roky, takže být dobrá musí."

„Kdy že to je? Příští středu? Tak to nemůžu i kdybych chtěla. Jdeme s Ondrou na Poprask na laguně."

„Hm, škoda. Pak mi řekneš, jaké to bylo, taky plánujeme s Jáchymem zajít si do divadla."

„Je blbý, že je přes týden v Brně, že? Divadlo ve čtyřech by nemělo chybu," zalituje.

Vzdychnu. „O tom mi povídej!"

A nejen divadlo. O víkendu jsem bez Jáchyma jako tělo bez duše. Pořád mi něco chybí, vzpomínám a skoro dostávám křeč do pravého palce, jak zběsile klofu esemesky!

O Beatles akci řeknu i ostatním holkám, ale Magda se o zlatých hoších z Liverpoolu vyjádří jako o vykopávkách, Ida vůbec netuší, co Beatles hráli, ač se snažíme sebevíc jí nějakou známější písničku zapět, buď jsme tak špatné interpretky, anebo je ta holka tak zaostalá, těžko říct, a Katka, která se o víkendu rozešla s Lukášem, nás pošle do háje rovnou i bez písňových ukázek.

Tak to jste mě moc nepotěšily, dámy!

Já zase na oplátku příliš nepotěším Oskara při doučováni ze mě ždíme veškerou šťávu a místo abych excelovala když jsem se včera

poctivě učila, přemýšlím nad tím, jak mu říct, že o jeho doučování dál nemám zájem, tudíž dělám zbytečné chyby a několikrát mě přistihne při nepozornosti.

„Ty jsi zamilovaná," obviní mne. Polekaně se na něho podívám a on se rozesměje. „Uhodl jsem?"

Odměním ho úsměvem umělým jako nalepovací nehty. Zájem třídního učitele o prospěch žáků je vítaný, nicméně už na soukromém doučování mi přijde něco nekalého a podezřelého, natož zájem o soukromý a citový život studentek! To už je pak vyložené úchylné.

„Copak láska," mrkne na mne. „Ich liebe Dich."

Vytřeštím zrak. Tak tohle už je vrchol...!

„Rozuměla jsi? To abys mu to mohla říct i v jiném jazyce," dodá pobaveně.

„Rozuměla," odseknu. „Ale nemyslím, že bych mu chtěla vyznávat lásku zrovna v němčině."

„To je právě škoda," baví se. „Kdybyste si spolu povídali německy, naučila by ses za chvilku mnohem víc než za celé hodiny z učebnice. A teď zase do práce, pokračujeme..."

Dorazím domů celá zpěněna, aniž bych se mu o ukončení naší spolupráce odvážila zmínit. Lepší by asi bylo jít na to z opačného konce. Nejdřív si dát inzerát, sehnat jiného učitele, a pak to třídnímu oznámit jako hotovku. Že už jeho služeb není třeba, moc mi pomohl, ale nebudu ho dál obtěžovat, bla bla bla... Super nápad!

Při zazvonění zvonku u dveří se mimoděk podívám na hodinky. V tuhle dobu to může být jediné Maruš, jde pro nás, abychom si šly zacvičit. To je od ní fakt hezké, akorát že mamka se jaksi ještě nevrátila z práce a mně pani Balíková jako kamarádka moc nesedla. S otráveným výrazem otevřu.

„Nazdar, kotě," zahlaholí týpek v trenýrkách s potiskem hvězdiček a měsíčků. Takže ne Balíková, ale Balík!

„Jestli hledáte manželku, U nás není," vysvětlím mu.

„Já vím," ujistí mne. „Šla nakoupil a nejspíš se někde vykecává, však to znáš, jsi taky ženská, ne?"

„Hm," udělám zdvořile. „A co byste si vlastně přál?"

„Potřeboval bych pomoct s malým," překvapí mne.

„Ale proč ode mne?!"

„Viděl jsem, že svítíš. Ty jediná mě můžeš zachránit..."

„Jenže já nemám s dětmi žádný zkušenosti a -"

„To zvládneš," přeruší mne a rovnou čapne za rukáv, aby mě vlekl přes chodbu k pootevřeným dveřím jejich bytu. Ty naše pro jistotu zavřu, kdyby se zachtělo jít Anče na průzkum, a rozpačité překročím práh bytu Balíkových. Je navlas stejný jako náš, jen zrcadlově obrácený, ovšem pouze co se týká umístění pokojů. Takový nepořádek jsme my s mámou neměly snad ani po stěhování! Všechna místa linky, stolu, židle i sedačky jsou zaplněná špinavým nádobím, prázdnými lahvemi od piva, obaly od sušenek a zbytky jídla, drobtů se na linoleu v kuchyňském koutu válí tolik, že by se tu nasytil menši honí slepic. Do toho kolem pobíhají a řvou „máš babu" li dva starší chlapečci, oba s tvářemi od džemu, a po zemi leze po čtyřech ten nejmenší.

„Nepotřebujete uklidit, doufám," prohodím ironicky. „Mohu tu být jen chviličku a tady je práce do rána…“

„Tenhle bordel si žena zejtra uklidí a do večera to bude to samý," mávne soused rukou, zavede mne až k batoleti a podotkne: „Potřeboval by přebalit, strašně smrdí. Cítíš?“

„Na to já nejsem ta pravá," bráním se

„Jako potencionální mamina to přece musíš mít v genech... Aby nebyl kluk celej vopruzenej, než se Máňa vrátí.“

Jen soucit s dítětem, které za rodiče nemůže, mě přiměje k němu přikleknout a ne zrovna nadšeně mu svléct tepláčky. Klouček má velké kulaté oči a když ho postavím, aby se přidržoval gauče, začne legračně pérovat v kolínkách. Žvanec plen mu zřejmě nevyměnili už hodně dlouho, je to těžký a promáčený skrz. Přemohu ošklivost a zbavím ho toho pokladu.

„Jsou drahý jak prase," oznámí mi Balík, když mi podá suchou plenu. Aha, tak proto se nemění moc často…“

Nemohu ho jen tak zabalit do suchého, s pevně zaťatými zuby odnesu kluka do jejich koupelny a poněkud neobratně mu omyji

zadek ruční sprchou. Osuším ho do ručníku, který mi z těch dvou pověšených nad vanou přijde čistší, vybírá se mi dost těžko, a teprve pak raráška zamontuji do plen a nacpu do tepláčků. Zpotím se u toho víc než po hodině posilování!

„Do smrti vděčnej," slibuje mi pan Balik.

„To snad raději ne," couvám ke dveřím.

„Počkej, neutíkej, co bych ti dal... Aspoň si spolu připijeme, bydlíme na jednom patře a neznáme se..."

S nelibostí sleduji, jak vytahuje dva malé panáky a z mrazáku láhev fernetu. Od přípitku mě však nic nezachrání.

„Já jsem Robert. Ahoj, Moniko. Na tykačku..."

Kopnu panáku do sebe a už zase couvám.

„Kam tak chvátáš? Ještě do druhý nohy, ne?" zdržuje mne a než nalije další rundu, seřve dva starší syny, aby si mazali hrát do pokojíčku a nevřískali tady. Okamžitě ho poslechnou.

„Musím se jít učit," vymlouvám se.

„Děláš dobře. Největší blbost je muset se hned v osmnácti vdávat. Mládí v hajzlu a pak už jen tohle... Taková krásná holka...! Na nikoho se nevaž, jenom si užívej, dokud seš mladá..." Svůj monolog plný rad do života ukončí plácnutím po mém zadku. Robert není žádný šetřílek, vyšije mi ji pěkně mlaskavou a ráznou, div mi nevyrazí skleničku z ruky.

„Tak moment!" ohradím se napruženě.

„No co? Však neubyde, ne?“

Postavím skleničku mezi nepořádek na stolku a bez dalšího slova zamířím ke dveřím.

„Nedělej dotčenou," volí za mnou. „Slyšíš?"

Ne. Nechci slyšet. A kvůli tomuhle blbečkovi jsem prošvihla začátek cvičení pro ženy! Mamka ho také nestihla, vrátí se chvíli po mé návštěvě u sousedu. Vyprávím jí svůj zážitek, teď už se jím spíš bavím.

„Až mi budeš někdy říkat, mami, že si mám uklidit, běž se prvně podívat k Balíkům,“ řehtám se. „To jsi neviděla! A ta koupelna…Humus, fakt. "

„Má toho, holka, moc“ zastává se mamka sousedky. „Je ještě moc mladá a na krku čtyři děti, to se podepíše."

„Tři," opravím ji.

„Včetně manžela," vysvětlí. „Kdyby na tebe někdy příště zvonil radil dělej, že nejsi doma.Kdo ví, co by mohl začít zkoušet, nevěřila bych mu dobrý den!"

„Neboj se, že bych se neubránila," bavím se.

„Lepší je se takové situaci vyhnout," usoudí.

„Dáš si kafe, mami?"

„Buď tak hodná, díky."

Než jí připravím šálek černé tekutiny, rozezvoní se její mobil. Mamka aparát rychle vyloví, mrkne na mne a odběhne do koupelny. Zvednu oči v sloup a jdu si chatoval s Jáchymem. Jsou s tetou obě cvaklé, fakt! Káva jí pochopitelní úplně vystydne, mamina zablokuje koupelnu na celých čtyřicet minut a když vyleze, vůbec neví, o jakém kafi mluvím!

10. KAPITOLA

U automatu s teplými nápoji dole ve vestibulu se potkám s Mikulášem. Ačkoli chodíme do jedné školy, díky separaci ročníků podle pater se uvnitř budovy často nevídáme. Dnes mám na něho štěstí, protože jel ráno busem, ale to jsem seděla vpředu, kam si za mnou přisedla Karin, zatímco on šel dál dozadu za Tomem a Martinem a přehledl mne. U automatu stojí společně se svými dvěma spolužáky, zatímco já s Nežou a Katkou. Síly jsou vyrovnané. Sice mne také nepozdraví (a já bych se k pozdravu nesnížila, ani kdyby mi za to hrozilo mučení), ale když zvednu oči od napěněného kelímku s vídeňskou melange, zjistím, že na mě upřeně civí. Pohled mu nevzrušeně vrátím, žádné zarývání zraku do podlahy, ani nápad! On svým také neuhne, takže i když poslouchám Katino pofňukávání, rozchod s Lukášem ji ještě nepřebolel, dívám se přitom na Mikiho. Je na tom podobně, povídají si s kluky o nějakém fotbale, náš národní tým prý postoupil na mistrovství světa či co, zírá na mne, až to skoro vypadá, jako by ty fotbalové informace, které mě za mák nezajímají, vyprávěl přímo mně. Neža naše flirtování nemůže nevidět, musí se k Mikimu otočit zády, aby si nevšiml, jak se skvěle baví. Jediná Katka, pro kterou byl Lukáš zřejmě sluncem na jasném nebi, vnímá jen a pouze svoje soukromé hoře.

„A co ti chybí nejvíc?" zeptám se jí s účastí.

Katka se zamyslí, pak popotáhne a řekne zasněně: „Nejvíc mi chybí ten jeho velkej..."

Vyjekneme s Nežou smíchy, až se po nás podívají i Mikiho kamarádi, nejen Miki.

„... bourák," doplní Katka.

To už nemůžeme vůbec, k našemu smíchu se přidají i ti tři, takže krom Káti, která netuší, čemu, se řežeme všichni. Naši siestu rozežene zvonění zvonku na další hodinu, úprkem se rozletíme, tedy my, holky, pánové maturanti mají spěch na háku, a do třídy přiběhneme současně s profesorem Rokytou. Připomenu mu tím svou existenci, čili si mě hned nechá u tabule abych předvedla něco ze svých znalostí, a

protože se mi do otázky podaří zamontovat husitské hnutí, dostanu se do lavice sice z pětiminutovým pozděním, leč s chvalitebnou na kontě!

Neža mi tajně přistrčí papírek. *Perfektní !!!*

Já vím :-) Dala jsem na tvé rady :-)

Neža zvedne oči v sloup a chvíli zuřivě spisuje odpověď.

Nemluvím o husitech, proboha :-)) Myslela jsem to s tím M. Perfektní ukázka flirtu. Myslím, že ses na dobrý cestě. Podle mého se rybka zasekla.

Tak s tím si nejsem jistá, Miki není citově založený člověk, jak jsem poznala. Nicméně - uvidíme! Předpokládám, že bychom se mohli sejít v autobuse, když jel ráno, měl by jet logicky i odpoledne, avšak z mých „známých"' si otlouká hlavu o špinavé sklo pouze přebarvený Martin, kterého za kámoše nepovažuji ani náhodou a tudíž se posadím co nejdál od něho. Miki jel buď autobusem v jednu, anebo pojede až v pět, v tom je celá záhada.

Cestu si krátím esemeskováním s Jáchymem, jelikož píše z netu, je rychlejší, než mu odepíšu odpověď, už mi pípá další přijatá zpráva. Za hodinu strávenou v buse mi jich dorazí snad dvacet!

Z toho jen jedna jediná není od Jáchyma, nýbrž od mamky. Prý mám koupit olej, dělá večeři a nemá na čem.

Od zastávky si to tedy zamířím rovnou ke koloniálu, přičemž musím projít kolem Rendy, která na způsob vesnické tetky debatuje s Mackem uprostřed návsi s rukama rozšafně založenýma v bok. Macek s platem plným vajec ve svých rukou idylku vesnické mládeže dokresluje, pan Lada by měl skvělé modely. Na vesnici se od jeho dob změnila jen móda ne zvyky! Rendy je ohozená docela slušně, to sejí musí přiznal, má na sobě skvěly dlouhý kabát, přesně takového střihu, jako bych si přála od Ježíška. Jakmile mne ty dvě dostanou do svého zorného úhlu, téma jejich hovoru se okamžitě změní a až ke mně dolétnou slova jako kráva, namyšlená nána, dokonce zaslechnu i hanlivý název ženského pohlavního orgánu! Věnuji těm ubožačkám pohrdavý pohled, projdu kolem nich vznosnou chůzí - a že si dám záležet!, a zajdu do konzumu.

Jako tradičně to vypadá, že se kšefty hýbou, když je tu neustála fronta zákazníků, ovšem jako tradičně ty dvě babky, co tu klábosí s paní prodavačkou, přišly spíš prodat nějaký ten drb než koupit zboží!

„Láhev slunečnicového oleje prosím," požádám prodavačku! aniž bych se ztrapňovala řečmi, že ještě nejsem na řadě.

„Mám jen stolní," odvětí. „Tady -"

„Dobře, tak ten," přeruším ji rychle. Výmluvy na to, že by se jiný druh než ten nejlevnější nekupoval, jsem už slyšela a děkuji, stačilo. Zaplatím, šoupnu olej v plastové láhvi do batohu, nasadím si rukavice a s úsměvem ty tři sudičky, než se vymotám z plenty, pozdravím: „Nashle."

Odpoví mi jen jedna z nich a určitě to není prodavačka, která by měla jít příkladem. Hlavu si s tím nelámu, spíš mě zneklidní, když zjistím, že mám koženou rukavici nějak mastnou. Sakra, co když ta láhev netěsní a já si zaprasím učení?! Nevracím se zpátky k pultu, v meziprostoru mezi těžkou plentou proti průvanu a dveřmi je také dost světlu a proti venku i tepla, rychle shodím batoh ze zad a zašátrám po oleji. Ty tři dobré ženy už

zase pokračují v hovoru, a protože žijí v domnění, že jsem dávno pryč, neberou si servítky: „Jakpak by nebyla holka do větru, když doma nic jinýho nevidí? Jaká dcera, taková máma! Sotva se rozvede, už se tahá s nějakým chlapem. Docela určitě mladším než vona, Pazourova je viděla."

„A kdo ví, jestli nemá něco i Krejzou, dyť s ním dělá a je to přej jeho pravá ruka!"

„Ona vypadá prohnaně, tý bych nevěřila!"

„No, je chytrá, nezačala si s žádným chudákem. Asi je na vydržování zvyklá, říkala Maruna, co všechno maj doma. Kde by na to rozvedená ženská, která živí sebe a holku, vzala? Takovej přepych, prosím vás, to mi neříkejte…"

„Marunu taky naváděla, aby se vykašlala na manžela a děti a šla si s ní povyrazit z kopejtka... Naštěstí holka není blázen, aby ji poslechla a nechala si zničit manželství."

Stojím tam s láhví oleje jak přimražená. Nemám ve zvyku poslouchat za dveřmi, nikdy mě klepy nezajímaly, ale teď prostě nemohu jen tak odejít! Odsunu závěs, ty tři hned zmlknou, jedna sousedka, ta, co mě zdravila, se nasládle usměje: „Zapomnělas něco, Moničko?"

„Jen jsem vám chtěla říct nejnovější drb," upozorním je. „Abyste byly první, kdo to ve vsi ví: pan Krejza se bude rozvádět a brát si mou maminku, paní Krejzová se zhroutila a odvezli ji na psychiatrii. Jo, a ještě jsem zapomněla – Renča Středová je v tom, ale půjde na potrat."

Teprve pak opustím krámek, z jehož majitelky se mi dělá na zvracení, a než se stihnu vydýchat, zastoupí mi cestu ta, o které jsem před chviličkou mluvila.

„Dovol," požádám ji, protože si přede mne stoupne jako bachař. Nebo spíš domina, dovedu si ji představit s bičem.

„Poslouchej, ty vyčouhlá fujaro, Mikulášovi dáš pokoj, je ti to jasný?" upozorní mě nepřátelsky. „Přestaneš za ním dolejzat a už vůbec nebudeš chodit k němu domů, nebo…"

„Nebo?" opáčím uštěpačně.

„Nebo zažiješ peklo."

„To zažívám dnes a denně, ten váš roztomilý Blažejov je něco jako devátá brána," ušklíbnu se, obejdu ji a dodám: „Krom toho si budu chodit, kam chci, natož když mě tam ten druhej pozve, víme?"

Slyším Marcelu, jak ji popichuje, tohle a přece nemůže od takový přivandrovalý holky nechat líbit, a Rendy si to opravdu líbit nenechá. Ujdu sotva pár kroků, když mě zezadu cosi prašti do hlavy. Bolí to pekelně, ruka mi vystřeli k vlasům, ta nána po mně musela hodit šutr!! Mezi prsty mi proteče cosi ohavně lepkavého. To nebyl kámen...! Otočím se a druhé vajíčko se mi rozpleskne na levém rameni, žloutková hmota sjede po celé délce mé krásné bundy.

„Ty idiotko!" zařvu vztekle a nejradši bych se na ni vrhla a zfackovala ji do němoty. Můj záměr zhatí třetí vajíčko, které mi udělá na džínsech skvrnu a nejspíš i modřinu na stehnu. Macek se řehtá jako blázen, když mě její psychopatická kamarádka kamenuje vajíčky! Nemám jinou možnost než se dát na útěk, čímž těm dvěma nahraju,

vykřikuji za mnou oplzlé nadávky a mají radost, jak mě pokořily. Kdyby se dala nenávist a vztek měřit na stupnici od jedné do desíti, myslím, že bych měla jedenáct!!!

Do bytovky vběhnu špinavá pokořená, zdeptaná. Všechno se na téhle pitomé vesnici proti mně spiklo!! Všimnu si tlusté bílé obálky čouhající z naši schránky, zastavím se a vytáhnu ji konečky upadaných prstů. Ačkoli na ní není napsané jméno příjemce, vím, že je pro mne. Po hmatu poznám cédéčka. Hm, takže přijel autobusem přede umou a stavil se tady...! Mou špatnou náladu to ale nijak nevylepší. Štvou mě všichni!!!

Dokonce i mamka. „Prosím tě jak to vypadáš?! Od čeho ses tak strašně upatlala, proboha? 'Co to je...?! Vejce?!"

„Jo, to jsou vejce!" odseknu. „Naházela je na mě dceruška tvé kolegyně, takže jí zítra dones moje věci, ať je kouká vyprat! Nebo zaplatit čistírnu!"

„Ale proč to udělala?" žasne mamka. „Musela mít důvod! Ty jsi ji něčím rozzuřila, Moniko? Že tys mě neposlechla a zase jsi se kamarádila s mladým Krejzou?!"

„Já se budu kamarádit s kým chci, ne s tím, koho mi ty nebo tvoje kolegyně či dokonce její dcera dovolíte!"

„No jistě, máš svou hlavu! Ale díky své zarputilosti pěkně špinavou! Kvůli tobě budu mil v práci nepříjemnosti! Nevím, proč to děláš, co tím sleduješ. Zatímco já se snažím se všemi vyjít, i když mi jsou mnozí pěkně protivní, ty děláš všechno pro to, aby tě neměli rádi!"

„Milá matinko," oznámím jí suše. „Nebuď si tak jistá, že tebe tu lidi milují."

„Co tím myslíš?"

„Slyšela jsem baby v konzumu. Podle nich se taháš s mladšími chlapy a ještě k tomu svádíš Krejzu kvůli penězům."

Mamčina bojovnost okamžitě vyprchá, musí se na to posadit. „Kdo to říkal, proboha...?!"

Zaženu Anču, které moje skvrny na nohavicích připadají přitažlivé a lákavé, znechuceně shodím bundu a odpovím: „Prodavačka a ještě dvě, neznám je jmény. Ale to je jedno, říkají to patrně úplně všichni v

téhle vesnici. Krom čestné vyjímky, paní Nevrklové. Té jediné bych věřila, jinak nikomu. Mimochodem, tvoje *kamarádka* Maruš tě taky pěkné zdrbla! Všude roznáší, jak si žijeme na vysoké noze, nejspíš tak usoudila z plazmové televize, takže hlas lidu dospěl k závěru: necháváš se vydržovat bohatými milenci. Ubohé Marušce jsi málem rozbila manželství, když jsi ji naváděla, aby neposluhovala manželovi čtyřiadvacet hodin denně."

Takhle zdrceně se mamka netvářila ani při rozvodu!!! Neřekne už ani slovo a přestože kolem několikrát projdu sem a tam z pokoje do koupelny, jak se svlékám a namáčím znečištěné oblečení, pak se sprchuji a myji vlasy s vaječnou kúrou, sedí stále na stejném místě bez pohnutí.

Rtuť v teploměru klesla přes noc pěkné nízko, podupávám na zastávce ve staré bundě, protože ta nová mi po vyčištění samozřejmě nestačila v koupelně uschnout. Jelikož tentokrát krom Martina a Torna jede i Marcela, což je dost nezvykle, ta přece dojíždí do Račic, a ti tři kouří své první cigáro a skvěle se baví, je mi jasné, na čí účet, co jim ta nána popisuje, ostentativně se postavím o kus dál, abych se distancovala nejen od místní mládeže, ale i od hloučku dospělých. Je hloupé odsuzovat všechny obyvatele, jenže jak mám věřit, že je mezi nimi někdo kdo nás nepomlouvá?

Při zavrčení motoru zvednou všichni hlavu v naději, že se řítí dostavník a naše mrznutí ukončí, leč jde pouze o modrého pežotka. Za volantem sedí Miki, místo vedle něho je prázdné. Všimne si, že stojím jinde než ostatní, a než se naději, zastaví těsně u mne, ne u svých dlouholetých přátel.

Cédečka v mé schránce znamenala ruku podanou ke smíru, nerozmýšlím se dvakrát! Ráz na ráz se uvelebím na místě spolujezdce, jen ať si ti pitomci sednou dozadu!

No, asi by si sedli, koutkem oka vidím Toma, jak vykročí, ale Miki jim tu radost nedopřeje, protože sotva za sebou zabouchnu dveře, zařadí rychlost, přidá plyn a vylétneme z návsi tak rychle, že se ani

nestačím podívat, co tomu ti tři říkají! Překvapeně pohlédnu na Mikuláše.

„Bylo jich moc," vysvětlí s úsměvem. „Maj bus, ne?"

Za tohle mě Rendy sežere, prolétne mi myslí.

„Budeš doma bit," prohodím škodolibě. „Dovedu si představit, že v téhle chvíli už Marcelka pilně datluje zprávu do mobilu, aby to měla Renča zateplá."

„Znáš to přísloví, ne? Teplej bonz je lepší než studenej přítel," baví se Miki nevzrušeně.

„Ty si děláš psinu, ale ona jí to řekne určitě. Minule se taky domákla, že jsem byla u tebe doma. Nechápu, odkud."

„Řekl jsem jí to."

„Cože?!" opáčím šokované. „Proč?"

„Jen tak, aby žárlila. Je pak povolnější."

Znechuceně vyprsknu. „Jsi hnusnej."

Miki to nevidí tak tragicky: „Každej jsme nějakej."

„Jsi hnusnej," zopakuji své konstatování, „ale i tak díky za tu cedéčka."

Tentokrát je to on, kdo se pobaveně směje. Pak už se bavíme normálně, zajímám se, kde zůstala Karin.

„Doma. Dělá nějakou práci, či co. Výtvarka to má v tomhle o dost benevolentnější. Zoo vypsalo konkurz na nový logo a ti, kdo se do toho přihlásili, dostali dva dny volna."

„To má super," závidím jí. „Vůbec se mi tam dnes nechce."

„Proč? Pátek je dobrej den. Krátkej, Můžu tě vzít domů."

„Díky, ale dnes mám spicha s mamkou, nákupy, chápeš. Pátky jsem měla taky ráda, než začala být Vlastička protivná. Co je s vaší třídní? Chová se jak v přechodu."

„Vlastička a protivná?" nechápe. „Pravdu, poslední dny je drobátko přecitlivělá -"

„Ona je v tom?!"

„Ale ne," směje se. „Nebo teda nevím, že jo, ale spíš bych řekl, že jí to chybí. Asi není Kulhánek tak výkonnej."

„Ty máš starosti...!"

„Já? Ty ses na to ptala," hájí se.

„Protože je na mě Vlastička zasedlá a já nechápu důvod."

„Tak někam vyrazíme," navrhne.

„Jako místo školy...?"

„Jasně," kývne. „Takový malý ředitelský volno. Akorát o lom nebude ředitel vědět, v tom je ten rozdíl."

V autě je tepličko, Miki topí o sto šest, musím si svléknout bundu a trochu stáhnout zip na svetru. Vzdychnu. „To bych docela ráda, určitě mě ta mrcha dneska vyvolá…"

„Tím spíš máš důvod absentovat, ne?"'

„Nejde to. Byla by pak ještě protivnější."

„Nebuď měkká, Moniko," přemlouvá mm

„Hlavně že ty seš tvrdej...!"

„No to já vždycky," zubí se. „Chceš si to ozkoušet…?"

„Jsi příšerněj" řehtám se. Pak si vzpomenu na plán pomsty, hodím po něm svůdným okem a flirtuji: „Třeba jindy."

„Uf," udělá Miki. „Ty mi dáváš..."

„Co? Naději?"

„Spíš kapky," usměje se a jeho oči znovu skončí v mém výstřihu, když si jen tak jako by mimoděk hraji se zipem a posouvám ho výš a níž a výš a ještě o kousek níž...

„Já myslela jindy s tím výletem za školu, ne se zkoušením tvrdosti," popichuji ho.

„Jen to na mě nekoukej," baví se. „Co děláš o víkendu?"

„Slavím narozeniny," pochlubím se. „Osmnácté."

„Skoro velká holka," uzná. „Poslyš, to musíme zapít. Ale ne na rodinný oslavě, samozřejmě. Přijď večer do hospody."

„Dneska ani zítra rozhodně nemůžu."

„Tak v neděli," naplánuje tónem nepřipouštějícím námitky. Budu tě tam čekat."

„S Rendy na klíně?? Aby mě kvůli tobě zase napadla, že."

„Budu tvým osobním bodyguardem, slibuju," dušuje se.

„Možná," pokrčím neurčitě rameny.

„Určitě, Moniko," tvrdí naléhavě, když zaparkuje v boční ulici u školy, a dívá se mi upřeně do obličeje.

„Jestli se mi bude chtít..." Napnu ho příslibem, vezmu si bundu do ruky, na ten kousek, než doběhnu ke škole, nemá cenu se oblékat, a nakloním se k oknu. „Uvidím. Ahoj, Miki,"

To, že Mikuláš vidí už teď, totiž velkou část mého výstřihu, je úmysl!

V téhle oblasti postupuji docela pěkně, jak mi potvrdí i Neža. Menší úspěchy mám v psychologii. Podle očekávání mě Vlastička vyvolá, týrá u tabule dlouhou dobu, doluje ze mě definice nejběžnějších lidských emoci a hnutí mysli, jakými jsou lidští jedinci nejčastěji sužováni, každou mou odpověď probere z rubu i líce a na každé něco najde.

„Radost, strach či úzkost popsal pořádně neumíte, Váchová, jediné, co bylo bez chyby, byla nevěra," rozumuje nade mnou, když se rozhoduje, jakou známkou moje vystoupení ohodnotit. „To je zajímavé, že zrovna nevěra, že? Vezměte si z ní alespoň ponaučení. Posaďte se. Čtyři."

„Tss," uteče mi pohrdavé odfouknutí. Třída také šumí nesouhlasem, podle mého jsem byla na dvojku, přinejhorším za tři. Vážně je na mě zasedlá!

„Co sledovala tou nevěrou? Z čeho si mám brát ponaučení?" zašklebím se na Nežu.

„Jasně narážela na Oskara," potvrdí mou domněnku.

Nakonec nebudu mít největší problémy v nenáviděné němčině, jak jsem se obávala, nýbrž v mé dosud oblíbené psychologii! Zkazila mi ji dokonale, to se musí nechat. Hodlám si postěžovat mamce, jen co se s ní setkám, leč do době, kdy jsme si daly u nádraží spicha, je ještě spousta času. Jdu tedy vyprovodit domů Nežu vánočně vyzdobeným městem což mi připomene, že jsem letos ještě jaksi vůbec nestihla nakoupil dárky. Pravda, prosinec teprve začal, ale bývám ráda připravená předem, navíc jsem Vánoce vždycky milovala…Finta je v tom, že se na ně letos vůbec netěším. Ty loňské daly mým představám svátků klidu, míru a lásky pěkně zabrat! Při vzpomínce na

strojeného tátu a ubrečenou mámu se mimoděk otřesu. Letos budou Vánoce ve dvou hrozně tiché a prázdné…U Albrechtů se moje melancholická depka ještě prohloubí. Nejen že jich je doma tolik, bytem zní smích a hovor a také vánoční koledy, které si Nikola s Kristýnkou pouštějí, ale dokonce už to tam Vánocemi voní, protože prý včera Neža s mamkou pekly perníčky. Prohlížím si nejroztodivnější tvary, které je třeba nazdobit sněhem z bílků, a ochutnávám naprosto vynikající řezy s oříšky, jablky a rozinkami.

„A co s tolika perníčky děláte? Jíte? Místo cukroví?“

„Blázníš? Cukroví teprve péct budeme, to je vždycky akce na spoustu dní, mamka trpí megalomanií," směje se Neža. „Vloni jsme měli osmnáct druhů! Perníčky věšíme na stromek.“

„Fakt? Jako staročesky, jo? Jak to vypadá?“

„Krásně," ujistí mne. „Lip než s kolekcemi ve staniolu."

Nemám srovnání, u nás jsme vždycky s mamkou navěsily na stromek skleněné koule, červené a zlaté, táta připevnil svíčky a bylo ozdobeno. Vzhledem k tomu, že jsme si určitě ozdoby nepřivezly, je otázka samotného stromečku nejistá. Stejně jako celých Vánoc! S vánočním cukrovím se mamka také nikdy netrápila, každoročně objednala mini zákusky.

Rozloučím se s Nežou dřív, než je nutno. Přestože je mi u nich doma dobře, musím odejít, jsem nějak naměkko. Procházím se špinavým městem, ze sněhu je břečka, glády mám zacákané až ke kolníkům, nakukuji do výkladů a dumám, čím bych tak mohla letos udělat mamce radost. Restaurace *U Damiána* kousek od autobusáku sídlí patrně v prostorách bývalého obchodu, má totiž tři velká okna až na zem, prostě klasická výloha. Všechna okna jsou krásně vánočně vyzdobená a hosté restaurace za nimi sedí jako nabízené zboží. To by mě tak hnulo sednout si hned k oknu, aby mi každý šmírak z ulice koukal do talíře, nebo přinejmenším do šálku s kávou! Chci se odvrátit, abych nevypadala jako jeden z voyerů, kterými opovrhuji, když si uvědomím, že dvojici v prostředním okně velmi dobře znám!! Proboha, máma! A ke všemu s třídním. Popíjej presso a zrovna se něčemu smějí. Do pytle, je mi to jasné. Mamka přijela na schůzku se

mnou o něco dřív, potkala se s Oskarem a ten ji pozval na kafe, nejspíš na oplátku za kafča, která vypil u nás, aby jí mohl povykládat o mých pokrocích v němčině! Chci vycouvat, ale to už mé mamka zahlédne a zamává na mne.

Nezbyde mi než nakráčet do *Damiánova* útulného baru. Nejen pětkrát, já už vidím tříďase šestkrát týdně!!

„Dobrý den," pozdravím stroze.

„Ahoj, Moniko," usměje se na mě Oskar. „Sedni si. Co si dáš? Kávu, čokoládu, čaj?. Nebo dvojku bílého? Pozítří ti prý bude osmnáct..."

„Nedám si nic," zklamu ho. To tak, nechat si platit od svého učitele! Už takhle mám s jeho snoubenkou problémy! „Mami, chtěly jsme jet nakupoval…"

„Já vím, jenom dopiji kávu," uklidní mne.

„Kam ten spěch?" zajímá se Oskar, tudíž ho nezklamu: „Přece domů. Učit se němčinu."

Bere to jako výborný vtip směje se, že se po nás lidi otáčejí. A mamka s ním! Ve tvářích je zrůžovělá, jak kdyby si tu dvojku dala ona, přestože musí řídit. Naštěstí má tolik ohledů, aby dopila zbytek pressa na jeden zátah, Oskar jí pomůže do kabátu, a s pozdravem „na shledanou" opustíme *Damiána* dřív v než učitel. Mamčin nápad čekal než Oskar zaplatí, utnu v zárodku!

„Tak co ti navykládal?" zeptám špičatě.

„Chválil tě," převeze mne. „Prý ses hodně lepšila. To mám radost, Moniko. Za pár lekcí budete mít celý první ročník probraný. A to jsi měla strach, že je nedohoníš!"

„Musíš mi ale najít jiného učitele," namítnu.

„Proč?" podiví se, až se úžasem zastaví.

„Pojď, prosím tě," chytím ji za ruku, ať už jsme v autě a přesuneme se do nákupní zóny, v pátečním odpoledni tam bude pěkně narváno! „Protože se to doučovaní jeho přítelkyni vůbec nelíbí. Je na mě protivná, zasedla si a vozí se po mně. Dnes mi dala například čtyřku, ačkoli jsem uměla."

„Vadí jí doučování...?"

„Ona na mě nejspíš strašně žárlí," pokrčím rameny.

„Myslíš, že žárlí na tebe?" zopakuje mamka, jak kdyby si seděla na vedení.

„A na koho asi!" odfrknu. „Psychinu mi vyloženě otrávila, a to jsem si myslela, že bych ji mohla studovat na vejšce. Houby! Budu ráda, jestli mě nechá projít se čtyřkou."

Na tohle mamka už nic neřekne, pracně zaparkujeme u *Tesca* a další hodinu pobíháme po obchoďáku, než do košíku nacpeme všechno, co budeme o víkendu a hlavně při oslavě mých narozenin potřebovat. Mamka se zastaví u krabic s napečeným cukrovím, nevypadá sice špatně, ale už to, že ho prodávají kolik týdnů před Vánocemi a trvanlivost má ještě jakou dobu po nich, je dost děsivé! Nakonec nevezmeme žádnou.

„To radši řeknu paní Nevrklové, že si odkoupíme nějaké cukroví od ní. Ta peče ráda a skvěle," přemýšlí mamka nahlas ve voze cestou do Blažejova.

„Mami, a co kdybychom zkusily letos upéci něco samy?"

„Myslíš, že to zvládneme...?" pochybuje mamka s úsměvem.

„Proč ne," pokrčím rameny. „Kdepak osmnáct druhů jako u Neži, ale třeba dva. Rohlíčky a kolečka. Ať to u nás Vánocemi aspoň voní."

Patrně postřehne důraz na slůvko aspoň, protože povzdechne. „Zkusíme to," rozhodne se poté. „Nejsme žádná ořezávátka, ne?"

„Přinejhorším to sežere Anča," usoudím. „Když už tam nikdo jiný nebude..."

„Ani my, co říkáš? Odjedeme. Kde je řečeno, že musíme být na Vánoce v Blažejově? Můžeme je strávit u Evy v Bakově, však nás pořád zve, anebo jet k babičce a dědovi do Ostravy, dnes jsem s ní mluvila telefonem, zvali nás. Pozdravují tě. Záleží na tobě, Moniko, kde ti bude nejpříjemněji."

Spíš s kým, usoudím v duchu. Na to bych odpověděla jedno značně - s Jáchymem!! Jenže se nemohu k Boháčům nastěhovat na svátky, to dá rozum, tak daleko spolu ještě nejsme, a pak, nešlo by to ani kvůli mamce. U babičky by byly Vánoce určitě nejvánočnější včetně cukroví a všeho, ale to bych byla strašně daleko od Jáchyma!! Nejschůdněji se mi jeví pobyt u tety, i když je takový větroplach. V Bakově to budu

mít k Jáchymovi nejblíž a vzhledem k tomu, že jsem se rozhodla dát mu krom nějakého balíčku i to nejcennější, co mu dát mohu, je nutné být s ním! Kdy jindy bych našla příhodnější dobu, než právě o Vánocích?! Takové milování u rozsvíceného vánočního stromečku... Supa představa!!!

Celé sobotní dopoledne strávím gruntováním. Jak ho nesnáším, tak teď makám podobna pistům zaoceánského parníku! Jde o moje narozeniny, chci, aby se Jáchymovi u nás líbilo.

Po velkém úklidu, který je rovnou považován za předvánoční, není nad to spláchnout vše jednou vodou, naštěstí stále nejsem poradně zabydlené a spíš nám neustále něco chybí, tudíž těch šest skleniček, které máme, naleštíme raz dva, přijdou na řadu práce v kuchyni. Punčový dort, můj nejoblíbenější, jsme koupily včera v cukrárně u *Tesca*, ten je bez starostí, pustíme se do přípravy chlebíčků. S kupovaným vlašákem, jak jinak. Z deseti rohlíků připravím jednohubky s čabajkou hermelínem a olivou, dáme chladit šampaňské a když domyjeme nádobí, je čas jít se převléct a nalíčit, abych tu svou plnoletost přivítala jaksepatří.

„Tady máš něco ode mě, Moniko,"podá mi mamka krabičku a popřeje mi hodně zdraví, štěstí a úspěchů ve škole i lásce.

„Přece jsem dostala mobil," bráním se.

„Tohle je jenom maličkost."

Kdepak maličkost! Vybalím nádherné značkové prádlo, které muselo být hodně drahé. Neváhám u běžím se převléct, podprsenka i kalhotky s nohavičkou mi sedí jako ulité, prádlo je z příjemného elastického materiálu, elegantní, vkusně zdobené krajkou. A taky rafinovaně průhledné. Někde jsem četla, že krásné spodní prádlo zvedá sebevědomí, ačkoli není vidět. Je to pravda! Usmyslím si, že si tohle prádélko vezmu na svůj velký den.

Dalšími gratulanty jsou teta Eva, strýc i bratránek Ramesse II. Dostanu od nich skvělé lyžařské brýle, které se mi hodí, jsem dost vášnivá lyžařka a tohle nejsou žádné šmejdy, navíc mi budou ladit ke sjezdovému oblečku, který mi koupili naši vloni, a všechny svazky

Pijoanových Dějin umění, strýc ten balík sotva nese, jsou velkého formátu a na těžkém křídovém papíře. Dárky sice nesourodé, ovšem skvělé.

„Už jsem se nemohla dívat na tu tvou negramotnost, co se týče umění," dobírá si mě teta. No, spíš si vzpomněla, že při každé své návštěvě u nich právě těmito knihami listuji.

Ramesse II. mi podá ruku a otrávené popřeje vše nej, načež zapadne do mého pokoje a přes net paří nějakou hru, aby aspoň nějak smysluplně strávil pro něj zabitou sobotu.

Na mou počest si připijeme šampaňským s mandarinkami, jako kulisu pustím *Beatles*, jak jinak, mamka tetou a strýcem si povídají, na přetřes přijdou vesnické fámy, ze kterých je mamina hotová, strašně ji ničí, jak na ni místní koukají skrz prsty, dokonce prý zaslechla, že dostala manželku svého šéfa do blázince, když jí ho svedla!, a já nestačím odhánět od stolu Anču i oba hafany. Psi pouze mlsně obšlapují, čas od času se ustrnu a přilepším jim, Anča je vynalézavější a drzejší, využívá chvilek nepozornosti, aby si posloužila sama! Nutno říct, že občas se jí to i daří. Do hovoru se nevkládám, jen se pobavené uculuji. Mamka si to moc bere, ale jinak je to docela spolehlivý sdělovací prostředek - stačí vypustit nějakou blbost v konzumu a už to jede jako po běžícím páse!

Kolem čtvrté začnu nervózně pokukovat po hodinkách. Má totiž přijet Jáchym... Samozřejmě mi nevadí, že se setká s mými příbuznými, tetu už poznal, psy taky a zbývající dva členové jsou neškodní, jde mi spíš o to, že díky Ramessovi mám obsazený pokojíček a já i Jáchym ze všeho nejvíc toužíme po soukromí! Od společného víkendu na koleji uplynul celý týden a nám se zdá, že snad půl roku, jak to bylo dávno!

Jáchym je přesný, dorazí úderem čtvrté hodiny, a strýc chápavý, protože po jeho příjezdu vyžene Mirečka z mého pokoje, což bratránek kvituje kvichty víc než otrávenými.

Dárek, který mi předá Jáchym v pokojíčku, když spolu konečně zůstaneme sami a ze všeho nejdříve se políbíme, nešel přehlédnout už

ani v obýváku kde ho neuměle skrýval za svými zády - je to totiž veliký plyšový hroch!!

„Ten je skvělý!" jásám nadšeně a mazlím se s plyšákem, až Jáchym málem žárlí. „Ty jsi skvělejší, neboj," uklidním ho a své díky vyjádřím v dalším dlouhém polibku.

„Všechno nejlepší k tvé dospělosti, Moniko," popřeje mi pak vážně. „Ať jsi vždycky šťastná. A ať jsi pořád se mnou, protože já se budu snažit ze všech sil šťastnou tě udělat."

Jeho přání mě skoro dojme opřu si tvář o jeho a šeptnu do nastalého ticha: „Miluju tě, Jáchyme..."

Chtěla jsem mu to říct už minulý týden, ale to jsem se k tomu nějak neodhodlala. Teď to ze mě vypadne samo a jeho to velmi potěší, dlouze mě líbá a ujišťuje, že on mne také.

Všimnu si jeho pohledu na hodinky. „Někam chvátáš?!"

„Ne!" uklidní mne. „Jedině za tebou, a to už jsem splnil. Jen jsem rezervoval v divadle dva lístky, ale už jsem ti to nestihl napsat. Takže kdybys měla chuť jít do divadla, museli bychom si lístky nejdéle půl hodinky před začátkem představení vyzvednout. Carlo Goldoni, Poprask na laguně."

„Moc ráda!" zajásám. „Neža na tom byla s Ondrou a říkala, že super, prý se bavili. Pro oslavu narozenin si nedovedu představit lepší místo!"

Ačkoli divadlo začíná v osm, musíme vyrazit podstatně dříve, protože Jáchym přijel v džínsách, košili a svetru. Já si obleču dlouhou černou sukni a společenskou halenku s dekoltem vpředu i vzadu. Bundu už mám sice uschlou, ale nehodí se mi k tomu, tudíž si od mamky půjčím její kabát. Z loučení s ostatními nás vyruší zvonek.

„To bude soused," vzdychne mamka. „Stejně jsem se divila, že nepřiběhl dřív! No, nejspíš nebyl doma…"

V odhadu je fakt dobrá!

„Tohle je vrchol!" prská pan Blafnout, když mu otevřeme. My s Jáchymem se přitom nevzrušeně obouváme. „Zákaz zastavení velkej jako stodola a přímo před nim stojí hned dvě káry! Jestli je okamžitě, opakuji, okamžitě nepřeparkujete, odnesete si následky sami!"

„My už stejně odjíždíme," uklidňuje ho Jáchym a zacinká klíčky od meganu, aby dodal svým slovům váhy.

„A ten druhej křáp? Koukejte vodjel i s tím druhým! Chci zajet do garáže a nemůžu!"

Bojím se, že teta vyrukuješ teorií odvrácení řidičského oprávnění a Blachout nás zamorduje na chodbě všechny, ale mamka ji tiše požádá: „Prosím tě, přeparkuj to. Ten idiot je schopný vám auto rozmlátit kladivem."

Problém je, že se ani tetě, ani strýci nechce do chladného podvečera. Dohadují se, kdo z nich toho vypil víc, až nakonec teta kapituluje, jelikož ta měla pouze šampáňo právě z důvodu aby mohla za pár hodin řídit domů.

Za hudrání s námi sejde dolů, nasedne do čtyřkolky, přidá plyn, jen autíčko zakvílí, pak to zachrochtá, jak se tam snaží narvat místo zpátečky jinou rychlost, načež tu správnou polohu řadící páky najde, auto poskočí dozadu... a protože dupnutí na plynový pedál bylo mnohem razantnější, než vyžadovala daná situace, s drcnutím narazí zadním nárazníkem do nohy sušáku ve tvaru T a povalí ho!!

My s Jáchymem to máme z prví ruky, jsme přímo na místě činu, ostatní vše sledují oknem na schodišti. Na Blachoutovi vidíme i z té dálky, že se jeho emoce podobají infarktovým!

Korunu tomu dodá teta, když pijánko suzuki zamkne tam, kde je, a Blachoutovi, který se přiřítí ven s očima lezoucíma z důlků, oznámí: „Přeparkováno."

Víc z představení, které je možná dramatičtější než Poprask na laguně, nevíme, protože místa činu odjedeme, nicméně řehtáme se tomu až do Bakova div mi neteče řasenka!

„Myslím, že tvá teta právě vyřešila dva problémy najednou. Odpověď na otázku kdo může na sušáku sušit prádlo, je víc než jasná. Ode dneška nikdo. No a parkování je taky v pohodě. Obešla značku o zákazu tím, že nestojí na silnici, nýbrž na trávníku," baví se Jáchym.

„Za tohle nás pan Blachout nechá vystěhovat," obávám se. Pak usoudím, že by to takové neštěstí nebylo, třeba bychom našly byt v Bakově a dojížděla by mamka, ne já! Navíc by si mohla najít i jinou

práci přímo v místě. Koneckonců, všechno zlé bývá k něčemu i dobré!

V maličké předzahrádce před řadovým domem Boháčových svítí clo zimního večera malý smrček ověnčený řetězem z minimálně sta malých pestrobarevných vánočních žároveček. Vypadlá to úžasně, tím spíš, že další světelný řetěz mají natažený kolem balkonu a na vstupních dveří visi adventní věnec s červenými mašlemi

Uvnitř to pak vypadá, jako by Vánoce měly propuknout nejdéle pozítří, ne za tři neděle! Pani Boháčova se otáčí kolem sporáku, pan Boháč mastí plechy a malý Patrik s obřadnou důležitostí vykrajuje z těsta různá zvířátka.

„Tobě to jde," pochválím ho, jakmile se pozdravím s Jáchymovými rodiči a zodpovím pár zvídavých dotazů, jak jsem oslavila narozeniny a jak se cítí čerstvá osmnáctka. Táta neměl pravdu, není to stejné jako v sedmnácti. To jsem totiž byla sama a v těžké depresi z rodičů, zatímco teď jsem šťastná. Nemůže za to věk sám o sobě, to vím, ovšem navždy budu mil svoje osmnáctiny spojené s plyšovým hrochem, Jáchymovými polibky, chvěním u srdce a vůní oříškových rohlíčků, které paní Boháčova za horka obaluje v cukru s vanilkou. Kikince Vánoce taky pěkně voní, se svým nadějně rostoucím bříškem se nestačí stavět na zadní nožičky a prosit! Samozřejmě se nad ní ustrnu a o cukroví, které mi paní Bohačová vnutila na ochutnání, se s ni rozdělím. Coby budoucí matka má nárok ukojit těhotenské chutě.

Než se Jáchym přestrojí, jsem obdarovaná nejen cukrovím, ale i adventním věncem z živých větviček, mašlí a lakovaných šišek, který mají navíc. Paní Boháčová je prý vyrábí každým rokem pro sebe i své známé. Už se těším, jak si na něm hned zítra zapálím hned dvě adventní svíčky naráz.

„Máš skvělou rodinu," řeknu Jáchymovi v autě. „Tvoje mamka je hrozně prima, taťka je fajn a bráška úžasném."

„To není můj právej táta," přizná se. „Ale otčím."

„Cože?! Vaši jsou taky rozvedeni??"

„Jo," kývne hlavou. „Už dávno. Bylo mi dvanáct. Libora si mamka vzala před šesti lety."

Jsem z toho dost zmatená! „Myslela jsem, že je to tvůj taťka. Máte spolu pěknej vztah…“

„Libor je fajn," potvrdí. „Vycházíme spolu, mám ho rád."

„Jak můžeš mít rád cizího chlapa…?!“

„Jednoduše," pokrčí rameny. „Nemusím ho přece milovat, stačí, když se vzájemně respektujeme, ne?“

Nevím, nějak si nedokážu představit, kdyby si mamka přivedla třeba Bedřicha od koní, jak bych ho respektovala!! Naštěstí je mamka inteligentní a primitiva by si domů nebrala, ale i tak . Fuj, žádného náhradního otce nechci!

Lístky si stihneme vyzvednout, než rezervace skončí, a zbylý čas trávíme v divadelním bufetu, kde mi Jáchym koupí sklenici šampaňského, zatímco on si dá jenom džus. Dnešní den je prostě krásný a výjimečný ve všem! Komedie, kterou zhlédneme, také patří mezi ty zdařilé, prostě je všechno super. Dohromady nám to s Jáchymem sluší, lidi se po nás dívají a já jsem pyšná, jakého mám super kluka! Potvrdí mi to i jakási blondýnka ostříhaná na krátko, která po nás pokukuje celou přestávku, aniž by si Jáchym všiml, a když se po představení sejdeme u šaten, osmělí se a přistoupí blíž, aby ho pozdravila: „Ahoj, Jáchyme..."

Všimne si jí teprve nyní. „Terko? Čau. Pěkná hra, že?"

„Mně se líbila moc," pochlubí se a plaše se podívá, co tomu říkám. Blahosklonně se usměji.

„Nám taky," ujistí ji Jáchym, pomůže mi do mamčina kabátu, sám na sebe hodí bundu kolem ramen a přes rameno se ohlédne za blondýnkou. „Hezkej večer."

„Hm, díky... Vám taky,“ pípne za námi.

„Kdo to byl?" zeptám se spíš zvědavě.

„Spolužačka ze školy. Chodí taky na techniku a je z Bakova, takže spolu občas jezdíme vlakem," vysvětlí. Pak se zarazí „Doufám, že to nevyznělo nějak jinak, než by mělo! Nezadal jsem ti snad důvod žárlit, že ne?“

„A je nějaký?"

„Právě že ne," ujistí mě s úsměvem a v autě, ačkoli je za tu dobu promrzlé skrz naskrz, mě obejme. „Je to jen jednu z mnoha holek, které potkávám ve škole, na koleji nebo ve vlaku. Takových je spousta. Ale la, kterou miluji, Moniko, ta je jenom jedna..."

Je to krásné vyznání a já si ho moc vážím. Raději bych zmrzla, než bych se s ním přestala líbat! Jáchym má víc rozumu, s povzdechem se ode mě odlepí, zapne topení na plno a veze mě zpátky do Blažejova.

„Když si představím, že tě neuvidím celých pět dní..."

„Už aby byly vánoční prázdniny," přeji si také.

„Vidíš," vzpomene si. „Napadlo mě, že kdybys chtěla, mohli bychom spolu jet na tu naši chalupu do Krásonic. Přes Silvestra, nebo i nějaký den předem, kdyby tě mamka pustila. Jestli bude mih, dá se tam i lyžovat..."

„To by byla fakt nádhera! Doufám, že těch pár dni mezi Vánocemi a Novým rokem nebude fungoval ani *Europlast* a mamka tím pádem bude moci být u Evy... Pojedu strašně ráda."

Jáchym mi na okamžik sevře ruku a každou chvíli, kdy ji zrovna nepotřebuje, aby přeřadil, mě za ní chytí. Nemusíme to říkat nahlas, ale oba víme, co se na chalupě stane, co tam spolu budeme krom lyžování dělat.“

11. KAPITOLA

Adventní věnec paní Boháčové se na našem stole vyjímá opravdu pěkně. Patrně i mamku naladí na sváteční notu, protože všeho nechá, přisedne si ke mně a povídáme si o včerejším divadle a oslavě vůbec. Samozřejmě mě zajímá, jak to dopadlo se sušákem a panem Blachoutem!

„Nijak," směje se mamka „Zbytky sušáku odtahal Míra do sklepa, aby venku neprovokovaly, a bylo. Eva nepřeparkovala."

„A sousedʔ!"

„Vyřvával na chodbě ještě jakou dobu."

„Udělá nám ze životu očistec," varuji mamku, ale ta se zastrašit nedá. Skoro jako by najednou změnila strategii chtít se všem v baráku i v Blažejově zavděčit.

„Nenecháme se od jednoho pošuka terorizovat," namítne nevzrušeně. „A když, tak se můžeme odstěhovat. Blažejov není jediné místo na světě, Moniko."

Zírám na ni poněkud vyjeveně - mamka došla ke stejném závěru jako já včera! Takový obrat mi k ní moc nesedí, nedovedu si představit jeho příčinu. „Kam? Do Bakovaʔ"

„Nevím," pokrčí rameny, jako to byl ten nejmenší problém. „Třeba do Prahy. Nač troškaři, neʔ"

Tak to je síla! „Do Prahy…ʔ!"

..Nebo sis snad zamilovala vesniciʔ" dobírá si mě.

„To ne, ale..." Praha je tak strašně daleko od Jáchyma!! „Nejvíc by se mi asi líbil Bakov," připustím po zaváhání.

„Čekala jsem, že řekneš Brno."

„Kvůli tátoviʔ Ne, díky."

„Kvůli tátovi, kvůli vzpomínkám, kvůli Jáchymovi," opraví mě. „Studuje tam přece, neʔ"

„Ano," odvětím zamyšleně. Jenže…! Kdo ví, do jaké školy bych musela chodit, znovu bych se musela doučovat kvanta látky, zvykat na nové učitele a spolužáky, znovu se seznamovat a hledat mezi nimi spřízněné duše, zatímco i takové už přátele *mám*!

„No, tohle budeme řešit, až to přijde," rozhodne se máma. Čímž mě uklidní, protože mi dojde, že šlo pouze o teoretické dohady a vlastně mám z mamky radost. Ačkoli ji táta srazil na kolena, dokázala sobě i mně, že je schopná se postavit na vlastní nohy a postarat se o nás.

Přestože vím, že je táta stále ještě v Tunisu, při příchozí esemesce zadoufám. Marně. Všechny jsou od Jáchyma, případně od Neži a Katky. Taťka mi sice k narozeninám popřál předem, stejně jako z došlého bankovního výpisu vím, že posílil pěknou injekcí stav mého účtu, ale nějak se nu nechce věřit, že by mi v den narozenin nepopřál alespoň krátkou zprávou! Copak úplně zapomněl, anebo na mě tak moc kašle?!

Hm, nejspíš oboje dohromady. Přáníčka se nedočkám během celého odpoledne, kdy si z velké části chatujeme s Jáchymem, přesně řečeno do doby, než musí běžet na vlak, který ho odveze zpátky na kolej a ke školním povinnostem. Pak, když už jsme odkázáni pouze na esemesky, vypnu počítač a kouknu se na učení. Sice nám zítra odpadne odpoledni filda, ovšem ředitel, nejspíš aby nás neošidil o příslušný počet hodin týdně, když už platíme školné, nám místo ní naplánoval tělák. Pravda, ten má tu výhodu, že je naprosto bez přípravy, ale i tak je ještě hodně předmětů zbyde. Právo, literatura, socka, anglina…

Zpráva, která rozvibruje můj mobil v půl sedmé večer, výjimečně není od Jáchyma. Od táty ovšem také ne!

CAU, TAK KDE SES, OSLAVENCE?!

No jo, vlastně! Slíbila jsem Mikimu zujít do hospody... Že by se mi tam zrovna chtělo, to vůbec ne, na druhou stranu jsem hru na pomstu rozjela a za ta vajíčka bych ji měla dotáhnout do konce... Po půlhodinovém rozhodování se převleču do džínsů, svetru s oválným výstřihem, který částečně zakryji šátkem omotaným kolem krku, rychle se nalíčím, pročešu vlasy, narazím na ni pletenou čepici á la letec, tu se šňůrkami podél obličeje, ještě bundu a mohu oznámit překvapené mamce, že jdu za kámoši do hospody.

„Ty tu máš kámoše?" udivuje se.

„Jak koho," připustím s úsměvem. „Například Karin se dá počítat za kámošku, ta je fajn. Tom a Miki tak napůl."

Mamka si patrně vybaví hlučnou partu místní mládeže, kterou jsme tam viděly při naši tehdejší večeři, protože mě varuje: „Hlavně se chovej slušně však víš, že se to nejpozději zítra v práci dozvím!"

„Jestli si myslíš, že tam budu sedět někomu na klíně a olizoval se s ním, tak jsi na omylu," bavím se.

„Olizovat se?!" hrozí se mamka. „Měla jsem na mysli, aby ses nehádala s Renátkou nebo tak, natož ještě olizovat!"

„To byl jen příměr, přece mě znáš, ne?" mrknu na ni. „Na olizování mam Jáchyma, haha. Do devíti jsem doma."

„Zmiz, prosím tě," vyžene mě s úsměvem.

Ve Dvoře jsem nato šup, rázuji si to dlouhými kroky, jen mi sníh křupe pod botama, abych užuž měla nepříjemnou cestu vylidněnou vsí za sebou. Salonek praská ve švech, jsou tu snad všichni, které znám alespoň podle vidění, chybí jen jedna osoba: Renáta. Hm, to mi ta pomsta moc nevyjde...!

„Ahoj, osmnáctko!" zahlaholí Miki, jakmile mě uvidí ve dveřích, a dokonce mi vedle sežene židli, protože v salonku už žádná volná není, a přistaví ji vedle své. Pak mi strčí do ruky Studentskou pečeť a popřeji mi: „Tak na ty včerejší narozky, ať jsou tvoje osmnáctiny sladký stejně jako ta čokoláda."

K přání připojí polibek. Nu obyčejnou přací pusu je hodně odvážný, naproti tomu jazyk mi do krku nestrčí. Vyloženě mě překvapí, jak něžně umí líbal když chce!

„Mam narozeniny až dnes, přeješ akorát," opravím ho poté, co mě konečně pustí. „Slavila jsem je sice včera, sobota se pro oslavy hodí víc než neděle, ale nic to nemění na tom, že jsem narozená čtvrtého prosince. Na Barborku."

„Tak to musím to přání opravit," zasměje se, přeformuluje přací větu s dnešním datem a zopakuje ji i s polibkem!

Samozřejmě se tak dozví i všichni ostatní proč tolik něžností, a popřejí mi všichni. Krom Macka a Jitky, dokonce i ta Janinka mi podá ruku a řekne všechno nej. Kluci si nenechají ujít příležitost k polibku,

takže se musím v duchu smát. Kdyby mě viděla mamka...! Během čtvrt hodiny jsem olízaná úplné od všech, dokonce i těch, co skoro neznám a tím pádem je nepovažuji ani za přátele, ani nepřátele!

Karin o narozeninách musela vědět předem od svého bráchy, protože mi dá čtyřbarevnou gelovou svíčku s kousky citronů, pomerančů, s pár hřebíčky a muškátovým oříškem.

„Díky, je krásná!" rozplývám se.

„Té si važ. Je vlastnoručně vyrobená a zaplacená bolestí," ukáže mi puchýř na pravém palci, kam ji kápl vroucí gel. Domácí výroba gelových svíček mě zajímá, máme si v ruchu hospody o čem povídat jakou dobu, což se ale vůbec nelíbí Mikimu, snaží se nás od sebe roztrhnout.

„Kde je Rendy, co že chybí?" zeptám se Karin.

„Tobě ta husa chybí?" baví se Karin. „Mně tedy ne."

„Husa...?" rozřehtám se.

„A ne snad? Vždyť je úplně blbá."

„Tvému bráchovi se nejspíš blbá nezdá," namítnu.

„Jemu se zdá dostatečně svolná," mávne pobaveně rukou.

To už mě ale láká Jirka na přípitek, s ním jsem prý ještě nepila, s Martinem jakbysmet a s tím, komu říkají Buřt a vidím ho prvně v životě, už teprve... Díky všem přípitkům a uvolněné atmosféře sama nestačím zírat, jak rychle do party zapadnu! Přijít sem na večeři jiná matka s dcerou, ani jednu z nich by nenapadlo, že k nim vlastně nepatřím! V rohu salonku stoji hrací bedna, kterou nenecháme vydechnout, neustále ji krmíme penězi, protože každý chce slyšet tu svou písničku, a paříme na postarší šlágry až se hory zelenají. Ještě přeci pár dny bych nevěřila, že mohu ploužil s peroxidovým Martinem či sjíždět rokec s Karin, až na nás všichni zírají a chudák Elvis se nejspíš otáčí v hrobě! Jsem pěkně rozjetá, mám skvělou náladu. Podepsaly se na ní přípitky, to je jasné, stejně jako brčko vykouřené s Mikim na střídačku, a také mě povzbuzují úspěchy, jakých dosahuji při svém flirtováním s Mikulášem. Všímám si všech kolem, tančím se všemi ostatními, jenom jemu se záměrně vyhýbám, kdykoli ke mně přijde, opustím ho s někým jiným, ovšem dávám si záležet, abych po

něm neustále házela očima. Moje snaha padne na úrodnou půdu, Miki na mě hledí skoro neustále a vůbec mi nevadí, že Macek s Jitkou vše bedlivě monitorují!

V deset dorazí Rendy. Ty dvě sudičky jí nejspíš daly echu esemeskou, protože přiběhne namíchnutá už předem. Vezme si svého kluka stranou a něco do něj hustí, leč nezdá se, že by její slova bral vážně.

Pak se mi konečně podaří navolit na hrací bedně svoje přání: *Bitter Sweet Symphony*. Při prvních tónech setřesu Torna, který chce se mnou tančit, a dojdu si pro Mikiho, aniž by mi Renčina přítomnost vadila: „Nezatancujeme si?"

„Miki!" namítne jeho dívka ostře, ale on ji neposlouchá, vezme mě kolem pasu a dovleče k bedně. Krom nás tančí ještě Martin s Janinkou, líbají se jako o život, kvedlá jí jazykem až v krku a jí se to nejspíš líbí, hrůza.

„To nemám ráda," podotknu pobaveně.

„Co? Ploužák? Myslel jsem, že je tohle *naše* písnička."

„*Placebo* miluji," ujistím ho „Mluvila jsem o líbání."

Miki mi zapíchne pohled do očí a jeho stisk přitvrdí. „Nerada se líbáš?"

„Líbám se moc ráda," usměji se na něj. Je to vážně krásný kluk, zblízka vysloveně boží…! „Ale nesnáším jazyk toho druhého až na mandlích. Brr.

Nevím, zda pochopí narážku, jeho tváří přelétne úsměv. „Některým holkám imponuje drsný chování. V líbání i v sexu."

„Já mezi ně nepatřím," bavím se a koutkem oka registruji, jak i nás Rendy nevraživě měří. Tím víc se Mikimu lepím!

„A jak to máš ráda ty?" vyzvídá.

„Pročpak?"

„Abych byl připravenej," zareaguje bystře.

„Miluji něžné doteky rtů, vzájemnou hru jazyků, při které cítím probíjející elektřinu v celém těle, ochutnávání..."

„Uf," dostane ze sebe namáhavě. Představivost má zřejmě dobrou, stačí, abych o tom jenom mluvila je vzrušený, jak poznám z tlaku ve slabinách. „Rád bych ti nějaký přání splnil, ale ty bys mě fackovala…"

Nenápadně zkontroluji, zda se Rendy stále dívá. „Jedno malý přáníčko bych měla. Narozeninový…"

„Povídej," pobídne mě napjatě.

„Polib mě."

Miki polkne napětím, pak se jeho šedomodré oči přiblíží a já ucítím hebkost jeho rtů. Moje slova si vzal k srdci, líbá velmi jemně, žádná agresivita samce, který chce dát najevo svou převahu, jak tomu bylo u našeho prvního polibku v chodě bytovky! Nezavřu u toho oči, protože mě zajímá Rendina reakce. Samozřejmě je bouřlivá!

Vlítne mezi nás, chytí mě za rukáv svetru, div ho ze neserve, odhalí tak nejen ramínko mé podprsenky, ale i horní část košíčku, a zasyčí: „Ty jedna rajdo!"

Miki dostojí svým slibům o osobním ochránci, vyprostí mě z jejího sevření a zaštítí mě svým tělem

„Nevyšiluj," řekne své dívce. „Přeju Monice k narozkám, na tom není nic špatnýho. Nebuď hysterka, brouku."

Rendy chvíli vříská na celý salonek, dává mi pěkně hnusná jména, ale protože Hořkosladká symfonie ještě neskončila, Miki si ji nenechá ujít, znovu mě obejme a dokončíme jak ploužák, tak polibek! Renča nevydrží, popadne bundu a uteče!

Jsem vítěz! Pokořila jsem tu sebejistou umělou blondýnu, dokonce s jejím klukem a před jejími přáteli, co si přát víc?

Víc si ani nepřeji, písnička skončila, vyprostím se z Mikiho objeli a vrátím se ke Karin, která hraje s Tomem a Honzou krabičky, abych si to vyzkoušela také. Miki se mi snaží přiblížil, ale já si ho nevšímám, blbnu s ostatními, prolévám pivem hrdlo a teprve v jedenáct, když hospoda v neděli zavírá, si uvědomím, že bych měla jít domů. Máma bude řádit! Chudák Jáchym, tomu jsem psala naposledy v sedm večer, že jdu za Karin do hospůdky…! Nějak to uteklo.

Než v celé tlupě vypadneme z hospody na náves, je půl dvanácté a stejně se nám ještě nechce končit. Koulujeme se sněhem, pištíme a

řehtáme se na celou náves. Zítra budou mít místní drbny o čem mluvit, chuligáni se zase rozjeli.

„Ráno nevstanu," hrozím se při pohledu na hodinky, když ve čtyřech, krom sourozenců Krejzových se k nám připojí i Buřt, který údajně bydlí v první bytovce, kráčíme nocí.

„Ještě že my máme v pondělí až od devíti," libuje si Miki, přičemž Karin upozorní: „Zítra tě nevezu ani náhodou."

„Seš sprostej." zívne Karin, řekneme ahoj Buřtovi a když si všimne, jak Miki zatáčí ke druhé bytovce se mnou, dodá: „Ses spletl, ne? Tvoje postel je o kus dál, chlapče!"

Na Mikulášovi je jasně viděl že by dnešní noc mnohem radši strávil v úplně jiné posteli než ve své!

„Jdi napřed a neotravuj."

Pobaveně se rozesměji, Karin ho obdaří nepublikovatelnou lichotkou a na mě zavolá: „Tak čau, Moniko. A dej si na něj bacha. Je to hajzl!"

„Neboj," bavím se. „Ahoj ráno."

Miki vydrážděny celovečerním provokováním se mě pokusí obejmout ještě na silnici. Ač mám smysly rozostřené, uskočím a kličkuji jako zajíc až ke vchodu do naší bytovky. Podaří se mi k ní mu dostat o vteřinku rychleji, kupodivu není zabouchnuto, rychle vklouznu dovnitř a zavřu za sebou. Od Mikiho mě dělí sklo vchodových dveří. Zklamaně lomcuje koulí, která je zvenčí místo kliky.

„Moniko!" žebrá žalostně, až by se nad nim kámen ustrnul.

„Dobrou noc a krásné sny, Mikulášku," popřeji mu přes dveře. Přilepím se na samé sklo, on udělá z druhé strany totéž. Přiložím svou dlaň a on mi z druhé strany překryje moje prsty svými. Je to docela romantické! Zvlášť když Miki udělá další krok - přitiskne na studené sklo svoje rty. S úsměvem na tuhle hru přistoupím, věnuji mu polibek přes tlusté sklo. Kdyby bylo čisté, dalo by se říct, že jde o polibek hygienický, takhle

nevím, nevím, avšak to nás v téhle chvíli netrápí. Polibek skrz skleněnou výplň trvá hodnou dobu. Miki má u něj zavřené oči jako u skutečného.

Tahle hra je vážně vzrušující, ale pořád je to jen hra, takže se odlepím, vtisknu si pusu na svoje konečky prstů, ty přiložím na Mikiho ústa za tlustým sklem a s pobaveným úsměvem vyhopsám schody.

„Ty sis to tedy užila," přivítá mě mamka v noční košili. „Víš, kolik je hodin? Prý do devíti přijdu! Nejsi opilá…?

„Nene, matinko, jen společensky unavená," zachichotám se a raději se zavřu v koupelně. Esemesku v témže smyslu pošlu Jáchymovi, dám rychlou sprchu a už se se mnou houpe postel.

O co rozjásanější večer, o to trudnější ráno. Probudím se s tupou bolestí hlavy, žaludek mám jako na vodě, každý pohyb mi činí velké potíže. Nebýt mamky, před kterou se snažím vypadat normálně, včera jsem přece nepřebrala, snad bych zapadla zpátky do pelechu a během dopoledne buď skonala, anebo se z toho dostala! Takhle mi nezbude nic jiného než se obléci, s líčením se netrápím, popadnout batoh a vydat se na autobus. Jak to, že Karin, která toho vypila víc než já, je v pohodě! Zatímco mám co dělat, abych při všech zatáčkách a výmolech na silnici udržela žaludek na svém místě a nehodila šavli Tomášovi na záda, Karin plánuje středeční akci jako by se nechumelilo!

„Ještě nevím, jestli půjdu," heknu těžce.

„Proč bys nešla? Bude to super."

„Jestli přežiju dnešek..."

„Prosím tě," směje se.

„Už nikdy nebudu pít," zařeknu se a požádám ji: „Kdybych čirou náhodou zapomněla a třeba ve středu si chtěla dát pivo nebo tak něco, uraž mi ruce, jo?"

„Slibuju," odpřísáhne slavnostně s nasliněným prstem.

LÁSKO, CO JE S TEBOU? JE TI MOC SPATNÉ? VŮBEC NEPISES...

Při čtení Jáchymových starostlivých esemesek se cítím ještě zahanbeněji, aneb, jak říká Neža, když neumíš pít, nepij! Je to pak trapas. A to tedy je!

JSEM JENOM DESNE OSPALA A TROCHU ME BOLÍ HLAVA, NIC VIC.

A taky pěkně prolhaná, protože trochu bolí hlava je příliš slabé slovo, ale nějak se mu nedokážu přiznat. Neže se svěřím se vším, kámoška mě za můj výkon pochválí.

„Ty jo, jsi fakt dobrá! Věřím, že to s tou káčou muselo pořádně zamávat. Nedovedu si představit, jak bych se cítila, kdyby se to stalo mně a Ondra se předemnou mnou líbal s nějakou holkou! Nejspíš bych se zbláznila!“

„Tobě by se to stát nemohlo,“ těším ji. „Protože nikdo by neměl důvod ti takovou pomstu ušít na tělo, víš. A za druhé, Ondra by se jen tak svést nenechal. Miluje tě."

Neža souhlasně přikývne. „Jednu část pomsty máš úspěšně za sebou, co ta druhá? Jak to bral Miki?"

„Chytil se, ale pochybuji, že by to bral přes city."

„Škoda, potřeboval by klepnout přes prsty."

„O tom mi povídej," pousměji se.

Je to však můj jediný usměv toho dne, jelikož bolest hlavy nepřejde ani do oběda, který mam sice objednaný, ale ráda se ho vzdám ve prospěch hladovce Romana. Nějak si nedokážu představit, že bych měla v tomhle slávu pochodovat po tělocvičně, tudíž mě napadne jít se omluvit třídnímu, když jsme takoví kamarádi, mohl by mít slitování a z odpoledek mě uvolnit! Plán to není špatný, ztroskotá však na jisté maličkosti: profesorka Marková, která po mém zaklepání vykukne ze sborovny, mě zklame. Kulhánek si prý odučil svoje ranní hodiny, kdy měl anglinu u nás a v áčku, a po zbytek dne má jako každé pondělí volno.

Nechci se vzdát svého nápadu odjel domů autobusem už v jednu, a protože se přímo vidím ve svých peřinkách, jak dospávám včerejší pařbu, usoudím, že takhle je to vlastně ještě lepší. Aspoň nebudu mít žádné hodiny absence, protože je víc než nepravděpodobné, aby si

stará sokolnice Růža všimla, že zrovna já na suplované dvouhodinovce chybím!

Holky mě samozřejmě budou krýt, ty mě nezradí, a tak ve chvíli na to přemáhám nevolnost způsobenou natřásáním a všemi těmi autobusovými pachy. Jako by dost nestačil bolehlav! Doufám, že v lékárničce najdu nějaký prášek. Bude tam pěkný klid, mamka se jistě dřív než ve čtyři nevrátí – a to ještě v případě, že by striktně dodržovala pracovní dobu, reálnější je nějaká ta hodinka přesčasu navíc, tudíž mám spoustu času dát se dohromady.

Odemknu si klíčem a div se nepřerazím o mámin zimní boty na jehlových podpatcích, které nosí k sukním. Valí se uprostřed chodbičky, což při její pořádkumilovnosti může znamenat jediné - spěchala tak moc, až neměla čas si je uklidit. No ale co dělá doma, krucinál? Nejspíš si jen pro něco odskočila z práce, proto ten spěch. Zaváhám, zda nemám chviličku počkat schovaná v prádelně, ušetřila bych si tak vysvětlováni, proč jsem doma mnohem dříve než jindy, ale pak to vzdám. Z mých bot mezitím odkapala loužička špinavého sněhu. A vůbec, mohu říct, že nám odpoledky odpadly!

Pánských zimních bot si všimnu teprve ve chvíli, kdy si ty svoje chci postavil na hadr vedle rohožky. Jsou odkopnuté za roh botníku, proto mě nepraštily do oči jako první, i když by tedy měly! Takové lodě neměl ani táta!

Mamka je doma s někým. Napadnou mě pouze dvě možnosti.

Bedřicha od koní však okamžité zavrhnu, tohle jsou elegantní pánské boty z pravé kůže, žádný hnůj ani kobylince z nich nesmrdí, tudíž zbývá mamčin šéf. Že by se tu zastavili služebně? Blbost, co by mohl asi tak pan Krejza pohledávat *služebního* v našem bytě!! Ten je tu z osobních důvodů!!!

Panebože. Vysloveně mě zamrazí. A je to tady!! Nakonec ty báby v konzumu měly pravdu! Mamka je šéfova pravá ruka, tráví spolu spoustu hodin denně a jelikož je moc hezká a stále přitažlivá, nebylo by se co divit… S hořkostí si uvědomím, že moje hláška, kterou jsem onehdy ty tři drbny nadzvedla, nejspíš nebyla vůbec tak smyšlená, jak

jsem si ve své naivitě myslela!!! Ještě chybí blázinec paní Krejzové a je to všechno.

Jak se podívám do očí Karin? Mikimu?! A hlavně, jak se teď budu dívat na mámu???

V ponožkách tiše vklouznu do obývací místnosti. Je prázdná, stejně jako kuchyňsky kout. Jedinou živou duší je Anča, která sedí na parapetu jednoho ze dvou plastových oken a se zamyšleným výrazem zasněně zirá do polí. Asi si láme hlavu, co je to za bílou polevu, ale protože ji ven nepouštíme, určitě se k žádnému rozřešení nedobere.

Kočičí myšlenky mě ale vůbec netíží!! Mamka je se svým hostem v *ložnici*. Jakékoli naděje o možnosti nevinné šéfovy návštěvy, byť byly hodné prchavé, padnou docela. Vylovím z lékárničky načaté plátičko *valetolu*, jeden kulatý prášek si vyloupnu a zapiji ho sklenicí vody z vodovodu. Pak jí hodně hlasitě břinknu o stůl, se zadrčením si odtáhnu židli a posadím se na ni, abych je měla z první ruky až vylezou!

Museli mě slyšet, protože se v ložnici ozve šustění, polohlasný hovor u netrvá dlouho a objeví se mamka. Má na sobě džíny a tričko je naboso a bez podprsenky. Hm.

„Moniko, ty už jsi doma,?" podiví se zaskočeně.

„Ty taky nějak brzy," ušklíbnu se. „Proč nevyjde?"

Mamka zaváhá. „Ráda bych ti prvně vysvětlila, co se-"

Nedozvím se to, protože jejího milence přestane bavit čekání v ložnici a rozhodne se vše vysvětlit sám, otevře dveře a vstoupí do mého zorného úhlu. „Nazdar, Moniko."

Sním či bdím?! Tohle není Krejza, dokonce ani Bedřich...! Najednou mi to všechno dojde. Byla jsem pěkně pitomá, když jsem pro svou vlastní zamilovanost neviděla tu mamčinu do očí bijící! Vlastička nežárlila na mě, jak jsem se naivně domnívala, nýbrž na mou *matku*!

Oskar si obleče na košili manšestrované sako a řekne: „Asi je to pro tebe překvápko, ale podle mého je na čase nalít si čistého vína. Zuzka by to pořád odkládala a –„

„Mami?!" vzmohu se konečně na slovo.

„Oskare, prosím tě, nech to na nás," požádá ho mamka. Třídní chce něco namítnout, pak se podvolí, vrátí se pro bundu i klíče od auta, které musí mít zaparkováno u sousedů, když jsem si ho nevšimla, požádá mámu, aby mu zavolala, a s pozdravem odejde, jako by mě byl jen doučovat, či co!

„Probereme to spolu," navrhne mi mamka. „Uvařím čaj."

„Nechci žádnej čaj! A už vůbec nechci nic probírat," ušklíbnu se. „Není co. Mladá ženská nemůže bejt dlouho sama, to už jsem někde slyšela. A tak sis našla rychle náhradu za tátu. Dokonce o kolik let mladšího! Jakej je v posteli?"

„Moniko!" okřikne mě. „Přece není nutné se hádat!"

„S mým učitelem!" vybuchnu stále ještě v šoku. „Já snad pojdu! Mami, proč to děláš?! Vždyť přece nesnášíš vztahy se zadanými a ženatými, sama jsi mi to kladla na srdce!"

„Oskar není ženatý!" ohradí se rychle.

„Ale je zadanej!" odseknu. „Měl se ženit na jaře. S Vlastičkou žije dva nebo tři roky, měli se brát a tys jim to zkazila!"

„Nežije s ní."

„Jak to, že ne?! To ti tedy pěkně kecá a ty mu věříš!?"

„Od toho vašeho maturitního plesu už spolu nežijí. Odstěhoval se od ní. Bydlí u svého kolegy."

Valím bulvy, div mi nevypadnou. „To ji to tak vážný?!"

„Nevím, jestli je to vážné, ale... je to krásné," přizná se mamka tiše. „Moniko, pochop mě. Po hodně dlouhé době trápení mám pocit, že zase žiju."

„Ty ho miluješ??"

„Ano."

Málem to se mnou sekne. Možná by bylo lepší načapat ji se šéfem, tam by šlo jen o povyražení, ne o city!! Vztekle zamířím do svého pokoje, kde se zabouchnu a přes dveře zařvu: „Tak si to užij!"

Mamka se mě snaží vylákal ven, chce vysvětlovat a kdesi cosi, jenže já nechci nic slyšet. Pustím si metal co nejhlasitěji a neztlumím jej, ani když si z bytu pod námi ozve nedůtklivé klepání koštětem do stropu.

Okamžitě se připojuji na net a netrpělivě čekám, až Jáchymovi skončí odpolední přednášky, abych si mu mohla postěžovat. Nejen že mi neporadí, co mám dělat, jak ty dva rozhodit, místo toho mi domlouvá, ať jsem rozumná!

Pochop, je to přirozený vývoj událostí. Tvoje mamka má také nárok na lásku, přej jí to. Přece bys nechtěla, aby byla do konce života sama a nešťastná!

Doufala jsem, že se třeba dají s tátou dohromady, napíšu a z očí mi vyhrknou slzy zklamání. Jestliže se mamka zamilovala do jiného, je všem nadějím konec!!

To se stává dost málo, konejší mne. *Navíc i kdyby k tomu došlo, nebylo by to napořád. Jen by si mamka protahovala agónii trápení. Můžeš být ráda, že někoho má, bude to výhoda i pro tebe.*

Pro mě?! A v čem, proboha???

Například pojedeš se mnou strávit vánoční prázdniny bez výčitek svědomí, že ona zůstane v Blažejově sama a opuštěná.

Tohle mi přijde jako ráno pod pás, nějak nemohu odpovědět.

Nemam pravdu? napíše Jáchym, když se chvíle mlčení stále protahuje.

Ale proč zrovna s třídním...!!

Lepší s třídním učitelem, o kterém jsi *sama říkala, že je fajn, než s nějakým obejdou,* utěšuje mne.

Je mladší než ona!

A vadí to? Pokud to nevadí jim, není problém. Nebuď sobec, Moniko. Miluji tě a chci s tebou být co nejvíc. Ty máš svůj život, jsi už dospělá, ona má svůj život. Představ si, kdybys znovu začala fotit. Nebudeš doma celé dny. Anebo až budeš na výšce, celý týdny v jiném městě. Co ona sama?

Koušu se do rtů: Jeho argumenty zní rozumně, jenže...!

Je to můj třídní!!

Poslyš, co ti vadí víc? Že si mamka někoho našla, nebo že je to zrovna tvůj učitel? Nebuď blázínek. Využij toho. Jeho aspoň znáš, víš, jaký je, co od něj můžeš očekávat. A já už na něj nemusím žárlit:-)

Z hluboká vzdychnu. A pak kdo je sobec.

Ačkoli jeho argumenty uznám, nevylezu z pokoje až do večera, kdy pod okny bytovky za láteření Blachouta odpalují dětičky petardy, čerti cinkají řetězy a jednou zahlédnu celou trojici s Mikulášem a andělem!

Nepromluvím s mamkou, ani když si jdu vzít večeři, a mikulášského kornoutu, který mi položí na stůl, se protestně nedotknu. Mě si nekoupí!!

S tím, kdož má jméno Mikuláš napsané ve svém rodném listě, se setkám hned druhý den ráno. Veze mě do školy spolu s Karin, sedím vzadu s Tomem a celou cestu pozoruji Mikiho krk a roztřepený účes. Od nedělní pařby se vidíme poprvé, chová se ke mně naprosto normálně, říká mi „vypitá hlavo" je samá legrácka, když se baví na můj účet, jak kdyby se žádný erotický tanec ani polibek nekonal.

Teprve když další dva spolujezdce vysadíme cestou a zůstaneme sami, popřeji mu před školou k dnešním jmeninám a věnuji mu jednu briketu, kterou jsem sebrala cestou na zastávku z hromady uhlí složené před barákem 11a rohu ulice. Miki fórek ocení a ještě mi s ní začerní celý obličej, hulvát jeden, se smíchem musím utéct a za Nežiny pomoci ze sebe na toaletách vlezlý mour smýt.

V hodině, kdy máme třídního, vůbec nevím, jak se chovat! Celých pětačtyřicet minut sedím jako stydlivá mula se sklopenou hlavou, až mě z toho bolí za krkem, ale raději bych si ho nechala upadnout, než bych narovnala záda a podívala se mu do očí!! Oskar se pokusí o kontakt se mnou pouze dvakrát, vždycky se mě na něco zeptá, leč když se tvářím jako člověk postižený totální hluchotou, přehraje otázku na někoho dalšího. Spolužáci se pobaveně pochichtávají, aniž by tušili, o co jde.

Po vyučování dohoním Nežu v šatně. „Počkej, kam letíš?"

„No, domů," pokrčí rameny. „Ty máš dnes doučování, ne?"

„Ani náhodou! A už ho mít nebudu," ujistím ji.

„Máš jiného doučovatele?"

Vytáhnu Nežu do *Střelnice* na pivo a tam jí všechno polopaticky vyklopím. Znovu ocením, jak je skvělé mít kamarádku, které se mohu svěřit s každým trápením!

„Tak to je hustý!" usoudí posléze. „Ale jinak fajn, ne?"

„Fajn?!" opakuji nevěřícně. „Co se ti na tom zdá fajn?!"

„To, že je to zrovna třídní. Budeš mít u něj protekci, to se hodí vždycky, ne? A nepropadneš z němčiny."

„Když ne z němčiny, vyhodí mě Vlastička z psychiny."

„Aj o, vlastně," uvědomí si, leč ani tuhle komplikaci nepovažuje za žádnou tragédii. „Hele, ono ji to přejde. Lidi se scházejí a rozcházejí, taky nezůstane do smrti sama."

„Jen abych se toho já ještě dočkala," vzdychnu. „Víš, co je ale nejhorší? Jestli se Oskar jen tak baví a brzy ho to přejde. Mamka bude nešťastná, budiž, ale co si počnu já?! Už teď je mi jasné, že o tom ví polovina učitelů na škole a je jen otázkou času, kdy informace pronikne ke sluchu všem. Co je v domě, není pro mě. Chápeš co tím chtěl básnil říct? Nejde ani tak o dobu, kdy spolu ti dva táhnou, i když samozřejmě také, ale víc o čas po rozchodu. To potom spolu nevydrží už vůbec!"

„Nech to na mně," zamrká spiklenecky. „Vymyslely bychom mu takovej trest, že by nebylo dne ani hodiny, kdy by chudák Osky litoval, proč se vůbec narodil"

Neža je cákla, ale mám ji moc ráda!

Vyrazíme spolu do města, kde se mi podaří skvělý úlovek: v obchůdku s názvem Dárky pro potěchu duše objevím naprosto dokonalou keramickou pokladničku ve tvaru a podobě asi třicet centimetrů dlouhého a krásně malovaného hrocha! Vypadá naprosto úžasně a já za něj neváhám vycvaknout skoro čtyři stovky, protože si jsem jistá, že s ním Jáchyma určitě potěším. Horší je dárek převézt do Blažejova tak, abych se v krabicí, níž si hrošík hoví v papírových pilinách, tím pádem je dvakrát taková než samotné zvířátko uvnitř, vešla do autobusu a nerozbila drahocenný poklad někomu o hlavu, když se tak kymácím nad sedícími a tedy šťastnějšími spolucestujícími.

Přestože mi Neža s Jáchymem vysvětlili, kterak se věci v životě mají, beztak jsem stále rozhozená a po návratu do Blažejova se vyhýbám mamčinu pohledu jako čert kříži. Neptá se, proč jsem tak brzy doma, není hloupá. Mikulášská nadílka stále leží nedotčená na stole, ještě štěstí, že zabalená, jinak by si ji Anča přivlastnila, a hovor mezi námi probíhá na úrovni: „Máš hlad?" „Ne." „Chceš ohřát párky?" „Ohřeju

si je sama.“ A podobně. Večer se mě zeptá, jestli jdeme na cvičení pro ženy a já odpovím: „Jo." Odkývu to z principu – určitě by se jí víc hodilo, kdybych řekla „ne"! Až do tělocvičny dojdeme bez jediného slůvka a kdyby se uvnitř mamka chvíli nebavila s Radkou, možná by za celou dobu oněměla. Asi jako já, která pouze kyvne Mikimu a Tomovi, co se moří v posilovně, na pozdrav. Kluci registrují mamku v mé blízkosti, pročež se ani o žádný hovor či kontakt nepokusí.

Teprve cestou zpátky ji oslovím: „Zítra přijedu až v noci. Jdeme s Karin do klubu na *Beatles*."

„Máš se jak dostat domů?" stará se. „Zajedu pro vás.“

„Odveze nás pan Krejza," odvětím odmítavě.

„Dobře. Hezky si to tam užij, *Beatles* máš ráda."

„Dřív než před půlnocí se nevrátím," dodám uštěpačně. „Klidně si můžeš pozvat Oskara, nebudu vám překážet."

„Moniko, proč to říkáš?" zeptá se mne zdrceně.

„Protože je to pravda!"

„Není a ty to dobře víš. Nikdy jsi mi nepřekážela a nikdy překážet nebudeš. Nedělej ze sebe chudinku, kterou nejsi."

Na tohle nemám co říci proto rádoby povýšeně mlčím. Ve skutečnosti se spíš jaksi... stydím.

Do akce s Karin se mi chce čím dál méně, kdybych jí svou účast nepřislíbila, nejradši bych z toho vycouvala a raději si celý večer povídala přes ICQ s Jáchymem! Takhle ale musím a i on sám mi esemeskou připomene, že sliby dané kamarádkám se mají plnit a to nejen o Vánocích, a popřeje mi skvělou zábavu, prý mu mám pak napsat jaké to bylo. *Beatles* samozřejmě zná, ale na celý pořad o nich by prý jít nemusel.

Po škole se chvíli poflakujeme s Nežou a Idou, bavíme se hodnocením kolemjdoucích kluků, někteří jsou z nás asi dost na mrtvici, načež se s holkama rozloučím, na veřejných záchodcích se převleču do kytičkovaných džínsů, proužkovanou hippies košili mám nu sobě od runa, s tou se dalo jít i do školy, aniž by budila rozruch či dokonce Vlastiččinu nechuť, okázalé pohrdání dává najevo i tak, do

vlasů si vpletu pár korálků, podstatně zesílím oční linky a mohu jít k výtvarné škole, kde máme s Karin spicha.

Do začátku samotné klubové akce je ještě spousta času, Karin mě vezme do hospůdky, kam chodí umělci, s několika podivnými exoty mě seznámí a rázem je o zábavu postaráno. Jsou divní, ale veselí!

Nakonec vůbec nelituji, že jsem se nechala Karin přesvědčit! *Klub 666* mě vysloveně nadchne, klubový večer je něco úplně jiného než jsem očekávala! Nejde o pařbu na hudbu od *Beatles*, pořad je provázaný a sjednocený, spíš něco jako stručný výtah tvorbou čtyř geniálních kluků, kteří v přeneseném smyslu změnili svět. Zopakují se nejdůležitější data v životě kapely, od vzniku až po smrt Johna Lennona, který bude mít za pár dní smutné výročí, na jeho počest je pořad koncipovaný, a z jednotlivých alb nám představí nejúspěšnější hity. Zařádím si na *Žlutou ponorku, Seržanta Pepře* i *Parný den*, zaploužím na *Yesterday* a fakt je ten večer pěkně perný a únavný, ale krásný! Nejvíc práce mi dává zbavit se přízně rozdováděných výtvarníků, protože logicky předpokládají, že je-li taková Karin, musí být taková i její kamarádka. Vysvětlit jim proč nepiji a že si opravdu, ale opravdu nic nedám, mě stoji hodně nervů. Karin tyhle zábrany nesvazují, v ničem se neomezuje a motá brčka o sto šest. O půlnoci, kdy pořad končí, jsem vyplivnutá únavou, zatímco ona mimo. Na skvělé náladě jí to ale neubere, spíš naopak, nemohu ji dostat do šatny a když se mi to podaří, pak zase ze šatny. Nedovedu si představit, jak se na ni bude tvářit pan Krejza, tudíž poněkud s obavami vyhlížím auto s máminým šéfem za volantem, as jedním grafikem, Karinin spolužákem, naši společnou kamarádku podpíráme každý z jedné strany, protože je schopna ustlat si na chodníku!

Pak, když už se většina lidí z klubu do ulic a já se začínám obávat, jak vlastně Karin odvoz domluvila, u obrubníku zastaví modrý pežot.

„Moniko?" podiví se Miki upřímně. „Ty jsi tu taky?“

„Já od začátku," usměji se na něho s úlevou. Nebudu muset volat mamce a tahat ji v půl jedné v noci do Bakova. „Ale co ty tady děláš? Neměl přijet váš táta?"

„Prosím tě, zalomil to na gauči u televizi už v devět," směje se. „Ségra? Tý vogo, ty ses zřídila...!"

„Mikulášku!!" zajásá Karin, která si ho všimne teprve nyní a chce ho samou radostí zulíbat. Její kámoš se s námi rozloučí, poodejde pár kroků, leč než dostanu Karin do auta, odběhne o kousek dál za jiným kámošem, který si na rohu budovy zapaluje cigaretu. Prý je hned zpátky.

„Nastup si," pobídne mě Miki. „Nebo zmrzneš. Kdo ví, jak dlouho bude řešit nesmrtelnost chrousta. Znám ji. Nikdy ji není možný dostal domů, proto jsem jel rovnou později a jak vidíš, i tahle rezerva byla malá."

Protože mi zevnitř pootevře dveře u spolujezdce, posadím se dopředu. Miki ztiší metalový nářez na minimum, hudba z repráků sotva ševelí.

„Kdybych věděl, že jsi s ní šla na *Beatles*, přidal bych se k vám a rovnou tu zůstal."

„Taky se ti líbí?" zeptám se v naději.

„Ani ne," zasměje se.

„Tak proč bys chodil na pořad o nich?"

„Kvůli tobě," odvětí bez úsměvu.

„Blbost," nevěřím mu

„Proč blbost?" opáčí skoro dotčeně.

„Co Renča, opět li odpustila?“

„Nemluv o Renče," požádá mě tiše a v prstech promne pramínek mých vlasů, co mi vyčuhuje z čepice a leze do očí.

Stáhnu si leteckou kuklu z hlavy „Já jsem myslela, že -"

Miki se ke mně nečekaně nakloní, prstem mi zvedne obličej za bradu a těsně než mě políbí řekne: „Psst, nekaz to."

Polibek mě zaskočí. Šokuje. Zmrazí. Nejsem schopna se pohnout, natož odtáhnout! Naprosto se vymkne mé režii a trvá šíleně dlouho. Nebýt Karin, která otevře zadní dveře a se žuchnutím padne na sedadlo, nejspíš by trval stále!!

Miki se odtáhne, nastartuje, zařadí rychlost a než se rozjede, zase přidá trochu na hlasitosti hudby.. Karin nás patrně neviděla, nakonec i

kdyby, pochybuji, že by si do zítra něco z toho zapamatovala! Zhroutí se na zadní sedadlo a pololeže polosedě za chvíli chrápe, jako když motorovkou řeže! Za celou cestu do Blažejova ani jeden z nás nemukne. Miki se věnuje řízení, aniž by hodil okem do strany, já upřeně zírám na sněhové vločky řítící se proti světlometům vozu i čelnímu sklu. Podobný průlet atmosférou jsem zažila nedávno, jenže to bylo s někým jiným…

Miki mi zastaví před bytovkou, vystoupím a těsně než zabouchnu dveře, řeknu: „Díky."

„Rádo se stalo," odpoví vážně a já si nejsem jistá, zda vůbec mluví o odvozu!

Jsem z toho tak vykolejená, že zapomenu na spory s mamkou a odpovídám na její otázky, jak jsem se měla a jak klubový večer probíhal. Samozřejmě na mě čekala, pobíhá vedle mne v noční košili, když rychle píšu Jáchymovi, který už stejně spí, naposledy psal v jedenáct, že jde do hajan, protože ho čeká ranní

seminář, esemesku: BYLO TO MOC I KRASNE! TED JDU SPAT, JSEM GROGY. PEKNE SNY!

12. KAPITOLA

Ráno jede Miki busem. Sám, bez Karin, což se ani nedivím! Podle mého názoru bude potřebovat minimálně den, aby se zotavila. Miki se posadí na předposlední dvojsedačku a naše pohledy se střetnou, jakmile nastoupím do autobusu a proplétám se úzkou uličkou mezi lidmi v bachratých v bundách a kabátech. Těch pár metrů, které mě od něhu dělí, jsou těžkou zkouškou! Ráda bych si k němu přisedla, ale… Chtěla jsem přece pomstu, potrestat ho, ne aby se otřásly *moje* dosavadní city v základech! Správně, co blbnu ?! Nevyměknu a zajedu nu sedačku o dvě dřív, než je ta Mikino. K němu si přisedne Tom a kupodivu se spolu ani nijak nebaví, alespoň ke mně jejich hovor nedoléhá. Jsem si ale jistá, že na mě celou dobu upřeně zírá, jeho hypnotický pohled prostě cítím a ač se snažím, fakt snažím neotočit, při několika kradmých rychlých pootočeních se pokaždé ujistím, že mě moje intuice nezklamala.

„Zdá se, že se mi pomsta povedla," pochlubím se Neže.

„To je perfektní," libuje si. „Tak ho teď pěkně šponuj, ať si není jistý ani svým jménem, a pak pošli do tmy. Nic jiného si nezaslouží."

Já vím. Přesně tak. Ale... Proč jsem z toho nervózní...?!

S třídním už opět komunikuji, tedy na bázi učitel - studentka, nic bližšího. V první chvíli jsem totiž zapomněla hrát si na mařenou a pak už by to nemělo tu správnou výšku. Na doučování však nejdu, tam by mě nikdo nedostal ani párem volů! Místo toho spěchám v podivném očekávání na autobus...

A během cesty domů, kdy ji polovinu prostojím mezi paní páchnoucí potem a chlápkem smrdícím pivem, těžko říct, který pach je z toho horší, a polovinu prosedím sama vzadu na pětce, zase pomalu vychladnu. Bylo to jen nějaké krátké pomatení smyslů, či co! Esemeskuji si s Jáchymem, kterého poslední dny zanedbávám a velmi mě to mrzí. Vynahradím mu to jak zprávičkami, tak připojením na 1CQ, jakmile dojdu domů. Vyprávím mu o klubovém večeru, ale když se mě zeptá, jestli pro nás přijel Karinin táta, anebo jsem musela

zverbovat mamku, napíšu, že nás odvezl Krejza. Titul *pan* Krejza jednoduše vynechám, takže vlastně ani nelžu!

Jak hezky lze uchlácholit vlastní svědomí, že?

V pátek Miki autobusem nejede, patrně vlastní auto a o něco později, tudíž se mineme. Ve škole se až od Neži dozvím, že všechny tři třídy čtvrťáků odjely do Brna na jakousi prezentaci vysokých škol. Hned se mi dýchá volněji!

Mamka dorazí vzorně hned s koncem pracovní doby, nakoupí v konzumu, což ji musí stát hodně psychických sil, když ví, jak se na ni prodavačka i ostatní drbny dívají, a připraví dokonce teplou večeři: bramborovou kaši s rybími prsty.

„Ty sis dala jen dva?" podivuje se při pohledu na můj talíř. „Přidej si! Proč myslíš, že se s tím vařím?"

„Abys měla lepší pocit," opáčím jedovatě.

„Moniko," vzdychne zoufale. „Já přece –„

Její výmluvy neutnu já, nýbrž *Narcotic*, ozývající se z mého mobilu. Jáchym se nejspíš ve vlaku nudí, přece jsem mu psala, že se připojím až večer, po návratu z posilovny, až bude i on v tichu a klidu svého domácího pokojíčku.

Není to však Jáchym, nýbrž *TÁTA*. Nejdřív mi volá dva týdny před narozeninami, teď týden po... Mám v tom zmatek!

„Ahoj," pozdravím ho. „Co se děje?"

„Nazdar, Moniko. Na to se chci zeptat já tebe. Jak se máš, co děláš, jak ti to jde ve škole?"

Aha, chápu. Žádné dodatečné přání k nafoukám, to je pasé, dávno odbyté. Tatík se vrátil s některou ze svých přítelkyň z Tunisu a vzpomněl si na dceru z prvního manželství!

„Ve škole?" zopakuji nahlas a s pohledem upřeným na mamku, která dokonce ztiší televizi, aby mě její zvuk nerušil, anebo možná proto, aby něco slyšela i ona, dodám: „Ve škole super. Pan učitel drží na naši rodinu, víš."

Mamka zvedne oči v sloup. Možná jsem fakt trapná...!

„Tati?" přeruším jeho řečičky o tom, jak je důležité mít v dnešní době vysokou školu, když už maturita degradovala. „Můžu být přes Vánoce s tebou v Brně?"

Mamina sebou cukne, jak kdyby ji uštkla zmije. No, je to ode mě pěkně zákeřné, to je fakt!!

„Ty bys chtěla přijet...?" podivuje se táta. „Víš, já jsem s tím vůbec nepočítal, nenapadlo mě to... Problém je v tom, že nebudu přes celé svátky doma. Až do Nového roku."

„A kde budeš?" zajímám se. „Zase Tunis? Nebo Egypt?"

Nejspíš aby se dostalo na všechny jeho konkubíny!

„Jedeme přes Vánoce lyžovat na Dachstein. Kdybys mi to řekla dřív, mohl jsem ti zajistit přistýlku."

„Přistýlku?" opáčím a cítím jak se mi ježí chloupky. Přesto pokračuji: „A nešla by objednat dodatečně?"

„Obávám se, že určitě ne…"

Páni rodičové, z vás by jeden zaplakal! Samozřejmě nemám v nejmenším úmyslu trávil Vánoce s tátou, to bych se snad radši nechala dobrovolně zavřít na cvokárnu, natož abych jela na hory s ním a nějakou cizí ženskou, které se bude dvořit a natřásat se kolem nijako holub bublák! Představa přistýlky v hotelovém pokojíčku nedočkavých milenců, kteří už z teenagerského věku poněkud vyrostli, je horši než si sednout holým zadkem na rozžhavené uhlí! Plácala jsem to jen tak, jednak abych potrápila mamku, no a jednak jsem chtěla otestovat tátu. Nezklamal. Jáchym měl pravdu. Naši se u dohromady nikdy nedají. Nemůžou. Každý jsou na jiné lodi a to, co je nejvíc spojovalo, tedy moje maličkost, se jim stalo přítěží.

„Nevadí, třeba příště," prohodím ironicky. „Jo, díky za narozeninový dárek. Byl takovej originální... Nečekanej."

„Peníze jsou rozhodně rozumnějším dárkem než nějaké hlouposti," namítne. „Kup si za ně něco pořádného."

„Už se stalo. Nakoupila jsem si chlast na Silvestra, taky trávu do zásoby, o vánočních prázdninách bude větší spotřeba, a zaplatila jsem si antikoncepční prášky."

„No to snad -"

„Myslím. Pošli zas, drogy jsou drahý. Ahoj, tati," rozloučím se s ním a rychle mobil zaklapnu.

Mamka nade mnou vrtí hlavou. „Mas podivný druh humoru."

„To nebyl humor," ušklíbnu se. „Copak jsi nepoznala, že jsem jen tak kecala? Ve *všem*."

„Když jsme u toho, došla sis na gynekologii?"

„Ještě ne" zachmuřím se. „Nějak jsem neměla myšlenky...Skočím si tam hned v pondělí ráno, protože od úterka, nejdéle od středy bych měla mít menses, tak abych mohla začít brát

prášky hned od konce menstruace."

Mamka souhlasní kývne. „Přidej si ještě kaši i rybu."

„Jdu do posilovny, spatně by se mi cvičilo," odmítnu, vstanu od stolu a skočím se převléct do cvičebního.

Všechno se musí co nejrychleji vrátil do původních koleji, což znamená pravidelně dodržovat všechny návyky. I za cenu jistého rizika...!

To se však zcela eliminuje skutečností, že se dnes v tělocvičně nohejbal nehraje, jelikož se kluci nesešli, v posilovně makaji na mučidlech pouze Tom s Martinem, zatímco Buřt pouzí kibicuje. Miki chybí, stejně jako tu není žádná z místních dívek a dam.Tím pádem uvnitř panuje naprosto skvělá atmosféra, kluci mě od nedělní pařby berou za kámošku. Naše vztahy se od mých

narozenin změnily k nepoznání! Změnil se i pohled na ně, není už tak přísné skepticky. Tihle kluci nejsou zrovna výkvětem společnosti, nicméně asi jako všichni normální kluci! Díky tomu se s nimi nejen dokáži bavit, ale i vtipkovat a smát a dvě hodinky strávené v jejich přítomnosti jsou nakonec vyloženě fajn. Věřím, že by bylo docela prima jít si s nimi sednout na jedno do hospody, jenže nechci mamku doma nechat samotnou celý večer. Mohlo by ji to utvrdit v názoru, že už ji nepotřebuji a ona se o to víc může věnoval Oskarovi bez jakýchkoli výčitek svědomí'

Rozloučím se tedy s kluky a odpojím se od nich - abych se vyděsila tmavé postavy, která se vyloupne ze stínu!

„Málem jsem tu zmrzl," oznámí mi Miki vyčítavě.

„A co já s tím? Proč jsi nešel dovnitř?"

„Protože bych pak s nimi musel jít na pivo," usměje se.

„A ty jsi nechtěl...?"

„Na pivo chuť opravdu nemám."

Provokuji ho tedy otázkami na co chuť má. Snaží se mi za to nacpat hrst sněhu za krk, ale mrštně mu uhýbám.

„Jak bylo na exkurzi?" vzpomenu si cestou k bytovkám.

„Vzhledem k tomu, že místo školy, dobrý. Ale já už mám stejně vybráno. Budu zkoušet právo. V Praze i v Brně. Radši bych, kdyby vyšla Praha."

„JUDr. Mikuláš Krejza, to zní," bavím se.

„No, skoro jako pouťová atrakce," zakření se. „Se jménem tak blbým zní všechno legračně."

„Mikuláš není blbé jméno," namítnu u našeho vchodu. „Je nezvyklé. Jsi první Mikuláš, kterého znám. Mně se líbí."

„Jméno, nebo Mikuláš?" položí mi záludnou otázku.

„Jméno určitě," bavím se a chci se mu schovat za vchodové dveře, ovšem Miki je poučenej z minula a rychle mezi ně strčí špičku kožené boty, takže je nemohu dovřít. Samozřejmě má vetší sílu, tudíž mě přetlačí, vklouzne za mnou a než cokoli namítnu, pevně mě obejme a políbí!! Kdepak přes sklo. Pokusím se ucuknout, jenže Miki mi to nedovolí. Donutí mě zvednout k němu oči a se svými slastně přimhouřenými mě líbá stejně krásně, jako ve středu v noci v jeho voze.

Sousedka Blachoutová, kterou nejspíš přivábí na chodbu hluk, jenž jsme přetahováním o dveře dělali, spustí na celý barák: „I ty jedna rajdo! To je hnus, tuhleto! Ve slušným baráku takový prasečiny…"

Miki mě pustí a nadechne se, aby jí něco ostrého odpověděl, ale já mu rychle položím prst na ústa, čím ho odzbrojím, a aniž bych řekla jediné slovo, odběhnu nahoru.

Příroda mě překvapí. A zaskočí. Menstruace, kterou očekávám až po neděli, mě navštíví bez varováni v noci nu sobotu, musím ráno převlékat povlečení. Tím, že jsem o ní mluvila, jsem si ji nejspíš

přivolala! Tudíž si nemohu dojil v pondělí k doktorovi, to dá rozum, čili až další týden. Docela mrzutá zápletka!

„Jedeme do Bakova," překvapí mne mamka u snídaně.

Zvednu oči od cornflaků. „Co tam?"

„Uděláme si výlet," plánuje mamka. „Podíváme se na výstavu betlémů, projdeme si vánoční trhy, dojdeme na dobrý oběd...Odpoledne půjdu k Evě a ty budeš mít jistě rande s Jáchymem. Zůstaneme u Evy do zítra. Co na to říkáš?"

„Kvůli mně se nemusíš přemáhat, maminko."

„O jakém přemáháni to zase mluvíš?"

„Řekni rovnou, že máš odpoledne spicha s Oskarem!"

„Moniko, prosím tě..."

Trhnu hlavou, dožvýkám rozbředlé cornflaky a jdu se připravit. „Zakrámuju Evě celý gauč!"

„Dáš si dvě vložky," poradí mi něco, na co bych nepřišla.

Jáchymovi napíšu změnu plánu, samozřejmě se chystal hned po obědě přijel, celý natěšený. Raduje se tím víc.

TO JE UŽASNE! MOHLI BYCHOM JIT K NAM, NAŠÍ S BRACHOU ODJELI K BABIČCE, DO VECERA MAM PRAZDNY BARÁK:-)

Zaklapnu mobil a se zadumaným výrazem se posadím k mamce do laguny. Krucinál, co se to děje'?! Jak to, že se neraduji? Proč se netěším stejné jako on???

Nakonec jsem mamce za výlet vděčna. Je na co se dívat a člověk přijde na jiné myšlenky! Výstava betlémů je obrovská, od papírových přes sádrové, jeden je dokonce z chlebového těsta, až po dřevěné nejrůznějších velikostí. Vánoční trhy na náměstí Jana Palacha stojí také za to. Spousty krámků S nejrůznějším zbožím, k dostáni je snad vše od blikačích řetězů po lyžařské kombinézy, samozřejmě neodoláme a koupíme si pár maličkostí, jako větvičku zlatého jmelí, sadu čtyřiceti zlatých koulí, se kterou se pak střídavě taháme a prodíráme v davu, to byl tedy nápad!, po dvojce horkého svařáku vonícího skořicí. Mamka se neustále vyptává, jestli bych nechtěla to či

ono koupit k Vánocům, ale já vytrvale vrtím hlavou. Jednak mě nic z toho, co jsem viděla, nenadchlo, a pak, nedám se přece koupit!

„Podívej," rozněžní se u stánku s nádherně zdobenými perníky nejrůznějších tvarů i velikostí. „Nechceš tohle pro Jáchyma?" mrkne na mne a cituje nápis nu srdci: „*Broučku, milují Tě k bláznění! Tvoje Beruška*… Není to roztomilé?"

„Spíš infantilní," odfrnku. „Kup to Oskarovi."

Mamce tím zkazím náladu přestane ji bavit prohlížení více či méně nepotřebných věci, odneseme nákupy do auta a na oběd si vybereme restauraci *U Papouška*. Plno je i tady, nicméně úslužný pingl, který nestydatě okukuje mamčiny nohy, nosí i v zimě poněkud krátké sukně, nám najde stoleček pro dva u jednoho ze sloupů podpírajících klenutý strop.

„Husarský závitek s rýží," vybere si mamka. „A ty?"

„Mně je to fuk. Třeba totéž," pokrčím rameny, aniž bych se zaobírala listováním v jídelníčku.

Během čekání na jídlo mamka opatrně navrhne: „Víš, přemýšlela jsem, že bychom mohl jet přes Vánoce někam ven. Ve firmě budeme mít všichni dovolenou, mezi svátky se nepracuje. Mohlo by to být prima, ne? Třeba na horách... Já vím, nebyl by to ledovec Dachstein, ale jenom Jeseníky nebo Beskydy... Pořád lepší než sedět v Blažejově, co říkáš?"

„Myslíš společně s Oskarem?!" naježím se. „Ani náhodou!"

„Myslím nás dvě."

„O mě se nestarej, já už se zabavím," pohodím rameny. „Možná budu s Jáchymem u nich na chalupě…nebo nevím."

„Přemýšlel o tom," požádá mě, poděkuje číšníkovi za talíře s baštou, která vypadá fakt dobře, a pustí se do jídla. Bohužel jsem tak rozhozena, že si nestačím všimnout, jak oběd chutná, nabagruji ho do sebe příliš automaticky.

Pak už je čas jít ke koni, kde mám schůzku s Jáchymem, tedy k soše vojevůdce husitů sedícího v plné zbroji na pořádném kamenném valachovi.

„Ahoj, lásko!" obejmi mne a nedočkavě políbí „Strašně jsem se na tebe těšil! Jaké byly trhy? No asi super, když jsi za celé dopoledne ani jednou nenapsala."

„Všude mraky lidi," vymluvím se „Všichni se strkají a cpou, nedá se u toho esemeskovat uval."

„A co jinak?" Zpytavě si mě prohlédne. „Nevypadáš zrovna nadšeně. Ještě ses s tím pořád nesmířila…?"

„Chtěla bych viděl tebe, jak by ti bylo na mém místě!"

„Já se s otčímem smířil," připomene mi.

„Jenže to jsi byl malej kluk! Neměl jsi z toho rozum."

„Ale právě," oponuje. „Ty ho máš, proto musíš vidět –„

„Nic nemusím!" odseknu napruženě.

Jáchym umlkne chytne mě za ruku • navrhne smír: „Nebudeme se přece hádal ještě my dva."

„Nechci se hádal Tys začal."

„Dobře, smažeme to," kapituluje. „Co podnikneme? Prázdnej pokojíček v úplně prázdným baráku stále platí… a láká…"

„Půjdeme radši do kina," navrhnu rychle.

„Do kina?" zeptá se překvapeně. „Fajn, jak chceš. Můžeme zajít nejdřív do kina a pak ke mně, to je jedno. Záleží na tobě, na co máš víc chuť. To víš, já jsem při chuti pořád…"

Pusu vlepenou kamsi za ucho, protože mu v poslední chvíli uhnu, považuje za dozvuk předešlé hádky, protože jen s úsměvem vzdychne, vezme mě za ruku a kráčíme na autobus, který nás doveze k multikinu.

„To myslíš vážně?" zůstane nevěřícné zírat nad volbou filmu. „*Harry Potter*! Dávají plno filmů, nechceš radši -"

„Mně se předešle díly líbily. Výpravna pohádka se spoustou pěkných filmových triků a efektů," namítnu.

„No jo, ale... Radši bych viděl cokoli jiného, to mi věř. A taky je zbytečně dlouhá..."

Zůstanu neoblomná, dokonce sama lístky koupím a zaplatím oba, protože už minule jsme se dohodli, že se budeme na nákladech každé schůzky podílet oba. Jáchym platil divadlo, já cvaknu kino, které jsem

navíc sama vybrala. V sále naštěstí zdaleka nejsme nejstaršími návštěvníky, což ho trochu uklidní, nicméně film ho beztak nebaví. Hladí mě při něm na mé mrtvolné ztuhlé ruce, co mu leží v klíně, a když se ke mně skloní, aby mě v přítmí sálu políbil, pokaždé ho odstrčím: „Neruš!"

„Jsi hrozná," stěžuje si se smíchem. „Ten brýlatý blbeček je ti milejší než já...!"

Ve druhé třetině filmu mi přijde esemeska, jak poznám z vibrací přes samet mikiny, v jejíž kapse střihu klokánky mám mobil schovaný. Může být od mámy, Neži, Káti... Přesto se na ni neodvážím během představení podívat, protože Jáchym sedí příliš blízko a viděl by na displej.

Svou zvědavost ukojím až na WC, kam hned po filmu naběhnu. A skutečně, odesílatelem je *MIKI*!

STOJÍM POD TVÝM OKNEM A BUDU TU STAT, DOKUD ZA MNOU NEPŘIJDES.

Nejdřív se opřu o dveře kabinky. *Takhle* jsem to nechtěla! Aspoň přes esemesky si pokusím zachovat smysl pro humor: *TO TE LITUJI, PROTOŽE POKUD NEMAS TEPLE PRÁDLO, ZMRZNEŠ. JSEM V BAKOVE A VRATIM SE AZ ZÍTRA.*

Ještě si ani nestihnu umýt ruce a přilétne mi odpověď:

NEEEEEEEEE

Zatímco já jsem rozhozena jako seno na letní louce, Jáchym, který je nejspíš rád, že přežil filmovou pohádku, srší optimismem a energií. Podnikal by toho tolik a hned a úplně nejradši by mne odtáhli sobě do pokoje a tam se se mnou mazlil a líbal, když už ne rovnou miloval...

„Je moc hodin," zklamu ho „Musím jít k tetě."

„Neblázni Moniko," přemlouvá mne, ale já jsem neoblomná. „Tak aspoň zajdeme k ťamanům na večeři."

„Promiň, nemam chuť, bolí mě hlava," vymlouvám se.

Jede mě doprovodit až před tetin dům, rád by šel až nahoru, ale to si nemohu dovolit, mamka i Eva by ho jistě pozvaly dál! Zastavím se dole před vraty, abych se s ním rozloučila tam. Obejme mě, vyhledá

moje ústa a vpije se do nich. Moc nespolupracuji, polibek zkrátím na minimum.

„Jsou tu lidi!"

„A co?" nechápe Jáchym. „Kašlu na ně. Jsem s tebou, po týdnu jsem se dočkal, navíc jen na pár hodin, tak si to nenechám kvůli cizím lidem zkazil! Moniko? Co je s tebou?"

Sklopím hlavu. „Jsem protivná, omlouvám se. Nemám svůj den. Vlastně... mam své dny, tak by se to dalo říct lépe."

„Mělas mi to říci hned," domlouvá mi. „Přeci před sebou nemáme žádny tajnosti, lásko. Vidíš, něco pro tebe mám!"

Z kapsy bundy vyloví perníkové srdce, o trošku menší, než jsme s mamkou viděly na trhu, s nápisem: *Beruško, miluji Tě k zbláznění! Tvůj Brouček*.

„Jo, to je to infantilní," pousměji se.

Překvapeně na mě pohlédne. „Infantilní…? No, je vidět fakt nejsi ve formě. Ještě že to máš jen jednou měsíčně!"

„Nikdo není dokonalej čtyřiadvacet hodin denně."

„Dělal jsem si legraci," vzdychne. „Moc se těším na příště a hlavně na vánoční prázdniny, lásko. Už jsem doma publikoval chalupu, aby náhodou naše nenapadly nějaké zvrácenosti, ale je to v suchu. Bude to perfektní."

„Nevím, jak to dopadne doma," krotím jeho nadšení.

„Co by mělo jak dopadat?" nechápe. „Podle mě se toho dost vyjasnilo. Tvoje mamka bude docela určitě trávit Silvestr s Oskarem, takže ty můžeš být se mnou, ne?"

„Nemůžu vědět, jestli bude s Oskarem!"

„Snad jo..."

„Ty si to ještě přeješ! Já bych byla radši, kdyby ne!"

„Myslel jsem kvůli nám," ohradí se.

„Kvůli sobě, jen to řekni. A pak kdo je sobec!"

Nenechám se políbit ani na usmířenou, ani na rozloučenou, vyškubnu se mu a zamračeně vydupu schody k tetě do bytu.

Máma tam samozřejmě není! Dosud nedorazila. Nemusím se tety ptát, kde je, je mi to jasné. Strýc je kdesi ve světě i se svou

lokomotivou, ten se má nejlépe, odjede před veškerými rodinnými trampotami a doma se objevuje spíš coby host. Ramesse II. je zakrtkovaný u počítače, s tím také není žádná legrace, a hrát si se psy, tedy házet jim v malém prostoru gumovou kost, což je baví tak moc, až povalí konferenční stůl plus jedno křeslo, mi nevydrží dlouho. Pomůžu alespoň tetě krájet zeleninu na obložené talíře, které chystá pro všechny k večeři. To také není nejlepší nápad! Ukáže se, že si jí mamka nejspíš na mě a můj přístup k její známosti stěžovala protože mi teta začne domlouvat! Vyrukuje s tím, co do mě hustil už Jáchym: prý proč nepřeji mámě trochu radosti ze života?!'

„Sex je radost ze života." opáčím ironicky.

Zaskočit tetu se mi ovšem nepodaří. Nerozmýšlí ani vteřinu, když mi odpoví: „Noto si piš! Jedna z největších. Hned po jídle. V určitým věku je to naopak. V mládí je sex na prvním místě, postupem času ho předběhne jídlo."

„Aha. Dík za info," prohodím kysele.

„A i kdyby s ním Zuza byla jen kvůli sexu, dopřej jí to. Já si ale myslím, že on to s ní mysli vážně."

Nevím, která z těch dvou variant je horší!!!

Zavibrování mobilu mi přijde jako spása, okamžitě se k němu vrhnu, avšak píše mi *jenom* Jáchym.

LÁSKO, NECHTĚL JSEM TI NAŠTVAT. OMLOUVÁM SE. NEJSPIS SI SPRÁVNĚ NEUVEDOMUJU, JAK MOC TE TEN PROBLÉM S MAMKOU TRAPÍ. CHCI, ABYS VEDELA, ZE TE MILUJI A JSEM S TEBOU

Ježiši, vždyť on mi to ještě ztěžuje! Připadám si rozpolcená jako poleno, na kterém se právě vyřádil dřevorubec, když mu odepíšu TO JE V PORADKU. DIKY.

Jenže ono to není v pořádku. Nic není v pořádku!!!

Mobil si pro jistotu zapnu až těsně před obědem. Přesně jak jsem čekala: jakmile se připojí do sítě, několikrát za sebou blaženě zavrní, jak dojdou esemesky, které čekaly kdesi u operátora frontu na doručení. Všechny jsou od Jáchyma, který mi nejprve přeje krásný

den, pak se ptá, jak se dnes cítím, v další navrhuje sejít se dopoledne a jít se podívat na náměstí Republiky na vánoční strom, a nakonec se zklamaně ptá, zda ještě spím, když mám vypnutý mobil

PROMIŇ, PRISPALA JSEM SI A TED JSEM NA CESTĚ DOMU. UVIDIMI SE PRISTI TYDEN! UZIJ SI ZBYTEK NEDĚLE.

Dívám se, jak mamka s tetou v kulise třetí adventní svíčky smaží koblihy, jedna kuchta za osmnáct, druhá bez dvou za dvacet, a za svou lež se skoro nenávidím! Jenže já potřebuju čas, to je to. Čas, ve kterém se rozhodne.

Mamina se z rande vrátila pozdě večer, vyhýbala mému pohledu a já jejímu jakbysmet. Dopoledne trávím u Ramesse II. v pokojíčku, přehrávám si jeho hudbu, na svůj poslouchá docela slušné vypalováky, to se musí nechat, a když k polednímu dorazí dorazí strýc z cest, hned je bytě veseleji. Většinou bývá nemluvný, dnes výjimečně hýří vtipem. Možná proto, že něco tak dobrého, jako jsou domácí koblížky, rozhodně nečekal! Až na těch několik rozpraskaných a vyteklých jsou vynikající.

I když je u tety nečekaně veselo, těším se do Blažejova. Jsem praštěná, no!!! Vyrazíme teprve ve tři, důrazně mamku upozorním, že se také musím na zítřek učit. V aute spolu nemluvíme.

Mamka se sice několikrát pokusí, ale já sveřepě mlčím, takže toho zase nechá. Nevím, na koho mám větší vztek: zda na ni, anebo na sebe!

Jakmile dorazíme do bytu, mamka jde naplnit Ančinu mističku. Za odměnu dostane naše kočičí princezna, která se tváří uraženě, asi že jsme ji nechaly doma a po návratu z nás cítí ty dva protivné psy, celý koblížek natrhaný na drobné kousky, aby z toho také něco měla.

„Fuj," zatváří se mamka. „Kdy jsi naposledy měnila Anče bedýnku? Je třeba dát čistý písek i nové piliny."

„No jo," zahučím a zapadnu do svého pokoje. Sotva rozsvítím proutěný lustr, v prosinci se stmívá šíleně brzy, těch pár hodin denního světla si člověk skoro neužije, přijde mi esemeska!

TY ME VAZNÉ CHCEŠ NECHAT ZMRZNOUT... :-(

Nezdržuji se bundou, vyletím z pokoje jako z holubníku, popadnu Ančinu toaletu a cválám ke dveřím.

„To nemuselo být tak honem!" podivuje se mamka. „Mohla ses předtím klidně přestrojil!"

Vyběhnu ze vchodu a rozhlédnu se na obě strany. Miki se opírá o parapet jednoho ze sklepních o okének, ruce v kapsách, tvář zrudlou mrazem. „Co tu děláš?!"

„Koleduju si o angínu," pousměje se, odlepí se od okna, dojde ke mně a s modrošedým pohledem zapíchlým do mých očí mě bez dalších řečí obejme a políbí. Lítám v tom. Totálně.

To, že mi bedýnka s Ančiným ne zrovna voňavým nákladem vypadne z ruky a já pak ten nepořádek musím zametat koštětem, je naprosto, ale naprosto vedlejší!!

Velkou písemku z angličtiny zvládnu celkem v pohodě - a to jsem se na ni ani nestihla připravit, než za dvě by dopadnout neměla. Vlastička je na mě stále našívaná, jako bych za rozpad jejího vztahu mohla já a ne moje máma, krucinál, a dává mi to pěkně okatě najevo, nicméně test zvládnu za dvě, což je víc než povzbudivé. U tabule by mě s dvojkou odejít nenechala, v písemce si ovšem nemůže dovolit známkovat mě jinak než spolužáky! Čtyřka ze socky je podstatě daň za to, že jsem se nakonec v neděli neučila, byť jsem to měla v úmyslu a Jáchymovi jsem to uváděla jako důvod proč se nemohu připojit na ICQ.

Sečteno suma sumárum - celkem úspěšný den! Vlastně úplně! Vykřičníky dosadím až po poledni pauze, kdy si jdeme s Nežou vylepšil chuť po ne zrovna pikáních fazolích kávou *melange* z automatu dole u šaten. Setkáme se lam totiž se čtvrťáky, vyměním si pohled s Mikim a než se naději, zavleče mě za automat, kde mě na rychlovku políbí. A pak zase cválá za ostatními, aby mu neutekli, jako by se žádné intermezzo nekonalo! Neža, která byla svědkem, má pusu od ucha k uchu.

„Páni, já čumím! A pak, že to nedokážeš. Tvrdila jsem ti od začátku, aby ses nepodceňovala. Jak vidíš, zamiloval se."

„Snaží se," připustím s úsměvem. „Nikdy bych nevěřila, že frája jeho kalibru za mnou bude běhal jako pejsek!“

„Kdy mu naservíruješ třešničku na dortu?“

„Jakou?"

„Kopačky," vysvětlí tedy méně poeticky.

Kousnu se to rtu. „Jo, to netuším. Je tu problém, víš.“

„Jakej?"

„Původně jsem chtěla dostat já jeho. Aby se v tom začal plácat a rozchod ho bolel. Jenže ono se to nějak vymklo…Podle všeho se v tom plácáme oba stejně."

Neže chvíli trvá, než si moje slova přebere. „Počkej, to jako, že ... Ne! A co Jáchym?!"

„Ten nic neví. Akorát se diví, co se se mnou děje.“

„Moniko, prober se," domlouvá mi. „Buď ráda, že Jáchym nic netuší! Máš nejvyšší čas celou tu hru skončit. Mikimu podtrhni stoličku, nic jinýho si beztak nezaslouží, a začni se chovat normálně. Ondra tě zve, samozřejmě i s Jáchymem, na Silvestra. Chata v Beskydech, dovedeš si to představit? Nádhera! Bude to super! A ve čtyřech i sranda!"

Jenže ono je to super i teď. Akorát že nes8 Jáchymem...! S tím si sice pilně esemeskuji, snažím se víc než minulý týden, aby neměl žádné podezření, když už se odmítám připojit na net. V intenzivním rozhovoru by musel poznat, že se něco děje! Přes zprávy mu pouze píšu o tom, co dělám ve škole a doma, jaké mám úkoly a známky, že jsem zavalena fůrou práce, pro kterou nemám čas přijít si zachatovat... Ač se snažím zachovat zdání nic se neděje, nepřinutím se napsal mu ani jednou nějaké vyznání miluji tě mi prostě nejde, připadala bych si tím víc hnusně!! Na jeho něžná slůvka reaguji maximálně rčením *taky tak*, případně nápodobně. Jsem ubohá!! Sama nechápu, jak se mohl náš krásný vztah tak rychle dostat na slepou kolej, v hloubi duše doufám, že jde jen o přechodný stav mysli, snažím se ho tedy udržet.... A přitom vím, že je to nečestné u hnusné jednání!

Jakmile jsem s Mikim, všechno ze mě okamžitě spadne. Najednou neexistuje žádný Jáchym ani proradná Monika! Je jen on, tak hezký, usměvavý, správný! A to, že je kapku namyšlený a povýšený... Nikdo není dokonalý, každý má nějakou chybu, tak co! Vozí mě denně do školy autem a po vyučování na mě čekává, abychom zase jeli spolu domů. Karin si na večeru s *Beatles* neuhnala jen pořádnou opici, ale i zánět hrtanu, takže jsme v autě pouze sami dva, na kluky Miki kašle, a patřičně si toho užíváme!

Líbáme se cestou do školy, o velké i polední přestávce za kafeautomatem, při cestě ze školy, před posilovnou, po posilovně... Je to úžasné! Miki je nenasytný, chce víc a víc. Mazlení v autě je stále odvážnější, dostává se mi pod svetry i trička a nejradši by i pod džíny, kam ho nepouštím.

Jeho esemesky sice nejsou ani tak časté, ani tak květnaté, jako Jáchymovy, nicméně pokaždé zahřejí a jeho *CHCI TE* mi vždycky naježí vlasy do pozoru.

Jsem vytížená na dvě stě procent! Na palci už budu mít brzy mozol z esemesek, kdyby se pořádaly závody v rychlosti psaní zpráv, myslím, že bych měla šanci na skvělé umístění! Není divu, když musím stíhat psát hned dvěma klukům! Neže, která je ze mě stále znepokojenější, tvrdím, že ještě neuzrál čas to s Mikim skoncovat. Chce to správnou chvíli.

Celý týden jsem jako v tranzu. Čekám, že se to musí nějak rozštípnout, současně se toho šíleně bojím a hraji na dvě strany. Je to tak těžké, krucinál!

Ve čtvrtek nám odpadnou odpoledky, což je jen dobře, protože máme s mamkou domluvené pečeni cukroví, včera večer jsme si připravily tři těsta, oříškové, kakaové a linecké, to by bylo, aby se nepodařilo! Napíšu Mikimu, že končím dřív, takže s ním nebudu moct jel domů, a on to zabalí také!

„Někam si vyjedeme," plánuje okamžitě.

„Leda do Blažejova," namítnu. „Psala jsem ti, že musím s mamkou péct cukroví, nemůžu se zdržet."

„Kašli na cukroví, lepší je kupovaný, bez práce," radí mi a kdybych to nebyla pravě já, kdo přišel s nápadem napéct letos domácí, snad bych akci pečeme svépomoci zrušila.

„Nemůžu. Slíbila jsem to."

„Jsi na mě zlá," stěžuje si nespokojeně.

„Ale vůbec ne. O to se budeš víc těšit." Šponuju ho.

„No právě...!" vzdychne zarmouceně nastartuje a poslušně mě zaveze do Blažejova, kde zastaví v tiché neprohnuté odbočce za hřebčínem, abychom se mohli alespoň pomazlit.

„Moniko?" řekne náhle mezi polibky.

„Povídej," pobídnu ho tiše.

„Asi jsem se zamiloval," prohlásí ponuře, až vyprsknu smíchy. „Moc se nesměj!" zlobí se. „Není to k smíchu."

„Já vím, že ne," stisknu mu prsty, kterými mě hlaví pod budou. Vzpomenu si té chvíli na Nežu. Tohle je přesně ta chvíle, kdy je Miki na kolenou. Teď by pomsta sedla!!! On, takový frajer, který se ještě nedávno kasal, že vždycky dostal každou holku, zatímco sám kvůli žádné nevyměkl…

No jo... Jenže… Vykřikoval tehdy také věci, jako že mu padnu k nohám i já. Nevěřila jsem mu! A zatím…

Druhou rukou se mu probírám ve vlasech. „Je to vzájemný, Mikuláši. Miluji tě."

To, co se mi podařilo dostat ze rtů v Jáchymově případě jen jednou a po jaké době, vyplyne v hovoru úplně spontánně!

Takřka mě zavalí, jak moc se ke mně nalepí, jeho ruce bloudí po mém těle. Jedna vklouzne pod knoflík těsných džínsů. Okamžitě mu ji chýlím a odtáhnu.

„Proč se nechceš milovat?"

„Chci, ale -" Mikiho tlak zesílí, pracně ho od sebe odstrčím. „Ne tady! Chtěla bych to... nějak hezky..."

Podívá se mi do očí. „Ty jsi panna?"

Nepatrně přikývnu.

S povzdechem mě dlouze políbí. „Bude to hezký, slibuju."

„Tady ne," stojím si na svém, „Ani teď, musím domů."

Sedne si spořádaně na svou sedačku a opře hlavu o opěrku, aby mi se zavřenýma očima sdělil varování: „Zničíš mě."

Pohladím ho po tváři. „Není všem dnům konec, ne?"

„Hm."

„A co Renča?" napadne mě. O jeho dívce jsme celé ty dny neprohodili ani slovíčko, jako by neexistovala!

„Ta je mimo hru," oznámí mi

„Ty ses s ní rozešel? Kdy?"

„Po těch tvých narozkách."

„Jak to bere...?" zeptám se s obavami.

„Co může dělat," pousměje se. Téma je mu nejspíš nepříjemné, protože mě vzápětí požádá: „Nebudeme mluvit o ní. Chci se bavit o tobě. O nás. Tak kdy, Moniko? Prosím!"

„Tohle se přece nedá jen tak naplánovat," usměji se. „Až na to bude vhodná doba. A teď je vhodná doba jít domů."

Miki zavyje jako hladový vlk, nicméně nastartuje a zaveze mě takřka před bytovku. Tam se rozloučíme v rychlosti, okna sousedů nejsou nikdy slepá jsem se mockrát přesvědčila, znovu mě nabádá, ať ho nenechám moc dlouho čekat.

„Tak až ti bude úplně nejhůř, přijď," políbím ho na špičku nosu natáhnu se pro svůj batůžek a opustím vůz.

Mamka se nestačí divit, jak skvělou mám náladu! Rychle se převleču do domácího, pečlivě vydrbu ruce mýdlem, uvážu si kolem trička a džínsů zástěru dovleču do kuchyňského koutu přehrávač, do kterého založím cédečko nejznámějších vánočních koled a společně s mamkou se pustíme do pečení. Mlsáme u toho dobroty z mikulášského kornoutu, který konečně otevřu.

Než mamka rozválí linecké těsto, nastřihám pečicí papíry na správnou velikost plechů, a pak už vykrajujeme kolečka, jen to hvízdá.

„Mám pro tebe nového doučovatele," vzpomene si. „Ale až od ledna. Akorát že má čas jen jednou týdní studuje němčinu a češtinu na filozofické fakultě."

„Fajn," přikývnu na srozuměnou. „Kdes k němu přišla?"

Mamčino zaváhání mi odpoví dřív než ona sama: „Oskar."

„Takže jste se na mě domluvili," konstatuji

„Ano," kývne. „Protože je třeba situaci řešit a tohle je dobré řešení."

„Hm." Chvilku mlčím, pak dodám: „Že mu děkuju."

Mamku moje vstřícnost potěší, vděčně se usměje a vyrukuje s další bombou „Moniko, co kdybych k nám pozvala Oskara na sobotní oběd? Ještě jsem mu o tom neřekla, je to jen takový můj nápad a záleží na tobě, jak dopadne."

Vykrojené kolečko se mi nepodaří sebrat z válu tak, abych ho nepoškodila. Připlácnu ho tedy ke zbytku těsta.

„To bych na tvém místě nedělala. Bude to katastrofa."

Její výraz je vyloženě nešťastný, když říká: „Moniko, ale on není tak hrozný, Je fajn a je s ním legrace…"

„Já taky nemluvím o něm," ujistím ji „Spiš o tvém kuchařském umění."

Mamka se s úlevou rozesměje. „Když mi s obědem pomůžeš, nemůže dopadnout tak hrozně, ne?"

„Leda pokud má rád pudink nebo krupicovou kaši…"

Pak už se k jejímu smíchu přidám a řehtáme se obě, až rozmatláme celou dávku koleček.. Mamka je musí znovu zpracovat v původní těsto. Do toho mi zazvoní mobil. Mohu se trhat, jak spěchám, abych zjistila, kdo mi volá! Nebo jen prozvání…?Ne, volá. *Narcotic* zahraje třikrát za sebou, než mobil najdu mezi polštáři na gauči. Anča mi ho totiž zalehla a musím ji drsně setřepat, abych se k němu vůbec dostala. Vyjede po mně tlapkou, potvora. Volajícím je *Jáchym*, ne *Miki,* jak jsem si původně myslela, proto mě nadšení přejde, přesto odpochoduji s mobilem a prstem s čerstvým Ančiným škrábancem v ústech do soukromí svého pokoje. „Ahoj, Jáchyme. Děje se něco? Proč voláš?"

„Protože je mi smutno," vysvětlí. „Navíc začínají ve škole písemky... A s tebou už jsem nemluvil tolik dní... Už aby byly vánoční prázdniny, to ti povím! Co děláš, lásko?"

„Pečeme cukroví, vždyť jsem ti to psala," namítnu.

„A večer? Dostaneš se na ICQ?"

„Těžko," vykrucuji se. „Rozdělaly jsme si tři těsta, ta než zpracujeme a upečeme... Do půlnoci máme co dělat."

„Ach jo," vzdychá nenadšeně „Aspoň že sobota je pozítří! Jak to uděláme? Přijedeš do Bakova ty, anebo -"

„No já určitě ne," přeruším ho. „Mamka pozve Oskara na oběd, tak... Chápeš. Musím ji pomoct uvařit a být u toho."

„Mám z tebe radost," pochválí mé. „Nejsi sobec, tehdy jsem přeháněl. Co tě přimělo ke změně názoru?"

Pokrčím rameny, což on samozřejmě nemůže vidět. Po chvíli přemýšlení kajícně vysvětlím: „Asi právě láska. Přesvědčila jsem se, že existuje... že může zaskočit každého... a nic nenadělá, neubrání se, i kdyby měl tisíc seberozumnějších důvodů, proč ne, podlehne... Láska je silnější."

„Miluji tě, Moniko," oznámí mi zjihle. „Dobře, tak v sobotu přijedu já za tebou. V kolik mě tam chceš mít?"

Krucinál, on to vzal jako vyznání!! „Nevím, kdy budu mít čas. Jak dlouho se třídní u nás zdrží… Těžko říct."

„I kdyby do večera, ty s nimi přece nemusíš být celou dobu, ne?“ nechápe moje okolkování.

„Dobře... Tak ve dvě," rozhodnu se.

„Skvěle. Moc se těším.!“

„Já taky. Musím jít pokračovat v pečení, zatím ahoj."

Nemám z toho vůbec dobrý pocit, ale chápu, že i tuhle situaci musím řešit a vyřešit.

„Jáchym?“ dovtípí se mamka.

„Jo," odvětím stručně, protože se mi o něm mluvit nechce.

Ani nemůžu!! Nepochopila by mě. Zvláště jde-li o syna jejího šéfa. Bože, jak z toho kruhu ven?! Stejně je divné, že se nezmínila o Rendy... Nejspíš se jí kolegyně dosud nepochlubila, že dcerunka dostala od mladého Krejzy kopačky!

Ještě nemám ani vykrojená všechna kakaová kolečka, když se rozezvoní zvonek u dveří. Opět úlek a ztuhnutí. Miki to být nemůže, rozloučili jsme se sotva před třemi hodinami, přesto využiji příležitosti, kdy má mamka ruce zapatlané oříškovým těstem, ze

kterého valí podlouhlé válečky, a letím otevřít osobně. Jeden nikdy neví…!

„Ahoj, Moniko," uculí se na mě sousedka Maruška, která v jedné ruce drží nejmladšího syna s tváří polepenými drobečky, jak pilně bužíruje slepované kolečko a vyloženě si na něm vymlaskává, v druhé ruce tácek s několika košíčky plněnými krémem. Vypadají stejně umatlaně jako celá Balíkovic domácnost! „Je máma doma? Nesu něco ke kafíčku…" Protože stojím ve dveřích jako protitankový ježek, dodá: „Pustíš nás dál?"

„Ne," převezu ji. „Abyste pak zase v konzumu vykládala, co všechno doma máme a jak si žijeme na vysoké noze?"

Maruš zrudne až/ke kořínkům vlasů. „No, jak myslíš! Doprošovat se nebudeme, viď, Kubíku?"

Nejmladší Balík si o tom myslí svoje: kolečko je úžasné! Jinak se nevyjádří a já ani na nic dalšího nečekám, zavřu sousedce před nosem. To má za to, drbna jedna'

„Kdo to byl?" zajímá se mamka.

„Omyl."

„Omyl?" nechápe.

„Jo," kývnu. „Celé tvoje přátelství s Maruš byl omyl, tak jsem jí to řekla do oči."

Mamka se zhrozí. „To jsi neměla, Moniko."

„Proč? Za to, že vykládá, jak jsi jí chtěla rozbít její krásný manželství a lákala jsi ji od rodiny?"

„Já vím... Člověk musí být diplomat, aby vyšel se všemi."

„Se všemi nevyjdeš nikdy," odfrknu opovržlivě. „Ty jsi dodělala kolečka? Prima. A jak se tvoří rohlíčky?"

Následující hodinu se řežeme smíchy občas tak nahlas, až se Anča ježí a koledy přehrávané kolem dokola málem neslyšíme! To, co vytváříme za muří nohy, jedna lepší než druhá, nás vždycky dostane!

„No tak to nebudou vanilkový rohlíčky, ale vanilkové šišmury." rozhodnu se pojmenovat podivné pokrouceniny, které strkáme do trouby a pálíme si prsty, když je obalujeme v moučkovém cukru s vanilkou. Nějaká šišmura se občas při sundávání z plechu rozlomí,

nevydrží, ale to vůbec nevadí, správný kuchař má přece svoje výtvory ochutnal ne?

Paní doktorka Nevrklová, náš jediný soused, který nám zůstal přátelsky nakloněn, je dokonce i pochválí!

„Nevypadají sice dokonale," směje se, „ale na chuti jim to nic neubralo. Tenhle recept je opravdu báječný, musím si ho od vás opsat!"

Vida, jaký mají rohlíčky dle babiččina předpisu úspěch! Projevím snahu jí recept na kousek papírku přepsat, ale než najdu propisku, která by psala, zaslechnu zvěnčí ostrý hvizd. Zvednu oči, co tomu ty dvě říkají. Mamka si ho nevšimla, rozumuje nad tím, jak moc je těžké zvládnout svíčkovou, paní doktorka jí přikyvuje, leč chytí můj pohled a spiklenecky na mě mrkne. No jistě, okno z jejího kuchyňského koutu je přesně nad výklenkem, pod kterým se s Mikim vždycky loučíme... Nenápadně se sunu ke dveřím.

„Ty už to máš opsané?" podivuje se mamka,

„Hed, jen si... odskočím."

Paní Nevrklová se pobaveně usměje, mamka myslí, že mluvím o toaletě, tudíž víc nevyzvídá. Dveře od WC mě za mák nezajímají! Jen v tričku a zástěře vyběhnu na chodbu a peláším ke vchodovým dveřím, za kterými přešlapuje Miki.

„Jsi dost nalehko," usměje se. „Já tě sice rád zahřeju, ale možná bys bundu nebo aspoň svetr unesla..."

„Nemůžu nikam, pečeme," namítnu „A vůbec, co tu děláš?"

„Pozvalas mě, nevzpomínáš si?"

Zapátrám v paměti. „Ne, to opravdu ne!"

„Říkalas, že až mi budí nejhůř, mám přijít," připomene a tváří se u toho tak mile, až ho musím obejmout první.

Nenechá se pobízet dvakrát, přitiskne mne k sobě, až mě jeho ruce zastudí na zádech olízne moje rty, aby se dostal dovnitř, a pohraje si s mým jazykem. Chvějivě vzrušení se přenese až do slabin. Jsem ztracená!

„Tobě přece není nejhůř," zamumlám omámeně.

„To by ses divila... Když na mě nemáš vůbec čas!

„Dnes opravdu nemůžu," hájím se. „Na zítřek jsem domluvená s holkama, zůstanu Bakově až do večera, jdeme nakupovat dárky..."

„Holky ti jsou milejší než já, jo?! Ty mě nemiluješ?"

„Mikuláši, prosím tě."

„Tak kdy budeme spolu?" dotírá a rovnou nekompromisně navrhne: „V sobotu se pro tebe stavím a vyrazíme si."

„V sobotu máme návštěvu!"

„To mi ani neříkej," varuje mě výhrůžně znovu mě políbí, opět tak nádherně, až se mi podlamuji kolena. „Moniko…Chci tě. Je to tak těžký pochopit?"

„Dobře. V sobotu v pět u hřebčína," kapituluji.

„Až??"

„Tak ve čtyři. Dřív to nejde," smlouvám.

Konečně se zdá spokojený. „Fajn. Krásně voníš…"

„Nemám žádnej parfém, jsem v domácím."

„Vanilka je dobrý afrodiziakum, sáhni si…"usměje se a přitáhne si mou ruku na svoje džíny.

Namáhavě polknu, sama vyhledám jeho rty a zatímco se nenasytně líbáme, třu dlaní Mikiho zbytnělou touhu.

13. KAPITOLA

Vánoční nákupy, které podnikneme s holkama a zaberou nám cele páteční odpoledne, stoji za to! Nejen že nakoupíme každá takřka všechno, co jsme si naplánovaly, ještě se u toho skvěle pobavíme a některé rady, zvlášť tedy těm druhým, vážně nemají chybu. Později, když se od nás Ida s Magdou a Katkou odpojí a my zůstaneme s Nežou samy, natrefíme na malý krámek s kožených šperky, Hned bych si jich pro sebe vybrala několik! Místo toho koupím pouze jeden, a to pánský náramek ze

zvláštně spletených proužků černé kůže a s vyrytým jménem

MONIKA. Neža závisti slintá, ačkoli mají velký výběr, Anežku nikde neobjeví.

„To máš z toho, že ti vaši dali málo používané jméno. Kdyby zůstali konfekční jako naši měla bys po problému."

„Škoda, no. Byl by to krásnej dárek pro Ondru, měl by mě pořád na svém těle, lepší než nosit fotku v peněžence... Jáchym ho určitě správně ocení."

„Pro Jáchyma mám keramického hrocha," odtuším.

„A pro koho tedy-" Neža se zarazí „Moniko!!"

„Co?" ošiji se nedůtklivě.

„Neříkej, že si v tom nechceš udělat pořádek ani do Vánoc! Podle mého to s tím napínáním Mikiho přeháníš. Dosáhla jsi svého? Dosáhla. Tak mu dej kopačky, ať máš čistej stůl vůči Jáchymovi. Miki je sice grázl a zaslouží si trest, ale zase ne abys ho tahala za nos tak dlouho!"

„Nejde to tak jednoduše," zahučím rozpačitě.

„A chodit se dvěma jde? Opáčí ironicky. „Prober se, prosím tě. Přece se řeklo, jen než se Miki zaláskuje. To se li povedlo, máš ho omotaného kolem prstu i o chceš víc? Ani *takovej* grázl, jako je Miki, si nezaslouží tak velkou levárnu, zvlášť když ji pořád natahuješ. A Jáchym si to nezaslouží už teprve. Navíc hrozí nebezpečí, že by to mohlo prasknout. Momentálně je v podstatě ponižuješ oba."

Z hluboká vzdychnu. „No jo, něco s tím udělám, sudičko."

„To jsem ráda," oddechne si. „A nemysli tím to, že mu doma zabalíš dáreček k Vánocům, že ne?"

Podívám se ni a obě vybuchneme smíchy. Pak už mám

nejvyšší čas přichvátnout, abych ověnčena všemi balíčky a igelitkami stihla poslední páteční autobus a nemusela volat mamce o záchranu.

Už na nádraží se selkám s Karin, první den ve škole a hned

se pěkně zdržela, ovšem jestli si myslím, že si třeba ofocovala učení nebo tak něco pletu se.

„Blázníš? Nebyl toho, že mi napsal jeden kámoš, co hned

v červnu po matuře odjel do Anglie a teď se tu na otočku objevil, vůbec bych dnes do školy nešla! Vždyť už koncem příštího týdne začínán vánoční prázdniny, žádnej stres, školu doženu v pohodě."

Nevím jak na výtvárce, ale na naší se toho za jediný den probere neuvěřitelné množství, sama svoje pracně doháním dodnes! Nepřu se s ní, místo toho jí ukážu náramek. Samozřejmě pozná, že je pánský. Zpytavě si ji měřím, když si prohlíží náramek ze všech stran. Svěřil se jí Miki o nás…?

„Je správnej," vrátí mi ho. „Ruku kterýho šťastlivce bude zdobit?"

Takže ještě neví nic. Svým způsobem si oddechnu. Karin sice neměla Renču ráda, přesto nevím, jal se zatváří, až zjistí, s kým chodí její brácha nyní! Odpovědí zamlžím: „Ruku jednoho strašně skvělýho a krásnýho kluka."

„Krásnýho?" zopakuje pobaveně. „V tom případě seš cvok."

„Proč? Máš něco proti krásným klukům? Nevěříš, že existujou fakt hezcí kluci? Nemusím chodit s příkladem daleko, třeba tvůj brácha je kořen," pustím se na tenký led.

„No právě," zasměje se. „Miki je klasickej případ. Hezkej, ale grázl. Mým ideálem je Shrek."

„Cože? Kdože? Myslíš toho zeleného zlobra z filmu??"

„Přesně tak. Chápeš, Shrek byl škaredej, ale přitom spolehlivej a uvnitř krásnej. Princ Krasoň to měl přesně naopak. Nikdy bych nechodila s žádným hezounem. Pár jich znám a je to jedna sebranka, nevěřila bych jim ani uhoj."

„Třeba jim křivdíš," zaváhám „Ne, počkej, jinak. Já vím, že hezcí kluci jsou většinou holkaři, protože si to můžou dovolit a holky je balí samy, ale myslím si, že když se zamilují... Láska je přece může změnit."

Karin na mě pohlédne jako na malomocnou. „Moniko, prober se. To jsi vyčetla v červený knihovně, ne?"

„Taky jsem tomu nevěřila," pokrčím rameny, „ale může se to stát. Čistě hypoteticky: když najde tu pravou a zamiluje se doopravdy, proč by se nemohl kvůli ní změnit?"

„Milá zlatá, tohle je víc než naivní hypotéza," baví se. „Hajzl zůstane hajzlem, to mi nikdo nevymluví. Možná to v sobě na nějakou dobu potlačí, ale nezmění se. Dřív nebo později se vrátí zpátky do svých kolejí."

Trhnu hlavou. Já tomu věřím! Neříkám, že se změní úplně, od podlahy, ale třeba částečně…"

„Monču, Monču," polituje mne pobaveně. „S hezkým klukem
máš jen dvě možnosti, jak se neudělat nešťastnou a netrápit se
kvůli němu: buď od něho dá ruce pryč zavčas, než se spáliš, anebo ho musíš brát takového jakej je. To znamená mu všechno tolerovat a odpouštět. Jako husička Rendy. V proměnu grázla v charakter nevěř. Zázraky se nedějí!"

Hovor poněkud uvázne, nenajdu odvahu sejí pochlubit, že místo Rendy jsem v obraze pravé já! Přemýšlím nad tím. Moje mamka taky dojela fešáka, který se líbil a líbí dodnes mnoha jiným dívkám a ženám…To, co Karin řekla, znělo sice hodné reálně, ale taky hodně pesimisticky. Možná proto, že žádného kluka na chozeni nemá! Ti její úleťáci a kámoši na jedno pobavení se počítat nedají a přesto se tváří, že takhle její nejlépe - kdo ví, zda to není pouze obranný mechanismus před skutečnosti, že ona nemá nikoho, kdo by nosil náramek s nápisem *KARIN*.

U bytovky se naše cesty rozpojí, řekneme si ahoj, popřejeme pěkný víkend a zatímco ona pokračuje dál já obejdu roh baráku - a na zázraky v tu chvíli věřím víc než předtím, protože tam na mě čeká Miki, promrzlý jako preclík jen proto abychom se

mohli další půlhodinu líbat a ujišťoval se o zítřku jelikož dnes
už mě k ničemu nepřemluví. Ačkoli se snaží pěkně!

Poté se prostě nemohu připojit na ICQ, jak mě Jáchym ve svých esemeskách láká. Vymluvím se na cukroví!

A TO HO MUISIS SLEPOVAT MARMELADOU ZROVNA TED?????

Asi už má těch mých vrtochů a výmluv taky plné zuby, chudák! Ještě si hraji na ukřivděnou: *JISTE.*

Jáchym se na chvíli, ve které se stihnu vysprchovat a navečeřet, odmlčí, načež se omluví: *PROMIŇ BROUCKU, UVIDÍME SE ZÍTRA. MOC SE TESIM! AT TI TO JDE OD RUKY. :-*I

Jáchyme, Jáchyme, kdybys věděl, co nevíš, netěšil by ses!

Nápad pouštěl se do svíčkové na smetaně mamce rozmluvím a ona sama záhy pochopí, že by to skutečně byla sebevražda. Na takových řízcích z krůtích prsou a bramborové kaši není co zkazit, tudíž se nám oběd podaří na jedničku. Nebo na jedna minus. Za těch pár žmolků v kaši.

Třídní přijede přesně na čas, auto nechá stát těsně za odbočkou k naší bytovce, tudíž se na něj Blachoutův zákaz nevztahuje a pan Blachout, který právě odhazuje čerstvě napadaný sníh,
jelikož má tento týden službu, nemůže nic říct. A tak aspoň
polohlasně huhlá, jakej to byl slušnej barák, ale co tu jsou ty
dvě rajdy, chodí si sem cizí chlapi jak domů. Slyším ho jasně,
jeho huhlání je pěkně hlasité, nejspíš aby z toho měli něco i Balíkovi, kteří otevřeným oknem kuchyně pouští do polí štiplavý kouř spáleného oleje, jdu totiž svému učiteli otevřít vchodové dveře. Blachout by mu rozhodně sousedsky nevypomohl a nám nefunguje bzučák.

„Dobrý den," pozdravím třídního rozpačitě. Pohled mi sklouzne na kytici růží, kterou nese mamině. Jsou opravdu nádherné a teď v prosinci musely stál fůru peněz, odhaduji počet hlaviček na minimálně dvacet!

„Nazdar, Moniko," usměje se přátelsky, chytí můj pohled a zeptá se: „Nevíš, má vůbec Zuzka ráda růže...?"

„Nejradši má herkules, ale myslím, že bude spokojená."

„To je nějaká odrůda…?"

„To je salám, pane učiteli."

Třídní mi v náznaku střeli pohlavek, ovšem směje se tomu.

„Tohle ti připočítám k chybám v písemce," slibuje mi.

Oběd samozřejmě vychválí do nebes, mamka je z toho celá růžová, nestačím zvedat oči v sloup. Nejspíš nechápe, že by jí jídlo pochválil, i kdyby se mu každé sousto příčilo v hrdle a ještě týž večer z něj dostal salmonelu!

„Umíš lyžovat, Moniko?" obrátí se na mne Oskar nečekaně.

„Proč?" zeptám se podezíravě.

„Umíš, nebo neumíš?"

„Monika je výborný lyžař," odpoví za mě mamka. „Lepší než já."

Věnuji jí soucitný úsměv. „Zapomínáš, mami, že i válečnej invalida s jednou nohou lyžuje lépe než ty!"

„No tak!" krotí mě mamka, ovšem Oskar se tomu směje. Představ si horskou chajdu na H*rebienku,* ke které se dá dostal pouze lanovkou," vysvětluje mi Oskar důvod dotazu. „Silvestrovské lyžování v Tatrách není až tak špatný program na pár dní vánočních prázdnin, ne?"

Zachytím mamčin napjatý pohled. Vypadá, jako by jí skutečně záleželo na mé odpovědi, jenže…

„Ještě nevím, co budu dělat přes Silvestra," odvětím pravdivě. Nakonec mám těch nabídek kupu! Mohla bych být s Jáchymem v Krásonicích, anebo ve čtyřech ve mhu v Beskydech... A přitom ze všeho nejideálnější by bylo kdyby máma odjela a já měla pro sebe a Mikuláše celý byt…! „Vy ale klidně jeďte, určitě si to nenechte ujít."

Otázka Silvestra a vánočních prázdnin tak zůstane otevřená. Nakonec jsem skutečně ráda, že má mamka svůj vlastní program, proboha!' Oceňuji to, čeho jsem se *bála*!

Před druhou si obleču na tričko tlustý svetr s kapucí, kterou nechám visel přes límec bundy, a oblečená čekám na Jáchyma.

Mamka mě sice nabádá, abych ho vzala dovnitř, ale to je právě to, co nechci. Čeká mě hrozně těžký úkol, který se nedá řešit před dalšími lidmi!!

Jáchym je přesný jako hodinky, ani nepočkám, až zaparkuje, a vyběhnu rovnou ven.

„Hotovej hodinovej hotel!" rozčiluje se Blachoutová, která vytírá schody a zuří, že jí po nich šlapu.

Jáchym mezitím stihl vystoupit z vozu a jit mi naproti pusu má od ucha k uchu. „Ahoj, lásko. Nemá tvůj třídní stříbrnou oktávku?"

„Jo, má. Proč?" zeptám se udiveně. „Támhle stojí –„

Ukážu rukou na haldu sněhu, která vypadá jako uměly kopec pro sáňkovaní, a navzdory situaci vyjeknu smíchy.

„Poznal jsem to jen podle zadního okna, směj se Jáchym. „Váš soused je fakt šílenec."

Pobaveně obejdu haldu, pod níž se skrývá Oskarovo auto, ze všech stran. „Musel si máknout, dědek. Nanosit sníh až sem a zaházet ho…Co všechno dokáže lidská zášť!"

„Radši někam odjedeme," pobízí mě, a tak nastoupím a nechám se odvezl mimo Blažejov. Jakmile zahlédnu první odbočku do lesa, která není úplně zasněžená, abychom v ní neuvízli, požádám ho, aby tam zastavil.

„To zní napínavé." mrkne na mne.

„Půjdeme se projít," navrhnu.

„Zrovna tady?" ukáže překvapeně na cestu, která vede kamsi do hlubin lesa. „Na romantickou vycházku bych dovedl vybrat spoustu mnohem lepších míst. Co zajet pod Hrbáč, vyjet nahoru lanovkou a sejít pěšky? Je tam perfektní restaurace s krbem, kde dělají vynikající bramborák..."

„Půjdeme sem," rozhodnu nekompromisně. „Na tu chvíli...!"

„Chvíli?" Jáchym se preventivně zamračí. „Neříkej mi, že musíš být brzy doma!"

„Třeba jo," pokrčím rameny.

Par kroků ujdeme mlčky, kráčím rychleji než on. Je tak strašně

Těžké ublížit klukovi který mě miluje a kterého mám vlastně pořád ráda, jenomže Mikuláše šíleně miluji! Vůbec nevím, jak mu to mám říct, abych ho ranila co nejméně.

Jáchym mě dohoní a chytí za ruku.Nechám ji v jeho dlani, Visí tam však chladně, jako ruka mrtvoly.

„Už se nezlob, nesluší ti to," domlouvá mi s úsměvem, donutí mě zastavit a vtiskne mi na rty polibek. Neopětuji mu ho, navíc po chviličce uhnu hlavou. Překvapí ho to.

„Co se děje? Celé dva týdny jsi jako vyměněná, skoro mám strach se zeptat, co ti je," přizná se mi. „Může za to ten učitel? Myslel jsem, že ses ho pokusila vzít na vědomí..."

„Pokusila," přikývnu. „Oskar za to nemůže."

„A kdo za to může? Já?" hádá nesprávně. „Čím jsem tě naštval? Nejsem si vědom ničeho, ale klidně mi to řekni, mohl jsem nějak nechtěně…"

„Ty za to nemůžeš vůbec, Jáchyme," hlesnu tiše.

Obrátí mou tvář k sobě. „Ty pláčeš? Moniko? Tak mluv!"

„Nevím, jak bych ti to měla říct…"

Jáchym pochopí vážnost situace a v tu chvíli vypadá, jako by si nebyl jistý, zda to vůbec chci slyšet!

„Je v tom nějakej kluk?" zeptá se.

Nevydržím přímý pohled, uhnu očima a kývnu.

„Ten plesu, že?" řekne tiše. Tančila jsem s více kluky, přesto vím, že oba mluvíme o tomtéž klukovi. „Ten *kretén*... A já jsem ti věřil... Věřil jsem v tebe,…V nás .."

„Jáchyme, je mi to moc líto," vyhrknu. „Nevím, jak se to stalo... Byl mi od začátku hrozně protivnej, ale přitom... Nezlob se na mě. Zůstaneme kamarádi, jo?"

Chvíli mlčí, pak ztěžka polkne. „Jak s tebou můžu kamarádit, když tě miluju? To dohromady nejde."

Pohladím ho po tváři a z očí mi vyhrknou další dvě slzy. „Odpusť mi to, Jáchyme."

„Jsi s ním šťastná?" zeptá se tiše.

Mlčky přikývnu.

„To je fajn," řekne jenom.

Stojíme proti sobě a mlčíme. Všechno bylo řečeno, další slova jsou zbytečná. Po nějaké době mu řeknu „ahoj", on mi neodpoví, otočím se a pěšky se vrátím do vsi. Když se v ohbí zatáčky otočím, zjistím, že stojí na stále stejném místě.

Taky mi není do smíchu!! Jenže co můžu…! Neža měla pravdu, bylo by nefér chodit s oběma najednou. To si Jáchym nezasloužil, rozchod je čestnější. Pokud se tedy takové situaci dá podraz považoval za čestný!!

Na druhou stranu, lidi se scházejí a rozcházejí. Všechno jednou skončí! Vztah s Jáchymem byl moc prima, zbylo mi po něm světlo v duši o spousta hezkých zážitků, proč si je kazit výčitkami! Škoda, už se nikdy nedozvím, jaká štěňata narodila Kyselině Kikině…Zda je otcem Albert, se kterým skutečně byla nějakou dobu sama…Kdo ví!

Mamka je z mého předčasného příchodu poněkud zmatená, a to i když pro jistotu zazvoním, abych je nepřekvapila v nějaké choulostivé situaci. „Vy jste se pohádali?"

„Ne," odvětím v podstatě pravdivě. „Ve čtyři zase půjdu."

Kupodivu se s tímhle vysvětlením smíří a já si na zbývající dobu zalezu do svého pokoje. Na rande s Mikim se chystám mnohem důkladněji! Chtěla bych být mnohem krásnější, než na svých nejhezčích fotkách. Jen pro něj, aby to ocenil!

MUZU UZ TED. CO SE SEJIT U HREBCINA NA O HODKU DRIV? napíšu mu nedočkavou esemesku.

Miki mi odepíše vzápětí, akorát mě moc nepotěší: *TY ME STVES:-/ KDYBYS TO REKLA DŘÍV, ZDRHL BYCH JESTE PŘED RODINNOU OSLAVOU! TED NEMUZU, BUDU RAD, KDYŽ SE ZDEKUJU NA ČTVRTOU. JAK TO MAM ASI VÝDRŽET, N0000??? :-(*

To mě to mrzí, jenže jak jsem mohla vědět, že rozchod Jáchymem proběhne hladce u rychle, bez komplikací?? Málem postrkuji ručičky hodin rukama, když se ty mrchy hýbou tak pomalu! Celá se převleču, schválně si vezmu krásné narozeninové prádélko, bílou bavlněnou košili, přes kterou podprsenka

dráždivě prosvítá, a svetr tentokrát nechám doma. Stejně by mi ho hned vysvlékl, a pak, v přilnavé košili jsem mnohem víc sexy než v bachratém svetru á la medvěd grizzly.

Na líčení už také není co opravit, tudíž v půl čtvrté nedočkavě vyrazím k hřebčínu. Jsem tam první, podupávám ve vysokém sněhu a jakmile spatřím reflektory auta, v němž tuším modrý pežot, málem radosti poskočím. Díky sychravé mlze, ze které se tvoří slušná námraza na každé větvičce, drátěném oku plotu i ohradě koňského výběru je navzdory málo pokročilému času skoro tma.

„Mikuláši!" vklouznu k němu do vozu a skončím rovnou ve vášnivém polibku ještě dřív, než stihne vyřadit a vypnout motor. „Bezva, že tu jsi autem, můžeme někam vyrazit. Dnes mám čas a budu ho mít klidně až do půlnoci!"

„Jasně, když nemůžu já, šklebí se.

„Ty chceš zase hned odjel…?!"

„Zase tak hned ne. Nejsem blázen…Pojď ke mně blíž..."

Než se naději, sklopí obě sedačky, nejen tu mou, jak bývalo zvykem, takřka do vodorovné polohy, nohu si položí přes obě moje stehna a nalehne na mne horní částí těla, aby naše ústa mohla splynout v dlouhém a nedočkavém polibku. Jeho ruce nezahálí ani na okamžik, rychle mi rozepnou bundu a aniž by mi ji svlékl, už rve knoflíčky, aby mi zvětšil i tak velký výstřih. Jeden knoflík nevydrží, slyším ho, jak odskočí a s cinknutím spadne kamsi na palubovku. Strčí pode mne paže, aby mě mohl trošku nadzvednout, a líbá mě na ňadrech, těsně nad krajkou košíčku podprsenky.

„Ne tak rychle...," krotím ho. „Co máte za oslavu?"

„Naši maj... výročí... svatby," vysvětli mezi polibky a šup, podprsenku, která má zapínání vpředu, zručně rozepne. Pak už nemůže odpovídat vůbec, takže moje otázka, kolik let jsou jeho rodiče spolu, vyzní do ztracena. Jakmile mi osvobodí prsy, věnuje se čistě jenom jim, líbá je, hladí, tře u hněte, až to skoro bolí. Uvědomím si, že mi povolil knoflík džínsů a vžum, zip je rozevřený na doraz.

„Miki, ne..."

„Proč ne?" zeptá se chraptivě a jako bych ani nic neřekla, stahuje mi džíny z boků. Mám je těsně, dá mu to v malém prostoru vozu docela zabral.

„Nechci tady." bráním se. „Počkej... prosím tě!“

„Čekal jsem už strašně dlouho," připomene mi

„Dlouho?! Vždyť teprve před týdnem jsme se my dva vlastně dali dohromady, týden předtím se nedá počítat za chození!"

„Pro mě je každém den utrpení,"přesvědčuje mne „Strašně po tobě toužím, chci tě, Moniko... Podívej se, jak moc!“

Vrátí se na svoje sedadlo, aby si svlekl bundu, shodil boty a sundal džiny.

„Říkala jsi, že mě miluješ," připomene nu

„Děsně moc, ale plánovala jsem si to v nějakým pěkným prostředí, svíčky, hudbu, romantiku..."

„Hudbu ti splnit můžu," pousměje se, zapne přehrávač, navolí v zásobníku to správné cédéčko a než se rozjedou tóny té nádherné písničky *Bitter Sweet Symphony* pobídne mě: „Jestli chceš, abych ti věřil, že mě opravdu miluješ, tak se se mnou budeš milovat."

„Zní to skoro jako citový vydírání!"

„A od tebe jako sadismus, jestli mě i tentokrát pošleš, abych si to udělal sám doma," opáčí s mírným úsměvem. „Protože tohle jen tak nerozchodím..."

Ta písnička je podraz, vezme ostří mým protestům a já fascinovaně zírám, když si Miki s pohledem upřeným do mé tváře stáhne boxerky. Zachvěji se.

Mikuláš ze mě serve ty krásné drahé kalhotky, které jsem si plánovala na svoje poprvé, byť za jiných okolností, až nitě praskají, musí mi sundat i glády, abych dostala dolů džíny úplně, a mohla ho přijmout mezi rozevřená stehna.

„Miki, prosím tě..." vydechnu v posledním slabém odporu.

„Moniko, prosím.'" Řekne, políbí mne a silou na mne nalehne. Nečekaně to bolí, sténám pod nim a instinktivně se snažím uhnout, ale v tak malém prostoru není úniku. Mikuláš nepřestane, dokud do mě posléze nepronikne po celé délce. Teprve pak mě nechá chvilinku

vydechnout, smířlivě mě políbí a s očima ponořenýma do mých se ve mně začne pohybovat. Teď už to tolik nebolí, bolest je svým způsobem příjemná a vlastně vzrušující, ale žádný orgasmus, o kterém vykládala Katka, se nekoná. Tedy z mé strany. Miki je na tom podstatně lépe, ten si milování užívá se vším všudy a na vrcholu své cesty zajíkavě vydechne a křečovitě zaryje svoje prsty do mých paží. Vzápětí ze mne rychle vyklouzne a celou tu spoušť zachraňuje papírovými kapesníky, které vytáhne z boční kapsy sedadla.

Střelí po mně pohledem. „Máš vůbec nějakou ochranu?"

Napřímím se do sedu. Samozřejmě jsem si nestihla dojít na gyngu, vždyť jsem až do čtvrtka měla menses! „Ne! Proč?! Tys nedával pozor?!"

„Ale jo..."

„Neříkáš to zrovna přesvědčivě!"

„Nu ..jo... dával," uklidňuje mne. „Nejsem začátečník."

„Ale neměl jsi kondom!" uvědomím si vyděšeně. Jak jsem mohla zapomenout na tu nejzákladnějších věc ze všech?!

„Nějak jsem si ho nestihl vzít," připustí s úsměvem. „Přitom je mám v autě... Bylo to moc silný. Super. Víš, že jsem nevěřil, že jsi panna?"

Nakloní se, aby mě políbil na ňadra. Teprve teď si uvědomím, že ta trocha tepla, co ve voze byla, dávno unikla do mrazivé mlhy za zadýchanými okny. Ačkoli bych strašně ráda pokračovala v mazlení a dotecích, musíme se obléct, pokud nechceme zmrznout. V tak malém manévrovacím prostoru je to pěkná dřina, oba se tomu smějeme.

„Miluji tě, Mikuláši," obejmu ho už zase v bundě. Pak si vzpomenu, co pro něj mám, a přivážu mu koženou jmenovku na zápěstí. Původně jsem ji schovávala k Vánocům či po prvním sexu, leč Miki mě zaskočil, předběhl dobu minimálně o týden!

„Díky." Odmění mě polibkem. „Musím se vrátit na oslavu."

Před bytovkou se s ním nějak nemohu rozloučit. A to i přes to, že opodál můj třídní učitel pracně odmetá závěje sněhu ze svého vozu. Nejradši bych si Mikuláše vzala k sobě do pokoje, i kdyby se mamka měla třeba zvencnout! Jenže on stejně spěchá, takže jsem konfliktu ušetřena.

Na adventním věnci hoří čtvrtá svíce, bytem znějí koledy, cukroví mánie slepené ti nazdobené (a to jsou Vánoce až za týden), a já jsem šťastná. Přestože od včerejšího večera slabě špiním a co chvíli mě v podbřišku píchne či zatne, cítím se otlačená, což není divu, nebyl to žádný drobeček!, přestože jsem si svoje poprvé malovala mnohem růžovějšími barvičkami a ačkoli s

dnes s Mikim vůbec neuvidím, nelituji, že se to stalo. Strašně ho miluji. Strašně moc!!!

Na včerejší oslavě, chudák, přebral, večer mi napsal už jen jednu esemesku, ke všemu dost nesrozumitelnou, ze shluků písmen jsem se dovtípila, že vesele slaví, a dnes se ozval až po obědě, kdy reagoval na mých několik zpráv, zda žije a kam si vyrazíme.

VIDÍM TO NA MARNICI NEBO PRINEJMENŠÍM NEMOCNICI... BUDU RAD, JESTLI TO S MOKRÝM HADREM NA HLAVĚ PREZIJU DO ZÍTRA!

Škoda volné neděle...! Je to zvláštní, když mi najednou nechodí žádné esemesky. Mikuláš se léčí a Jáchym mlčí, po včerejším rozchodu nenapsal ani jednou. Nedivím se mu a žádnou zprávu od něj ani nečekám, jenom je to takové... divné, no. Smutné. Prázdné. Na Jáchyma ale myslel nechci, protože si nechci kazit svou sváteční náladu. Přijít o panenství s klukem, do kterého jsem blázen, je pořádný důvod ke sváteční náladě, ne?!

Eva, která přijede i s oběma psy, je z nás hotová.

„Tak co, vy dvě bárbíny?"

„Proč bárbíny?" nechápe mamka.

„Vždyť tak vypadáte. Jak dvě krásné růžové panenky. Jen převázat mašlí. Nemusím se ptát, jak dopadlo rande, že?"

Mamka mrkne s úsměvem nu mne. „Ne. Bylo to fajn."

Já mrknu na ni. „Jo, bylo to skvělé."

Akorát že ona si myslí, že mim nu o Jáchymovi, no...!

„Vy jste dopadly, vy dvě hospodyně," baví se teta při pohledu na napečené tácy s cukrovím Albert s Einsteinem jistě litují, že

nepovedených kousků zase nebylo tolik, abychom je nestihly s mamkou zlikvidovat už při výrobě. Hodím jim od každého druhu jeden kousek, hafani je lapnou v letu a zase zírají loudivým psím pohledem, jako by nedostali nic. „Kde je tvůj pověstný boj za emancipaci, Zuzo?"

Milá teto, z lásky je člověk schopen se změnit!

„Jo, a kam se poděl zákaz vjezdu Že by ten váš cholerik z přízemí pochopil a kapituloval?" uvědomí si.

Překvapeně vyjuknu z okna, až mě při prudkém pohledu píchne v rozkroku. „No fakt! To teda čumím! Ještě včera zaházel Oskarovi auto sněhem až po anténu, a dnes ústupek?!"

Mamka zalije horkou vodou svůj i tetin šálek s rozpustnou kávou *nescafé,* mně přelije konvičku se sypaným ovocným čajem, a s pohledem, jakým se hladívají mrňata třeba za krásně naplněný nočníček, nám oznámí: „Kde žijete? On by ji nikdy neodnesl."

„A kdo ji odnesl...?!" otážu se v předtuše.

Pokrčí rameny. „Oskar."

Vybuchneme s tetou smíchy.

„Není to krádež?" obávám se.

„Spíš dobrej skutek," pochválí Oskara Eva.

„Vzhledem k tomu, že ta značka docela určitě nebyla původně pana Blachouta, v krámě se koupit nedají, co si budeme povídat, musel ji sehnat také nějak pokoutné, nedá se o krádeži v tom pravém slova smyslu mluvit."

„Ten se zvencne úplně," podotkne Eva a nemyslí Oskara!

Ne že by mi bylo souseda líto, ale jistě hodnoty v jeho životě

vzaly naším příchodem za své. Měl značku – a nemá, měl sušák - a nemá. Život je plný nálezů a ztrát!

Miki v pondělí ráno do školy nejede, čtvrťáci mají totiž další

výlet, tentokrát do Prahy v rámci dne otevřených dveří vysokých škol. Vím to z jeho esemesky, kterou mi poslal pozdě večer jako druhou za den. To není moc, pravda, ale chápu, že když někomu není dobře, nemůže ani psát zprávy. Koneckonců, Mikuláš zdaleka není

takový psavec jako byl Jáchym! Kdepak zprávy hned po probuzení, pak desítky dalších přes celý den a před usnutím celá série krásně zamilovaných…Miki je zvyklý psát jen když má něco na srdci, to je ten problém. Každý kluk je jiný, nelze je srovnávat, zvlášť když jde o dva nesrovnatelné typy!

Nejede ani Karin, patrně se sveze autem s ním až později, škoda, nemám si s kým povídat. Hrozně by mě zajímalo jestli se teď už o mne Miki ségře zmínil!

Ze známých sedí vzadu na pětce pouze Tom s Martinem, ale s těmi si zase pro změnu nechci povídat já, ačkoli na mě oba mávali a smáli se krokodýlími úsměvy. Baví se dobře celou cestu, slyším výbuchy jejich smíchu, nejspíš si vyprávějí vtipy. Měla jsem si k nim sednout, abych se taky pobavila!

Popovídám si teprve s Nežou, byť šeptem při hodině.

„Máš skvělou náladu, koukám," všimne si.

„Koukáš dobře. Mám důvod pro skvělou náladu," opravím ji. „Mimochodem, tu nanynku Renátku se mi povedlo pokořit úplně. Pomsta jako malovaná!"

‚Konečně nejsi to uzavřela?" oddechne si. „Je fajn, že sis udělala jasno. A co na tu chajdu v Beskydech, pojedete?"

„Udělala jsem jasno ve vztazích a zkusím se Mikiho zeptat. Myslím, že bude souhlasit, nic lepšího určitě nemá."

„Mikiho? Snad Jáchyma, ne?" zasměje se. „Pleteš si je."

..Nepletu," pokrčím rameny. „Opravdu mluvím o Mikulášovi."

Neža se ke mně otočí celou tváří nehledě na skutečnost, že právě probíhá hodina angličtiny. „Ty ses rozešla s Jáchymem?!" vyjekne tak nahlas, až se holky před námi zasmějí a Oskar, který u tabule drátuje Zlatu, na nás ukáže prstem. „Monika, Anežka. Pojďte podpořit spolužačku!“

Místo probírání intimních záležitostí musíme.naklusat k tabuli a hrát slovní ping-pong, my tři proti třídnímu. Oskar je vtipálek, tudíž je z toho docela legrace, nezaskočí mě ani záludnými větami, které chce přeložit do angličtiny, jako: *Dala bych si herkules, ale máme jenom chleba.* A podobné perly. Nakonec Zlatu vyžene s trojkou a mě s Nežou

propustí s dvojkami podmíněně - prý jestli je nechceme, nezapíše je a vyzkouší nás příště. Ujistíme ho, že stejně jako Lenin i my jsme skromné a chvalitebné si necháme. Odmítnout pěkné známky, navíc získané zadarmo a bez učení, by byl hřích!

„Díky," zavolá na nás Zlata po zvonění. „Bez vaší pomoci bych nejspíš vyletěla s kouli.“

„Na to měl moc dobrou náladu.“ soudí Katka a Alena, loupající si nad odpadkovým košem mandarinku, hodí do placu drb: „Už jste slyšely, dámy, novinku? Osky dal výpověď."

Vyměním si s Nežou pohled. „Cože?! Neke!"

„Fakt. Končí k poslednímu lednu kvůli Vlastičce. Co se s ní rozešel, dělá mu tu peklo, tak se rozhodl odejít."

„A kam půjde?" zeptám se napjatě.

„Jo, to se zeptej jeho," směje se Alena. „V kuloárech se šeptá, že prej snad do Prahy. Učil na jazykovku,"

Neža užasle protáhne obličej a tiše se mě zeptá: „Ví to mamka?" Zavrtím hlavou. „Nemám tuchy!"

Dobrat původní terna se nám povede až o další přestávce. Horkou chvilku za hřebčínem od čtyř do pěti v kabině Mikiho vozu ovšem z líčení vynechám, zdá se mi příliš brzy se chlubit se s tím. Neža dobře znala moje představy a důraz kladený na všechny drobné detaily, které dohromady udělají jeden obrovský zážitek! Do polední pauzy je s novým faktem smířená a po odpoledkách mě dokonce pobídne abych se tedy místo Jáchyma zeptala Mikiho, jestli by nechtěl strávit Silvestra společně s ní a Ondrou. Nakonec je jedno, se kterým klukem tam budu, hlavně že budeme dvě dvojice a bude psina! Určitě lepší než popíjet s blažejovskou partou *Ve Dvoře*, že. Ale zase kdyby mamka skutečně odjela

s Oskarem do Tater a my měli s Mikulášem k dispozici byt, vanu a postel... Těžko říct, která varianta pro mě zní lákavěji!

Od autobusu si tu sypu rovnou do bytu, zajímá mě, zda mamka o Oskarově důležitým rozhodnutí vůbec tuší! Málem si nevšimnu Jirky, který vleče dvě nákupní tašky plné láhvového piva, kdyby mě nepozdravil, přehlédla bych ho.

„No čau, neviděla jsem tě," přiznám se. „Myslela jsem, že tu jde nějakej shrbeném stařec. Tedy, ty máš spotřebu…!“

„Já?" ušklíbne se. „To hovado neděla nic jinýho než chlastá, machruje na koních nebo mámě zahejbá.“

Dovtípím se, že mluví o svém otčímovi. Jsem moc ráda, že se mamka nedali dohromady právě s ním!

„Je mi tě líto," vyjádřím mu soustrast.

„Proč?" trhne rameny. „Já si ho nevzal. Ona si ho nasadila na farmu, tak ať trpí. Každej platí za svou blbost. Mně je docela líto tebe, Monču. Upřímnou soustrast."

Nechápu, o čem mluví. „Nikdo mi neumřel!"

„Ale dostal tě, ne?"

„Cože? Kdo? Co to plácáš?"

„Miki, kdo jinej," odfrkne.

Zarazím se. Proboha, copak on ví... Tak už se to provalilo! „Odkud víš, že chodím s Mikulášem?"

„Nevím, jestli spolu chodíte, ale v hospodě se včera nemluvilo o ničem jiným. Mně osobné informovala Jana, že tě Miki položil na záda."

Zachmuřím se. „Vy tomu říkáte pěkně hnusně!"

„Jestli se ti tohle zdá hnusný, tak jsi měla slyšet, jak to jmenovali kluci," pousměje se. „Asi nejslušnější bylo, že tě Miki vojel."

„To je ubohý!" usoudím opovržlivě. „Koukám, že na vesnici se opravdu nic, ale vůbec nic neudrží v tajnosti!"

„Nechápu, proč nejhezčí holky vždycky dostanou největší parchanti. Janinku Martin, tebe Miki..."

„Víš co, Jiříku?" ušklíbnu se na něj. „Nemudruj a nestarej se. Je to čistě moje věc, s kým chodím!

Zvedne ruce v obranném gestu, jako že on nic neřekl, a než znovu popadne nákupní tašky s pěnivým mokem, dodá: „Ale

být tebou, tak se hodně velkým obloukem vyhejbám Rendy. Té

totiž vůbec není jedno, s kým ses vyspala."

Jeho slova na mě nechtěně zapůsobí víc, než bych si přála.

Jakkoli jsem měla naplánováno jít do posilovny, rozmyslím se

v tu ránu. Co kdybych na tu zhrzenou slepici skutečně narazila!

Stejně je jen dobře, že se díky dojíždění do jiného města potkáváme minimálně. Miki se vrátí výletu bůhví kdy a nikdo jiný mě před ní neochrání!

Proto se ti pitomci v ranním autobuse tak dobře bavili. Na můj účet!! Zajímalo by mě, odkud se to mohli dozvědět. Někdo nás musel vidět...! Představa šmíráka nakukujícího do kývající se pežotky, v níž se s Mikim milujeme až sténám a polohlasně křičím mě vyloženě znechutí. Kdo může být tak hnusně zvrácený, aby koukal na milovaní druhých?!

Mamka už je v bytě a nejspíš balí dárky, protože je zamčená u sebe v ložnice a po velkém šustění a schovávání konečně vyleze s tajuplným úsměvem. Nevyzvídám, co mi letos Ježíšek donese, z toho jsem nějak za poslední dva roky vyrostla, místo toho ji překvapím:

„Víš, že Oskar v lednu ve škole končí?“

Promne si nos. „Ano, vím."

Tohle je pro změnu překvápko pro mne! „Prý jde do Prahy."

„To není tak úplně jisté, je to pouze jedna z možných variant.

Shání si práci a mimo jiné jazyková škola v Praze mu místo nabídla, mohl by od února nastoupil. Má na výběr, tak si bude vybírat. Každý se musí neustále rozhodovat, volit směr, za

čím a kudy jit dal. Život je pořád o volbách, Moniko. Nikdo

ti předem nezaručí, která cesta je ta správná a pravá po které máš jít."

Přemýšlím o jejich slovech. Nevím, kudy a kam jít dál já, ale vím, že tam chci jít s Mikulášem!

Ostatně, sotva se svleču a dám Anče do její mističky kočičí konzervu s játry, napíšu Mikimu esemesku.

PŘEDSTAV SI, SNAD UZ UPLNE VSICHNI VE VSI VEDI, ZE JSME SE SPOLU MILOVALI! JAK JE TO MOZNE? KDO JÍM TO MOHL RICT?!

A Miki, ten kliďas, mi na to odpoví: *TO NERES :-)*

Přestanu to tedy řešit, ačkoli mě to pekelně štve, potkat toho, kdo nás sledoval a ještě to všem zatepla vyzvonil, snad bych se neudržela a

zfackovala ho!, a místo toho vyzvídám kdy se vrátí, protože mi moc chybí.

TEPRVE VYJIZDIME Z PRAHY A TEN VEHIKL JEDE JAK S HNOJEM. BUDU RAD, JESTLI DORAZIME DO PŮLNOCI :-/ PŘESPÍM V BÁKOVE U KAMOSE. ZAVIDIM TI, ZE MUZES BYT VE SVE POSTYLCE!

Ještě k tomu tohle, krucinál...! Myslela jsem, jaký bude dnešek skvělý, že se konečně uvidíme... A kulové. Navíc tím padá i možnost jet spolu ráno do školy!

Můj chmurný odhad byl správný -> a ke všemu podceněný! Nevidíme se ani cestou do školy, ani ve škole, přestože se o velké přestávce potloukám dole u šaten kolem automatu s teplými nápoji a v poledni dokonce lelkuji u schodiště ve čtvrtém patře, a nesetkáme se ani po škole. Miki na mou SMS, kde je a v kolik jede domu, odpoví, že mají odpoledne se třídou vánoční pařbu, takže ještě netuší, v kolik pojede'

Všechno se nějak komplikuje, úpím v duchu. Tolik mi chybí jeho přítomnost! Co chvíli kontroluji mobil, leč displej je stále prázdný - a když už je tam nějaká zpráva, je od Neži nebo holek. V psaní esemesek má opravdu rezervy! Minulý týden mi psal

rozhodně víc... Na druhou stranu je fakt, že na rodinné oslavě,

školní exkurzi ani vánočním večírku se třídou psát nemůže, vypadal by jako grafoman. Přeji mu, ať se dobře baví, jenom mě hrozně mrzí, že to není se mnou!

Přitom čas se krátí, do vánočních prázdnin zbývá jeden jediný den... Potom na sebe budeme mít mockrát víc času, to bude skvělé. Akorát by to chtělo domluvit program na Silvestra, Neža stále naléhá, avšak já nechci takovou věc řešit přes mobil, to chce osobně.

Navečer si jdeme s mamkou zacvičit do tělocvičny, Miki samozřejmě chybí, dosud nedorazil, zato nechybí ti dva blbci z busu a navíc je Macek s Jitkou, které dají hlavy dohromady a řehtají se jako pitomé. Smějí se mně, to je jasné, jenom nechápu důvod. Jelikož jde Macek blízkou Rendinou kámoškou, čekala bych spíš mrazivou nenávist solidární s Rendy.

Poslední školní den se zablýská na lepší časy. Ten den začne hezky od samého rána, kdy u mých bot zastaví místo najíždějícího autobusu modrá dvěstěšestka. Místo spolujezdce zabírá

Karin, což se dalo čekat, musím se přicpat dozadu k Tomovi

.1 Martinovi. „Nazdar, lidi. Ahoj, Mikuláši."

„Čau,“pozdraví mě jednohlasně.

Při pohledu na přední sedadlo mě zatrne ve slabinách. Teď už nectím žádnou bolest, jen vzrušení, nepříjemné pocity potlačeny, na další milováni se těším! Hypnotizuji Mikiho krk a odoláváni louže ho pohladit, probrat se mu ve vlasech. Před těmi, co jsou ve voze navíc, prostě nemůžu, škoda.

Mluví se jen tak všeobecně, především o Vánocích. Karin

zajímá, jestli už mají všichni nakoupené dárky, zda je pouze

ona takový exot, který vyrazí až zítra.

„Dárky," odfrkne Martin. „Za co je mám asi kupovat?"

„Vždyť vyděláváš, ne?“ namítnu. „Za praxi nedostáváte?"

„To jo, jenže...“ Šťouchne do Mikiho sedadla. „Kvůli tomuhle kolíkovi budu mít pěkně vypraskanýho dědu Mráze!“

„Proč?" nechápu „Proč kvůli Mikimu?“

„Protože se vsadil a prohrál," vysvětlí mi Tom pobaveně.

„Vy jste se spolu vsadili? O co?"

Kluci se jen řehtají, Miki se na mě přes zrcátko usměje.

„Jo, chlapče, nevyplácí se mě podceňovat, že? vysměje se

Martinovi a ke mně dodá: „Nevěřil, že sem fakt dobrej.“

„Já bych si přál k Vánocům auto," podotkne Tom. „V tom se dá podnikal věcí…“

„Na předním sedadle," doplní Martin. „Co,Karin?"

„Mě do toho netahejte,“ odsekne mu nečekaně ostře.

Podezíravé si je měřím. Samozřejmě pochopím jasnou narážku na sebe a Mikiho pořád ale nechápu, jak se mohla taková důvěrná informace profláknout!

„Nechte toho, kreténi," směje se Miki.

Jsem ráda. když se jich v Bakově zbavíme! V boční uličce před školou není na důvěrnosti vhodná chvíli, Mikuláše totiž zahlédnou jeho dva kámoši a solidárně na něho čekají, až zaparkuje a vezme si batoh. Přehnaná aktivita je vážně horší než třídní nepřítel, fakt!

„V jednu tady," stihne mi tak akorát říct, než docválá s přáteli. Všechny ročníky konči shodně brzy, všem odpadají poslední den před prázdninami odpoledky, což jsem jen ráda! Mamka se vrátí

z práce nejdříve ve čtyři, ten čas bychom mohli s Mikulášem

využít v teple a pohodlí mého pokojíčku…

Ačkoli máme vyučování kratší, nemůžu se dočkat konce! Stejně se už v hodinách neučíme, v anglině koukáme na film na počítači, samozřejmě v původním anglickém znění, a jinde se jen tak placatíme a zabíjíme čas. Neže dám svůj dárek, který ji zakážu rozbalit hned, musí až pod stromečkem, a ona mi také strčí malou krabičku. Netuším, co v ní je, zato vím, že ona se bude radovat z parfému od *Avonu* koupeného tajně od *Avonlady* Katky.

Popřejeme si s holkama vzájemně krásné Vánoce, beztak zůstaneme ve spojení přes mobily, esemesky a net, Neža mě div nekamenuje, když ani dnes ji nejsem schopna říct, jak to vidím se Silvestrem, moje rčení „času dost" ji nijak neuchvacuje, a konečně, konečně vyletím před školu.

Miki už na mě čeká. Přisednu si pěkně dopředu, jakmile se dotknu sedadla, hned ve mně všechno zavibruje vzrušením, strhnu si leteckou ušanku a lípnu Mikulášovi pusu.

„Hurá, prázdniny!"

„Konečně," souhlasí se mnou, nastartuje a opatrně vycouvá. Docela to klouže, z oblohy se sype čerstvý sníh, jako pápeří dopadá k zemi, kde se mění v ohavnou břečku. Tedy ve městě, jakmile ujedeme pár kilometrů, jsme zase zpátky v bílém království. Miki se sice těší na prázdniny, ale ne na dobu po nich. Pololetí, podávání přihlášek na VŠ, maturita, přijímačky... Perný rok plný změn, no!

Prázdný byt si nechávám jako sladkou tečku na závěr, málem to ani nevydržím! Teprve když zajede autem před naši bytovku, natáhnu ruku a otočím klíčkem do polohy nula.

„Nechceš jít nahoru... ?"

Střelí pohledem k oknům

„Je tam jenom Anča," provokuji ho. „Ale ta nic nepoví, neboj. Mamka přijde po čtvrté, takže do té doby musíme naplánovat Silvestr a také by se dalo stihnout plno zajímavých věcí..."

Pousměje se. „Zajímavých?“

„A vzrušujících," slibuji koketně. „Stejně nechápu, jak se mohla ta sobota provalit. Od koho se to doneslo k tobě? Předpokládám, že to Karin ví taky, ráno se mi zdála nějaká divná, ani se se mmou moc nebavila.“

Miki se podrbe ve vlasech. „Byla to sázka, Moniko."

V první chvíli myslím, že jsem se přeslechla, třeba řekl páska nebo tak něco. „Co to? Sázka? Jaká sázka '

„No, že tě dostanu do dvacátého. Málem jsem to nestihl."

Oči div mi nevylezou z důlků. „Jestli to má být legrace, tak věř, že je hodně hloupá!"

„Ne," pokrčí rameny. „Promiň."

„Počkej, co promiň? Jak promiň?¹"

„Vsadil jsem se s klukama v hospodě, že tě dostanu," vysvětluje tedy polopatičtěji. „Když se v takový díře objeví nová holka, hezká tak, až všichni slintaj, navíc s nosem nahoru, všechny přehlíží... Je to výzva, hozená rukavice. Nejdřív jsem myslel, že to přijde snadno, ale to jsem tě podcenil. Vyvrátila jsi všechny vtipy 0 blondýnách. Málem jsem si na tobě vylámal zuby... Nakonec jsem stejně vyhrál. Jako vždycky, protože jsem prostě dobrej.“

Uvědomím si, že to, co mi tu vykládá, myslí vážně!!!

„Ty nejsi dobrej,“ hlesnu. „Jsi hnusnej.“

„No tak," zasměje se. „Život je takovej, smiř se tím.“

„Takže všechno to snažení, když jsi za mnou běhal, stál pod oknem..." Nějak nemohu pokračovat, vše se ve mně svírá.

„Dalas mi zabrat. Už jsem si fakt myslel, že to nezmáknu. Ke všemu se objevil ten trouba z Bakova... Naštěstí se zamilovala, ale i tak stejné porad odolávala. Nikdy jsem žádnou holku nemusel přesvědčoval tak dlouho."

„Naštěstí jsem se zamilovala, tak tomu říkáš…? Kolik jsi vyhrál? Stálo ti to snažení vůbec za to?“

„Jo, vyplatilo se," pousměje se. „Ale víš co, v konečným důsledku nešlo o peníze, ty mám od fotra. Šlo o společenskou prestiž. V partě bych klesl, kdyby to nevyšlo.“

On o tom mluví jak o nějakém úkolu ze školy, nebo sportu!

„A pak, ty jsi byla odměna sama za sebe."

„Dík za poklonu," dostanu ze sebe. Jen se nerozbrečet!!!

Pohladí mě po vlasech. „Jsem rád, že to nebereš nijak hystericky. Lidi se zamilovávají a odmilovávají. Jsi fakt strašně pěkná a správná holka a nezapírám, že to s tebou bylo hezký. Můžeme si to klidně kdykoli zopakovat. Zůstaneme kámoši, doufám."

Nabídne mi totéž, co jsem nabídla Jáchymovi. Ten to nevzal, protože mě miluje. Já Mikino nabídku také nemohu přijmout. Jak bych s ním mohla kamarádit, když ho z celého srdce nenávidím??? Přemohu nával emocí, dokonce se usměji a než vystoupím z vozu, řeknu: „Fajn. Ahoj."

„Super. Jo, k tomu plánovaní Silvestra. My budeme slavit v tělocvičně, jsi zvaná. Rád tě uvidím. Ahoj, Moniko."

14. KAPITOLA

Mamka by musela být slepá, aby na mě nepoznala, co se stalo. A ona slepá není. Krom toho opuchlý obličej, králičí oči a několikahodinovým pláčem baňatý noc přehlednout nelze!

„Ty ses rozešla s Jáchymem?!"

Neodpovím. Nemusím, slova jsou zbytečná. Nakonec, proč vnášet zmatky a vysvětlovat, že jsem se rozešla s Jáchymem, leč oplakávám Mikuláše, který se pro změnu rozešel se mnou?! Nejvíc ale brečím kvůli sobě. Tolik zklamáni je pro jednu holku strašně moc, nemůžu ho unést...!!! Proti tomu, co mi Miki udělal, je obyčejný rozchod dětskou hrou!!!

Mamka si ke mně přisedne, chvíli mě poplácává po rameni, načež řekne: „Chceš si o tom popovídat? Uleví se ti."

„Díky, mami, radši ne. Aspoň ne zatím. Je to moc živé."

„Dobrá," souhlasí. „Vím, že v téhle chvíli jsou všechna slova útěchy úplně zbytečná, ty to tak nevidíš, ale věř, že na každou, a to i tu sebevětší bolest platí jediný lék. Čas. Všechno časem pomine, Moniko. Vybreč se a bude ti lip, uvidíš. Už zítra a s každým dnem se to bude lepšit. Jsi ještě moc mladá na dlouhé vztahy. Tím nechci říci, že by to v osmnácti bolelo a tvoje vztahy byly podřadnější. Ono to bolí v každém věku, ať je ti osmnáct nebo osmatřicet, ať jsi s tím člověkem pár týdnů nebo pár let. Vždycky to s každým zamává. Nech si ale místo na ty pěkné vzpomínky Prožila jsi lásku a to také hodně znamená, nezáleží na tom, jak byla dlouhá."

Jenže ono je to složitější. Moje láska byla jednostranná. Už vím, jak se musel cítil Jáchym. Když člověka opustí ten, kterého miluje a kterému věřil, když ho zradí a podupe jeho city, je to, jako by mu zaživa rvali vnitřnosti z těla. A když se navíc ještě dozví, že se ten druhý jen bavil, je to, jak když ty vnitřnosti rvou a díru po nich vypalují kyselinou!

Mamka mi slibovala lepší časy Jenže ony nejsou! Rozhodně ne druhý den. Sice už nebrečím, jen občas mi do očí vhrknou nové slzy

lítosti, ovšem pocit zmaru mě přímo dusí. Cítím se stejně mizerně jako včera!

Využiji chvíle, kdy je mamka **v** práci, prý to nebude na dlouho, protože poslední den před vánočními svátky mají něco jako firemní mecheche, rozlučku se starým rokem, a zavolám Neže. Mamina je moje opora, jenže ne všechno jí můžu říct!

Neža je vrba jaksepatří. Už z tónu mého hlasu pozná, že se muselo stát něco hrozného. „Nějaká tragédie? Bouračka? Těžká nemoc? Stalo se něco mamce? Kdo umřel?!"

„Láska, Nežo," řeknu tiše. „A taky to, že na tu chatu v Beskydech nepojedu. Nemám s kým."

„Miki tě nechal!! Ten hajzl!" rozčílí se.

„Jo. A kdybys věděla, jak hnusně…"Nejprve musím zvládnout nával negativních emocí, než jí jsem schopna vypovědět příkoří. To, že Miki dokázal, abych se do něj zamilovala a přitom šlo jen o hru, o sázku, je největší pohana, jaké se mi v životě dostalo. Ani ve svém vyhnanství v Německu jsem nebyla takhle zoufalá a necítila se tak strašlivě opuštěná, bezprizorní, zdecimovaná, pokořená!

Kamarádka se zajíká, když sype z rukávu nadávky na Mikiho hlavu. Vyslechnu ji a musím říct, že mi její spravedlivé rozhorlení opravdu pomáhá.

„Je to parchant nevídávej," ukončí proud přívlastků a příměrů zadýchaně. „Ještě buď ráda, že jsi s ním nespala!"

..No, to je další věc..."

„Spala?!"

„Nechala jsem se ukecat, i když se mi do toho nechtělo. On se fakt snažil vypadat věrohodné. Šlo mu o výhru a hořel mu termín. Patří mi to, Nežo. Vrátilo se mi to jako bumerang, ten náš nápad s pomstou. Zahrávat si s city se nevyplácí, víš. Chtěla jsem se pomstit Renče i jemu a nakonec ublížila Jáchymovi a nejvíc sama sobě, protože Miki nebyl jedinej, kdo si vzal city jako nástroj k dosažení svých cílů. Jeho cíl byl vysloveně odpornej, ale mezi námi, ten náš taky zrovna moc čestnej nebyl, co si budeme povídat. A to, že se mi vymkl z ruky a vlastně se obrátil proti mne, je trest."

„Mám výčitky svědomí," vzdychne. „Já taky nejsem bez viny. Navezla jsem tě do toho..."

„To máš jedno," mávnu rukou. „Každopádně do Beskyd nepojedu. Nemám s kým."

„Pojedeš s námi!" nápadne ji. „Užijeme si to i tak!"

„Ve třech? Díky, nechci. Nebudu vám dělat křena."

„Je to právě naopak," nalije i Neža čistého vína. „Když tam budeme sami dva, Ondra se bude se mnou chtít milovat."

Tomu nerozumím. „Copak vy jste spolu ještě nic neměli…?"

„Ne," překvapí mne.

„Vždyť už spolu chodíte rok!"

„Není to o délce. Jako ty sis plánovala hezčí místo a nejlepší dobu, já zase nechci ze strachu... z otěhotnění…I když mám

Ondru moc ráda, nevím to určitě, no."

Tohle je taky pecka! Měla jsem za to, jak ti dva…

„Nežo? Vysvětli mu to. Když to nevíš určitě, nespi s ním."

„Co když se naštve?"

„Tak za to nestál a udělala jsi dobře."

„Hm, asi máš pravdu..."

„Mě moc neposlouchej, já jsem ta poslední, kdo může radit," pousměji se hořce. „Vidíš, jak jsem dopadla, ne? A to se budu celej měsíc modlit, abych dostala mense."

„Neměli jste ochranu?!"

„Ne," vzdychnu. Sama nechápu, jak jsem mohla být tak pitomá a na takovou trestuhodnou nedbalost přistoupit!!!

„Já mám strach i s kondomem a vy na to vlítnete naostro," pousměje se Neža. „To je síla. Co on na to? Přerušil?"

„No, pravé si nebyl až tak úplně jistej, jestli přerušil včas, víš. Pak to zamluvil, že jo, ale... Nevím."

„Tě pic, to bude měsíc," lituje mě předem. „Snad jo. Zase tolik smůly mít nemůžeš, ne? Poslyš, nechceš dnes přijet?"

„Nemůžu. Chceme s mamkou zdobit stromek, až přijde z práce, připravit na zítra chlebíčky…Ale přes Štědrý den a svátky budeme v Bakově u tety, zajdu za tebou na Boží hod."

„Super, těším se na tebe," ujisti mě. „Přijď kdykoli. A ty Beskydy stále platí, Moniko. Ne kvůli tomu, abys mi tam dělala osobní stráž, ale proto, že bych tě tam měla ráda."

„Já vím," pousměji se potěšeně. „Jsi skvělá kámoška, Nežo. Beskydy zvládneš sama. A třeba se tam ta tvoje nejistota změní v jistotu a budeš ráda, že nepřekážím! Někdy to přijde spontánně... Ahoj, Nežo. Šťastný a veselý."

Také mi popřeje hezké Vánoce. Prý v mezích možností. A ty

možnosti jsou značně okleštěné!! Ke všemu mi přijde od mamky esemeska, že se maličko zdrží, prý musí počkat, až bude společnost víc opilá, aby se mohla vytratit a netrhala partu první, a tudíž musím skočit do konzumu pro chlebíčkové večky, které tam má objednané, a půl kila vlašáku, protože ona patrně nestihne krámek otevřený.

Do pytle, ještě tohle! Nejde u nakup jako takový, na náves to není daleko, ale já jaksi nějak nemám odvahu vylézt z bytu, když všichni o Mikiho sázce ví! Trvá mi dlouho, než se odhodlám, pak na sebe hodím bundu, na hlavu si narazím kapuci, nejradši

bych se stala neviditelnou, a s očima upřenýma do země peláším

do koloniálu, abych už měla tuhle povinnost za sebou a byla zase v bezpečí čtyř stěn.

Cesta tam se povede celkem nepozorovaně, tři děti, které brousí plastovými pekáči minikopeček u první bytovky, nepočítám. V konzumu kromě paní majitelky zastihnu ještě dva další

zákazníky, tentokrát chlapy, tudíž nemusím postávat za plentou, kde by se ke mně mohl donést hlas lidu. S těmi to určitě probírat nebude, zvlášť když ten jeden je zhruba osmdesátiletý a musí na něj křičet, aby ji vůbec zaslechl.

Osud ke mně nejspíš nemůže být milostivý! Zpáteční cestou mi totiž vše vynahradí. Jakmile spatřím u lípy kousek od vrat k hospodě *Ve Dvoře* dvě dívčí siluety, v nich poznám Janinku s Renátou, je mi jasné, ze jde do tuhého. Možná se na mě vrhne a vyškube mi vlasy. Nebo udělá monokl. Vytluče zuby. Jsem v takovém stadiu otupělosti, že bych neměla sílu se s ní prát, určitě by mě zřídila jak vítr pastoušku!

Renča se naštěstí do rvačky nehrne, dostane mě jinak.

„Už jsi slyšela, Jani, nejnovější drb z kuloárů?“ zeptá se velmi nahlas své kamarádky, aby si byla jista, že ji uslyším. „Naše slavná modelka byla panna. Kdo by to byl řekl, co? Dělá ze sebe bůhvíco, a přitom..Panna a ještě prkno.“

Jana jí neodpoví, jednak o sázce ví, však to byla ona, kdo po referoval Jirkovi, a nejspíš jí je to celé trapné, protože se vyhne mému pohledu a štrachá se v nákupní tašce. Rendy to trapné

není. Vůbec. Když vidí, že s ní Janinka basu nehraje, osloví tedy rovnou mě: „Mohla bys vlastně *mému* klukovi poděkovat, že tě toho zbavil."

„Fascinuje mě tvoje tolerantnost." Upozorním ji. „Já bych svému klukovi takový dobročinný akci netolerovala. Urážely by mě a on sám by se mi zhnusil. Je to vůbec ještě tolerance? Není to třeba něco jiného? Například ubohost…?“

„Ale pusinko," zacukruje Renča povýšeně. „Já jsem o tom samozřejmě věděla. A bavila se tím. Miki mi o sázce řekl po tvých narozkách, víš? Miluje jen mě, patříme k sobě.“

„To je dost divná láska,“ podotknu. „A hodně divný způsoby – bavit se nevěrou svého kluka…!“

„No, já se bavím hlavně tím, jak tě dostal. Pokaždé jsem se válela smíchy, když říkal, jak to bereš přes city, chudinko... Ale božínku, holčička se nám opravdu zamilovala a teď jí bolí srdíčko..."

Strašně moc bych jí chtěla odpovědět něco ostrého, ale... Cítím se slabá. Vyčerpaná. A taky mě nic nenapadá.

„Renčo,“ hlesne Janinka, které je celý výstup nepříjemný.

„Proč?“nechápe Rendy. „Jen ať ví, jak to bylo."¨

„Je to blbý," namítne Jana tiše.

Rendy jí něco odpoví, ale už neslyším, co, jsem příliš daleko. A ani to slyšet nechci!

Karin měla pravdu. Miki je grázl, kterému ta jeho slepice vždycky všechno odpustí. Grázl se jen tak nezmění. Nikdy.

Domů dojdu jako ve snách a teprve když se mi Anča tře o nohavice džínsů, uvědomím si, kde jsem. Je to zvláštní, Blažejov mi k srdci nikdy nepřirostl, teprve poslední dobou jsem si na život tady zvykla

tak, že dokonce tenhle byt nepovažuji za mou i mamčinu přestupní stanici, snad poprvé jsem o něm přemýšlela jako o domově!

Mamka dorazí teprve v půl šesté, je trošku v náladičce, prý beztak byla první, kdo opustil společnost! Prý je považovaná za zrádce, protože ostatní zůstanou až do rána!! A pak kdo jsou větší pařani. Řekla bych, že dospěli, ne mládež, akorát že mládež paří častěji, tak je víc na očích, zatímco dospělí se utrhnou jednou za čas - ale pak to stojí za to! Přinese mi dokonce tajně, v kabelce, dvě kremrole, prý abych si osladila život. Ví, jak trubičky miluji!

„Bavila ses dobře?" zeptám se bez valného zájmu.

„Na to, že šlo o podnikový večírek, či vlastně slavnostní oběd spojený s oslavou konce roku, to bylo fajn," připustí.

..Nemusela jsi kvůli mně končit tak brzy."

„Všeho moc škodí," usměje se. „Šéf byl už teď přiopilý, začal být dotěrný... Dovedu si představit, jak by to pokračovalo! Nerada bych od nich odešla ve zlém. A pak, ty tady nemůžeš být cely den sama."

„Já bych to zvládla," mávnu rukou.

„O tom nepochybuji," pochválí mě. „Jsi silná, i když třeba o sobě máš někdy pochyby, zvládneš všechno, Moniko. Nikdy jsme o tom spolu nemluvily, ale chtěla jsem ti to říct už dávno: z toho, že jsi tehdy ulekla z Německa neměj mindrák. Nebyl to projev slabosti, nýbrž právě naopak. Dokázala jsi, že nejsi ničí hezká loutka, že chceš jít po své vlastni cestičce, i když je méně prošlapaná než ta, kterou ti udupával táta."

Překvapeně se na ni podívám. Do očí mi vhrknou slzy.

„Nebudu se ptát, jak ti je, protože to sama vidím, takže se rovnou pustíme do chlebíčků a zdobení stromku a ono to půjde," rozhodne i za mne.

Otřu si oči hřbetem niky a za chvíli už pracně upevňujeme

malý stříbrný smrček do poněkud nestabilní trojnožky. Mamka se rozčiluje, prý takhle pitomý stojánek mohl vymyslel jen chlap, a já se tomu musím smát. Nakonec ho přece jen do uzoučké

trubky dostaneme, přičemž musíme kmínek ošmidlat skoro jako

tužku v ořezávátku, navěšíme na něj zlaté ozdoby, které jsme koupily na vánočních trzích, a když smrček zahalíme do plédu ze zlatých lamel, jsme spokojené. Stejně jde jen o dekoraci, aby byt nevypadal nevánočně, ačkoli po celé tři vánoční dny hodláme být u tety.

Jednou lametou přizdobím Anču, která se nám motá pod nohama a nedůvěřivě ke stromečku přičichává..

„No vidíš, jak jsi hned svátečně naladěná," pochválím ji.

Z výroby chlebíčků mě vyruší *Narcotic.* Mobil mám až ve svém pokoji, žádný hovor, ba ani pitomou esemesku nečekám, nemám *od koho,* proto není po ruce. Docela se divím, že hudbu zaslechnu, povídáme si s mamkou o Vánocích jaké trávila ona s Evou, když byly malé, v Ostravě, do toho hraji koledy a od sousedů ječí přes stěnu vysavač, paní Balíkova nejspíš zahájila velký úklid. Pozdě, ale přece!

Zvědavě mobil otevřu, myslí mi prolétne záblesk naděje, třeba volá... *TÁTA.* Ach, toho jsem zrovna nemyslela.

„Krásné a veselé, Moniko," popřeje mi.

„Tobě taky. Voláš z Rakouska?"

„Ne, za chviličku vyrážíme, tak jsem tě chtěl slyšet. Užij si Vánoce. Jo, dárek máš na úctě."

„Hm."

„A co jinak, máš se?"

„Dost mizerně."

Zaslechnu, jak někomu říká „už končím, miláčku" a zpátky ke mně: „To je dobře, že se máš hezky. Tak si to užij, já musím letět. Měj se, Moniko."

Zaklapnu mobil s kyselým úšklebkem.

„Táta," vysvětlím mamce po návratu do kuchyně. „Přál pěkné Vánoce a že mi posílil účet."

„Aspoň že si vzpomněl," konstatuje. Z jejího hlasu už neslyším hořkost ani rezignaci. Prostě normálka. Takhle to chodí, máma si zvykla, já si zvykla, Život jde dál. Docela smutný příběh jedné velké lásky, která vznikla před dvaceti lety na studentské koleji... Nejspíš tak dřív či později končí všechny lásky, malé i ty největší! Přesto to pořád

n lun zkouší znovu a znovu... Protože věří, že zrovna jim to vyjde. Pravda, existuje pár výjimek... A ti ostatní jsou stejně nepoučitelní, protože nechtějí být sami. Zkouší to táta, zkouši to máma, budu to zkoušet i já, až se dostanu z nejtěžšího srabu. Možná si ještě mockrát natluču, přesto i já věřím, že někde je ten pravý a čeká na mě! Mamka taky tvrdila, jestli není lepší být do smrti sama - a netrvalo to vůbec tak dlouho, natož do smrtí! A já jsem ráda, že je šťastná. Byť ne s tátou, nýbrž s Oskarem.

Každý plátek šunky sroluji do kornoutku, přeložím a položím jej na chlebíček. Mamka ně dodává kolečko vajíčka, kousek sýru, okurky a papriky.

„Budou bez rybičky?" všimnu si. Dílek olejovky či žďibec sardelové pasty dodá každému chlebíčku ten správný šmrnc.

„Taky jsem nad tím přemýšlela…ryby jsou cítit."

„Zase když je jí všichni, nevadí to," pousměji se. „Strejdovi a Evě určitě ne a Mirečkovi už vůbec ,"

„No jo..."

V náhlém vnuknutí k ní zvednu oči: „Oskar bude na Štědrý večer u tety taky, co?"

Mamka se zarazí. „Neodvážila jsem se ho pozvat."

„Kvůli tetě? Pochybuji, že by jim překážel."

„Kvůli tobě," přizná se. „Štědrý večer je takový zvláštní, má být rodinný... Nechtěla jsem ti ho kazit."

„A kde Oskar bude?"

„No, na ubytovně. Chvíli bydlel u svého kamarádu Karla, pak si našel pokojíček v ubytovně."

„Proč nejede k rodičům? Má je tady někde, ne"

„Nemá," pousměje se mamka, „Ze svých příbuzných má akorát matku a vdanou sestru. Obě bydlí v Curychu. Tam nepojede."

„Takže tehdy... pěkné kecal!" uvědomím si. Chtěl mamku sbalit a tohle byl způsob, jak sek nám vetřít! „Nakonec je dobře, že jsem tak blbá na němčinu, co?"

„Nejsi blbá," opraví mě. „Podle Oskara jsi to skoro všechno dohonila. Nepomlouvej se. Ale jinak…máš pravdu,"

Dozdobím zbytek chlebíčků, o poslední plátek šunky, která se už nikam nevešla, se rozdělím s Ančou, umyji si ruce ve dřezu a přes mamčin protest si je utřu do utěrky.

„Nemůžeš si utrhnout papírovou?" zlobí se „Utěrka je na nádobí, kdo je má pořád prát!"

„Ty bys připravila výrobce praček o chleba mami," kroutím hlavou. „Proč myslíš, že se všichni předhánějí, aby dali na trh výkonnější a lepší? A totéž prací prášky. Zapni si televizi a zjistíš, že úplně všechny mají tu největší sílu na odstraňování i těch nejodolnějších skvrn! Čímž nechci říct, že by moje ruce byly tak zaprasené, aby udělaly na utěrce skvrnu. A Oskara si klidně pozvi."

Mamku můj vyčerpávající monolog překvapí. „Opravdu?!"

„U štědrovečerní tabule má být sudej počet lidí, ne?"

Vděčně se na mě usměje. „Dobrá. Jo, Moniko... ale v Tatrách mohou lyžovat i trojice. Akorát mají problémy s kotvou..."

„Třeba tam bude poma," pokrčím pobaveně rameny.

„Nebo lanovka!" řekneme obě najednou.

Úsměv se na mé tváři ovšem objevil na hodně krátkou dobu. Stačí, abych se vrátila do svého pokoje - a zase na mě všechno padne.

Zapnu si počítač, v ICQ nastavím *invisible,* tedy svou neviditelnost, nemám náladu si s nikým povídat, jen se chci mrknout, kdo je online...

Při té příležitosti si také stáhnu pošlu. Od Idy mě tu čekají tři přeposílací blbosti, které rovnou máznu, Neža poslala fotku rozkošných miminek z marcipánu, jsou jako živá, a Katka se mi v mailu svěřuje s radostnou událostí: prý jim včera doma praskla voda, vyplavili si nejen celý obývák, ale i sousedy pod nimi, tatínek uklouzl a zlomil i nohu v kotníku, maminka je z té pohromy na prášky - a Katka a je čerstvě zamilovaná! Do instalatéra, který u nich katastrofu likvidoval.

Při pohledu na poslední došlý mail mě píchne u srdce, protože odesílatelem je *JÁCHYM.* Chvíli sbírám odvahu, nějak se

nemám k tomu ho otevřít. Po tom, co jsem mu udělala, mi ještě

píše...? Chvějící se rukou mail rozkliknu.

Není to dopis, jde pouze o vánoční přáníčko. Zírám na fotku

sněžné pláně, na které vždy po kousku stojí přímo ve sněhu lucernička s rozsvícenou svíčkou a všude kolem je spousta lidských stop. Pod obrázek Jáchym připsal: *Přeji Ti krásné Vánoce plné splněných přání a ať nikdy netápeš ve tmě a najdeš tu správnou cestu. J.*

Při odnášení všech dárku které máme s mamkou vzájemně pro sebe i celou tetinu rodinu, do laguny zaparkované hned u vchodu, značka tam přece žádná není, uvedeme nervózní sousedy v mylnou naději, že se stěhujeme pryč. Kvitují naše pobíhání se všemi balíčky, Ančou nastěhovanou v přepravní kleci, tři dny nemůže být doma sama, to radši riskneme konflikty s Albertem a Einsteinem, tácem hotových chlebíčků, krabicí s cukrovím, mraženou krůtou, která je naším příspěvkem svátečního menu, i taškou s pár osobními věcmi s nejapnými poznámkami typu „bylo načase", „konci ně bude v baráku klid" a podobně.

Jediná, komu popřejeme před odjezdem veselé Vánoce, je paní Nevrklová. Mamka ji obdaruje keramickou konvičkou na sypaný čaj, jíž u nás pokaždé tolik obdivovala, a pani doktorka má v očích slzy dojetí.

„Krásné svátky, Zuzano," stiskne mamce ruku „Hlavně hodně lásky, ať ti to s tím fešákem vyjde. Vypadá solidně."

Mně také potřese pravicí, protože jí nemohl ujít fakt, že mě už celý týden neviděla loučit se s frajerem dole ve výklenku, popřeje mi: „Užij si Vánoce, Monču A toho mouly nelituj, budou další."

„Další moulové'" zasměje se mamka. „To raději ne!"

Podívám se na ni vážně. Zakládala jsem si na tom, jak umím odhadnout lidi, No, umím, bohužel v Mikiho případě jsem svůj úsudek ke své smůle přehodnotila a doplatila na to „Neboj, mami. Dám si bacha, abych už žádnýmu moulovi nenalítla. Odteď jen super kluci."

„Tak to jsi mě uklidnila!" baví se mamka a než nastoupí do vozu, popřeje alespoň slovně hezké prožití Vánoc také Blachoutovým,

našim věrným a cholerickým divákům. Dědek nám nejspíš nemůže odpustil jak sušák, tak ztracenou značku, několik dní kvůli tomu vyváděl jako saň, leč nahlásit krádež policii se přece jenom neodhodlal, proto nesleví ani v době svátků, kdy by si měli být lidé bližší, a odpoví mamce cosi pěkně sprostého.

„Hnusák jeden," otřesu se odporem „Mělas mu něco říct!"

„Je to v podstatě chudák," pokrčí mamka rameny. „Musí mít hrozný život, vždyť si i o představ. Tolik rozčilování...! Kruciš! Zapomněla jsem koupil becherovku pro Mirka! A já si pořád říkala, co ještě... Zeptám se v konzumu, je sice Štědrý den, ale dopoledne by mít otevřeno mohli, ne?"

„Lepší bude stavil se někde u benzínky" navrhuji, protože se mi ke koloniálu zajíždět vůbec nechce. Vidím už na dálku houf mládeže která se baví před hospodou.

„Když už jsme tady," soudí mamka. „Hned jsem zpátky."

Zastaví lagunu na silnici před obchodem, tedy pouhých pár metrů od Toma, Martina, Jany, Jirky, Renči a Mikuláše. Toho

posledního si všimnu samozřejmě jako prvního, ostře mě bodne kdesi pod klíční kostí, v puse příchuť žluči, jako by se mi v nich rozlila polévková lžíce hořkých kapek proti kašli! Všichni drží igelitové pytle vycpané sněhem, pouze Jirka má plastikový pekáč, a nejspíš na někoho čekají. Vzpomenu si na *pytliádu,* o které se onehdy kluci bavili v buse, prý ji podnikají tradičně na Štědrý den dopoledne. Teď se všechny pohledy upřou na mne, mají mě na ráně Srdce se mi rozbuší rychleji. Mít kouzelný plášť, jakým operovala Arabela, v tu ránu bych se nechala přenést klidně mi i draky dštící oheň, protože žádná pohádková obluda nemůže být tak podlá, jako kluk ve značkových hadrech s frajersky uvázaných šátkem a la nedbalá elegance, co drží Renču kolem ramen a s jemným úsměvem v té své krásné tváři, do které bych mu nejradši hodila naši Anču, aby se vyřádila, se dívá přímo do mých očí. Martin něco podotkne, přes zavřené dveří mu nerozumím, ale je to jistě na můj účet, protože se všichni rozesmějí. Všimnu si čehosi tmavého vyčuhujícího z Mikiho rukávu, který má položený kolem Renčina krku.

Mamka je ještě v konzumu, rozhodnu se ráz na ráz a patrně k překvapení všech vystoupím z vozu. Než dojdu těch pár kroků až k nim, kluci i Jana mi řeknou „ahoj". Miki ne, ten mě váže tím svým šedomodrým pohledem, docela by mě zajímalo, co si v tuhle chvíli myslí — jestli ho napadlo, že dostane před svými kámoši uprostřed návsi pár facek nebo tak! Rendy samozřejmě také nepozdraví, ovšem smích z její tváře zmizel, dívá se spíš ostražitě, vyčkávavě.

„Ahoj, Moniko," promluví Mikuláš první, když se před ním zastavím. „Přišla sis zajezdit?“

Parta vybuchne smíchy nad dvojsmyslem, který se mu povedl. Myslím, že nechtěné, Miki se nesměje, ale kdo ví!

„Přišla jsem si pro tohle," oznámím mu, natáhnu ruku, Miki cukne hlavou, vážně cekal facku!, dokonce i ta jeho čúza se přikrčí, a silou mu strhnu kožený náramek mým jménem. „Nepatří ti to."

Pak se stejnou grácií, kurzy pro manekýny nebyly zbytečné!, nakráčím zpátky k vozu a usednu na své místo ve chvíli, kdy vyjde z konzumu mamka s becherovkou pod paží.

„Tys to měl pořád u sebe?!" slyším Rendin popuzený tón. „Proč sis to už dávno nesundal?!"

„Teď už máme snad úplně všechno " libuje si mamka, nastartuje motor a elegantní otočkou, až ty blbečky lehce ohodí rozbředlým sněhem, zamíříme ven z návsi. Pootočím se, abych viděla, jak moc je pocákala, patřilo by jim od hlavy až k patě, ale mají pouze pár sněhových skvrn na nohavicích, nic víc. Chytím Mikulášův upřený pohled, který mě doprovází mě doprovází až k rohové budově s poštovní úřadovnou. Pak mi on i celá parta kreténů zmizí z očí.

„Nebyl to mladej Krejza?" prohodí mamka všímavě. „S Renatkou, že? Je to opravdu krásnej kluk.“

„Je to magor, mami." opravím ji přidušeně. A kvůli magorovi jsem opustila tak skvělého kluka, jakým byl Jáchym! Kluka, který mě miloval a věřil mi. Věřil *v nás*.

„Koukám, nepřirostlo ti to tu za ty dva měsíce k srdci," podotkne mamka. „Takže by ti ani moc nevadilo kdybychom se třeba... odstěhovaly?“

Opřu si hlavu o opěrátko a s očima klouzajícíma po zasněžené krajině odpovím otázkou: „Seženeš v Praze práci?“

„V Praze...? Určitě snáz než tady.“ odpoví mi opatrně. „Takže bys nebyla proti, kdybychom nějakou změnu vymyslely?"

V Blažejově, v Bakově ani v Brně už není nic, co by mě drželo, co bych nechtěla opustit. Krom naši školy, tam se mi až na pár výjimek líbí, zvykla jsem si na každodenní školní povinnosti, normální život, který se mi začal líbit víc než úspěch v záři reflektorů! Krom Vlastičky jsem dokázala vyjít se všemi učiteli, dokonce i se Starou otrapou... Ale školy jsou přece všude! A modelingových agentur je v Praze víc než v Brně. Obrečím akorát Nežu a holky... Jenže...! „Život je přece pořád o změnách, volbách a rozhodování, ne?"

Pravá vánoční pohoda se dostaví až u tety. Stromek mají proti našemu třikrát tak velký, bytem voní cukroví a punč, který do nás strýc vlije hned po příchodu, hrají tam koledy, štěkají psi, Anča prská, Ramesse II. střílí jednoho vesmírného predátora za druhým, prostě super! Za Oskarovy pomoci, už na nás u tety čekal, nosím nahoru všechny balíčky a rovnou je pokládám pod stromek. Krom jediné krabice, kterou nechám v kufru vozu, ta pod tenhle strom nepatří!

„Dvě ženské a takhle plné auto,“ nechápe Oskar. „Můžeš mi vysvětlit, jak si chcete, vy dvě tetky, stěhovat věci do hotelu v Tatrách lanovkou, když na tři dny toho máte tolik?! Co potom na pět dní? Plus lyže, lyžáky, kombinézy…"

„Jo, to netuším. Zvlášť když mi půl kufru zabere německá gramatika, mluvnice, sešity.. Sám slovník vydá za cihlu!"

„No jo, co s tím podnikneme?“ baví se můj třídní.

„Že bych němčinu nechala doma…?“

„Vypadá to tak," odsouhlasí a když vidí, jak se zaraduji, honem dodá: „Ale neboj, o doučování nepřijdeš. Budeme procvičovat konverzaci!"

Podívám se mu do očí - a oba se rozesmějeme nahlas.

Je to exot! A co teprve vidět jeho a strýce, jak se snaží vylovit z vany tříkilového kapra! Dokonce i Ramesse II. nechá počítačové střílečky a jde přihlížel stejně jako oba psi, kteří rybolov považují za něco

nesmírně vzrušujícího a my je musíme držet, aby za kaprem nevlezli do vany, k vodě mají víc než blízký vztah. Anča naproti tomu vodu nesnáší, ovšem ryba ji taky láká, prská na horní poličce a háže nám na hlavy šampony a pěny do koupele, jak se po ni netrpělivě prochází sem a tam. Tyhle Vánoce jsou mnohem veselejší než loňské, to zase jo, přesto si odpoledne obleču bundu, uvážu kolem krku dlouhou šálu a mamce, která s tetou připravuje kotel bramborového salátu a ještě u toho telefonuje s babi a dědou, oznámím, že si skočím za Nežou.

„Přijď brzy," upozorňuje mne. „V šest večeříme!"

„A kdo pozdě chodí..." varuje mne Oskar.

„Dám si bacha." slíbím, v chodbě si zašněruji boty, načež si vzpomenu, že bez klíčků se do auta nedostanu. Potichu, aby mě neviděli a já se nemusela zouvat, se vplížím do obýváku, kde má mamka kličky v kabelce. Pravda, kabelka tam je, klíčky rovněž - ovšem také mamka osobně, plus můj třídní učitel, kteří využili chvíle klidu, aby se políbili pod zavěšenou snítkou jmelí. Jsou tak zaujati sami sebou, že si mě vůbec nevšimnou! A to přitom klíči neopatrně zacinkáni. Nechci šmírovat vlastní matku, přesto se od dveří otočím. Pořad i líbají. Skoro tok pěkně, jako já s…

Zaplaším vzpomínku a vyklouznu z pokoje a následně z celého bytu, abych seskákala schody a z kufru vozu namáčklého v ne zrovna velké mezeře mezi dvěmi auty vytáhla poslední dárek: krabici, v níž si v podestýlce z papírových pilin hoví keramický hroch.

Vánoce jsou svátky, kdy se normální život jakoby zastaví. Město vypadá skoro liduprázdné, zahlédnu jen pár zamilovaných dvojic nebo mladých manželů na odpolední procházce, jinak je všude klid a mír. A nezvyklé ticho, protože provoz je mnohem menší. Autobusy MHD jezdí také méně než jindy, tudíž mi docela trvá, než se dopravím do Stříbrné aleje. Stejně vůbec nevím, co mu řeknu!! Jestli mu můžu něco říct! Jestli na to mám právo! Jestli najdu odvahu! Třeba jen postavím balíček s hrochem za dveře, zazvoním a uteču. Podle obsahu dárku všichni u Boháčů pochopí, komu je určený.

Vánoce jsou dobou dárků, kdy si lidé dělají radost. Když už mám dárek koupený, bylo by hloupé jím nikoho neobdarovat!

Sice si to několikrát vysvětlím, přesto jakou dobu váhám v křoví pokrytém jinovatkou vedle boxů na popelnice.

Pak, když se konečně osmělím, se stane něco nečekaného. Nepředvídaná okolnost, řečeno knižně. Tou okolností je dívčí postava v dlouhém béžovém kabátě a s balíčkem ve vánočním papíře v podpaží, která projde ulicí a zazvoní na zvonek dveří, které už dobře půl hodiny hypnotizuji! Nebyla jsem jediná, kdo měl nápad donést dárek osobně…!

Domovní dveře se vzápětí otevřou a já zahlédnu kousek z Jáchyma oblečeného v džinsách a bílém tričku. Návštěvou je překvapený, možná zaskočený, něco takového určitě nečekal! Začnou se spolu bavit, dívka se na něj zbožně usmívá a když se ke mně pootočí víc profilem, dojde mi, kde jsem ji už viděla. No jistě, to je ta jeho spolužačka z koleje, se kterou občas dojíždí! Terka se jmenovala. Nebo tak nějak. Tehdy mi nepřipadala jako konkurence, teď nevím. Fascinovaně hledím, jak si asi deset minut povídají, Jáchym si tře holé paže, bodejť by mu nebyla zima, než ho napadne pozvat ji dál. Trvalo mu to pěkně dlouho...! Dívčinu tvář rozjasní nadšený úsměv, je vidět, že na to čekala celou dobu. Potom mi oba zmizí v hloubi domu.

No... A to je skoro všechno. S hlubokým povzdechem se seberu, odlepím nohy přimrzlé ke zmrazkům na chodníku a pomalu odkráčím. Spíš se odploužím. Dalo by se říct.

Nesnažím se ani jít na autobus, beru to jako procházku. Potřebuji si provětrat hlavu, abych se u štědrovečerní tabule tvářila normálně a nic na mně nepoznali. Trvá mi to samozřejmě hodné dlouho, postupně se kolem mě začnou rozsvěcovat pouliční

lampy ozdobené vánočními motivy.

Na náměstí Republiky se pod obrovským stromem koná vánoční koncert. Náměstí je plné lidí, kteří v tichém rozjímání poslouchají všechny ty známe i méně známé koledy zpívané dětským sborem. Jde jim to fakt pěkné a díky nim cítím v očích slzy. Překáží mi tam, potvory. Snažím se je zapudit, protože mladá maminka, která trpělivě vysvětluje své asi pětileté dcerušce, že i tenhle stromeček přinesl Ježíšek, po mně zpytavě pokukuje.

V kapse bundy mi zaviní mobil. Nejspíš se po mně shání mamka... Ne, kupodivu mi píše *KARIN: PEKNE SVATKY, MONCO, A NE ABYS RYLA KVŮLI BRACHOVI SMUTNÁ!!! JE TO IDIOT, JAKÉMU NENI ROVNO, NA SILVESTRA JDU PARIT DO ACKA. POJĎ SE MNOU!*

Přestože její slova jsou povzbudivá, rozlítostní mě ještě víc. No, v mé měkké náladě není divu! Po Karin mi bude taky smutno, to je fakt, na tu jsem při svém výčtu zapomněla.

DIKY, JSI ZLATA. PRES SILVESTRA BUDU V TATRÁCH

Odepíše mi vzápětí: *TAK TO TI ZÁVIDÍM! SLOVENŠTI CHALANI STOJI HRIECH :-)*

Pobaveně se usměji a otřu slzy hřbetem ruky.

„Tak velikej strom nemohl Ježíšek unést," vzpírá se víře maminky copatá holčička.

„On ho přičaroval,"řeknu jí. „Protože dnešní noc kouzelná. Plní se v ní přání a sny…Na, vezmi si.

Holčička krabici s velkou mašlí uchopí do náruče, musí při tom pořádné rozpřáhnout ruce, a zvědavě se zeptá: „To je od Ježíška?! On už přiletěl? Co to je?"

„To je dárek," vysvětlím jí, nedbaje udiveného výrazu její maminky. „Můžeš si do něj střádat svoji vlastní sny."

„Děkuju!" křičí za mnou holčička. „Děkuju ti, Ježíšku!"

Ztratím se ji z dohledu, propletu se mezi lidmi, kteří zpívají spolu s dětským sborem *Jak jsi krásné, jezulátko* a pospíchám k tetě, abych tu naši štědrovečerní slavnost neprošvihla. Za několika okna už září stromečky!

Mrzne, pod botama mi křupe sníh, ačkoli tady ve městě je ho maličko, spíš zmrzlé zbytky. V Tatrách ho bude rozhodně víc! Nepojedu tam balit chalany, ale je fakt, že se mě nestane druhá Magda abych všechny kluky házela do jednoho pytle grázlů. Vím, že všichni grázlové nejsou!' A do Tater se začínám těšit. Když nic jiného, tak na lyžovačku.

Před tetiným domem zvednu hlavu k obloze. Štědrovečerní noc je přece kouzelná, plní se v ní dětská přání...

Třeba nejen dětská! Možná se vyplní i touhy, které člověk zašeptá do velebného ticha té nejhezčí noci v celém roce.

A tak to svoje obrovské přáni do sametového ticha zašeptám.

A uvidíme!!!